

V ZEMI BEZ KRÁLOVNY JE POVINNOSTÍ PRINCEZNY POVSTAT A ZACHRÁNIT SVOU ZEM

PRINCEZNA POPELA

LAURA SEBASTIANOVÁ

Princezna popela

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cpress.cz

www.albatrosmedia.cz

Laura Sebastianová

Princezna popela – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

PRINCEZNA POPELA

PRINCEZNA POPELA

Laura Sebastianová

CPress

Brno

2019

Pro Jesse a Eden.

Ať vždycky uděláte správnou věc, i když je to těžké.

PROLOG

Posledním člověkem, který mě oslovil mým pravým jménem, byla moje matka. Na smrtelném loži. Bylo mi šest let a měla jsem tak malou ruku, že se jí snadno vešla do dlaně. Svírala mi ji tak pevně a bolestivě, že jsem stěží vnímala cokoliv jiného. Mačkala mi ji tak naléhavě, že jsem si sotva všimla stříbrného nože přitisknutého k jejímu krku anebo strachu v očích.

„Víš, kdo jsi,“ nabádala mě. Hlas se jí nezachvěl, ani když čepel poranila kůži a z hrdla vytryskly krupěje krve. „Jsi jediná naděje našeho lidu, Theodosie.“

Potom jí podřízli krk a připravili mě o jméno.

THORA

„Thoro!“

Otočím se a uvidím Crescentii, jak se ke mně žene pozlacenou chodbou paláce. Sukně z růžového hedvábí má vykasané a milovaná tvář jí hýří úsměvem.

Její dvě komorné mají co dělat, aby s ní udržely krok. Jsou vyzáblé a úplně se ztrácejí v podomácky ušitých šatech.

Nedívej se jim do obličeje! nabádám se. Nevzešlo by z toho nic dobrého. Copak je něco pěkného na otupělých očích a hladových ústech? Nemusím si připomínat, že vypadají jako já. Snědá pleť a havraní vlasy. Jen hlas v mé hlavě zní o to silněji, až ho nedokážu v sobě udržet, slova se proderou přes rty a císaře jenom víc rozzuřím.

Když ho nebudu dráždit, zůstanu naživu. Naučila jsem se tímhle pravidlem řídit.

Soustředím se na svou přítelkyni. S Cress je vše snazší. Štěstí z ní přímo září jako sluneční paprsky a zahřívá vše v jejím dosahu. Ví, že povzbuzení potřebuji víc než cokoliv jiného, proto se mnou srovná krok a vezmeme se za ruce.

Svou náklonnost dává nepokrytě najevo. Tímhle darem je požehnána jen hrstka lidí. Možná je to tím, že Cress nikdy neztratila toho, koho milovala. Bezstarostná dětská vlídnost ji neopustí, ani až zestárne. Působ a velké průzračné oči jí zůstanou. Oči, jež nikdy neviděly žádné hrůzy. Světlé vlasy má zapletené do dlouhého copu přehozeného přes rameno. Ozdobila si ho magickými drahokamy, které se podmanivě třpytí v paprscích slunce, pronikajících dovnitř okny z barevného skla.

Ani na kameny se nemůžu podívat, ale přesto je cítím. Jemně na mě dotírají, vábí mě. Nabízejí mi svou sílu. Stačí si ji vzít. Ale já to *neudělám. Nemůžu.*

Magické drahokamy bývaly posvátné. Předtím, než si Astreu podmanili Kalovaxiané.

Kameny pocházejí z jeskyní, jež se rozkládají pod každým ze čtyř hlavních chrámů. Každý z nich je zasvěcený jednomu ze čtyř nejvyšších bohů a bohyň. Jsou to ti, kteří vládou ohni, vzduchu, vodě a zemi. Jeskyně jsou centrem jejich moci. Jsou tak prodchnuté kouzly, že je do sebe vstřebaly i drahé kameny v jejich nitru. Před obléháním v nich uctívači oblíbených bohů trávili dlouhé roky. Sloužili svým duchovním vůdcům, a pokud si to zasloužili, dostalo se jim požehnání spolu s boží silou. Svůj dar poté využívali ve prospěch Astrey a jejího lidu. Stali se z nich Strážci.

Těch, které si bohové nevybrali, byla tehdy hrstka. Avšak ti, kterým nebylo požehnáno, krátce po svém zavržení zešíleli a zemřeli. Proto tohle riziko na sebe brali jenom ti nejzbožnější. Stát se Strážcem bylo posláním, byla to čest, avšak každý věděl, co je v sázce.

Bylo to tak dávno... *Předtím.*

Po obléhání nechal císař chrámy zničit a desetitisíce zotročených Astreanů nahnal do jeskyní těžít drahokamy. Žít v blízkosti moci bohů už nebyla dobrovolná volba. Zajatci neměli na vybranou. Protože neslyšeli zbožné volání a nepovažovali se za vyvolené, většina těch, které do dolů poslali, přišla nejprve o zdravý rozum a záhy o život.

Zemřeli kvůli boháčům, kteří utráceli majlant, aby se mohli pyšnit drahokamy, aniž se o ně zasloužili. Pro nás je to svatokrádež, pro Kalovaxiany ne. Dávno ztratili víru. Leč bez požehnání bohů – bez času stráveného hluboko v nitru země – vlastní jen stín opravdové síly Strážců, bez ohledu na to, kolika šperky se přizdobí. A že marniví jsou dost. Vodní drahokamy v Cressině copu by ostrílenému Strážci propůjčily tolik energie, že by dokázal vytvořit iluzi tak silnou, aby

nebyl k poznání, zato Cress má pod jejich vlivem jen zářivější pleť i rty, tváře se jí svůdně zardívají a zlaté vlasy se lesknou.

Kameny krásy, tak jim Kalovaxiané teď říkají.

„Otec mi poslal z Lyry knihu básní,“ oznámí mi. Kdykoliv se mnou mluví o svém otci, Theynovi, z hlasu jí číší napětí. „Měly bychom si ji vzít do pavilonu a verše přeložit. Užít si trochu slunce, dokud svítí.“

„Ty přece jazyk Lyry neznáš,“ zamračím se. Cress má talent na jazyky a literaturu, avšak její otec pro tyhle věci nemá pochopení. Jako válečník a vojevůdce Theyn rozumí bitvám, zbraním, strategii a krveprolití. Knihy ho nudí, ale kvůli své dceři se snaží. Cressina matka zemřela, když byla její dcerka ještě maličká, a tak mu nikdo jiný z rodiny nezbyl.

„Sem tam jsem pochytila pár frází,“ přiznává a velkoryse mávne rukou. „Otec přiměl básníka, aby některá ze svých děl přeložil. Zbytek rozlušťím sama. Vždyť víš, jak táta zbožňuje hádanky.“

Kradmo se na mě podívá, aby zjistila, jak zareaguji, ale já se schválně tvářím neproniknutelně.

Dávám si pozor, abych si nepředstavovala, jak Theyn tiskne dýku k hubenému krku básníka, jenž se hrbí nad svou prací, stejně jako před mnoha roky týral moji matku. Nemyslím na strach v jejích očích. Na její ruku na mé dlani. A na její hlas, navzdory událostem neochvějný a jasný.

Ne, na to nemyslím. Zešléla bych, kdyby ano.

„Neboj, my dvě to rychle vyřešíme,“ odpovím s úsměvem. Doufám, že přesvědčivým.

Není to poprvé, kdy mě napadá, co by se stalo, kdyby se mi nepodařilo potlačit zachvění, které zakouším pokaždé, kdy se zmíní o svém otci. Kdybych se neusmála a nepředstírala, že to není tentýž muž, který zabil mou matku. Ráda bych věřila, že se s Cress přátelím tak dlouho, aby mě pochopila, avšak tento druh důvěry je přepych, který si nemůžu dovolit.

„Možná tam bude Dagmar.“ Crescentia spiklenecky ztiší hlas. „Včera na obědě u hraběnky jsi o hodně přišla. Kdybys viděla Dagmarin nejnovější módní výstřelek!“ Oči se jí šibalsky třpytí.

Je mi ukradená. Tahle myšlenka mě zasáhne znenadání a ostře jako žihadlo. *Je mi jedno, jestli Dagmar přijde na oběd nahá. Kašlu na to!* Potlačím vzdor a pohřbím ho hluboko ve svém nitru. Jako vždycky. Takové myšlenky k Thoře nepatří. Náleží k hlasu. Obvykle jenom šeptá a dá se lehko ignorovat, ale někdy nabude na hlasitosti a mluví mým jazykem. Tehdy se dostávám do potíží.

Zavěším se do lehkovážné Cress, jednoduché dívky, již je lehké potěšit.

„Pochybuji, že něco zastíní pštrosí pera, jimiž se pokryla minulý měsíc,“ zašeptám a Cress se zachichotá.

„Podle mě to bylo tentokrát horší. Róba z černé krajky... Skoro jsi viděla její spodní prádlo – anebo spíš jeho nedostatek!“

„Ne!“ vykřiknu a předstírám pohoršení.

„Ano! Povídá se, že se pokouší svést vévodu Clarence,“ drmolí Cress. „Nechápu proč. Je tak starý, že by mohl být jejím otcem, a páchne po zkaženém mase.“ Nakrčí nos.

„Když si uvědomíš, kolik dluží její otec...“ Významně se odmlčím a povytáhnu obočí.

Crescentia vykulí oči. „Opravdu? Kde jsi to slyšela?“ Lapá po dechu. Místo odpovědi se jen usměje a ona mě zlehka dloubne loktem do boku. „Ty vždycky znáš nejlepší klepy, Thoro.“

„Protože naslouchám druhým,“ prohlásím a mrknu na ni.

Neprozdám jí, proč jsem tak pozorná. Nemusí vědět, že pátrám po sebemenší známce odporu mého lidu, a doufám, že pro mě jednou někdo přijede a zachrání mě.

Po obléhání se vyprávělo o odbojných Astreanech, kteří se vzpírají císařově vůli. Jednou týdně mě dovedli na hlavní náměstí, kde mě některý z císařových mužů sešvihal bičem. Mělo to být

varování pro ostatní. Za mými zády hnily hlavy rebelů, napíchané na kůly. Většinu z nich jsem znala. Byli to Strážci, kteří sloužili mojí matce, ženy a muži, kteří mi dávali cukroví a vyprávěli mi pohádky, když jsem byla malá. Nenáviděla jsem ty dny a zlobila jsem se na vzbouřence, protože mi připadalo, že mi ubližují tím, že probouzejí v císaři hněv.

Ale teď je většina vzbouřenců po smrti a o rebelii se jen nenápadně šeptá, když dvořanům dojdou klepy. Od chycení posledního rebela uplynula spousta let. Po trestu, který následoval, se mi nestýská, protože byl krutý a ponižující, avšak schází mi naděje a pocit, že nejsem na světě sama. Že jednoho dne třeba moji lidé uspějí a ukončí mou mizérii.

Za námi se ozvaly kroky příliš těžké na to, aby patřily Cressiným otrokyním.

„Lady Crescentie, lady Thoro,“ zvolal mužský hlas. Cítila jsem, jak mi přítelkyně tiskne ruku a zadržává se jí dech.

„Vaše Výsosti,“ zadrmlol Cress, otočí se, udělá pukrle a mě stáhne s sebou. Při zaslechnutí tohoto titulu se mi rozbuší srdce, přestože vím, že nemluví k císaři. Jeho hlas bych poznala všude. Přesto se úplně neuklidním, dokud se nenarovnám a nepřesvědčím se, že se nemýlím.

Cizinec má tytéž dlouhé světlé vlasy, chladné modré oči a hranatou bradu jako císař, ale muž, jenž přede mnou stojí, je o hodně mladší. Možná o rok starší, než jsem já.

Překvapeně si uvědomím, že je to princ Sóren. O jeho návratu ke dvoru nikdo nemluvil, což je zvláštní, protože Kalovaxiané jsou princem okouzleni daleko víc než císařem.

Naposledy jsem ho viděla před téměř pěti lety. Pamatuji si ho jako hubeného chlapce s kulatými tvářemi a dřevěným mečem, který nedal z ruky. Muž stojící přede mnou není žádný hubenour, zato dětská kulatost se z jeho obličeje vytratila. Na boku se mu houpá meč, ale dávno není dřevěný. Železná čepel je poznamenaná bojem a třpytivé drahokamy na jílcí umocňují jeho sílu.

Jako dítě jsem vídala Zemské strážce přenášet kameny, které byly třikrát těžší než oni, jako by nic nevážily, ale pochybuji, že by magické drahokamy nějak pozoruhodně znásobily princovu sílu. Ne, že by na tom záleželo. Během pěti let, kdy Sóren vyrážel na spanilé jízdy se svým otcem, si jeho meč užil krve beztak dost. O princově statečnosti v bitvách se u dvora mluví pořád. Povídá se, že je zázračné dítě, a to i podle kalovaxiánských měřítek. Císař ho považuje za svoji prodlouženou ruku, avšak princovy přednosti jen umocňují otcovy nedostatky. Od převzetí trůnu císař zlenivěl. Je sám se sebou nadmíru spokojený a víc ho baví hodovat a popíjet než vést války.

Zajímalo by mě, proč se princ po tolika letech vrátil. Nejspíš jeho výcvik s Theynem skončil. Už je oficiálně dospělý a já předpokládám, že se brzy postaví do čela vlastní armády.

Nepatrně se ukloní a sepne ruce za zády. Poklidný výraz v obličeji se nezmění, klidně by mohl být vytesán z mramoru. „Rád vás obě vidím. Věřím, že jste se tu měly dobře.“

Není to otázka, Cress přesto odpoví s uzardělým *ano*. Zastrčí si kadeř za ucho a uhladí si záhyby sukně. Sotva se odváží pohlédnout mu do očí. Básnila o něm, už když jsme byli děti, stejně jako všechna ostatní děvčata v našem věku. Každá si představovala, že se stane princeznou. Ale v případě Cress to nemusí být pouhá fantazie. Astrea je pouze jednou z oblastí, kterou její otec pro císaře získal. Povídá se, že Theyn vybojoval větší území než kterýkoliv z válečníků, a nikdo nemůže zpochybnit, že by si za svoji věrnost zasloužil, aby se jeho dcera stala princeznou. Jelikož Cress před půlrokem dosáhla dospělosti, spekulace na toto téma se u dvora množí.

Že by to byl další důvod princova návratu?

Jestli se tyto řeči donesly až k Sórenovi, nedal to na sobě znát. Sklouzl očima po Cress, jako by

byla vzduch, a zahleděl se na mě. Zachmužil obočí stejným způsobem, jako to dělává jeho otec, když se na mě dívá, ačkoliv si odpustil pohrdavý úsměšek.

„To mě těší,“ odpoví odměřeně, aniž by ze mě spustil oči. „Otec si žádá vaši přítomnost, lady Thoro.“

Strach sevře můj žaludek jako hladový had škrtič a svírá mě a tísní, až nemůžu dýchat. Vzedme se ve mně naléhavé nutkání utéct a dělá mi potíže udržet nohy v klidu.

Nic jsem neprovedla. Byla jsem opatrná. Ale... copak se musím něčeho dopustit, abych na svou hlavu přivolala císařův hněv? Kdykoliv dojde ve čtvrti otroků k náznaku rebelie anebo astreanští piráti potopí kalovaxianskou loď, zaplatím za to já. Naposled mě předvolali sotva před týdnem. Zbičovali mě za to, že v jednom z dolů došlo ke vzpouře.

„Nuže,“ hlas se mi chvěje navzdory úsilí zachovat glanc, „neměli bychom ho nechat dlouho čekat.“

Nakrátko se zdá, že se princ Søren chystá něco říct, ale místo toho semkne rty a nabídne mi rámě.

ZRÁDCE

Obsidiánový trůn stojí na vyvýšeném pódiu uprostřed kulaté trůnní síně s kopulí. Obrovská neforemná věc je vytesaná z kusu černého kamene do tvaru plamenů, které jakoby líbají každého, kdo na ní sedí. Trůn je obyčejný, skoro až ošklivý mezi vším tím zlatem a pompou, které ho obklopují. Ale působí dominantně a o to tady jde.

Kalovaxiané jsou přesvědčení, že pochází z vulkánů ze Staré Kalovaxie, a v Astree ho kvůli nim nechali jejich bohové, aby se jednoho dne vrátili a zachránili zemi před slabými a svéhlavými královnami.

Pamatuji si jiný příběh. Vypráví o bohu ohně Houzzahovi, který miloval smrtelnou ženu natolik, aby jí věnoval zemi a dědice, jemuž v žilách kolovala krev. Tento příběh mi nyní šeptá v mysli důvěrně známý zpěvavý hlas, ale rychle se ztrácí jako vzdálená hvězda, na kterou se marně snažíte zaostřit. Lepší je na něj zapomenout. Bezpečnější je žít pouze přítomností a být dívkou, která se toužebně neohlíží do minulosti a čeká ji nějaká budoucnost.

Našňoření dvořané se uctivě rozestupují, když s princem Sórenem předstupujeme před císaře. Zdejší velmožové nosí stejně jako Cress modré vodní drahokamy kvůli kráse a průzračné vzdušné drahokamy z důvodu elegance. Blyští se jich na všech tolík, že by jeden oslepl. Jsou tu i další – červené ohnivé kameny pro vělost a žlutavé kameny země přinášející sílu.

Rozhlédnu se po sále. V moři bledých světlolasých Kalovaxianů stojí vedle trůnu Ion. Z Astreanů je jediný, kdo neskončil v řetězech, ale není to vítaný pohled. Po dobytí města se vrhl císaři k nohám a žebronal o milost. Nabízel mu své služby Vzdušného strážce. Teď si ho císař drží blízko sebe a v hlavním městě ho využívá jako špeha a léčitele královské rodiny. Léčí i mě. Koneckonců jaká by byla zábava mě bít, kdybych omdlela bolestí? Ion, jenž kdysi přísahal věrnost našim bohům a mé matce, teď využívá svůj uzdravovací dar k tomu, aby mě císařovi muži mohli opakovaně zlomit.

Jeho přítomnost představuje nevyslovenou hrozbu. U dvora se objevuje obvykle jenom tehdy, aby dohlížel na výkon mého trestu.

Kdyby se císař rozhodl nechat mě zbičovat, vybral by si veřejnější místo. Což ale pořád není vyloučené. Proto je Ion tady.

Císař upře zrak na Sórena, jenž pustí moji ruku a ztratí se v davu. Zůstanu sama a čelím nemilosrdnému pohledu jeho otce. Jsem v pokušení se za ním rozběhnout a přimknout se k němu – ke komukoliv – jen abych nezůstala sama.

Ale samota je mi souzená. Měla bych na ni být zvyklá. Ačkoliv... Nemyslím, že si na takové věci člověk někdy zvykne.

Císař se ke mně nakloní a v očích se mu zaleskne odraz slunečních paprsků proudících okny dovnitř. Podívá se na mě jako na rozmáznutého brouka, kterého rozdrtil podrážkou.

Já radši zírám na podestu a na vyřezané plameny. Nesmím císaře rozhněvat, jen tak se udržím při životě. Za posledních deset let mě mohl tisíckrát zabít, ale neudělal to. Projev laskavosti?

„Tady jsi, *princezno popela*.“ Cizím uším by pozdrav mohl znít přívětivě, ale já sebou trnu. Císař je úskočný, rád si s druhými hraje a člověk se neustále pohybuje na hraně. Ze zkušenosti vím, že ač se zdá laskavý, pro krutost nejde daleko.

Po jeho pravici stojí se sepnutýma rukama a skloněnou hlavou jeho choť, císařovna Anke. Zpod řídkých řas po mně loupne mléčnými očima. Je to varování, které přinutí neviditelného hada škrtiče sevřít můj žaludek.

„Žádal jste moji přítomnost, Vaše Výsosti?“ zeptám se uctivě a vyseknu úklonu tak hlubokou, že při ní málem ležím na podlaze. I po deseti letech moje kosti protestují proti tomuto postoji. Tělo si pamatuje, že na klanění nejsem stavěná.

Dříve než mi císař stačí odpovědět, uctivé ticho prořízne hrdelní výkřik. Když se zvednu, všimnu si muže stojícího vlevo od trůnu, jehož drží na místě dva strážníci. Kolem vyzábělých paží a krku má omotané rezavé řetězy tak pevně, až se mu zařezávají do kůže. Rozervané šaty jsou nasáklé krví a obličej se změnil v kaši z polámaných kostí a potřhané pokožky. Přesto poznám, že je to Astrean, muž se snědou pletí, havraními vlasy a hluboko posazenýma očima. Vypadá o hodně starší než já, i když těžko říct vzhledem k újmě, kterou utrpěl.

Je pro mě cizí, ale jeho tmavé oči mě vyhledají, jako by mě znal. Naléhají. Prosí. Pátrám ve vzpomínkách, kdo by to mohl být a co po mně chce. Nemám mu co nabídnout. Nic mi nezbylo. Vtom se mi zem zhoupne pod nohama.

Vždyť já ty oči znám! Pocházejí z úplně jiného života. Zářily v obličejích o desetiletí mladším a nezbroceným krví. Vzpomínky se tlačí do popředí, přestože se je snažím zahnat.

Pamatuji si, jak stál po boku mé matky. Něco jí pošeptal do ucha a ona se rozesmála. Vzpomínám si, jak mě objal a zvedl do vzduchu, abych si mohla utrhnout pomeranč. Usmíval se na mě, jako bychom sdíleli společné tajemství.

Přestanu vzpomínat a soustředím se na potlučeného muže před sebou.

Bývá často zmiňován v souvislosti se vzpourami. Jediný člověk, který mívá prsty v každé rebelii proti císaři. Stačí pouze vyslovit jeho jméno a císař se rozčílí k nepřičetnosti a nechá mě zbičovat tak krutě, že několik dní nevstanu z postele. Odpor tohoto člověka mi způsobil spoustu bolesti, avšak býval mou jedinou jiskřičkou naděje, když jsem si dovolila doufat, že by tahle pekelná léta mohla skončit a já mohla mít nějakou budoucnost.

Není divu, že je císař šťastím bez sebe. Konečně zaja! Ampelia, posledního Strážce a důvěrníka mé matky.

„Moje královno,“ zadrmolí. Jeho hlas se nese ztichlou trůnní síní, takže každý z přítomných slyší jeho zradu.

Mimoděk se přikrčím pod tíhou jeho slov. *Ne, ne!* chce se mi namítnout. *Nejsem nič! královna! Jsem lady Thora, princezna popela. Jsem m!ň než pouhé nic.*

Vzápětí si uvědomím, že mluv! astreansky. Obrací se na mě zakázanými slovy, jimiž byl zvyklý oslovovat moji matku. *Maminku*. Byl to jiný život a já byla jiná dívka. Princezna, které se říkalo, že jednoho dne usedne na trůn, ale já jsem o to nikdy nestála. Být královnou koneckonců znamenalo žít ve světě, v němž není moje matka, což je pro mě nepředstavitelné.

Tahle dívka zemřela před deseti lety a už jí není pomoci.

Muž se nakloní, řetězy ho táhnou k zemi. Je příliš slabý, aby se dostal ke dveřím, a ani se o to nepokouší. Místo toho se zhroutí na podlahu k mým nohám. Sevře v prstech lem mých šatů a světle žluté hedvábí se zbarví do červena. Nejradší bych na něho zařvala, že jeho slova zničí nás oba, ale přinejmenším on najde úlevu v milosrdenství smrti.

„Odmítal s kýmkoliv mluvit kromě tebe,“ ucedí kysele císař Corbinian.

„Mě?“ Srdce mi tluč! v hrudi tak divoce, až se divím, že ho neslyší všichni přítomní. Spoč!ne na mně každé oko v místnosti. Každý doufá, že šlápnu vedle, a č!há na sebemenší stopu zrady, aby mohli sledovat, jak mě císař znovu nechá zbít. Tu radost jim neudělám.

Já císaře nerozruším a on mě nechá žít. Opakuji si tuhle mantru znovu a znovu, ale jsem z těch slov malátná.

Císař, uvelebený na trůně, se ke mně nakloní, oči mu svítí. Tenhle pohled znám. Vídala jsem ho

často a pronásleduje mě ve zlých snech. Je to žralok, který zachytil ve vodě pach krve. „Ty ho neznáš?“

Tohle je císařova nejoblíbenější otázka. Neexistuje na ni správná odpověď.

Podívám se na muže, jako bych se pokoušela někam ho zařadit, přestože mi v hlavě křičí jeho jméno. Hrnou se další vzpomínky a já je zaháním zpátky. Císař mě pozorně sleduje. Čeká na jakékoliv znamení, že se vymykám zpod jeho kontroly. Avšak já se nedokážu odtrhnout od očí zmrzačeného muže.

V jiném životě jsem ho milovala.

Patřil k matčiným Strážcům, kteří požívali její naprosté důvěry. Lidé tvrdili, že je mým otcem, ačkoliv ani matka to nevěděla jistě.

Pamatuji si, jak jsem pátrala v jeho tváři po vzájemné podobě, když jsem tuhle povídačku slyšela poprvé, ale nenašla jsem nic průkazného. Sice máme stejný tvar nosu a vlasy se nám krouťí kolem uší, ale daleko víc jsem se vyvedla po matce. Ale tehdy jsem byla ještě dítě, neschopné správně rozlišovat. Teď je naše podoba tak zjevná, že mnou poznání projede jako nůž břichem.

Jako Strážce hodně cestoval, aby pomocí ohnivých kouzel udržel naši zemi v bezpečí, ale vždycky se vrátil a přivezl mi sladkosti a hračky. Vyprávěl mi spoustu nových historek. Často jsem mu usnula na klíně a v dlani jsem svírala Ohnivý drahokam, který se mu houpal na krku. Jeho kouzlo mě ukonejšilo ke spánku jako ukolébavka.

Když matka zemřela a svět, který jsem znala, se proměnil v prach, čekala jsem, že mě zachrání. Tahle naděje se rozplývala s každou další useknutou hlavou Strážce, již císař vystavil na náměstí napíchnutou na kopí. Ale nikdy nezemřela. Stále jsem se doslýchala o Ampeliových rebeliích. Příživovaly moji naději, i když ostatní Strážci padli. Bouří bylo jenom pár a dělila je od sebe dlouhá doba, ale já se k nim upínala. Dokud je tam někde venku a dokud bojuje, věděla jsem, že mě zachrání. Nikdy, ani v nejhorším snu by mě nenapadlo, že ho uvidím takhle.

Snažila jsem se nic necítit, ale bylo to marné. Ani teď jiskřičky naděje v mém srdci nepohasly a já stále doufám, že se dočkám šťastného konce a jednou spolu budeme sledovat východ slunce. Volní.

Je to hloupá a nebezpečná touha, jejíž palčivosti se nedokážu zbavit.

V očích mě štípají slzy, ale nemůžu si dovolit nechat je skanout.

Svůj drahokam už nenosí. Byla to první věc, o kterou ho císař připravil, když se mu podařilo ho zajmout. Obyčejnému dvořanovi by jediný klenot stěží poskytl dostatek tepla, aby přestál mrazivou noc, avšak Ampeliovi se dostalo požehnání. Stačil by jediný drahokam a dokázal by s jeho pomocí vypálit palác do základů.

„Tohle je slavný Strážce Ampelio,“ říká posměšně císař. „Musíš si ho pamatovat. Rozséval v dolech semena vzpoury a snažil se poddané obrátit proti mně. Minulý týden dokonce zosnoval povstání ve Vzdušném dole. Theyn ho našel poblíž a přivezl sem.“

„Nebylo to zemětřesení, co zapříčinilo, že se horníci vzbouřili?“ Slova mi vyklouznou z úst dřív, než se stačím opanovat. Cítím se, jako by mi ve skutečnosti nepatřila. Anebo lépe – jako by nepatřila Thoře.

Císař Corbinian zatne zuby a já sebou škubnu. Připravím se na facku, která nepříjde. Zatím.

„Chováme podezření, že příčinou byl on. Shromažďuje lidi, aby bojovali za tvoji věc.“

I na to bych měla odpověď, ale radši ji spolknu a zatvářím se nechápavě. „Za moji věc, Vaše Výsosti?“ táži se přihloupě. „Netušila jsem, že nějakou mám.“

Zle se na mě culí. „Přece se tě snaží dosadit na trůn jako právoplatnou královnu Astrey.“

Polknu. Rozhovor se ubírá úplně novým směrem a já se bojím, co z něj vzejde. Možná bych dala přednost zbičování, než s ním hrála tuhle hru.

Sklopím oči k podlaze. „Nejsem ničím královna a Astrea už neexistuje. Je ze mě obyčejná dáma, spoléhající na milost Vaší Výsosti. Jsem princezna z pouhého popela. Tohle je mé právoplatné místo. Jiné si nezasloužím.“

Recituji repliku, která se mi během let vypálila do srdce, a nemůžu se na Ampelia ani podívat. Opakuji ji tak často, že slova beztak ztratila veškerý smysl, ale když je pronáším před posledním Strážcem, hanba mi proudí žilami jako krev.

Císař přikývne. „Tvrdím totéž, avšak Astreané jsou tvrdohlaví jako mezci.“

Trůnní sál se otřásá smíchem a já se směji těž, i když mi to rve srdce.

Corbinian se otočí k Ampeliovi a posměšně se ušklíbá. „Pojď blíž a pokloň se mi, mezku! Pověz mi, kde najdu tvoje odbojné kumpány, a já ti zaručím, že strávíš zbytek svých dní v jednom z dolů.“ Kření se na zlomeného muže, který mi stále spočívá u nohou.

Vyhov mu! chce se mi křičet. Přísahej mu věrnost! Přežij! Nerozčiluj ho a on tě nechá naživu. Taková jsou pravidla.

„Skloním se jen před svou královnou,“ zašeptá Ampelio kostřbatým kalovaxianským jazykem. Ačkoliv je jeho hlas sotva slyšet, slova se nesou místností následovaná lapáním po dechu a mumláním dvořanů.

Zvedne hlas. „Ať žije královna Theodosia Eirene Houzzara!“

Něco se ve mně třísí a všechno, co jsem v sobě zadržovala, každá potlačovaná vzpomínka, každý okamžik, na nějž jsem se pokoušela zapomenout, se ze mě vyřinou a tentokrát nejsem schopná je zastavit.

Theodosia. Tohle jméno jsem neslyšela deset let.

Theodosia. Slyším hlas své matky. Hladí mě po vlasech a líbá na čelo.

Jsi jediná naděje našeho lidu, Theodosie.

Ampelio mě vždycky oslovoval Theo, přestože se moje chůva Birdie na něho kvůli tomu zlobila. Připomínala mu, že jsem jeho princezna, a Theo je jméno pro špinavého uličníka. Nikdy ji neposlechl. Možná jsem byla jeho princeznou, ale nejspíš i něčím víc.

Očekávalo se od něho, že mě zachrání, což se nestalo. Deset let jsem čekala, až si pro mě někdo přijde, a Ampelio představoval poslední špetku naděje, kterou jsem měla.

„Třeba odpoví tobě, princezno popela,“ míní císař.

Šok, který zakouším, se utápí ve zvuku mého jména rezonujícího v mé mysli. „Nedá se předpokládat, že mám tu moc, Vaše Výsosti.“

Našpulí ústa. Tenhle výraz dobře znám. Císaři se přece neodmítá.

„Tohle je přece ten důvod, proč tě nechávám žít. Abys nám pomáhala s tvrdohlavou astreanskou lůzou.“

Císař je laskavý, že mě ušetřil, bleskne mi hlavou a pak si uvědomím, že mě neušetřil z pouhé laskavosti. Drží mě naživu, aby mě používal jako páku proti mému lidu.

Moje myšlenky jsou teď smělejší. Uvědomuji si, že jsou nebezpečné, ale už je nemůžu dál v sobě dusit. A poprvé ani nechci.

Deset let jsem čekala, až mě někdo spasí, a jediné, čeho jsem se dočkala, jsou zjizvená záda a bezpočet mrtvých rebelů. Ampelio je lapen a mně nezůstal nikdo, koho by mi císař mohl vzít. Oba víme, že není dost milosrdný, aby mě zabil.

„Smím mluvit rodným jazykem?“ zeptám se císaře. „Možná se bude cítit líp...“

Corbinian mávne rukou a pohodlně se opře. „Posluž si. Hlavně z něj dostaň odpověď.“

Zaváhám, než u Ampelia pokleknu a opatrně sevru jeho bolavé ruce ve svých. Přestože je jazyk Astreanů zakázaný, někteří dvořané mu rozumějí. Jinak by mi císař nedovolil jej použít.

„*Pomáhá ti někdo?*“ uhodím na něho. Slova linoucí se z mých úst zní nepřirozeně, přestože astreanština je jediný jazyk, kterým jsem hovořila do příchodu Kalovaxianů. Vytloukali ji ze mě a postavili ji mimo zákon. Ani si nevzpomínám, kdy nějaké astreanské slovo splynulo z mých rtů. Přesto jsem rodnou řeč nezapomněla. Je ve mně zasutá hlouběji, než jsem si myslela. Jako by se nasákla do morku mých kostí. Navzdory tomu mi činí potíže zachovat její měkkost a zpěvavost, tak nepodobnou hrdelní a zajíkové výslovnosti Kalovaxianů.

Zaváhá, než přikývne. „*Jste v bezpečí?*“

Na okamžik se odmlčím, než odpovím: „*Jsem v bezpečí jako loď v bouři.*“ Astreanské slovo bouře – *signok* – zní skoro stejně jako výraz pro přístav – *signak*. Rozdíl pozná jen cvičené ucho. Ale jeden by mohl. Tohle pomyšlení mě děsí, přesto naléhám. „*Kde jsou ostatní?*“ ptám se.

Zavrtí hlavou a uhne očima. „*Nikde,*“ zasípá, avšak druhou slabiku protáhne tak, že líným uším zní spíše jako „*všude*“.

Nedává to žádný smysl. Už před obléháním bylo Astreanů méně než Kalovaxianů – pouhých sto tisíc. Většina z nich skončila v otroctví, ačkoliv se proslýchá, že našli spojence v okolních zemích. Dlouho jsem astreansky nemluvila. Musela jsem se přeslechnout.

„*Kdo?*“ naléhám.

Ampelio zírá na lem mé sukně. Zavrtí hlavou. „*Je dokonáno, nastal čas vypustit ptáčka z klece, blíží se zítřek, je přímo v nás, jenž staré vrány smete.*“

Moje srdce pozná ta slova dřív než hlava! Pocházejí ze staré ukolébavky! Maminka mi ji zpívala a stejně tak chůva. Zpíval mi ji někdy i on?

„*Něco mu dej a on tě nechá žít,*“ zamumlám.

Ampelio se rozesměje, ale smích brzy vystřídá kašel. Otře si ústa hřbetem ruky. Zůstane na ní krev.

„*Co by to bylo za život, kdybych byl vydán na milost takovému tyranovi?*“

Stačilo by lehce pozměnit výslovnost a z „tyrana“ by se rázem stal drak, symbol kalovaxiánské královské rodiny, avšak Ampelio to slovo mířené na císaře vyhrkne s takovým odporem, že mu rozumějí dokonce i ti, kteří nemluví astreansky.

Corbinian se předkloní a sevře područky trůnu tak zuřivě, až mu zbělají prsty. Ukáže na jednoho ze strážných.

Muž tasí meč a přistoupí k Ampeliově. Přitiskne mu čepel ke krku, až vytryskne krev. Pak meč zvedne a připraví se ke smrtícímu úderu. Viděla jsem to už tolikrát. Takhle bývali trestáni vzbouřenci a otroci, kteří neposlechli svoje pány. Hlava se nikdy neoddělí od těla na první pokus. Zabořím prsty do látky své sukně a drtím ji v dlaních, abych se ubránila pokušení Ampelia bránit. Už mu není pomoci. *Vím to, ale nedokážu se s tím smířit.* Před očima mi plují představy. Vidím dýku, jak se zarývá do hrdla mé matky. Vidím otroky, které bičují tak dlouho, dokud z nich nevymlátí duši. Vidím hlavy Strážců naražené na kůly, jež varují na náměstí tak dlouho, dokud je neroznesou krkavci. Vidím lidi, kteří skončili na šibenici za to, že se opovážili vzbouřit proti císaři. Projevili odvahu, kterou já jsem neměla.

Uteč! chce se mi říct. Bojuj! Pros! Smlouvej! Přežij!

Avšak Ampelio před čepelí neucukne. Učiní jediný pohyb. Natáhne ruku a chytí se mého kotníku. Kůže na jeho dlani je drsná, zjizvená a ulepená krví.

Čas se naplnil a staré vrány zhynou. Jenže já nemůžu císaři dovolit, aby mě připravil o dalšího člověka. Nemůžu přihlížet, jak Ampelio umírá.

„Ne!“

Hlas se prodere mezi střípky, které ze mě zbyly.

„Ne?“ zašeptá císař. Jediné slovo pronesené ve ztichlé místnosti způsobí, že mi naskočí husí kůže.

V ústech mi vyschne, a když promluví, moje slova skřípou. „Slíbil jste mu milost, když promluví. A on promluvil.“

„Opravdu?“ zapochybuje císař. „Vaši řeč sice neovládám, ale nezdá se mi, že by byl nějak vstřícný.“

Věty se ze mě vyřinou dřív, než se stačím ovládnout. „Povídal, že mu zbyla jen hrstka kumpánů. Ostatní jste zničil. Domnívá se, že zbývající muži a ženy zahynuli při důlním otřesu, ale kdyby náhodou přežili, mají se s ním setkat jižně od rozvalin Englmaru. V cypřišovém háji.“

Je na tom přinejmenším zlomek pravdy. Když matka podnikala každoroční cestu po království, často jsem si na tom místě hrála. Město Englmar srovnalo se zemí ničivé zemětřesení, jež přišlo rok před mým narozením. Toho dne zemřelo na pět set lidí. Až do obléhání to byla největší tragédie, jaké Astrea kdy čelila.

Císař nachýlí hlavu a pozoruje mě tak zblízka, jako by mi četl myšlenky. Nejradši bych se přikrčila, ale přinutím se stát zpříma a směle čelit jeho pohledu, aby mé lži uvěřil.

Připadá mi, na mě civí celé hodiny. „Vezměte si naše nejlepší muže,“ nařídí vojákovi. „Bůhví, jaké kouzlo mají ti pohané v rukávu.“

Strážný přikývne a vyběhne z místnosti. Dávám si záležet, abych zachovala lhostejný výraz, přestože bych nejradši plakala úlevou. Ale sotva na mě Corbinian znovu upře svůj studený pohled, úleva se rozplyne a žaludek se mi sevře.

„Milosrdenství,“ zadrmolí tiše, „je astreanská ctnost. Právě ta vás oslabuje. Doufal jsem, že toho jsem tě ušetřil. Ale jak se zdá, vždycky nakonec zvítězí krev.“

Luskne prsty a voják mi vtiskne do rukou svůj železný meč. Je tak těžký, že mi dělá potíže ho zvednout. Zemské drahokamy se zatřpytí a z jejich síly mě začnou svědit ruce. Poprvé od obléhání mám v ruce jeden z kouzelných kamenů spolu se zbraní. Kdysi bych to uvítala, mít kousek moci, ale teď se mi žaludek svírá strachy, když vidím Ampelia ležet na podlaze u mých nohou a dochází mi, co ode mě císař očekává.

Měla bych se ozvat. Měla bych se pokusit ho zachránit, protože sledovat, jak se světlo vytrácí z očí posledního milovaného člověka, který mi zbyl, je strašné. Ale ještě horší je do něho zabodnout meč.

Žaludek se mi zvedne a v hrdle ucítím žluč. Mám co dělat, abych se nepozvracela. Bojuji se sebou a pohřbívám Theodosii hluboko ve svém nitru dřív, než sama skončím s mečem na krku. Ale tentokrát se mi nedaří. Všeho je na mě moc a příšerně to bolí. Nenávist je tak silná, že ji nedokážu přemoci.

„Možná byla chyba tě ušetřit.“ Jeho hlas zní lhostejně, což hrozbu ještě podtrhne. „Zrádci se ode mě ani od bohů slitování nedočkají. Však víš, co máš dělat.“

Stěží ho vnímám. Sotva něco slyším. Krev mi hučí v uších, před očima mám mžitky. Nedokážu myslet. Vidím jen Ampelia u svých nohou.

„Otče, je to opravdu nutné?“ Princ Sóren předstoupí. Zaskočí mě zděšení v jeho hlase i jeho síla. Císaři nikdy nikdo neoponoval. Dvůr je stejně překvapený jako já. Ticho prolomí šepot, který ustane, jako když utne, v okamžiku, kdy císař hněvivě udeří dlaněmi do područky trůnu.

„Ano,“ zasyčí a předkloní se. Tváře mu zbrunátní buď zlostí nad troufalostí svého syna, anebo zahanbením kvůli tomu, že někdo zpochybňuje jeho rozhodnutí. „Je to nezbytné. A tobě dám

lekci, Sórene. Milosrdenství je důvod, proč Astreané přišli o svou zemi, ale my tak *slabí* nejsme.“

Slovo slabí vyznívá jako kletba. Pro Kalovaxiany neexistuje horší urážka. Princ Sóren sebou trhne, zapýří se a se sklopenýma očima o krok ucouvne.

Ampelio se u mých nohou otře a jeho sevření zesílí.

„*Prosím, moje královno,*“ zašeptá astreansky.

Nejsem tvoje královna! chce se mi zařvat. *Jsem tvoje princezna a ty jsi mě měl zachránit.*

„*Prosím,*“ naléhá znovu, ale já pro něho nemůžu nic udělat. Viděla jsem tucty mužů, které popravili za mň. Bylo by pošetilé se domnívat, že by ho ušetřili, i kdyby se informace, kterou jsem jim dala, zakládala na pravdě. Mohla bych císaře prosit, dokud bych nepřišla o hlas, ale ničemu by to neprospělo. Skončilo by to dýkou v mých zádech.

„*Prosím,*“ opakuje, než spustí rychlou astreanštinou, které sotva rozumím. „*Nebo vás taky zabije. Je načase odejít na Věčnost a znovu se setkat s vaší matkou. Avšak váš čas dosud nenadešel. Udělejte to a přežijete. Budete bojovat.*“ Rozumím mu a skoro si přeju, aby ne. Jeho požehnání je jen dalším svérázným prokletím mého života.

Ne. Nedokážu to. Nedokážu zabít člověka. Nedokážu zabít *jeho*. Nejsem císař. Nejsem Theyn, nejsem princ Sóren. Jsem... Hluboko v mém nitru se něco pohne. Jsem *Theodosia*. Ampelio mě tak nazval. Je to silné jméno, které mi dala moje matka. Je to jméno královny. Mám dojem, že si ho nezasloužím. Ale stojím tady, sama. Pokud mám přežít, musím se vzmužít a svému jménu dostát.

Musím být Theodosií.

Zvednu meč a roztřesou se mi ruce. Ampelio má pravdu – někdo to udělá. Ať už to budu já nebo některý z císařových vojáků. Já budu alespoň rychlejší a zkrátím mu utrpení. Co je lepší? Když vás připraví o život někdo, kdo vás nenávidí, anebo ten, kdo vás miluje?

Pod tenkou potrhanou košilí – víc červenou než bílou – se rýsují jeho obratle. Čepel dopadne pod ramena, mezi dvě vystupující žebra. Namlouvám si, že to bude stejné jako krájet steak při večeři, ale už teď vím, že to takové nebude.

Natočí hlavu tak, aby mi pohlédl do očí. V jeho pohledu je něco důvěrně známého, co mi láme srdce. Najednou nemůžu dýchat. Už nemám sebemenší pochybnost. Tenhle muž je můj otec.

Jsi dcera své matky, zašeptá.

Odtrhnu od něho zrak a místo toho se soustředím na císaře. Vpíjím se do jeho očí. „Neskláněj se, nenech se zlomit,“ pronesu nahlas kalovaxianské krédo, než vrazím meč do Ampeliových zad. Cítím, jak čepel proniká kůží, svaly a kostmi až do srdce. Jeho tělo je tak slabé a vyzáblé, že to jde snadno. Vytryskne krev a potřísní mi šaty.

Ampelio sebou škubne, tiše vykřikne a zvláční. Jeho ruka sklouzne z mého kotníku, kde zanechala krvavý otisk. Vytáhnu meč a podám jej strážnému. Jsem úplně otupělá. Předstoupí další dva vojáci, aby odtáhli tělo. Zanechává za sebou rudou cestičku.

„Odneste ho na náměstí a pověste tak, aby ho každý viděl. Kdo se s ním pokusí pohnout, dopadne stejně jako on,“ zahřímá císař, než se otočí ke mně. Potutelně se usmívá. „Hodná holka.“

Krev se mi vpíjí do šatů a zasychá na kůži. Ampeliova krev. Krev mého otce. Ukloním se císaři. Moje tělo jedná bez ohledu na mou vůli.

„Běžte se umýt, lady Thoro. Večer bude hostina na oslavu dopadení největšího rebela, a vy, má drahá, na ní budete čestným hostem.“

Vyseknu další mělké pukrle a svěším hlavu. „Samozřejmě, Vaše Výsosti. Už se těším.“

Slova jako by mi nepatřila. V hlavě mi hučí tak hlasitě, až se divím, že jsem je vůbec našla. Chce se mi ječet. Chci plakat. Nejradši bych popadla zakrvácený meč a vrazila ho císaři do hrudi, i kdybych při tom měla zemřít.

Váš čas dosud nenastal, šeptá mi v hlavě Ampeliův hlas. Přežijete. Budete bojovat.

Slova mi nepřinášejí žádnou útěchu. Ampelio zemřel a s ním i poslední naděje, že mě někdo zachrání.

THEODOSIA

Neujdu chodbou ani deset kroků, když mě někdo popadne za rameno a zastaví. Chci utíkat, chci běžet, dokud nebudu sama. Chci křičet a plakat, dokud ve mně nezůstane nic jiného než prázdno. *Přežijete. Budete bojovat*, znějí mi v hlavě Ampeliova slova. Jenže já nejsem bojovnice. Jsem stín vyděšené dívky. Nejsem nic víc než uzlík nervů a roztřesené tělo. Jsem vězeňkyně.

Otočím se. Stojí za mnou princ Søren a já čtu z jeho vyrovnané tváře mírné znepokojení. Ruka, která mě zastavila, teď zlehka spočívá na mém rameni, dlaň a špičky prstů jsou překvapivě hrubé.

„Vaše Výsosti.“ Dávám si pozor, abych nezvýšila hlas, a nedala nikterak najevo, jaká bouře zuří v mém nitru. „Potřebuje ode mě císař ještě něco?“

Tahle představa by mě měla vyděsit, ale já nic necítím. Nejspíš proto, že mi nezůstalo nic, o co by mě mohl připravit.

Princ Søren zavrtí hlavou. Svěsí ruku a odkašle si.

„Jsi... Jsi v pořádku?“ zajímá se. Jeho hlas zní přiškráceně a mě napadne, kdy asi naposledy mluvil s dívkou. Kdy naposledy mluvil s někým jiným než s vojáky.

„Samozřejmě,“ odpovím hlasem, který je mi cizí. Protože v pořádku rozhodně nejsem. Mám v sobě bouři.

Ruce se mi začnou třást, a tak je schovám v záhybech sukně, aby si toho princ nevšiml.

„Bylo to poprvé, kdy jsi zabíjela?“ vyzvídá. Neušla mu panika v mých očích, protože spěšně dodal: „Počíнала sis výborně. Byla to čistá smrt.“

Jak může být čistá, když všude bylo tolik krve? Můžu se tisíckrát vykoupat, a přesto ji budu na sobě pořád cítit.

V hlavě mi rezonuje Ampeliův hlas: *Jsi dcera své matky. Nastal čas, aby mladí ptáčky vzletli. Budeš bojovat, má královno.*

V mysli se mi vylíhne vzpomínka a tentokrát ji nezaplaším. Ampelio mě vede za ruku do stáje. Vysadí mě na svého koně, takže se nad ním tyčím. Klisna se jmenovala Thalia a měla ráda kapky medu. Na svých zádech cítím jeho ruku, jak mě drží, abych nespadla. Cítím, jak meč projel jeho kůží.

Do krku se mi hrne žluč, ale zase ji spolknou.

„Těší mě, že to říkáte,“ vysoukám ze sebe.

Zdá se mi, že mi chce položit další otázku, ale místo toho mi nabídne rámě. „Smím tě doprovodit do tvé komnaty?“

Prince nemůžu odmítnout, ačkoliv bych ráda. Jsem rozervaná na cucky. Nevím, jak se mám usmívat a předstírat, že nejsem. Thora je o tolik jednodušší – povrchní dívka bez minulosti a budoucnosti. Po ničem netouží. Nehněvá se. Má v sobě jenom strach. A poslušnost.

„Když mi bylo deset,“ spustí princ Søren, „otec mě vzal do žaláře a věnoval mi první meč. Vyvedl ven deset zločinců – astreanskou lůzu – a ukázal mi, jak jim mám podříznout krk. Prvního vyřídil sám – aby mi to předvedl – ostatní přenechal mně.“

Astreanskou lůzu.

Ta slova mě zabolí, přestože jsem slyšela urážky mnohem horší. I já jsem před císařem volila mnohem hanlivější slova a předstírala jsem, že nejsem jedna z nich. Posmívala jsem se jim a chechtala jsem se Corbinianovým krutým žertům. Snažila jsem se od nich udržet odstup a tvářila jsem se, že jsem jiná, přestože mám stejně snědou pleť a černé vlasy. Strašně jsem se

bála na ně jenom podívat. Oni zatím byli zotročeni, bití a zabíjeni jako zvířata jenom proto, aby rozmazlený princ dostal lekci.

Teď je Ampelio mrtvý a nezůstal nikdo, kdo by nás mohl zachránit.

Znovu se mi udělá zle a tentokrát nemám šanci se opanovat. Zastavím se a vyzvrátím obsah svého žaludku na princovy šaty. Polekaně uskočí a nepříjemně dlouho zírám jeden na druhého. Měla bych se omluvit. Měla bych žebrotit o milost dřív, než povím otci, jak jsem slabá a odporná. Ale jsem jen schopná přitisknout si dlaň na pusu a doufat, že se z ní nic dalšího nevyřine.

Šok z jeho očí se vytrácí a vystřídá ho něco, co může být lítost.

Nepokusí se mě zastavit, když se otočím na patě a pospíchám chodbou pryč.

*

Nemůžu se zhroutit, ani když ležím na posteli ve své komnatě. Slyším, jak se moje osobní stráž uvelebují v komůrkách za stěnami, které nechal císař postavit po obléhání. Boty klapou na kamenné podlaze, meče uložené v pochvách cinkají. Jsou pořád se mnou a sledují mě třemi špehyrkami velikosti palce. Dokonce i když spím, dokonce i když beru lázeň, dokonce i když se budím uprostřed nočních můr, které si ráno skoro nepamatuji. Sledují mě, kam se hnu, avšak já nikdy nezahlednu jejich tváře ani nezaslechnu hlasy. Císař o nich mluví jako o mých Stínech a já o nich smýšlím stejně.

Musí se teď válet smíchy. Princeznička z popela se poblinkala kvůli trošce krve – a ohodila při tom i prince! Kterému z nich se dostane té cti, aby mohl tuhle historku převyprávět císaři?

S největší pravděpodobností žádnému. Princ mu to poví sám a Corbinian se záhy dozví o mé slabosti. O to úporněji se bude snažit ji ze mě vytlout. Tentokrát možná uspěje a co ze mě pak zbude?

Dveře se otevrou a já se posadím. Přichází Hoa, moje komorná. Ani se na mě nepodívá. Soustředí se na rozepínání knoflíků na zádech mých šatů potřísněných krví. Slyším, jak si povzdechla úlevou, že krev tentokrát nepatří mně. O mou kůži se otře chladný vzduch a já ztuhnu, když mi opatrně sloupává obvazy ze zad. Něžnými rukama mi ošetřuje podlitiny a kontroluje, jestli se správně hojí. Když je s prohlídkou spokojená, potřebuje je mastí, kterou jí věnoval Ion, a vymění mi obvazy za čisté.

Netěším se takové důvěře, aby mi přidělili astreanskou otrokyni. Místo ní mám Hou, ženu se světle zlatou pletí a dlouhými černými vlasy, které jí dosahují až k pasu. Domnívám se, že pochází z některé z východních zemí, kam Kalovaxiané vtrhli dřív než k nám, ale ona mi nikdy neprozradila, která to je. Nemohla by, i kdyby chtěla, protože císař jí nechal sešít ústa. Přes rty se táhne černá silná nit a z koutku do koutku vytváří hrozivé X přes její ústa. Jednou za pár dní je rozpárou, aby se mohla najíst, a potom ji zase zašijí. Těsně po obléhání jsem měla astreanskou komornou jménem Felicie. Bylo jí patnáct. Považovala jsem ji za sestru. Když mi oznámila, že naplánovala náš útěk, bez váhání jsem ji následovala, tak jistá jsem si byla, že se moje sny o záchraně naplní. Dokonce jsem věřila, že moje matka žije a někde na mě čeká.

Byla jsem hloupá.

Místo na svobodu mě Felicie odvedla rovnou k císaři, jak jí nakázal.

Osobně mi uštědřil deset ran bičem a pak Felicii podřízl hrdlo. Prohlásil, že mi chtěl dát lekci, která vydrží déle než moje modřiny, což se mu podařilo. Naučila jsem se nikomu nevěřit. Ani Cress.

Hoa vezme moje zakrvácené šaty a kývne k umyvadlu. Tiše mě nabádá, abych se šla umýt, než půjde šaty vyprat.

Když odejde, usednu k toaletnímu stolku a vypláchnu si ústa vodou, abych se zbavila pachuti zvratků. Potom si ponořím ruce, abych ze sebe smyla krev. Otcovu krev. Svoji krev.

Zase se o mě pokouší nevolnost, ale přinutím se zhluboka dýchat, dokud nepomine. Těžce na mě spočívají oči mých Stínů a čekají, až se zhrouť, aby o tom mohli poreferovat císaři.

V zrcadle vypadám úplně stejně jako ráno. Vlasy mám natočené a učesané ve stylu Kalovaxianů, obličej napudrovaný, oči černě orámované a ústa krvavě červená. Všechno vypadá stejně, jenom já jsem jiná.

Vezmu malý bílý ručník, přehozený přes okraj umyvadla, a namočím ho do vlažné vody, než jím přejeďu přes tvář. Drhnu se, dokud se nezbavím pudru a barev. Na ručníku zůstávají šmouhy. Hoe ráno trvalo skoro hodinu, než je na mě napatlala, avšak za minutu jsou dole.

Ze zrcadla na mě zírá tvář mojí matky. Na nose a lících mi tančí její pihy jako nezmapovaná souhvězdí. Její olivová pleť září jako topaz ve světle svící. Vlasy barvy tmavého mahagonu se lesknou, avšak ona je vždycky nosila rozpuštěné. Nikdy je neměla přísně sčesané z obličeje jako já. Ale oči jí nepatří. Místo nich na mě zírají ty Ampeliovy, hluboko posazené a hustě orámované řasami.

Ačkoliv podle kalovaxianských měřítek mám spoustu vad na kráse, které je třeba skrývat, pamatuji si, jak lidé opěvovali matčinu krásu, psali na její počest básně a skládali písně.

Zamrkám a spatřím Theynovu dýku, jak se tiskne k mému hrdlu – matčinu hrdlu. Cítím, jak se do mě zakusuje ostří a řinou se kapky krve. Zamrkám znovu a zase jsem to jenom já, zlomená dívka.

Theodosia Eirene Houzzara. Opět slyším svoje jméno spolu s posledními slovy své matky.

Odpustí mi, že jsem zabila Ampelia? Pochopí, proč jsem to udělala? Anebo se ke mně ze svého místa na Věčnosti otočí zády?

Ampelio je tam teď s ní. Musím tomu věřit. Je s ní, protože obětoval život, aby mě ušetřil, ačkoliv to není spravedlivé. Pro Astreu riskoval vše, zatímco já jsem nedělala nic jiného, než že jsem se pokoušela zavděčit netvorovi, který nás zničil.

Odmítám dál hrát císařovu hru. Nemůžu se řídit jeho pravidly a bavit ho, zatímco můj lid úpí v řetězech. Nemůžu se smát a probírat s Crescentii poezii. Odmítám mluvit jejich tvrdým ošklivým jazykem. Odmítám slyšet na jméno, které mi nedala moje matka.

Ampelio byl posledním člověkem, o kterém jsem se domnívala, že by mě mohl zachránit. Moje poslední naděje, že by tahle noční můra mohla jednoho dne skončit. Byla jsem přesvědčená o tom, že jsem tuhle naději zabila spolu s ním. Nyní cítím, že nevyhasla. Stále zbývá několik jiskřiček. Ze zkušenosti vím, že i z nich se dá vzkřísit oheň.

Hoa se dosud nevrátila, proto se znovu nalíčím a skryji tak poslední stopu po mé matce. Na jazyku mi těžce spočívá moje pravé jméno. Teď když jsem je slyšela z Ampeliových úst, chci ho slyšet znovu. Chci je vyslovit, abych si Thoru nadobro vyhnala z hlavy, ale neodvážím se.

Theodosia. Theodosia. Theodosia.

Něco se ve mně probouzí. Tohle není můj domov. Já nejsem jejich trofej. Nejsem spokojená se životem, který mi nabídli.

Ampelio mě už spasit nemůže, ale já nepřipustím, aby byla jeho oběť zbytečná. Musím vymyslet, jak se zachránit.

KORUNA

Šaty, které mi císař poslal, abych si je oblékla, jsou jasně červené, bez rukávů a mají nahá záda. Podobají se jednoduchým rozevlátým tunikám, které můj lid nosil před porobením. Je to zvláštní, ale mladí dvořané si poslední dobou oblíbili astreanský styl, jenž tvoří příkrý protiklad k těžkému sametu, jemuž dávali po svém příchodu přednost Kalovaxiané. Avšak nedomnívám se, že mi tím chtěl císař udělat radost. Naopak schválně vystavil všem na odiv moje zjizvená záda a ramena. Jeho vzkaz ani nemohl zaznít jasněji.

Astrea je poražena. Astrea je zlomena. Astrea už neexistuje.

Za svoji zarudlou a hrbolatou kůži na zádech jsem se vždycky styděla. Dá se z ní vyčíst historie astreanských vzpour. Pokaždé, když moji lidé potopili některou z císařových lodí anebo v některém z dolů vypukla revolta, pokaždé když otrok plivl na svého pána, podepsalo se to na mých zádech. Jizvy jsou ohavné a velké. Neustále mi připomínají, co jsem zač.

Sedím před zrcadlem, Hoa mi zaplétá vlasy, avšak já žádnou vinu necítím. Žilami mi proudí čerstvá nenávisť jako voda z tajícího ledu. Tak dlouho jsem ji potlačovala, až mě blaží povolit jí uzdu. Leč nemá cíl. Měla by se na někoho zaměřit. Měla by se usměrnit. A to vyžaduje plán.

Ale jsem tu sama a nemám se na koho obrátit. O dění za zdmi paláce se dozvídám z útržků rozhovorů dvořanů. Historky jsou převyprávěny tolika lidmi, že je těžké určit, kolik pravdy se v nich skrývá. V hlavním městě žijí Astreané, ale všichni jsou to otroci a většina z nich je mladší než já. Jsou podvyživení a slabí. A přestože se za to nenávidím, nejsem si jistá, jestli jim můžu věřit.

Theyn. Stačí na něho pomyslet a znovu se mi chce zvracet. Přesto nemůžu popřít, že jestli má někdo dokonalý přehled o astreanských vzpouřích, pak je to on. Cress možná vyslechla něco důležitého, ale svět za zdmi paláce ji nezajímá a podobné zvěsti pouští jedním uchem dovnitř a druhým ven. Kdepak. Dnes večer si musím promluvit se samotným Theynem, přestože se v jeho blízkosti vždycky cítím jako šestileté děcko přihlížející vraždě své matky.

Určitě mě nemá rád o nic víc než já jeho, ale když ho zaženu do kouta s Cress po boku, vyvalím oči a hlas se mi bude třást, jako bych se bála, že se Ampelio s někým spolčil a ten někdo se mě dozajista pokusí unést, bude mi muset něco říct. Nesporně prohlásí, že nezůstal nikdo, na kom by záleželo, bez ohledu na pravý stav věcí. Avšak přes všechny své přednosti v bitvě je Theyn špatný lhář.

Sama Cress mě kdysi upozornila, jak poznám, že její otec lže. Obličej zarostlý bujným plavým vousem mu zrudne, upřeně se na vás dívá a nozdry se mu chvějí.

Buď jak buď, získám lepší představu o tom, jak si stojím.

Hoa mi připevní kadeř obyčejnou vlásenkou. Podívá se na mě do zrcadla a já bych v tu chvíli odpřisáhla, že mi čte myšlenky, jako by byly napsané na papíře. Přimhouří oči a vzápětí se odvrátí, aby mi učesala poslední prameny.

Někdo zaklepe a bez pozvání do komnaty vstoupí sluha se zlatou krabičkou. Poslední část mé výstroje.

Uvnitř je koruna vyrobená podle té, již nosila moje matka – kruh z plamenů, které šlehají do vzduchu i přes čelo.

Hoa mi ji opatrně posadí na hlavu. Je to rutina, vykonávaná u tohoto dvora tak často, že ji vůbec nevnímám. Ale tentokrát je to jiné. Vzpomínám totiž na matku, jak mi občas dovolila nosit její korunu. Byla mi velká a padala mi až na krk. Avšak zatímco matčina koruna byla vyrobená

z černého zlata a posázená rubíny, ta moje je odlitá z popela, a sotva se ocitne na svém místě, začne se drobit a znečistí mi vlasy, pleť a šaty.

Matka proslula jako královna ohně, vznešená a krásná. Já jsem jen princezna popela, živoucí vtip.

*

Vstoupím do hodovní síně a ucítím na sobě pohledy přítomných. Zaslechnu šepot a chichotání a tváře mi zrudnou. S každým krokem, který učiním, kolem mě poletují vločky popela. Stačí sebenepatrnější pohyb hlavy a lepí se mi na tváře, ramena a hrud. Předstírám, že o tom nevím. Hlavu držím vysoko a nechám oči bloumat po shromážděných, dokud nezachytí jeden konkrétní pohled. Princovy oči se tolik podobají otcovým, až se mi z nich svírá hrudník a nemůžu dýchat. Odvrátím se. Nejradši bych se propadla do země a zmizela, když si vzpomenu, co jsem mu odpoledne provedla. Nedívá se na mě posměšně ani s odporem. Cítím, jak mě mlčky vyzývá, abych k němu znovu zvedla oči, ale nepodvolím se.

Sleduji vlastní cíl. Zatímco na mě hledí, sleduji temná zákoutí, kde čekají otroci se zapadlými očima, až jich bude třeba. Většinou jsou to děti a dospívající mládež, byť je mezi nimi i několik starších žen. Žádný z nich nepředstavuje fyzickou hrozbu. Pod nažloutlou kůží se rýsují kosti, chybí jim zuby a řídnou vlasy.

Nedívej se tam! nabádá mě starý hlas, ale já ho neposlechnu. Musím se podívat. Potřebuji je vidět. „Tady jsi!“ zvolá Crescentia a odvrátí tím moji pozornost. Objeví se po mém boku a zavěsí se do mě, přestože se vločky popela snášejí i na ni. Její veselost rozptýlí napětí a najednou si každý hledí sám sebe. Všichni si pamatují stejně jako já, co se stalo, když mi císař poprvé poslal korunu z popela. Crescentii bylo tehdy sedm. Bříšky prstů mi rozetřela popel po lících kostech a rozmazala jej do širokých pruhů.

Teď vypadáš jako opravdová bojovnice, zašeptala tak tiše, aby ji nikdo jiný neslyšel. Malý projev vzdoru mi vynesl deset ran bičem, ale jsem si jistá, že Theyn potrestal i Cress. Naučila se popel ignorovat stejně jako já.

„Slyšela jsem o tom soudu,“ řekne mi tiše a nakrčí čelo. „Jsi v pořádku?“

Soud. Divné pojmenování pro to, co se stalo. Nebyly předloženy žádné důkazy, nezazněla obhajoba. Jakýpak soud? Byla to obyčejná vražda – provedená mojí rukou.

Vím, že jsem neměla na vybranou, ale to moji vinu neumenšuje.

„Je dokonáno,“ zamumlám a ledabyle mávnu rukou, jako by bylo snadné zbavit se vzpomínky, jak se čepel zarývá do Ampeliovy kůže. „Doufám, že se Hoe podaří dostat ze šatů tu krev. Byly pěkné, že?“

„Ano. Strašně ti je závidím, Thoro. Na mně vypadá žlutá příšerně, zato ty v ní jenom záříš.“ Povzbudivě mi stiskne ruku a odvádí mě na konec stolu, co nejdál od královské rodiny a pronikavého pohledu prince Sórena.

Uvědomím si, že tu není její otec, a srdce mi poklesne. Určitě zase odjel – na další válečné tažení, do jiné bitvy, rozsévát smrt.

„Princezna popela.“ Při zaznění císařových slov mi po zádech přeběhne mráz, avšak potlačím zachvění a otočím se k němu s pohotovým úsměvem na rtech. Jeho tvrdé bledě modré oči svítí nad pohárem vína, jež zvedá v posměšném přípitku. Opuchlý obličej žhne opileckou brunátností. „Jsi čestným hostem. Tvoje místo je zde.“ Ukáže na prázdné křeslo vedle prince Sórena.

Crescentia mi povzbudivě stiskne ruku a já odcházím k císaři.

Hluboce se mu ukloním, a když ke mně natáhne ruku, políbím prsten na jeho malíčku – prsten, který nosila moje matka a před ní její matka.

Chci se zvednout, ale jeho dlaň se otře o moji tvář a zadrží mě. Musím se ovládnout, abych neucukla. Do některých bitev nemá cenu se pouštět. Některé bitvy se dají jenom prohrát. Proto přijímám jeho dotek jako neživá věc, která mu patří, a dovolím mu, aby mě označoval otiskem své ruky.

Nechá ruku klesnout a spokojeně se culí, než mi gestem naznačí, abych si sedla. Když se napřímím, všimnu si, že se mu na krku houpe přívěsek s ohnivým drahokamem. Poznala bych ho všude. Patřil Ampelioví. Půjčoval mi ho na hraní a matka se na něho kvůli tomu zlobila.

„*Duchovní kameny nejsou hračka*,“ mračila se. Byla to však jediná věc, v níž Ampelio svoji královnu neposlechl. Ráda jsem přívěsek svírala v drobných prstech, i když mě děsil. Teplo a síla proudily mými žilami, jako by se krev proměnila v oheň. Zdálo se mi, že patříme jeden k druhému.

Vidět ho na tlustém Corbinianově krku ve mně probouzí jiný druh ohně a mám co dělat, abych se na něho nevrhla a neuškrtila ho zlatým řetězem. Avšak vím, že Ampelio za mě nepoložil život jenom proto, abych mohla provést nějakou pošetilost.

Přinutím se odvrátit a usednu vedle prince.

Dřív na mě pohlížel jako na bahno, teď se chová, jako bych tu vůbec nebyla. Neodtrhne zrak od talíře. O odpoledním incidentu dozajista otcí neřekl, protože jinak bych za něj už zaplatila. Ale proč mlčí? Císař za donášení uděluje laskavosti, a přestože je Sóren jeho jediný syn a dědic, musí o přízeň škemrat víc než kdo jiný. Kalovaxianská monarchie si zakládá více na síle než na rodové spřízněnosti, a v polovině případů starý vládce na smrtelné posteli odmítl jmenovat syna svým nástupcem, čehož využily jiné rodiny, jež zavětřily příležitost chopit se moci. Podle kronik je přebírání moci vždy provázeno krveprolitím a táhne se několik let.

Ale princ není slabý. Ještě před návratem ke dvoru se stačil prosadit v bitvě. Poddaní opěvují jeho sílu a chrabrost a říkají, že z něho jednou bude velký císař. Corbinian řadu let nebojoval, což je u císaře neobvyklé. Jeho předchůdci vedli války do posledního dechu. Síla prince Sórena jen umocňuje slabost jeho otce a já se domnívám, že se císař postará, aby za to teď zaplatil.

Nechápu, proč se princ nechopil příležitosti si u otce šplhnout, když mohl.

Objeví se vedle mě zotročený chlapec a naloží mi na talíř rybu upečenou v koření podle astreanského zvyku. Většině Kalovaxianů způsobuje naše tradiční kuchyně zaživač potíže, ale za nocí, jako je tahle, trvají na tom, že ji zkusí. Víceméně je to symbol. Jídlo, hudba, oblečení – to vše je astreanské, avšak samotní Astreané nesmějí existovat.

Známa melodie mi opět připomene matku. Kdysi na ni tančila a sukně vířily kolem jejích nohou, když jsme se točily v kole tak dlouho, dokud se nám nezamotala hlava. Na pomalejší píseň tančila s Ampeliem a pevně se vzájemně svírali v náruči. Tihle lidé si nezaslouží naši hudbu slyšet. Nezaslouží si nic z našeho odkazu. Schovávám ruce v klíně, aby nebylo vidět, že zatínám pěsti.

Chlapec mi servíruje na talíř další fileť a mimoděk mě udeří podnosem do ramene. Nic si z toho nedělám. Ani se na něho nepodívám, abych k němu zbytečně nepřitahovala císařovu pozornost. Už se stalo, že stačil jediný nevinný pohled, a Corbinian nechal Astreany přede mnou zkrátit o hlavu. A já už mám dnes na rukou dost nevinné krve.

Zírám do talíře a počítám vločky popela, které se na něj snášejí. Je to jediný způsob, jak tuhle večeři přestát, aniž bych začala křičet zoufalstvím.

Otrok do mě vrazí znovu, tentokrát bezdůvodně. Císař je naštěstí ponořen do rozhovoru

s velmožem, který ho přijel navštívit, avšak mléčné oči jeho choti ke mně na okamžik zabloudí. Krátce je přimhouří, než se odvrátí.

Povídá se, že se pomátla na rozumu, avšak její oči někdy bývají tak přičetné, až mě z toho mrazí. Jako bych se najednou probudila ve světě, jemuž nerozumím. Dnes večer tahle průzračnost chybí. Ještě se nezačal podávat hlavní chod a císařovna se už stačila podívat na dno mnoha pohárů vína.

Nikdo jiný si jí nevšímá. Dvořané po ní letmo přelétnou pohledem, jako by byla duch, bledý, tichý a přízračný.

Na talíři už mám víc ryb, než dokážu sníst, ale kluk u mě pořád setrvává. Nejspíš si přeje zemřít.

„Přejete si ještě něco, má paní?“ šeptá mi do ucha. „Třeba víno?“

Něco v jeho hlase ve mně probudí vzpomínku, avšak uniká mi. Risknu kradmý pohled na hocha a doufám, že si toho nikdo nevšimne. Když se mi podívá do očí, ztuhnu.

Obličej má vyzáblý a černé vlasy ostráhané hodně nakrátko. Sveřepě zatíná zuby – možná hladu, možná hněvem – a na bradě mu raší černé strniště. Olivovou pleť hyzdí hrbolatá bílá jizva. Avšak vidím v něm stín chlapce s tvářemi jako jablíčka, jenž před obléháním se mnou sedával v herně našeho paláce. Neustále se mnou soupeřil o pozornost vychovatelky, která nás učila psát. Vzpomínám si, že astreanská slova plynula z našich per jako voda – jeho jméno vedle mého. Závodili jsme spolu v běhu a já vždycky prohrála, protože jsem měla kratší nohy než on. Zase před sebou vidím vážné zelené oči, které si prohlížejí moje poškrábané koleno, a slyším jeho něžný hlas, jak mě nabádá, abych přestala plakat, že se to zahojí.

„Blaise.“

Ani jsem si neuvědomila, že jsem otrokovu jméno vyslovila nahlas, dokud se ke mně neobrátí princ Søren.

„Prosím?“ otázal se.

„Řekla jsem *blaho*. Ta ryba chutná božsky. A víno si dám.“

Princ Søren se sklonil nad talířem, ale já jsem otřesená do morku kostí. Mrknu na Blaise přes rameno, ale nemůžu se na něho dívat dlouho, abych nevzbudila podezření. Vím to, avšak neumím si poručit. Těší mě, že je *tady*. Jako bych vyvolala ducha. Jak je možné, že přežil?

Blaise se na mě na okamžik zahledí pohledem překypujícím palčivými otázkami a slovy, která nemůžeme vypustit z úst. Krátce přikývne, než se odvrátí, a jeho oči jsou plné příslibů. Zabývám se rybou, ale hlavu mám plnou naléhavých úvah. Co tady dělá? Kdyby v paláci pracoval, tak bych si ho přece dávno všimla. To, že se tu objevil zrovna dnes, nemůže být náhoda.

„Lady Thoro.“ Ze zamyšlení mě vytrhne princův hlas. Nakloním se k němu a předstírám, že je všechno v nejlepším pořádku. Spočine na mně zářivýma očima, zaostří na otisk otcovy dlaně na mé umolousané tváři a střelí pohledem po císaři, který věnuje až moc pozornosti otrokyni dolévající mu víno. Dívka je mladší než já – snad pouhých čtrnáct. Ježí se mi z toho chlupy po těle, ale není to nic, co už bych předtím neviděla.

Princ Søren na mě promluví hlasem tak tichým, že ho přes hudbu a šum hlasů sotva slyším. „K tomu, co se stalo...“

„Velice se vám omlouvám, Vaše Výsosti,“ skočím mu do řeči a věnuji mu veškerou svou pozornost. Najednou se strašně stydím. „Musíte pochopit, že jsem byla v šoku. Jak jste si jistě vědom, bylo to poprvé, co jsem...“ Odmlčím se, protože to nedokážu vyslovit nahlas. Kdybych to udělala, byla by to neodčinitelná pravda. „Děkuji vám, že jste si to nechal pro sebe.“

„Jak jinak?“ Tváří se udiveně. Odkašlal si. „Asi jsem to zpackal, ale chtěl jsem jen...“ Teď je

na něm, aby upadl do rozpaků. „Ulevit tvému svědomí.“

Laskavost skrytá v jeho slovech mě zaskočí zejména proto, že na mě zírá císařovými ledovými očima. Je obtížné do nich pohlédnout, ale zkusím to. „Moji mysl nic netíží, Vaše Výsosti,“ ujistím ho a přinutím se usmát.

„Sórene,“ opraví mě. „Oslovuj mě Sórene.“

„Sórene,“ opakuji. Jménem mu neříkáme, ani když se o něm bavíme s Crescentií. Ani nevím, jestli jsem ho někdy vyslovila nahlas. Vždycky to byl „princ“. Udivuje mě, jak kalovaxiánské jméno zní. Je tak tvrdé a okořeněné dlouhým o. Zní, jako když meč prolétne vzduchem a najde svůj cíl. Připadá mi zvláštní, jakou moc nad námi jména mají. Jak může být tak velký rozdíl mezi Thoro a Theodosií, když obojí jsem já? Jak je možné, že stačí vyslovit Sórenovo jméno a je pro mě těžší hodit ho do jednoho pytle s císařem, Theynem a ostatními válečníky?

„Potom mi musíte říkat Thoro,“ nechám se slyšet, protože je to jediná přijatelná odpověď, kterou mu můžu dát, byť mi tohle jméno hořkne na jazyku.

„Thoro,“ opakuje a ztiší hlas. „Chtěl jsem ti povědět, že si svoje první zabíjení dodnes pamatuji, a obávám se, že mě bude do smrti pronásledovat.“

„I když ti zabití byli jen astreanská lůza?“ vyzvídám a mám co dělat, abych potlačila jízlivost ve svém hlase.

Asi jsem neuspěla, protože se na chvíli odmlčí. „Uri, Gavriel, Kyri, Nik, Marios, Dominic, Hathos, Silas a Vaso,“ vypočítává na prstech. Chvíli trvá, než si uvědomím, že jsou to jména mužů zavražděných před sedmi lety. „Ten, kterého zabil můj otec, byl Ilias. Nejsem na to pyšný a mrzí mě, jestli si myslíš opak.“

Slova jsou úsečná a vyznívají tvrdě, avšak není pochyb o tom, jaký pocit se za nimi skrývá a pokouší se osvobodit. V princových očích se zračí něco, co jsem dřív nespatriila u žádného z Kalovaxiánů, dokonce ani u Cress.

Než si stačím rozmyslet, jak mu odpovědět, zase se u mého ramene zjeví Blaise a nalije mi do číše víno barvy krve. Musím se ze všech sil ovládnout, abych se na něho nepodívala.

Na druhé straně stolu otrokyně upustí podnos a pečená ryba se rozlétne po kamenné podlaze. Všichni se otočí a zírají na ni, když po sobě spěšně uklízí, dokonce i princ. Sóren.

„Dnes o půlnoci,“ špitne mi Blaise do ucha. „Kuchyňský sklep.“

Otočím se, ale on už mizí v davu.

Otrokyni, která upustila podnos, popadnou dva strážci a vlečou ji z místnosti. Za svou nešikovnost bude v nejlepším případě zbičována, v nejhorším popravena.

Než odejde, pohlédne mi do očí a přes rty jí přelétne prchavý napjatý úsměv. Vůbec není nešikovná. Udělala to schválně, aby odvrátila pozornost. Možná za to zaplatí životem. Neumím si představit, jak se mi podaří se s Blaisem setkat, ale musím se o to pokusit.

SPOJENEC

Matka mi vždycky říkala, že když se budu modlit k bohům, ochrání mě před vším zlým. Houzzah, bůh ohně, nás udrží v teple. Suta, bohyně vody, obklopí náš ostrov a bude nás střežit. Ozam, bůh vzduchu, nám zaručí zdraví. Glaidi, bohyně země, nás nakrmí. Dále nás strážil tučet méně významných bohů a bohyní, kteří zaručovali vše od kráasy po užítkovost zvířat, ačkoliv většinu jejich jmen jsem dávno zapomněla.

Ale také si pamatuji, jak jsme se po příchodu Kalovaxianů k našim bohům modlili, ale marně. Nevěřila jsem, že je moje matka mrtvá, protože bohové by to nikdy nepřipustili. Zůstane královnou, dokud ji neskolí vysoký věk. Takový je její osud. Nevěřila jsem tomu, ani když jí z hrdla vytryskla krev a její ruce ochably. Považovala jsem svoji matku za nesmrtelnou, přestože se vytratilo světlo z jejích očí.

Plakala jsem. Potom jsem řádila. Zlobila jsem se nejenom na Kalovaxiany, ale i na svoje bohy, protože nechali matku zemřít, přestože ji měli chránit. Nepřátelé mě donutili nahradit je svými bohy. Podobali se těm našim, ale byli mnohem pomstychtivější a neradi odpouštěli. Stejně na tom nezáleželo. Moje víra byla podlomená.

Ležím na posteli, čekám na půlnoc a snažím se modlit. Zoufale vzývám všechny bohy, na které si vzpomenu, bez ohledu na jejich původ. Ti moji mi připadají jako duchové, ozvěny mých předků, s nimiž jsem se kdysi setkala, ale znám je spíše z vyprávění, než abych si na ně pamatovala.

Jediné slovo nesplyne z mých rtů. V hrobovém tichu na mě přítomnost Stínů doléhá ještě víc. Kacířství se trestá smrtí a já jsem si jistá, že by se porvali o příležitost povědět císaři, že má konečně šanci definitivně se mě zbavit – a oni by se zbavili příšerné povinnosti. Dokonce mají zakázáno mezi sebou mluvit, i když toto pravidlo často porušují. Obvykle usínám za jejich šepotu.

Teď poprvé, co si pamatuji, vládne v mé komnatě ticho. Víím, že se střídají, kdo půjde spát, a že tohle pravidlo dodržují. Všichni tři totiž hlasitě chrápou a já vždycky slyším jenom jedno chrápání.

Teď se ozývá od severní stěny a duní tak, až se podlaha málem třese.

Kdykoliv Seveřan usne, Východňár a Jižan se mu pošklebují, ale tentokrát slyším jen ticho. Zavřu oči a natahuji uši. Snažím se nevnímat Seveřanovo chrápání a pátrám po ostatních zvucích.

A naleznu je. Východňár ze spaní kňourá jako slepé štěně.

Císař by zuřil, kdyby zjistil, že oba usnuli. Nerad riskuje a moje Stíny se jako většina Kalovaxianů třesou před jeho hněvem.

Jestli mě dnes v noci hlídá jenom Jižan, musím toho využít. Ošálit jeden Stín je lehčí než se vypořádat se dvěma, i když ne o moc. Jižan je nebezpečný muž oddaný svému poslání, a jeho úkolem je hlídat každý můj pohyb.

Ale pak to zaslechnu – třetí chrápání. Tentokrát tak nehlasné, že bych si je hravě spletla s divokým větrem, který se mi dere do komnaty pootevřeným oknem.

Nenadálé zjištění mě zaplaví radostí, kterou velmi rychle vystřídá děs. Jak je možné, že tu samou noc, kdy se objeví Blaise a pozve mě na schůzku, moje Stíny poprvé za deset let všichni usnou? Není to past? Vzpomenu si na Felicii a před očima mi vyvstane císařův obličej brunátný vztekem a bič v jeho ruce.

Tentokrát bude trest horší.

Ale pokud to není léčka a Blaise na mě doopravdy čeká v kuchyňském sklepe, protože byl Ampeliovým spojencem, nemohu *nepřijít*.

Když měsíc stojí vysoko na obloze a já jsem si jistá, že všichni spí, odhodím příkryvku a opustím bezpečí lůžka. Za stěnami dál vládne ticho, proto se s bušícím srdcem odvážím přiblížit k jedné ze špehyrek.

Přesvědčím se, že moji strážci skutečně spí jako dudci. Z každého otvoru se line charakteristické chrápání. Ti tři spí, jako když je do vody hodí. Je samozřejmě možné, že se na hostině hodně najedli a napili, a pak je přemohlo vyčerpání. Ale já na náhody nevěřím. Představa, že se chytím do další z císařových pastí mě na okamžik ochromí, ale nenechám se zviklat. Zbabělosti už bylo dost.

Po špičkách se bosá kradu ke dveřím. Kvůli ledové kamenné podlaze mám pocit, jako bych kráčela po jehlách, ale bez bot jsou moje kroky tišší. U dveří se zastavím s rukou na klice. Snadno bych se dokázala vplížit do bezpečí své postele, zaplašit myšlenky na Blaise a Ampelia a nadobro zapomenout na svou matku. Mohla bych to pohrbit hluboko v sobě. Vyhnula bych se tím císařovu hněvu a nic by mě neohrožovalo na životě.

Ale vzpomenu si na Ampeliovu krev na svých šatech a rukách.

Zhluboka se nadechnu a přinutím se stisknout kliku. Pootevřu dveře jenom natolik, abych jimi dokázala vyklouznout na chodbu. Všechny dveře vedoucí ke Stínům jsou zavřené, ale před nimi zůstaly číše od vína. Nějaká laskavá duše jim přinesla něco k pití. Možná zase tak laskavá nebyla – záleží na tom, co jim do vína přimíchala.

Chytré, Blaisi. Nesměle se usměju, než si uvědomím, že mě poprvé po letech nikdo nesleduje. Hned se culím na celé kolo. Představím si strážce, jak chrápou ve svých komůrkách, a málem propadnu pokušení pro změnu špehovat je. Ale brzy se vzpamatuji. Nemůžu riskovat, že je probudím.

S úsměvem na rtech kráčím chodbou. Sklep je v západním křídle paláce pod hlavními kuchyněmi, takže musím odbočit doleva. Anebo doprava? V mdlém světle pochodní lemujících stěny si nejsem jistá ničím. Stačí jediná chybná odbočka, nesprávná chodba nebo člověk na nesprávném místě a jsem naprosto ztracená. Málem se rozběhnu zpátky do postele, ale vím, že tam mě čeká pouze pomalejší smrt.

Musím se rozhodnout. Musím si věřit. Odbočím doleva.

Z hlavního schodiště ke mně stoupají zvuky nočních radovánek – hudba, opilecký smích, posměšné výkřiky na adresu Astreanů. Připíjejí princezně popela a zaslechnu několik košilatých vtipů, které se opakují tak často, že je dávno nevnímám. Nejsnazší cesta ke kuchyni vede po schodech, což je děsivá vyhlídka vzhledem ke stavu dvořanů, kteří u nich povykují. Ale Blaise musí mít důvod, že mě zve právě do sklepa, a není to jenom proto, že je v tuto dobu opuštěný. Je to kvůli tunelům.

Už jako malý, ještě před obléháním, si Blaise vzal do hlavy, že prozkoumá všechny tajné chodby pod palácem. Načmáral spoustu map, v nichž se vyznal jenom on. A protože naše matky byly nerozlučné přítelkyně, často mu nezbyvalo než mě brát s sebou na průzkum. Neobjevili jsme zdaleka všechny, ale věnovali jsme tomu víc než rok a našli jsme jich spoustu. Včetně té, která vede z východního křídla paláce do kuchyňského sklepa.

Na většinu věcí z doby před obléháním jsem málem zapomněla, avšak po spatření Ampelia se ke mně vrátily.

Přesto by bylo po tolika letech snadné utajený vchod minout. Tma mi nepomáhá a neodvážím

se vzít si svíčku. Hlasy opilců se přibližují. Naštěstí zamíří do jiné chodby, která je odvede pryč ode mě. Vydechnu úlevou.

Určitě jsem ve správné chodbě. Natáhnu ruku a prsty se dotýkám stěny. Před deseti lety jsem měla kámen ve výši očí, teď bych ho měla mít ve výši pasu. Jak je možné, že jsem tolik vyrostla, když mi připadá, že jsem svou matku viděla umírat teprve včera?

Bylo to v jiném životě.

Málem jsem hledání vzdala, když vtom jsem narazila na kámen nepatrně čnicí nad ostatními.

Jako nos Strážce Alexise, ušklíbal se Blaise, když jsme ho poprvé našli. Alexis patřil ke Vzdušným strážcům a měl nos jako luk připravený k výstřelu. Rád vykládal vtipy, kterým jsem nerozuměla. Musí být dávno mrtvý.

Otočím kamenem jednou po směru hodinových ručiček a dvakrát proti. Potom se do stěny opřu ramenem. Musím pořádně zabrat, než se tajný vchod otevře, ale to je dobře. Znamená to, že tudy nikdo nějakou dobu neprošel. Naposledy se ohlédnu, abych se ujistila, že mě nikdo nesleduje, vejdu dovnitř a zaklapnu za sebou dveře.

Tunel je úzký a temný, ale já neohroženě kráčím vpřed. Dotýkám se zaprášených zdí a hledám cestu. Měla jsem si vzít svíčku. A boty. Deset let tudy nikdo neputoval a kameny vyčuhující ze stěn i podlaha jsou pokryté špínou, která se mi lepí na ruce a chodidla.

Chodba se kroutí a je delší, než si pamatuji. Vine se tolik, až se bojím, jestli se nemotám v kružích. Často ke mně dolehnou hlasy. Přestože vím, že o mně nemůže nikdo vědět, mimoděk zadržím dech. Tak či tak tenhle výlet nepochybně skončí mou smrtí, takže se vlastně nemám čeho bát. I kdyby můj odvážný počín nepřinesl žádný výsledek, i kdyby to byla past, dělám to jediné, co můžu.

Ve chvíli, kdy pod nohama ucítím dřevo, zůstanu stát. Dřepnu si a smetu prach a špínu ze dveří pod sebou. Nahmátnu chladné kovové madlo. Otočím jím a zjistím, že zarezlo. Musím vynaložit veškerou sílu, abych jím pohnula o čtvrtinu. Napnu svaly, až mě pálí paže, a poklop se nadzvedne natolik, abych jím mohla proklouznout.

„Haló?“ zašeptám do tmy.

Pokud si dobře vzpomínám, kamenná podlaha sklepa je tři metry pode mnou a bosá se dolů bez pomoci nedostanu.

Zaslechnu kroky.

„Jsi sama?“ dolehne ke mně šepot v mém rodném jazyce. Trvá mi několik vteřin, než si slova v hlavě přeložím.

Stejně jako svou odpověď. Nenávidím se za to. Dokonce i moje *myšlenky* jsou teď kalovaxiánské.

„A ty?“ vyzvídám.

„Ne. Napadlo mě vzít si s sebou pár vojáků a císaře.“

Zatrne ve mně, přestože si jsem jistá, že jenom žertuje. Musel si všimnout mého zaváhání, protože si netrpělivě povzdechl.

„Jsem sám. Skoč, chytím tě.“

„Už mi není šest, Blaisi. Jsem o hodně těžší,“ varuji ho.

„A já o hodně silnější,“ odpoví. „Postaralo se o to pět let v Zemském dole.“

Nezmůžu se na odpověď. Pět let otročil v podzemí, pět let pobýval v blízkosti syrové moci zemské bohyně Glaidi. Není divu, že vypadá uštvane. Mých deset let v paláci byla noční můra, ale nesnesou srovnání s poloviční dobou strávenou otrockou prací. Kdysi byly doly posvátnými místy, avšak já se nemohu ubránit pocitu, že nás bohové v čase obléhání opustili.

„Ty jsi byl v dolech?“ Nechápu, čemu se divím. V dolech skončila většina Astreanů. Ale jestli v nich Blaise pobýval pět let a nezbláznil se, je silnější, než býval. Pochybuji, že se o mně dá říct totéž.

„Ano,“ přisvědčí. „Teď si pospěš a seskoč, Theo. Nemáme moc času.“

Theo.

Theodosia.

Nejradši bych se otočila a vklouzla do otvoru nohama napřed. Skočím a padám do temné hlubiny, než ucítím Blaiseovy ruce, jednu pod kolenem a druhou na zádech. Okamžitě mě postaví na zem.

Chvilí trvá, než moje oči přivyknou hutnému šeru, ale když se tak stane, ze stínů se vyloupne jeho obličej. Konečně se na něho můžu vynadívat a nebát se následků. Obličej má podlouhlý, jako mívával jeho otec, avšak sytě zelené oči zdědil po matce. Pod olivovou pletí se rysují pevné svaly. Od levého spánku do koutku úst se táhne dlouhá světlá jizva. Mimoděk se zachvěji, když si představím, co ji mohlo způsobit. Vždycky byl vyšší než já, ale teď musím zaklonit hlavu, když se mu chci podívat do očí. Nemluvě o šíři jeho ramen.

„Ampelio je mrtev,“ řeknu, když se mi podaří najít vhodná slova.

Zatne zuby a uhne pohledem. „Já vím,“ přikývne. „Slyšel jsem, že jsi ho zabila.“

Z břítkosti v jeho hlase se mi zastaví dech.

„Požádal mě o to,“ zašeptám naléhavě. „Věděl, že když to neudělám já, císař pověří někoho jiného, a pak přijdu o život i já. Corbinian nyní věří, že jsem mu zcela oddaná a dávám mu přednost před vlastním lidem.“

„Skutečně?“ zeptá se. Propaluje mě očima a pátrá v mé tváři po pravdě.

„Samozřejmě mu loajální nejsem,“ prohlásím, ale hlas mi zakolísá. Víím, že mu nelžu, avšak najednou na sobě cítím Theynův bič, zakusující se mi do kůže, a vidím císařovy kruté oči, které si lebedí v mé bolesti pokaždé, když začne pochybovat o mé zaručené věrnosti.

Blaise na mě dlouho zírá. Poměřuje si mě. Dříve než promluví, pochopím, že pro něho nejsem dost dobrá.

„Kdo jsi?“ zeptá se mě.

Otázka se rovná vosímu žihadlu.

„Ty jsi ten, kdo si přál, abychom se zde sešli. Kdo kvůli tomu riskoval náš život? Kdo jsi ty?“ opáčím.

Nehne ani brvou. Dál na mě pohlíží, jako by si četl, co mám napsáno v hloubi své duše.

„Jsem ten, kdo tě odtud dostane.“

Říká to tak vážně, ale mně se okamžitě uleví. Na tahle slova, záblesk svobody, jsem čekala deset let. Nikdy by mě nenapadlo, v jaké podobě se jich dočkám. Nová naděje je lákavá, avšak odmítám se nechat ukolébat jejím leskem.

„Proč zrovna teď?“ vrtím hlavou.

Konečně ode mě odtrhne zrak. „Slíbil jsem Ampelioví, že kdyby se s ním něco stalo, udělám, co bude třeba, abych tě zachránil.“

Sevře se mi srdce. „Pracoval jsi s ním,“ konstatuji. To už mi došlo. Ale vyslovit jeho jméno pořád bolí.

Blaise přikývne. „Od té doby, co mě před třemi roky zachránil z dolu.“

Je mi ještě hůř. Uvědomuji si, že jeho strádání v dole bylo horší než moje v paláci. Přesto... Já jsem čekala, až mě Ampelio zachrání, a on místo toho zachránil Blaise. Nemůžu popřít, že jsem zklamaná.

„Co se stalo s tou služkou z hostiny?“ zeptám se, abych se přinutila soustředit na něco jiného.
„Je...“

Nedokážu to vyslovit, ale ani není třeba. Zavrtí hlavou, ačkoliv jeho oči jsou dosud vzdálené.
„Marina je... Strážní ji mají rádi. Neublíží jí. Proto se sama nabídla. Bude na nás čekat na lodi.“
„Na lodi?“ nechápu.

„Na lodi Prokletého draka,“ zmíní se o nejznámějším z astreanských pirátů. Kvůli jeho akcím mám záda samou jizvu. „Skrývá se na pobřeží asi míli odtud. Je v jeskyni za cypřišovým hájem.“

Mám mlhavé ponětí, o jaké oblasti mluví, přestože jsem od obléhání neopustila hlavní město. Z Cressiných oken vidím vrcholky vysokých cypřišů. Přesto nemůžu uvěřit svým uším.

„Vypadneme odtud. Dnes v noci,“ slíbí a rázem se ve mně všechno uvolní.

Pryč. Dnes v noci. Cestou sem jsem si nedovolila na tuhle možnost ani pomyslet. Nedopřála jsem si ani záblesk naděje, že tímto dnem moje věznění skončí a já se dostanu z rukou císaře. Teď tomu věřím. Svoboda je na dosah, avšak tohle pomyšlení mě stejnou měrou děsí jako vzrušuje. Blízko svobody jsem už byla a strašně to bolelo, když jsem o ni zase přišla.

„A co potom?“ vyzvídám, neschopná zakrýt úžas ve svém hlase. Nemůžu si pomoci. Opájím se představou volnosti, přestože vím, jak snadno ji mohu ztratit. Avšak je to *naděje* a zdá se reálnější než cokoliv, co jsem cítila za deset let.

„Jsou země, které přijímají astreanské uprchlíky,“ odpoví a vypočítává je na prstech. „Etralia, Stacrivero, Timmoree. Odjedeme tam a začneme nový život. Císař tě nikdy nenajde.“

Naděje plující mými žilami slábně. Úplně se nerozplyne, ale přetaví se do něčeho nového, nečekaného. Nikdy jsem si nepředstavovala, že budu zachráněna zrovna takhle. V duchu jsem si malovala, jak si pro mě přijede rozzlobený Ampelio v čele armády s odhodláním znovu dobýt ztracenou vlast. Vadí mi, že mě má císař pod palcem, ale tenhle palác je mým domovem. Narodila jsem se tady a vždycky jsem si představovala, že v boji získám matčin trůn a pošlu Kalovaxiany zpátky do jejich zpustlé země.

Tady jsem udělala svoje první kroky. Deset let toužím dostat se odtud pryč, ale nikdy se nevrátit? Je to jako rána do žaludku.

„Ty chceš utéct?“ zeptám se tiše.

Při posledním slově sebou Blaise škubne. Koneckonců i on vyrůstal v tomhle paláci. Ani pro něho není lehké jej opustit, ale neustoupí. „Tenhle boj nikdy nemůžeme vyhrát, Theo. S Ampeliem jsme měli šanci, ale teď... Všichni Strážci jsou mrtví. Vojsko, které se mu podařilo shromáždit, nebylo početné – možná tisícíhlavé –, a když padl do zajetí, brzy se rozprchlo.“

„*Tisíc?*“ opakuji a břicho se mi sevře. Jsem v šoku. „Vždyť Astreanů je na sto tisíc?“

Skloní oči ke kamenné podlaze. „*Bylo* nás sto tisíc,“ opraví mě a ušklíbne se. „Slyšel jsem, že nás zbylo jen dvacet tisíc.“

Dvacet tisíc. Jak je to možné? Obléhání sice stálo spoustu životů, ale tolik? Zůstal nás pouhý zlomek.

„Z těch dvaceti tisíc,“ pokračuje Blaise, aniž bere ohled na moje ohromení, „je polovina zavřená v dolech bez možnosti útěku.“

To já vím. Doly byly ostře střežené ještě před povstáním ve Vzdušném dole, k němuž došlo minulý týden. Jsem si jistá, že od té doby císař počet stráží zdvojnásobil.

„Ale pokud jsi odtamtud utekl, pak to musí jít,“ zdůrazním.

„Já měl Ampelia,“ připomene, ale víc to nerozvede. „Ze zbylých deseti tisíc se Prokletému drakovi podařilo čtyři tisíce propašovat do jiných zemí. Což znamená, že v Astree zůstalo šest tisíc původních obyvatel. V hlavním městě z nich zůstala možná polovina. Žádný z nich nikdy

nebojoval. Jsou to převážně děti, které znají jen život v otroctví, a proti císaři by zbraň nikdy nepozvedly. Tisíc lidí bylo ochotno to zkusit.“

Sotva ho slyším. Zatímco jsem hrála Corbinianovy hry, zemřelo osmdesát tisíc mých lidí. Pokaždé, když se bič zakousl do mých zad a já svou zemi proklínala spolu s jejími původními obyvateli, kteří se ji pokoušeli zachránit, docházelo k masakrování mých poddaných. Zatímco jsem tančila a klevetila s Cress, přicházeli v dolech o rozum. Já se cpala u stolu svého nepřítele a oni hladověli.

Mám na rukou krev osmdesáti tisíc lidí. Jsem z toho v šoku. Jakmile je začnu oplakávat, možná nebudu schopná přestat, proto se musím ovládnout. Místo toho se přinutím myslet na ty, kteří přežili, na lidi, kteří deset let čekají na někoho, kdo je zachrání. Na někoho, jako jsem já.

Nastal čas, aby mladí ptáčekové vzlétli, řekl Ampelio, než mi poručil, abych ho zabila. Obětoval se pro mě. On už nás zachránit nemůže, ale někdo to udělat musí.

„V dolech je deset tisíc lidí,“ prohlásím, když jsem znovu schopná mluvit. Slova zní ochraptěle a zoufale. „Deset tisíc silných, našťvaných Astreanů, kteří by rádi bojovali proti utrpení, kterým si prošli.“

„Císař to ví, proto jsou doly střežené lépe než hlavní město,“ připomene mi Blaise a zavrtí hlavou. „Nemáme šanci.“

Nemáme šanci. Jeho výrok mě rozčílí, ale nedám na sobě nic znát.

„Mohli bychom je dostat ven?“ nedám se zviklat. „Kdybychom spojili síly...“

Zaváhá, pak zavrtí hlavou. „Do konce týdne bude každý Astrean vědět, že jsi zabila Ampelia. Přestanou ti důvěřovat.“

Tahle představa mě ničí. Císař s tím jistě počítal, když mi nařídil mého přítele zavraždit. Další způsob, jak mě odříznout od mého lidu, je zařídit, aby mě nenáviděl stejně jako jeho.

„Vysvětlím jim to. Přece císaře znají a vědí, jak je úskočný. Přimějeme je změnit názor,“ naléhám a doufám, že je to pravda.

„I kdyby se nám to podařilo, stále je nás málo. Tisíc civilistů proti stům tisícům vycvičených vojáků.“

Kousnu se do rtu. „Co Prokletý drak?“ nevzdávám se. „Jestli je na naší straně, můžeme bojovat. Na svých cestách jistě získal početné spojence a zná lidi ochotné nám pomoci.“ Od začátku obléhání je Prokletý drak osinou v císařově zadku. Útočí na jeho loď, potopil už spoustu plavidel s drahokamy, které chtěl Corbinian výhodně prodat, a pašoval zbraně astreanským rebelům.

Ale Blaise se mi nedaří přesvědčit. „Prokletý drak je loajální jenom sám sobě.“ Pronese ta slova jako by papouškoval ta, která předtím stokrát pronesl někdo jiný. „Teď jsme sice na jedné lodi, ale moc bych na to nespolehal. Víím, že to není to, co chceš slyšet – taky z toho nemám radost – avšak poslední naděje na revoluci zemřela s Ampeliem. Nemáme šanci uspět. Nezbyvá nám než odtud odjet. Je mi to líto, Theo.“

O svobodě jsem snila každý den. Dlouho jsem čekala právě na tento okamžik, kdy mě někdo odveze co nejdál od tohoto místa. Mohla bych žít někde na dalekém břehu pod otevřenou oblohou, bez Stínů, kteří hlídají každý můj krok. Nemusela bych se bát každého slova, které vypustím z úst, každého hnutí v mé tváři. Císaře bych už nikdy neviděla, nepocítila bych na svých zádech bič. Nikdy bych se mu nemusela klanět. Nikdy bych si nemusela lámat hlavu, jestli mě dnes zlomí natolik, že už se nikdy neseberu.

Svoboda je nadosah. Můžu odejít a nikdy se neohlédnout.

Ale sotva na to pomyslím, víím, že to není pravda.

Ampelio se posledních deset let snažil Astreu zachránit, protože je to náš domov. Protože jsou tu lidé jako Blaise, kteří ho potřebovali. Protože bohům odpřisáhl, že ochrání Astreu a její kouzlo, ať to stojí, co chce. Teď mám na rukou jeho krev, a přestože vím, co se musí nevyhnutelně udělat, stále čekám na hrdinu ze světa, který o všechny své statečné přišel.

Osmdesát tisíc lidí. Nepředstavitelné číslo. Osmdesát tisíc matek, otců, dětí. Osmdesát tisíc válečníků, umělců, rolníků, kupců a učitelů. Osmdesát tisíc neoznačených hrobů. Osmdesát tisíc lidí, kteří zemřeli při čekání, až je někdo zachrání.

„Myslím, že bych tu ráda zůstala,“ sdělím mu tiše.

Blaise se ke mně otočí, dočista zaskočený. „Cože?“

„Vážím si toho, co všechno jsi kvůli mně podstoupil, opravdu...“

„Nechápu, co s tebou ta zrůda udělala, Theo, jaké lži ti nasadila do hlavy, ale nejsi tu v bezpečí. Byl jsem dnes u toho, když tě vystavoval jako trofej. A bude hůř.“

Neumím si nic horšího představit. Odmítám o tom přemýšlet. Pouze by to oslabilo moje odhodlání, které se ve mně zvolna rodí.

„Nevíme, kolik jich je, Blaisi. Máš pravdu – kdybychom se proti Corbinianovi vzbouřili, hravě by nás přemohl a Ampeliovo úsilí by přišlo vniveč. Ale když tu zůstanu, mohu o našem protivníkovi něco zjistit. Odhalit jeho slabosti a záměry. Můžu nám poskytnout šanci získat naši zemi zpět.“

Na okamžik skoro vypadá jako kluk, kterého jsem znala. Kluk, kterého jsem pronásledovala a visela jsem na něm bez ohledu na to, jak moc se mě pokoušel zbavit.

„Neříkej mi, že se mýlím,“ varuji ho. „Jsem nejlepší voják, jakého máš.“

Zavrtí hlavou. „Je to příliš nebezpečné. Myslíš, že předtím jsme špehy neměli? Měli jsme jich tucty a vždycky je odhalil. A nevysvětluj si to špatně, ale byli o hodně nenápadnější než ty.“

„Jsem v *pohodě*,“ bráním se, přestože oba víme, že je to lež.

Chvilku mě sleduje a pátrá v mém obličejí po jakékoliv stopě zaváhání, kterou by mohl proti mně použít. Tu radost mu neudělám.

„Kdo jsi?“ otáže se.

Jednoduchá otázka, přetěžká odpověď. Oba víme, že je to zkouška, v níž nesmím selhat. Polknu a přinutím se pohlédnout mu do očí.

„Jmenuji se Theo –“

Jméno se mi zadrhne v krku a zase jsem dítětem choulícím se na studené kamenné podlaze, nad nímž se tyčí císař a Theyn.

„Kdo jsi?“ ptá se klidně Corbinian.

Ale pokaždé, když mu odpovím, zakousne se mi do kůže bič a já vykřiknu. Trvá to hodiny. Netuším, co po mně chtějí. Vždyť jim říkám pravdu! Jsem Theodosia Eirene Houzzara. Jmenuji se Theodosia. Theo.

Až to přestane platit a já jim povím, že jsem nikdo.

Teprve tehdy mě přestanou bít. Císař se ke mně skloní s laskavým úsměvem na rtech, prstem mi nadzvedne bradu a přinutí mě, abych se na něho podívala. Pochválí mě, že jsem hodné děvče, a přiřkne mi nové jméno. A já jsem mu za to vděčná.

Hřejivé ruce mě popadnou za ramena a zacloumají mnou. Když otevřu oči, mám Blaiseův obličej těsně u svého. Oči má tmavší a tvrdší, než si pamatuji.

„Jmenuješ se Theodosia,“ praví naléhavě. „Zopakuj to!“

Zvednu ruku a prsty se dotknu jeho jizvy. Ucukne.

„Kdysi ses tak podmanivě usmíval,“ povzdechnu si a hlas se mi zlomí. „Tvoje máma říkávala,

že tě ten tvůj svůdný úsměv jednou dostane do potíží.“

Svěsí ruce, jako by se o mě popálil, ale stále mě sleduje, jako bych byla divoké zvíře a mohla bych na něho každou chvíli zaútočit. Obejmu si břicho pažemi a opřu se o zed’.

„Co se s ní stalo?“ zeptám se tiše.

Jako by mě neslyšel. Odvrátí se a bolestně polkne.

„Zabili ji při obléhání,“ odpoví po chvíli, „když se pokoušela postavit mezi Kalovaxiany a tvoji matku.“

Nedivím se. Ty dvě se přátelily odmalička. Říkávaly, že jsou si „bližší než krev“. Pro mě bývala tetičkou. Skončila smutně, ale přinejmenším netrpěla a za to jsem vděčná.

Nohy se pode mnou podlomí a já klesnu na špinavou podlahu sklepa.

„A tvůj otec?“ vyzvídám.

Zavrtí hlavou. „Kalovaxiané jsou zkušený dobývatelé. Věděli, že napřed musí vyvraždit Strážce a válečníky. Ampelio byl poslední.“

„Snažila jsem se, aby ho to nebolelo,“ zamumlám. „Víc jsem udělat nemohla. Beztak příšerně zkusil. Nejsem si jistá, jestli moje ohleduplnost pomohla.“

Blaise přikývne, ale mlčí. Usedne vedle mě, zkříží nohy, a mně připadá, jako bychom se vrátili do dětství a čekali jsme na učitele, aby nám vysvětlili smysl světa, který nás obklopuje. Jejich slova dávno neplatí.

„Jsi Theodosia,“ opakuje naléhavě. „Musíš to říct.“

Polknu, už zase mě obklopují stíny. Ale tentokrát jim nedovolím se mě zmocnit. Teď ne.

„Jsem Th... Theodosia Eirene Houzzara,“ prohlásím, „a jsem jedinou nadějí svého lidu.“

Na okamžik na mě zírá. Určitě se chystá moje slova popřít a já si ani nejsem jistá, jestli se ve mně mýlí.

Místo toho jen zmučeně vydechne a odvrátí se. Najednou vypadá starší než na sedmnáct. Připomíná mi muže, jenž z tohoto světa viděl až moc. „Co si myslíš, že zjistíš?“ zeptá se po chvíli.

S kyselým úšklebkem pronesu: „Nejsou neporazitelní, přestože si císař myslí opak. Jenom si vzpomeň na povstání ve Vzdušném dole.“

Ani se na mě nepodívá. „Myslíš to, po němž zůstalo sto zabitých Astreanů a víc než dvojnásobek raněných?“

„Podnícené zemětřesením. Astreané vycítili příležitost ke vzpouře a využili jí. Císař revoltu svedl na Ampelia, ale on byl Strážce ohně, ne země. Císař samozřejmě kašle na logiku i na fakta. Svedl vinu na Ampelia a jeho poddaným to stačilo. Kromě toho zahynul skoro stejný počet Kalovaxianů.“

Povytáhne husté obočí. „O tom nic nevím.“

„Císař to musel ututlat. Nechce, aby někdo věděl, jakou škodu dokáže napáchat hrstka našťvaných Astreanů. Znáš Theyna?“

Blaise se zamračí a odbroukne souhlas.

„Jeho dcera mě považuje za kamarádku a nedává si pozor na pus,“ prohodím lehkovážně, přestože se mi žaludek svírá pocitem viny. Cress je moje kamarádka, ale taky je Theynova dcera. Snáze se mi o ní smýšlí jako o dvou různých lidech.

„Udivuje mě, že ji k tobě pustí,“ poznamená.

Zavrtím hlavou. „Jsem pro ně jen zlomená dívka. Krvácející trofej ze země, kterou si podmanili. Nevidí ve mně hrozbu.“

Zamračí se. „Co císař? Víš na něho něco?“

„To je těžké,“ přiznám. „Dává si záležet, aby vystupoval víc jako bůh než jako člověk. Kalovaxiané se tak strašně bojí jeho hněvu, že o něm skoro nemluví. Přinejmenším ne tam, kde by je mohl někdo slyšet.“

„A princ?“ naléhá.

Princ. Sóren, jak mu mám říkat. Znovu slyším, jak mi vypočítává jména Astreanů, které zabil na své desáté narozeniny. Věřím, že od té doby jich vyřídil víc. Sotva si může pamatovat jména svých obětí.

Vzpamatuji se a pokrčím rameny. „Moc dobře ho neznám. Pět let strávil na moři. Je to válečník, a dobrý, aspoň podle toho, co jsem o něm slyšela.“ Vzpomínám na náš rozhovor při hostině, a jak se za mnou vydal, aby se ujistil, že jsem v pořádku. Nikoho jiného to ani nenapadlo. „Ale má slabost pro hrdinské skutky. Nejspíš to souvisí s jeho potřebou chránit matku. Nejsou si s císařem blízcí, přestože je jeho dědicem. Podle mě Corbinian vidí v Sórenovi hrozbu. Jak už jsem povídala, Kalovaxiané císaře nemilují, bojí se ho. Mnozí jistě čekají na den, kdy ho princ vystřídá.“

Blaise se mistrně ovládá a nedává na sobě nic znát, ale já vidím, jak jeho mozek pilně pracuje. „Už jsi slyšela o sekernících?“

To slovo zní zvláště a určitě bude kalovaxianského původu. „O sekernících?“ opakuji. „Nemyslím.“

„Jsou to šílení zabijáci,“ vysvětluje. „Mluví se o nich šeptem a nikdo je pořádně nezná. Anebo lépe řečeno: nikdo setkání s nimi nepřežil, aby nám o nich mohl vyprávět.“

„Theynova dcera by mohla něco vědět,“ míním a do hlasu se mi promítá zoufalství. Musím tady zůstat. Musím být užitečná. Musím *něco* udělat. „Pokusím se o nich něco zjistit.“

Hlasitě vydechne a opře si hlavu o stěnu. Předstírá, že můj návrh zvažuje, ale já ho znám. Moc mu toho nenabízím, ale on nemá na vybranou.

„Musím vymyslet, jak zůstat ve spojení,“ prohlásí nakonec.

Zaplaví mě úleva a neubráním se smíchu. „Zajisté nemůžeš moje Stíny znovu uspat.“

Udiveně se na mě podívá – překvapuje ho, že jsem to zjistila – a pokrčí rameny. „Budou si myslet, že se moc rozjeli na hostině, a určitě nestojí o to, aby se o jejich poklesku dozvěděl císař.“

„Corbinianovi se donese úplně všechno,“ postesknou si. „Tentokrát strážci odpadli a možná nám to projde, ale kdyby se to mělo opakovat, svedl by císař vinu na mě.“

Blaise se zadumá a kouše si vnitřek tváře.

„Možná bych měl nápad, ale napřed potřebuju pomoc,“ prohlásí. „Nejspíš to pár dní potrvá, ale zase si tě najdu. Hlavně se nesnaž mě vyhledat! Mezitím zjisti o princí, co se dá.“

„Co máš za lubem?“ vyzvídám.

Opět si mě změří očima, ale tentokrát jinak. Nedokážu to pojmenovat. „Zmínila ses, že je rád za hrdinu,“ ucedí a chmurně se pousměje. „Copak nejsi panna v nesnázích?“

Neubráním se smíchu. „Já ho nezajímám. A kdyby ano, císař by to nikdy nedovolil.“

„Rozmazlená princátka vždycky chtějí, co nemůžou mít,“ prohlásí. „Tvé pozornosti máloco ujde, ale asi ti uniklo, jak se na tebe díval při hostině.“

Vzpomenu si, jak mě sledoval. Jak se mě zeptal, jestli jsem v pořádku. Přesto mi tenhle nápad připadá směšný.

„Takhle se dívá na každého. Obličej má jako vyřezaný z kamene a v očích mráz.“

„Dneska tak nevypadal,“ oponuje. „Princ by mohl být nevyčerpatelnou studnicí informací.“

Představa, že by měl princ Sóren pro někoho slabost, je k smíchu. Pochybuji, že má srdce. Ale

nejde mi z hlavy, jak mě žádal, abych ho oslovovala jménem.

„Uvidíme, co se dá dělat.“

Blaise se mi jemně opře dlaní o rameno. Navzdory chladu jeho ruka hřeje. Mám ho tak blízko, že v něm vidím podobu s jeho otcem – plné rty a hranatou bradu. Ale je v něm nastrádáno tolik zlosti, víc, než poznali naši rodiče. Mělo by mě to děsit, ale neděsí. Chápu to.

„Měsíc,“ oznámí mi po chvíli. „Za měsíc odjíždíme bez ohledu na okolnosti.“

Další měsíc pod císařovým palcem mi připadá jako věčnost. Zároveň si uvědomuji, že je to málo času, abych dokázala cokoliv zvrátit. Copak se za tak krátkou dobu dá něco stihnout? Avšak nic jiného mi nezbyvá.

„Měsíc,“ přikývnu.

Blaise na okamžik zaváhá, jako by mi chtěl říct víc. „Ti lidé nám zničili život, Theo,“ praví nakonec a u mého jména se zajíkne.

Nakloním se k němu. „Však jim to oplátíme,“ slibuji.

Samotná slova mě nešokují jako náruživost, s níž je vyslovím. I mým uším zní vlastní hlas cize, sama ho nepoznávám. Anebo přinejmenším nezním jako Thora. Ale když Blaiseovi zjihnou oči a přitáhne si mě do náruče, napadne mě, jestli nezačínám mluvit jako Theodosia.

Kromě Cress mě dávno nikdo neobjal. Nikdo se mě nedotýkal s opravdovou láskou a s odhodláním mě utěšit. Nejradši bych se mu vymanila, ale voní jako Astrea. Jako domov.

LÉČKA

Každý sval v mém těle křičí, když Hoa vstoupí do mé komnaty, roztáhne závěsy a vpustí dovnitř slunce. Nejradši bych se převalila na břicho a fňukala, že chci ještě spát, ale nesmím vzbudit podezření. Skoro až do svítání jsem ze své kůže drolila špínu. Nevypratelnou noční košili jsem zastrkala do díry v matraci. Bála jsem se, aby se strážní neprobudili a nepřistihli mě při tom, ale naštěstí vydrželi chrápat do té doby, kdy jsem usnula i já.

Hoa si brzy všimne, že noční košile zmizela, ale existuje pro to mnohem jednodušší vysvětlení, než je zrada.

Včerejšek mi připadá jako sen – anebo spíše noční můra. Ale je to pravda. Možná je to jediný opravdový den, který jsem zažila v posledních deseti letech. Tohle pomyšlení mi dodá dostatek energie, abych se posadila a mrkáním se zbavila ranní otupělosti. Vstanu a věnuji se ranním rituálům. Pokud si Hoa všimla, že jsem ospalá, anebo že mám na sobě jinou noční košili, než byla ta, do níž mě ráno oblékala, nedává to na sobě znát.

Zahalí mě do zářivě oranžového hedvábí a přišpendlí mi ho na rameni broží s lapisem lazuli. Moje mysl nezahálí. Jestli má Blaise pravdu a doopravdy jsem prince zaujala, netuším, kde začít. Mnohokrát jsem byla svědkem kalovaxianského dvoření, které končilo sňatkem nebo smrtí, ale nic mezi tím. Ale ať už po mně princ chce cokoli, manželství to nebude. Jeho otec by to nikdy nedovolil. Císař mi sice věnoval titul a další privilegia, ale negarantuje mi víc práv než otrokům. „Níž,“ poručím Hoe.

Nechápavě nakrčí čelo, a tak si špendlík přesunu sama. Sice jen o pár čísel, ale výstřih se mi prohloubí a já vystavím na odiv větší část své hrudi. Kurtizány ukazují daleko víc. Dokonce i Dagmar běžně nosí mnohem skandálnější oblečení. Hoa se přesto tváří nesouhlasně. Kdyby věděla, co mám za lubem, zatleskala by mi. Nebo by to vyžvanila císaři dřív, než bych se stačila nadechnout.

Sotva mě komorná učeše a nalíčí, ozve se zaklepání a Crescentia v šatech z nebesky modrého hedvábí elegantně vpluje bez pozvání dovnitř. V ruce svírá knížečku vázanou v kůži. Její šaty jsou stejně jako ty moje našasené v astreanském stylu. Roky jsem se musela pařit v těžkých sametech Kalovaxianů, přesto se mi vždycky sevře žaludek, když některého z nich vidím oblečeného podle naší módy, byť je to Cress. Připadá mi, jako by mě připravili o další věc. Zajímalo by mě, jestli ví, že její oděv je volný kvůli tomu, aby umožňoval pohyb. Byl stvořen k tanci, jízdě na koni a běhu. Nyní slouží výhradně pro ozdobu stejně jako my.

„Ahoj zlato,“ zacvrliká a zalétne nenápadně očima k mému prohloubenému výstřihu. Čekám na nějakou poznámku, jedovatost, jako když si Dagmar oblékne něco výstředního, ale ona se jen usměje. „Napadlo mě, že bychom si dneska mohly vyjít na procházku. Co třeba na pláž? Víím, jak máš ráda moře, a mně by se hodila pomoc s těmi básněmi. Lyřanština je mnohem větší výzva, než jsem očekávala.“

Když jsem se s Crescentií setkala poprvé, bylo mi šest a byla jsem opuštěná. Nikdo se mnou nemluvil a já nesměla na nikoho promluvit. Přesto jsem se musela účastnit hostin v hodovní síni i vyučování s urozenými dětmi.

Ne že by na tom záleželo. Jazyku Kalovaxianů jsem nerozuměla a učitelé drmolili tak rychle, že jsem nepochytila ani slovo. Obracela jsem se do sebe a utíkala do svých fantazií. Neustále jsem si přehrávala v hlavě, jak mě někdo zachrání a ukáže se, že moje matka žije. Kdokoliv mě chtěl

o moje fantazírování připravit, tak se dost nadřel, přestože císař svým poddaným dovolil mě po libosti mlátit.

Nejhorší byly ostatní děti. Štípaly mě, fackovaly a kopaly do mě, až jsem byla samý krvavý šrám a modřina. Nikdo je nezastavil. Dokonce i učitelka je pouze ostražitě sledovala, aby nepřestoupily přípustnou mez a já neutrpěla nenapravitelnou škodu. Tam císař stanovil hranici. Mrtvá bych mu k ničemu nebyla.

Nejhorší byl Nilsen, kluk starší o dva roky, který vypadal jako špalek světlého dřeva – žlutý, neotesaný, jak dlouhý, tak široký. Dokonce i jeho obličej mi připomínal chomáč dřevité vlny. Stejně jako ostatní Kalovaxiany ho fascinovala voda, ale uměl ji sadisticky využívat způsobem, jehož by snad nebyl schopen ani Theyn.

Jednou mi potopil hlavu do nádrže s vodou a držel. Tlusté prsty mi zarýval zezadu do krku. Úporně jsem se bránila a on se bavil. Měla jsem dost rozumu – anebo to byla pošetilost – abych ho kopla mezi nohy a utekla, když se zlomil v pase. Oba jsme lapali po dechu.

Naštěstí jsem se vzpamatovala dřív a zdrhla jsem.

On se bohužel ze své chyby poučil.

Druhý den mě u nádrže drželi jeho dva kamarádi a mistrně se vyhýbali mým nohám. I když jsem s nimi bojovala, nedokázala jsem se vyprostit. Plíce mě pálily a začínala jsem ztrácet vědomí. Skoro jsem se těšila, až omdlím. Možná se na Věčnosti setkám se svou matkou. Vtom neurvalé ruce zmizely a někdo mě něžně vytáhl z vody.

Moje omámená mysl ji nejprve považovala za bohyni. Astreanský bůh ohně Houzzah měl dceru jménem Evavia, jež byla bohyní bezpečí. Aby mohla konat, někdy se zjevovala v podobě dítěte, a mně by se její pomoc určitě hodila. Koutkem oka jsem zachytila Nilsena a jeho kumpány, jak na svých krátkých nohách prchají z místnosti, co jim síly stačí.

„Jsi v pořádku?“ Schválně hovořila pomalu, abych jí rozuměla.

Nemohla jsem mluvit, jenom jsem kašlala. Chlácholivě mi masírovala záda. Mateřské gesto. Později mi to přišlo zvláštní, protože její matka zemřela, když byla ještě maličká.

„Už ti dají pokoj,“ slíbila. „Řekla jsem jim, že si je můj otec opeče jako špekáčky, jestli se tě ještě někdy dotknou.“ Svůj výrok doprovodila názornou pantomimou, ale já jí rozuměla i bez ní.

Evavia by byla takového činu schopná, ale sotva se mi přestaly před očima dělat mžítiky a moje mysl se vrátila zpátky na zem, uvědomila jsem si, že dívka není bohyně. Evavia by se možná zjevila v podobě dítěte, ale rozhodně by nevypadala jako Kalovaxianka – a tahle byla jako z čítanky. Světlá pleť, blond vlasy, jemné rysy.

Zadržela jsem dech. Představila se mi a prohlásila, že jsme kamarádky. Jako by to bylo tak prosté. Pro Crescentii bylo. Přátele si dělá tak snadno jako dýchá, a z důvodů, které dodnes nechápu, jsem se stala její oblíbenkyní. Přicházely chvíle, kdy mě napadlo, jestli ji k tomu nedonutil otec, aby nade mnou získal lepší kontrolu. Zároveň vím, že se o mě stará způsobem, který jí nebudu moci oplatit. Mám ji ráda, ale dnes mi příliš připomíná svého otce. Zase vidím dýku, kterou tiskne ke krku mé matky.

Obě jsme utrpěly stejnou ztrátu, a to nás svým způsobem sblížilo.

Pohlédnu na její šaty, které má kolem výstřihu a dole na sukni pošíité drobnými kousky akvamarínu, ladícími s jejíma očima.

„Kdepak, Cress,“ odpovím s potutelným úsměvem, „na procházku po pláži jsi dnes moc krásná.“ Odmílím se, jako by mě zrovna něco napadlo, i když v hlavě mám plán, který se zrodil včera v noci. „Nevíš náhodou, co teď dělá princ? Mohly bychom ho čirou náhodou potkat...“ Významně povytáhnu obočí.

Cress se zapýří a skousne si ret. „Toho bych se neodvážila.“

„Spousta jiných děvčat ano,“ ujistím ji. „Vyrostl z něho pohledný chlap, nemyslíš? Možná i Dagmar usoudí, že by se po jeho boku vyjímal lépe než se starým vévodou, po kterém pase.“

Cress váhá, a nakonec se usměje. „Strašně mu to sluší, vid’? Vyrostl, co? Když jsem ho viděla naposledy, byla jsem vyšší, teď mě předhonil o hlavu. Otec tvrdí, že lepšího válečníka řadu let neviděl.“

„Prozradil ti, jak dlouho se tu princ zdrží?“

„Prý se vrátil nadobro,“ sděluje mi nadšeně. Široce se usmívá a na tvářích jí naskakují dolíčky. „Kdyby bylo třeba odjet do bitvy, tak nás opustí, ale jinak zůstává doma. Císař trvá na tom, aby se připojil ke dvoru. Je mu sedmnáct a sňatek na sebe jistě nenechá dlouho čekat.“

„A já jsem si jistá, že tohle ví každá volná dívka u dvora, Cress. Měla bys je rychle předběhnout. Kde je princ dneska?“ naléhám.

Zaváhá, ale já vím, že už se chytla. „Prohlíží si nové válečné lodě v jižním přístavu.“

„Výborně,“ prohodím vesele, vezmu ji za ruku a odvádím z místnosti. „Takže půjdeme k vodě, jak sis přála.“

Válečné lodě. K čemu Kalovaxiané potřebují další? Beztak jich mají spoustu.

Přestanu o tom dumat a odcházíme. Hoa zůstává doma. Nesmí se ukázat na veřejnosti, proto nás doprovázejí jenom dvě Cressiny komorné. A moje Stíny, samozřejmě, přestože se drží diskrétně opodál.

Tentokrát se přinutím na otrokyně podívat. Nemůžu je dál přehlížet. Zaslouží si ode mě mnohem víc. Kým byly před obléháním? Vždyť ani neznám jejich jména. Crescentia je nikdy neosloví, jen luskne prsty, když potřebuje jejich pomoc.

Mladší z nich ke mně vzhledne a krátce na mě zaostří. V jejích očích něco zajiskří, než znovu uctivě sklopí zrak. Nejsem si jistá, jestli je to úcta nebo nenávist.

DRAKKAR

Do jižního přístavu jsem chodívala s matkou, když jsem byla malá. Pěšky jsme tam za čtvrt hodiny, avšak Crescentia dává přednost kočáru. Otrokyně sedí na kozlíku s kočím, abychom měly uvnitř víc místa. Nevím proč. Kočár je tak velký, že bychom si každá mohla na lavici lehnout, a přesto by se k nám obě děvčata vešla.

„Co můj účes, Thoro? Je v pořádku?“ zeptá se mě Crescentia. Uhlazuje si vlasy a vykukuje z okénka.

„Je rozkošný,“ ujistím ji a je to pravda – celá Crescentia je rozkošná. Avšak po setkání s Blaisem má každé pronesené slovo příchut' zrady.

„I tobě to moc sluší,“ prohlásí na oplátku. Napřed mi pohlédne na výstřih, než zvedne zrak k tváři. Na okamžik se odmlčí, ale její oči mě zkoumají, jako by hledaly tajemství ukryté v mém nitru. Na zlomek vteřiny bych přísahala, že o mém setkání s Blaisem ví, ale to není možné.

„Dneska se chováš divně,“ prohlásí po chvíli. „Jsi v pořádku?“

Vše ve mně pravda. Nejradši bych se na ni obořila. Jak můžu být v pořádku, když jsem byla přinucena zabít svého otce? Osmdesát tisíc mých lidí zemřelo a já riskuji život přípravou vzpoury. Jak nemám být rozhozená?

Nikdy dřív jsem před Cress neměla žádné tajemství. Je první člověk, kterému chci všechno říct. Ale nejsem hloupá. Cress mě má možná ráda, ale svou zemi miluje víc. Miluje víc svého otce. Svým způsobem jí to nemůžu vyčítat. Copak pro mě neplatí totéž?

„Nic mi není,“ odpovím a přinutím se k úsměvu, který okamžitě prokoukne.

„Nemá to nic společného s tím hrozným soudem, že ne?“ vyzvídá.

Při zaslechnutí slova *soud* se znovu naježím, ale zmůžu se na krátké přikývnutí. Není to nejlepší vysvětlení, zato je to zčásti pravda. „Bylo to znepokojivé.“

Hodně mírně řečeno. Skoro se tomu zasměji, ale není na tom nic legračního. Doufám, že se chopí narážky a začne o něčem jiném, ale místo toho se ke mně nakloní.

„Byl to zrádce, Thoro.“ Mluví klidně, ale z hlasu jí zaznívá varování. „Zákon o zradě zní jasně a vyhlásili ho samotní bohové. Císař neměl na vybranou a ty také ne.“

Není to můj zákon, bleskne mi hlavou. Nejsou to moji bohové.

A co císařova zrada? Svrhl moji matku z trůnu, kam ji dosadili sami bohové. Crescentiin otec podřízl krk ženě požehnané bohy. Jestliže jsou bohové tak citliví na projevy zrady, proč jsou lidé, jako je on a císař, dosud naživu, zatímco moje matka a Ampelio zaplatili životem?

„Máš pravdu,“ lžu s úsměvem. „Opravdu necítím vinu. Bylo to stejné, jako bych zašlápla švába.“

Slova zní ošklivě, ale vrásky na jejím čele se vyhladí a vezme mě za ruce. „Otec povídal, že tvoje loajalita učinila na císaře dojem,“ hlásí. „Císař se domnívá, že nadešel čas najít ti manžela.“

„Cože?“ Povytáhnou obočí a snažím se zamaskovat vyděšený výraz.

O vdavkách jsme si s Cress povídaly často. Byla to taková hra. Ženichy jsme střídaly častěji než šaty, ale trvaly jsme na společné svatbě. Provdáme se za bratry nebo za dobré kamarády a budeme vychovávat děti tak, aby si byly blízké jako my. Nebylo za tím víc než neškodné fantazírování. Ke svatbě nikdy nedojde, protože tou dobou budu dávno pryč. Brzy se s Cress rozloučím a už ji nikdy neuvidím. Jsem z toho smutná. Bude mě považovat za zrádce, a jestli někdy povijeme potomky, stanou se z nich protivníci.

„Co ještě řekl?“ ptám se, ačkoliv to snad ani nechci vědět.

Přes obličej jí přelétne stín. Znovu se opře a pustí moje ruce. „Ani nevím. Pořád totéž. Liboval si, že jsi dokázala, že máš srdce opravdové Kalovaxianky.“

Zajímalo by mě, co dalšího povídal, že Cress to odmítá opakovat. Zmínil se o smrti mé matky? Anebo žertovali o tom, který chudák by si mě vzal? Nazývali mě divoškou nebo démonem? Nebylo by to poprvé, ale tyto nadávky se k uším mé přítelkyně nikdy nedostaly. V jejím světě je všechno krásné a zářivé a každý jedná s těmi nejlepšími úmysly. Nemám to srdce její naivní představu pošlapat.

„To mě těší,“ zamumlám a ostýchavě se usměji. Aspoň doufám, že to tak vypadá. „Vybrali mi někoho konkrétního?“ vyzvídám a hrozím se odpovědi. Ať už mi císař vybral kohokoliv, nebude to žádný z mladíků, o kterých jsme s Cress snily.

Na okamžik zaváhá a skloní zrak, čímž potvrdí moje obavy. Najednou má spoustu práce s uhlazováním sukně. „Velký zájem o tebe projevil lord Dalgárd.“ Snaží se, aby to vyznělo klidně, ale moc se jí to nepodaří. Ani se nedivím. Ačkoliv jsem hrozně jméno očekávala, lord Dalgárd je bezesporu ta nejhorší možná volba.

Do svých sedmdesáti už stačil pochovat šest manželek – každá byla mladší než předešlá a každá do roka skonala za podivných okolností. Jeho první choť žila dost dlouho, aby mu porodila syna, než její bezduché tělo vyplavila voda na břeh země, kterou Kalovaxiané tehdy napadli. Byla tak zmrzačená, že se nedalo říct, jaké neštěstí ji potkalo. Ostatní manželky zahynuly při požáru, roztrhali je vztekli psi, spadly z útesu. Ještě před svou smrtí nosily modřiny, jako jiné ženy nosí šperky – kolem krku a na pažích a na každém kousku odhalené kůže. Bohatství a spřízněnost s císařem z Dalgárda činily nedotknutelného člověka, avšak jeho pověst mu hledání sedmé ženy ztěžovala.

Sňatek se mnou by mnohým posloužil. Dalgárd by měl manželku, která je ostatním lhostejná, císař by shrábl slušnou částku a já bych byla ještě větším vězněm než kdy dřív.

Odvrátím se k okénku, aby mi nebylo vidět do tváře, ale okamžitě toho lituji. Projíždíme hlavním městem, a přestože je takové po většinu mého života, svírá se mi z toho pohledu srdce.

Kdysi stály na pobřeží nádherné vily z vyleštěného slunečního kamene a hrdě se třpytily ve zlatých paprscích jako samotný oceán. Široké bulváry se hemžily lidmi, nad nimiž bděly pískovcové sochy bohů dostatečně vysoké, aby na ně bylo vidět z oken paláce. Hlavní město kdysi bývalo upravené a udržované a působilo čistě a optimisticky.

Po obléhání zůstaly z domů trosky. I po deseti letech chybí kusy zdí a střechy jsou halabala vyspravené. Vápencové útesy už nezáří jako dřív a jsou obalené bílou mořskou solí. Ulice jsou opuštěné, jen tu a tam se v okně mihne stín, nebo někdo zmizí v zádveří.

Toto jsou moji lidé, které jsem zradila svým strachem, svou nečinností. Já byla zbabělá a oni hladověli. Matka se za mě musí na Věčnosti stydět.

Kočár konečně vjede do přístavu a zastaví. Hlasitě vydechnu. Ani jsem si neuvědomovala, že zadržuji dech.

Tady to žije. Na vlnách se pohupují lodě, další číhají na pevnině. Mourovaté kočky loudí na námořnících zbytky ryb. Kalovaxianské posádky se lopotí, blondaté hlavy září na slunci. Ale přinejmenším jsou dobře nakrmení. Přiopile vykřikují námořnické písně, zatímco plavidla opravují, drhnou, anebo seškrabují z trupů koryše. Připadá mi zvláštní, že tu nejsou žádní astreanští otroci, aby vykonávali těžkou práci, ačkoliv musím přiznat, že je to moudrá volba. Děla lemující obě strany lodí snadno vymažou ze světa nepřátelskou loď – anebo kalovaxianskou. Záleží na tom, kdo je ovládá.

Tohle poznání mě pozvedne na duši. Jestliže císař nepustí můj lid do blízkosti zbraní, musí se

nás pořád bát.

Lodě spočítám, abych o nich mohla zpravit Blaise. V přístavu jsou tři drakkary ozdobené dřevěnou dračí hlavou na přídi. Jsou tak velké, že pojmu stovku válečníků. O něco dál od břehu kotví loď tak obrovská, že pochybuji, že se do přístavu vůbec vejde. Je dvakrát tak velká jako drakkar a já se zachvěji při pomýšlení, kolik vojáků uveze. Kolem ní se na vlnách pohupuje tucet malých člunů, ale přestože vedle obří lodi působí neškodně, byla by chyba je podcenit. Jejich síla netkví ve velikosti, ale v rychlosti. Tahle plavidla jsou pro padesát lidí nebo méně – podle toho co dalšího převáží.

Blaise se zmínil o nějakých sekernících, myslím, že se jedná o novou kalovaxianskou zbraň. Třeba je to druh lodi. Kalovaxiané pro ně mají tolik pojmenování, že si ani všechny nepamatuji.

Počítám, že jejich lodě přepraví na dva tisíce válečníků, což je o hodně víc, než kolik potřebovali při svých obvyklých nájezdech. A to počítám jenom nové lodě. Ve východním přístavu mají další, starší, ale stále výkonné, které celkové číslo ztrojnásobí. Co má císař za lubem, že potřebuje takovou flotilu? Hodlám to zjistit.

Princ na první pohled není k poznání, tak dokonale splývá s námořníky. Pomáhá připevnit na loď zlatou plachtu s vyšitým symbolem šarlatového draka. Rukávy obyčejné bílé košile má vyhrnuté až k loktům, odhalují svalnatá opálená předloktí. Dlouhé vlasy si svázel do ohonu, čímž vynikla jeho hranatá brada i ostré lícní kosti.

Crescentia si ho také musela všimnout, protože si tiše povzdechne.

„Neměly bychom tu být,“ zašeptá a pevně sepne dlaně před tělem.

„Obávám se, že na to už je pozdě.“ Rozpustile se na ni zakřením. Zavěším se do ní a povzbudivě jí stisknu ruku. „Ale no tak... Ber to tak, že přicházíš povzbudit na duchu naše statečné válečníky, než se nalodí a odplují... Kam vlastně? Víš to?“

Rozesměje se a zavrtí hlavou. „S největší pravděpodobností na sever. Odevzdat drahokamy.“

Ale tohle nejsou převozní lodě. Kdyby se k těmhle kanonům a kulím přidaly truhly s drahým kamením, potopily by se dřív, než by opustily přístav. Crescentia nepozná rozdíl a já jí to nemůžu vyčítat. Kdyby nedošlo k obléhání, vyrostla bych jako naivní a rozmazlená princezna, a pochybuji, že by mě zajímaly lodě. Ale většina Kalovaxianů své lodě miluje víc než některé ze svých dětí, a mě kdysi napadlo, že právě toho by mohl Ampelio a ostatní rebelové využít k mojí záchraně.

Svým příchodem přitáhneme pozornost námořníků. Někteří nás halasně zdraví. Zaslechneme i několik vulgárních poznámek, ale předstíráme, že se nás netýkají.

„Co princ? Dívá se?“ zašeptá Crescentia. Tváře se jí zardívají a sladce se usmívá na posádky lodí, které mjíme.

I já zvlním rty do úsměvu, ačkoliv někteří z těchto mužů se účastnili obléhání, a za ty mladší se o to postarali jejich otcové. *Slyšel jsem, že nás zbylo jen dvacet tisíc*, zní mi v hlavě Blaiseova slova a ucítím mravenčení kolem žaludku. Tito lidé pozabíjeli tisíce mých lidí a já se na ně mám laškovně usmívat a mávat jim, přestože je z hloubi duše nenávídím. Ale dál se přetvařuji, i když se mi z toho dělá špatně.

Princ Søren se tak zaobírá napínáním plachty, že se na nás ani nepodívá. Na rozdíl od zbytku posádky. Soustředí se na složité uzly, krčí čelo a špulí pusu. Vzhledne, až když se mu podaří uvázat pevný uzel. Jeho oči spočinou na mně a setrvávají tam o něco déle, než by měly, než se přesunou ke Crescentii. Zdá se to směšné, ale Blaise má možná pravdu. Třeba jsem dáma v nesnázích, ale před vlastním lidem mě princ dost dobře zachránit nemůže. Co před svým otcem a před sebou samým? Zrůda přece nemůže být zároveň hrdinou.

Předal lano jednomu z námořníků a seskočil z paluby. Přistál kousek od nás. Dříve než stačil narovnat pokrčená kolena, hluboce jsme se mu s Crescentií ukláněly.

„Thoro, lady Crescentie,“ zadrmolil, když jsme se zvedly. „Co vás přivádí do přístavu?“

„Toužila jsem se nadýchat mořského vzduchu, Vaše...“ Významně se na mě podívá a já se odmlčím. Připomíná mi dohodu ze včerejší noci. „Sórene.“ Crescentia se na mě ostře podívá. Podezřívavě. Zdá se, že tuhle partii nemůžu vyhrát, proto vyhrknu: „Nečekaly jsme, že tu bude tolik lidí. K čemu jsou všechny tyhle lodě?“

Nepatrně zaváhá. „K běžnému využití. Prokletý drak trochu obtěžuje kupce na obchodních trasách. Minulý týden potopil několik našich plavidel. Hodláme jeho i ostatní piráty chytit.“

Nevím proč, ale nevěřím mu. Přinejmenším ne tak docela. K čemu tolik kanonů? Theynovi visí na stěnách přijímací komnaty ručně malované mapy, a přestože jsme je s Cress nikdy důkladně nestudovaly, často jsme obdivovaly jejich krásu a všímaly si rozdílů. Tenká říčka se na druhé mapě proměnila ve veletok. Ale žádná obchodní cesta nebyla tak široká, aby se na ni vešla některá z obřích lodí, pohupujících se na moři. Připomínaly tenkou čáru vinoucí se pohořím.

„Mrzí mě, že jsme překazili vaše plány,“ pokračuje Sóren. „Neumím si představit, kolik čerstvého vzduchu tu zbude po těchhle špinavcích.“

„Ale no tak...“ mírním ho. „Pokládám za čest vidět tolik mužů pracovat pro blaho své země.“

Asi to trochu přeháním, protože dokonce i Crescentia se na mě pobaveně podívá.

„A vy je povedete?“ obrátí pozornost zpátky k Sórenovi.

Přikývne. „Poprvé budu velet vlastní posádce,“ přizná hlasem prodchnutým pýchou. „Za týden odjíždíme. Tohle jsou jen dokončovací práce. Posádka se jich osobně účastní, aby se obeznámila s lodí. Je to starý kalovaxianský zvyk,“ vysvětluje.

„Podle starého kalovaxianského zvyku si měla posádka loď sama postavit,“ poznamená Crescentia a roztomile se usměje. „Nakonec jsme od něj ustoupili, protože se loď rozpadala. Válečníci nejsou nejlepšími lodníky.“

Sórenovy oči zajiskří smíchem. Sice se nesměje nahlas, ale Crescentia je sama se sebou spokojená a její dolíčky se prohloubí.

„Určitě nejsou,“ souhlasí, „ale dokončovací práce nám svěřit mohou. Snad. Nechcete se podívat?“

Crescentia se už chystá diskrétně odmítnout, ale já ji předběhnu.

„Ano, prosím,“ vyhrknu. „To zní lákavě.“

Kamarádka mě štípne do paže, ale před princem se snaží svoje podráždění skrýt. Po prohlídce lodí rozhodně netoužila, a i já musím přiznat, že mě nijak neláká. Ale je to šance se něco dozvědět.

Sóren nás odvede k vratkému žebříku opřenému o trup lodě a nejprve pomůže nahoru Crescentii. Ta se na mě našťavaně podívá přes rameno, já se ji naopak snažím pohledem povzbudit. Má sklony k mořské nemoci, což je mezi Kalovaxiany považováno za velkou ostudu. Později ji budu muset uchlácholit. Namluvím jí, že pokud prahne po koruně, musí přinášet oběti.

Když Sóren pomáhá nahoru mně, jeho prsty spočinou na mých obnažených pažích déle, než je třeba, jak jsem občas vídala Dagmar dělat na večírcích. Je to lehký dotyk, sotva postřehnutelný, avšak v pase mě sevře pevněji. Cítím na sobě jeho oči, ale nemůžu se na něho podívat. Zapýřím se, seskočím na palubu a honem si upravuji šaty. Cress se vrtí vedle mě. Uhlazuje si vlasy a urovnává si výstřih. Tváře jí hoří.

Sóren se k nám připojí a provází nás po lodí.

„Na drakkary se vejde sto lidí,“ vysvětluje a potvrdí tím můj odhad. „Každý je vybaven dvaceti

vesly a dvanácti kanony,“ dodá a oběma nám nabídne rámě.

Vydáme se k přídi a paluba se jemně pohupuje pod našima nohama. Za posledních deset let jsem se dostala na loď jenom párkrát, ale nepřestane mě fascinovat, s jakým mistrovským umem je Kalovaxiané staví. Jejich štíhlá plavidla mají být především rychlá, poháněná komplikovaným systémem plachet a pádel. Liší se od astreanských člunů, které si pamatuji z dětství. Plavila jsem se na nich s matkou. Byly to hračky, tohle jsou zbraně.

Námořníci přestanou pracovat, když se k nim přiblížíme, a vyseknou nám hlubokou poklonu. „Muži, máme tu čest, že nás svou návštěvou poctily lady Thora a lady Crescentia, Theynova dcera,“ oznámí jim.

Oslovení zamumlají zdvořilá slova, jež jsou určena Crescentii, což mě nepřekvapuje. Považují jejího otce za boha.

„A tohle, dámy, je ta nejlepší posádka na světě,“ kření se Sóren.

Jeden z mladíků, nepatrně starší, než je Sóren, s překvapivě tmavými vlasy a zlatou pletí zakoulí očima. „Tohle říká vždycky.“

„Protože je to pravda, Eriku,“ odpoví princ a oplátí mu úsměv. „Přece jsem si vás osobně vybral. Nebo snad ne? Proč bych si nevzal do posádky ty nejlepší?“

„Nikdo nemůže popřít, že máš dobrý úsudek, Sórene, i když jsi princ,“ dobírá si ho Erik.

„Zejména proto, že jsi princ,“ dodá se smíchem starší muž se zarudlým obličejem sežehnutým sluncem.

Rozdíl mezi princem a jeho otcem je propastný. Viděla jsem císaře popravit lidi za menší neposlušnost. Ale Sóren se směje s námořníky, což mě mate. Tolik se podobá Corbinianovi, až by jeden myslel, že jsou úplně stejní. Chrabří válečníci, kteří se před ničím neskloní.

„Je vám dobře, lady Crescentie?“ zeptá se znepokojeně Sóren.

Podívám se na svou kamarádku, která po několika málo minutách na palubě povážlivě zezelenala, přestože je loď uvázaná a sotva se pohne.

„Proboha,“ zasáhnu okamžitě, protože se bojím, že jestli otevře pusku, vyřine se z ní něco jiného než slova, a pozvracet prince jednou týdně bohatě stačí. „Nechtěla jsem o tom předtím mluvit, ale Crescentia se dnes necítí ve své kůži. Proto jsme se domnívaly, že jí prospěje doušek mořského vzduchu. Ale zdá se, že jí nepomohl. Asi bychom se měly vrátit do paláce.“ Obejmu přítelkyni kolem ramen a ona se o mě vděčně opře.

„Možná by si měla chvíli odpočinout, než znovu nasednete do kočáru,“ navrhone Sóren. „Jestli smím, pak bych vám doporučil chladné místo mezi stromy. Leží tamhle, pokud vám to nevadí.“

Navzdory nevolnosti Crescentia pohotově souhlasí. Chystám se odejít s nimi, ale Sóren mě zastaví. „Zůstaň tu ještě chvíli. Erik ti ukáže zbytek. Zdálo se mi, že tě to zajímá.“

„Jistě,“ souhlasím až moc rychle. „Jsi v pořádku, Cress?“

Kamarádka přikývne a napřímí se, takže se o mě už neopírá. Oči má dvakrát větší než obvykle a těká jimi mezi Sórenem a mnou. Připadá mi ještě zelenější a mě napadne, že to víc souvisí s tím, že zůstane s princem o samotě, než s mořem. Povzbudivě se na ni usměje a princ jí pomůže na pevnou zem.

Já mám prince svádět, a ne ho přihrávat Crescentii. Ale to může počkat. Tyhle lodi postavili za určitým účelem a já mám silné podezření, že to není kvůli pirátům ohrožujícím obchodní cesty, kteří – jak jsem se dozvěděla od Blaise – se skrývají v cypřišovém lese pouhou míli od hlavního města.

„Kterou část lodi byste chtěla vidět, lady Thoro?“ zeptal se Erik.

Vykročíme a ostatní členové posádky se vrátí ke svým povinnostem. Nestojím jim za další

pohled. Kdyby tu stále byla Cress, viseli by na každém jejím slově a gestu. Avšak já jsem jen nastrojená Astreanka, která je hluboko pod jejich úroveň. Díky tomu snáze posbírám informace. Nevinně se uculím a zavěším se do Erika.

„Slyšela jsem strašlivé historky o sekernících. Opravdu jsou tak hrozní, jak to zní? Ráda bych nějakého viděla.“

Nakrčí čelo a chvíli mlčí, než mi odpoví: „Je mi líto, lady Thoro. Momentálně na palubě žádného nemáme a... Víte... Nejsem si jist, jestli by císař souhlasil, abych vám nějakého ukázal, pokud omluvíte moji smělost.“

„Ach, samozřejmě.“ Kousnu se do rtu a pohrávám si s koncem svého copu. „Vlastně se cítím polichocena tím, že mě považujete za nebezpečnou.“

Rozesměje se a předchozí napětí ho opustí. „Ráda byste si prohlédla něco jiného?“

Zamyslím se. Nakloním hlavu k rameni a pokouším se působit přihloupě, přestože úporně přemýšlím. „Nejsem si jistá, pane. Na lodi jsem dlouho nebyla.“

Stačí se na Erika podívat a je mi jasné, že žádný titul nemá. Na to je příliš tmavý a dlaně má mozolnaté. Potrhané oblečení mockrát zašival. Kdybych měla hádat, řekla bych, že je výsledkem obléhání Goraki – poslední země, kterou Kalovaxiané dobyli před Astreou. Potomkem významného muže, nad kterým se někdo smíloval.

Pod tíhou mého oslovení zrudne a mávne rukou. „Na lodi žádní páni nejsou, lady Thoro. Dokonce ani princové.“

„Potom by tu neměly být ani žádné dámy,“ opáčím a on se rozesměje.

„Souhlasím. Co kdybychom začali na přídi a postupovali k zádi?“

„Výborně!“ Následuji ho a mám oči na stopkách. Visím na každém jeho slově. Když si bude připadat sebejistý a důležitý, s větší pravděpodobností mi prozradí něco, co nemá. „Ráda bych si prohlédla draka na přídi. Je pravda, že na severu jsou stejně oblíbení jako tady ptáci?“

„Nemám ponětí, la– *Thoro*. Nikdy jsem nebyl dál než v Goraki,“ přiznává a potvrdí tím moje podezření.

„V každém případě musejí být báječní. I když... Nevím, jestli se kvůli nim vyplatí čelit studenému počasí,“ rozumuji.

Vtom mě něco napadne. Uvědomuji si, že je to nebezpečné a může to špatně dopadnout, obzvlášť po mé otázce na sekerníky. Ale hrozba sňatku s lordem Dalgárdem mi dodává odvalu.

„Doufám, že vám nebude zima v... Och, úplně jsem zapoměla, kam Søren říkal, že plujete. Zeměpis mi nikdy nešel,“ zadrmolím a pokouším se tvářit provinile.

Kradmo se na mě podívá, a jestli mu na mé otázce něco připadá zvláštní, tak o tom pomlčí. Odkáže si.

„Názvy člověku splývají,“ souhlasí se mnou. „Ale není se čeho bát – ostrovy Vecturia leží jen nepatrně severněji.“

Bylo to mnohem lehčí, než jsem čekala. Až *příliš* snadné. Na druhou stranu, proč by mě měl Erik podezírat? O čem si tady máme povídat?

Ostrovy Vecturia. Opakuji si ten název v duchu stále dokola, abych si jej zapamatovala. Něco mi připomíná, ale nemůžu si vzpomenout co. Doufejme, že Blaise bude v tomhle směru úspěšnější.

Vedle děl stojí bedny s koulemi. Bleskově je spočítám. U každého kanonu jich je pět. Odhaduji, že do každé bedny se vejde deset kulí. Podle Sorena je děl dvanáct... To dělá šest set střel. A je zde flotila válečných lodí v čele s tou největší, z níž bude Søren velet.

„Je tu strašná spousta kanonů,“ poznamenám, když je mjíme.

„Vecturiané jsou barbaři,“ prohlásí Erik a pokrčí rameny, i když tenhle výraz drhne. O Astreanech mluvili stejně, přestože jsou to Kalovaxiané, kdo rozsévají válku a krveprolití. „Moc potíží neočekáváme, ale musíme být připravení.“

Rozhodnu se zkusit štěstí.

„To zní nebezpečně,“ prohodím a kousnu se do rtu. „Proč takovou cestu vůbec podstupujete? Podle mě není třeba.“

Otevře pusku, aby mi odpověděl, zaváhá, a zase ji zavře. „Císařův rozkaz.“ Škrobeně se usměje. „Určitě má svoje důvody.“

„Vždycky nějaké má,“ odpovím a doufám, že můj úsměv působí přirozeněji, než ho vnímám já.

ELPIS

Na mole na mě čeká mladší z Crescentiiných otrokyní. Než se s Erikem rozloučím, řeknu mu, že se modlím za jeho bezpečí.

Blížím se k děvčeti, jež těká očima ve snaze vyhnout se mému pohledu. „Princ doprovodil lady Crescentii zpátky do paláce,“ hlásí, „ale slíbili, že pro nás brzy pošlou kočár.“ Ačkoliv její hubenost hraničí s podvýživou, dětsky kulaté tváře jí zůstaly. Velké tmavé oči jsou zapadlé, a tak působí starším dojmem.

Neukloní se mi. Astreanští otroci se mi nikdy neklaní. Někdo by si to mohl vyložit jako výraz vzdoru proti císaři a dost z nich už za tenhle přečin zaplatilo životem. Corbinian učinil, co bylo v jeho silách, aby mě odloučil od mého lidu. S otroky nemluví a oni se na mě ani nepodívají. Nikdy jsem si na to nezvykla. Císař si dal záležet, aby kolem mě vystavěl nepřekonatelné zdi. Ale kdybych nebyla tak opuštěná, kdybych se necítila tak izolovaná, možná bych se tak zoufale nebránila tomu být taková, jakou si mě přje mít.

Nikdo nemůže říct, že císař není chytrý. Ale já teď musím být mnohem chytřejší.

Císař by mě s Astreankou o samotě nikdy nenechal, byť jsou poblíž moje Stíny. Ale možná je to kousek svobody, který mi vydobylo zabití Ampelia. Nesmím jej promarnit.

„Radši bych šla pěšky, pokud ti to nevadí,“ oznámím jí. „Jak ti říkají?“

Zaváhá, těká očima. Uvědomuje si přítomnost mých Stínů. „Elpis,“ pronese tak tiše, že ji sotva slyším.

„Nevadilo by ti, kdybychom se prošly?“ zeptám se jí.

Kouše se do rtu tak úporně, až se bojím, že vytryskne krev. „Budeme muset projít přes čtvrt otroků, má paní,“ varuje mě. „V tuto denní dobu tam sice skoro nikdo není, ale...“

„Mně to nevadí. Pokud to nevadí tobě...“

„Mně taky ne,“ prohlásí o něco hlasitěji. „Ale nemáme stráž.“

„Máme moje Stíny,“ připomenu, ačkoliv ti mě mají jen pod dohledem a o moje bezpečí se nestarají. Zasáhli by jen v případě, že by mi hrozila vážná újma na životě nebo na zdraví. Pro Elpis by nehnuli ani prstem. Jistě si toho je vědoma, protože na mě ostražitě pohlíží.

„Sa... Samozřejmě má paní.“

Nemůžu jí vyčítat, že se bojí. V době obléhání byla mladší než já. Skoro si nepamatuje, jak se žilo dřív. Nejsem si jistá, jestli to z ní činí více či méně nebezpečnou osobu. Nevím, jestli jí smím důvěřovat. Tentokrát je v sázce víc než bičování u kůlu. Musím si Elpis prověřit.

Nejradši bych se kolem sebe rozhlédla. Kdepak jsou Stíny? Je mi jasné, že je na první pohled nenalezu, a zbytečně bych působila podezřele. Možná se kolem mě mihne tmavá postava nebo zaslechnu tiché kroky, nic víc. Jsou vycvičení tak, aby je nebylo ani vidět, ani slyšet, k čemuž jim určitě dopomáhají kouzelné kameny. Slyšela jsem, že pláště mají lemované vzdušnými drahokamy, s jejichž pomocí nehlasně mizí.

O mém rozhodnutí císaři povědí, ale neodváží se přijít tak blízko, aby slyšeli, o čem si povídáme. Zvěst o tom, že jsem si vyměnila pár nevinných slov s otrokyní, ho nepotěší. Opět se mi v hlavě ozve Thořin hlas a nabádá mě, abych se držela v bezpečí, avšak Blaise zní hlasitěji. *Dvacet tisíc.*

„Bydlíš tam se svými rodiči?“ vyzvídám cestou.

„Ano, má paní,“ přisvědčí opatrně Elpis. „Tedy s matkou a mladším bratrem. Otec zemřel během Vítězství.“

Vítězství. Tak Kalovaxiané nazývají obléhání. Zní to mnohem ctihodněji, neboť je zde naznačen náznak vzájemného boje. Zní to lépe než masakrování bezbranných.

„To mě mrzí,“ zamumlám. „Co tvoje matka dělá?“

„Dříve pěstovala květiny, teď šije pro Theyna a lady Crescentii.“

„Jak starý je tvůj bratr?“

Zaváhá. „Brzy mu bude deset.“ V hlase se jí objeví trpkost. „Je nevlastní.“

„Aha.“ Rozpačitě na ni pohlédnu. Svobodné matky jsou dokonce i u dvora, a u vdov je to daleko menší hanba než v případě panen. Jestli správně počítám, tak její matka otěhotněla těsně po obléhání. Jednotlivé dílky do sebe zapadly a já chápu to, co mi Elpis neřekla.

Císař zaručil svým válečníkům beztrestné plenění a loupení. Nikdy mě nenapadlo, že totéž platilo i pro *znásilňování*. Nechci na to myslet, anebo použít některý z mnoha výrazů, které mají otupit dopad brutálního skutku. Další nespravedlnost, jíž musí můj lid čelit. Další věc, za kterou nepřítel zaplatí. Přisahám!

Elpis neumí maskovat zlost tak dobře jako já. Usadí se na jejím obličeji jako slova na papíře, je cítit ze zatnutých zubů a upřeného pohledu očí. Pod tíhou jejího pohledu by člověk zkameněl. Tenhle hněv až příliš dobře znám.

Přesvědčila mě, že císaři loajální není. Ale to neznamena, že je věrná mně. Koneckonců nejsem její královna. Jsem rozmazlený opečovávaný spratek, který se přátelí se svými vězniteli.

Chvilí mi trvá, než si slova přeložím do astreanštiny a vyslovím je: „Vypadá jako oni?“ zeptám se sotva postřehnutelným šepotem. Svědomitě se culím, abych své Stíny přesvědčila, že žvatlám o něčem banálním a nedůležitém. Doufejme, že se nechali ukolébat roky, kdy jsem neprováděla nic podezřelého, a nečekají ode mě nic jiného než hloupoučké chování.

Dotknu se bolavého místa. Elpis sebou trhne, ale já jsem spokojená. Potřebuji v ní probudit vztek. Chci, aby věděla, že není na svůj smutek sama. Že stojím na její straně.

Přimhouří oči a chce mi něco odpovědět, ale pak si to rozmyslí. „Ano,“ přisvědčí stručně kalovaxiansky, než přejde do astreanštiny a ztiší hlas natolik, že ji sotva slyším. „Co ode mě chcete, má paní?“ zeptá se upjatě.

Ulice jsou opuštěné, ačkoliv zpoza rozbitých oken nás sledují zapadlé oči dětí, které jsou moc malé, aby pracovaly. Dále jsou tu nemocní a starci. I Hoa tady někde přebývá, když není se mnou. Připadá mi zvláštní, že jsem o tom nikdy neuvažovala.

„Co můžu udělat já pro tebe, Elpis?“

Je ve střehu. Nenápadně pátrá po Stínech stejně jako já. V duchu si opakuji, že nejsou dost blízko, aby nás slyšeli. Ale tak úplně tomu nevěřím. Mokrát jsem se už zmýlila.

„Má to být nějaký trik, má paní?“ zeptá se a přejde zpátky do kalovaxianštiny.

Nevěří mi. A proč by měla? Roky mě vídá s Cress. Byla by hloupá, kdyby mi důvěřovala, a na to, aby byla pošetilá, zažila spoustu krutosti.

Avšak skutečnost, že mi nevěří, se postarala o to, že já věřím jí.

*

„Ne, není to trik.“ Rozhlédnu se kolem sebe a uvidím své nohsledy, jak se krčí ve stínu zbořené budovy. Jsou hodně daleko, aby nás slyšeli, přesto ze sebe vynutím pronikavý smích a pak se pustím do proslovu v astreanštině.

Elpis je zmatená. „Usmívej se!“ nabádám ji. Okamžitě mě poslechne, přestože má v očích strach. „Snažili se mě zlomit a málem se jim to povedlo. Dovolila jsem strachu, aby mě přemohl.

Dovolila jsem *jim*, aby se mě zmocnili. Přinutím je za to zaplatit. Za všechno, co udělali nám a naší zemi. Zaplatí za utrpení našich otců i matek. Pomůžeš mi?“

Zadržím dech. Elpis vyrostla v tomto světě a nic jiného nepoznala. Může se proti mně postavit a já jí to nemůžu vyčítat. Žijeme ve světě, který není Astreanům nakloněn, a to jsem zdaleka neviděla to nejhorší. Vnímá mě stejně jako císaře. O co jde jí? Být v teple a bezpečí a mít co jíst.

Ale pak se na mě podívá očima plnýma zloby. Její pohled je smrtící, ale zášť není určena mně. Její hněv pouze sytí ten můj, dokud nejsme zajedno. Nenávist za nenávist.

„Ano, Vaše Veličenstvo,“ zašeptá. Přes astreanská slova klopýtá a já se divím, že je vůbec zná.

Vaše Veličenstvo. Kalovaxiané tento výraz nepoužívají, takže si ho pojmím pouze se svou matkou. Víím, že to Elpis myslí dobře, přesto mě z toho zabolí srdce.

Nejsem nič Veličenstvo, chce se mi říct.

„Jsou zde lidé, kterým bezvýhradně věříš?“ zeptám se.

„Ano,“ přisvědčí bez váhání.

„To je špatná odpověď. Nesmíš věřit nikomu, dokud tě nepřesvědčí, že si to zaslouží. Já jsem tu chybu už udělala a potom jsem za ni trpěla. Ale tebe by císař tentokrát nepotrestal, ale rovnou by tě zabil. Rozumíš?“

Kousne se do rtu, než si uvědomí, že nás sledují. „Aha, už ten vtip chápu,“ praví se smíchem, který zní překvapivě přirozeně. Nesnaží se ztišit hlas ani mluvit astreansky. Hodná holka.

„Jediný člověk, kterému můžeš věřit, je kluk, který mě včera obsluhoval při hostině. Takový tmavovlasý, ostříhaný na krátko. O něco starší než já. Má jasně zelené oči a tady jizvu.“ Přejedu si prstem od skráně po koutek úst, ale vypadá to, že se drbu.

Elpis nenápadně přikývne. „Myslím, že ho znám.“

„Myslíš, nebo ho znáš?“ naléhám.

„Znám,“ přiznává s větší sebedůvěrou. „V paláci moc mladých mužů nepracuje a tenhle nastoupil před dvěma dny. Propustili ho z dolů. Měl na to papíry.“

Určitě falešné a nepotrvá dlouho, než se na to přijde.

„To je on,“ přitakám kalovaxiansky.

Pousměje se na mě. „Klidně jste mohla říct, že je to ten hezký. Všechny dívky po něm vzdychají.“

Potlačím smích. „Můžeš mu předat vzkaz?“

„Ano, nemělo by to být těžké. Lady Crescentia si ničeho moc nevšímá, obzvlášť když se zabývá novou knížkou. Její otec nás hlídá mnohem víc, ale včera odpoledne odjel na prohlídku dolů.“

Další užitečná informace, i když nevěstí nic dobrého. Mohu si jen představovat, co Theynova návštěva dolů znamená, ale určitě nechce jenom přepočítat svoje nevolníky.

„Dobře,“ hlesnu. „Představ se mu a řekni, že tě posílám.“ Je mi jasné, že jí neuvěří – přesně takhle by se zachoval císařův špeh. „Jako děti jsme spolu vyrůstali v paláci. Naše chuva se jmenovala Sofia, ale my jsme jí říkali Pěnička, protože měla nádherný hlas. Kdyby o tobě pochyboval, tohle mu pověz.“

„A co mu mám vyřídit?“ zeptá se mě.

„Vyříd mu... Vyříd mu, že mám nové zprávy a potřebuji s ním osobně mluvit.“

ZAHRADA

Mé dny plynou naplněné strachem, že některý z mých Stínů vyřídí císaři, že jsem si povídala s Elpis. Nezáleží na tom, že neslyšeli, o čem mluvíme. Stejně za to zaplatím. Ale za to riziko to stojí. Já to vím. Přesto s napětím čekám, kdy sekera dopadne, a vědomí šlechetného skutku moje obavy nikterak neumenšuje. Málo spím, a když se mi konečně podaří usnout, zdá se mi, jak Ampelio umírá u mých nohou. Někdy jeho místo zaujme Blaise, jindy Elpis. Někdy se mi u nohou svíjí Crescentia a prosí o život, zatímco já jí tisknu ostří ke krku.

Ať už je to kdokoliv, sen vždycky skončí stejně a já se probudím s křikem. Stínům je to jedno. Dávno si zvykli.

Od návštěvy přístavu uplynuly čtyři dny. Od setkání s Blaisem pět. Nemůžu dělat nic jiného než čekat, až se mi ozve, jak slíbil. Je snadné vrátit se k životu, který vedla Thora, účastnit se hostin a plesů, a trávit odpoledne s Cress v knihovně jejího otce. Ale neustále si připomínám, kdo jsem.

Nenacházím chvíli klidu a hodně přemýšlím nad ostrovy Vecturia. Co se tam může stát, že jsou zapotřebí válečné lodě, kterým bude velet sám princ? Mohlo by to být tak, že princ říkal pravdu, Prokletý drak skutečně pije kupcům krev a Erik se mýlí? Čím déle o tom přemýšlím, tím menší smysl to dává. Kdyby se hodlali postavit nepočetné pirátské flotile, tolik lodí a munice by nepotřebovali. Prokletý drak může být osinou v císařově zadku, ale k jejímu odstranění stačí nůž. Proč chodit s kanonem na vrabce?

Připomínám si, že Vecturia není Astrea. Co je mi do jejích potíží? Musím myslet na vlastní lidi.

Třeba se ukáže, že o nic nejde. Jenže princ Sóren a Erik jsou tajnůstkáři a možná něco skrývají. Slyšela jsem zkažky o princových válečnických schopnostech, ale vždycky z druhé ruky. Mohou být pořádně přehnané, aby se princ prostým lidem jevil jako bůh.

Kež bych mohla znovu mluvit s Blaisem! Řekla bych mu, co vím, a on by mi na oplátku sdělil, co si o tom myslí. Možná by mohl něčím přispět, abychom vyřešili tuhle hádanku. Avšak od setkání ve sklepech jsem o něm neslyšela. Sice se zmínil, že má nápad, jak bychom spolu mohli zase mluvit, ale já už začínám ztrácet naději. Přicházely okamžiky, kdy mě napadlo, že jsem si ho jenom vymyslela.

Ozve se zaklepání, důrazné a formální. Tohle nebude Cress. Hoa v krbu nahřívá kleště na kadeření vlasů, proto jdu otevřít já. Nohy mám jako z kamene. Takhle klepají jenom strážé a já nemám ponětí, co mohou chtít. Rány, které jsem utržila po povstání horníků, se ještě úplně nezahojily. Představa, že je bič znovu otevře, způsobí, že se zachvěji. Ovšem nesmím na sobě nechat znát rozrušení.

Neměla jsem s Elpis mluvit, neměla jsem se scházet s Blaisem.

Naposled se rozechvěle nadechnu a otevřu dveře. Stojí za nimi přísně se tvářící voják v červeném kabátci a mně se rozbuší srdce. Avšak nepatří k císařovým mužům. I když je jich hodně, jejich obličeje si pamatuji a poznala bych je všude. Vypálily se mi do paměti tak hluboko, že mě dokonce pronásledují v divokých snech. Tenhle muž k nim nenáleží, ale já netuším, jestli je to dobře nebo špatně.

Vytáhne z kapsy čtvercovou obálku a podá mi ji. Dál se tváří nepřístupně.

„Od královské Výsosti prince Sórena,“ oznámí mi, jako by královský znak na papíře nemluvil sám za sebe. „Mám si počkat na odpověď.“

Otupělá úlevou i šokem roztrhnu obálku, rozprostřu dopis a zběžně přelétnu očima po spěšně naškrábaných slovech.

Thoro!

Mrzí mě, že jsem Tě musel v přístavu opustit, ale doufám, že jsi s prohlídkou spokojená. Dovolíš mi napravit můj poklesek a pozvat Tě na oběd, než odjedu?

Sóren

Dvakrát si ta slova přečtu a pátrám po skrytém významu. Ale vidím jen to, co je napsáno. Podobné vzkazy dostává Cress od chlapců, kteří se jí dvoří. Mohl by mít Blaise pravdu a princ po mně doopravdy pokukuje? V psaníčku chybí obvyklá poezie a lichotky milostné povahy, ale to mě vzhledem k Sórenově povaze nepřekvapuje. Pochybuji, že by poznal báseň, i kdyby byla napsaná na plachtě jeho drahocenné lodi. Avšak poslední řádek nemůžu ignorovat. Je to pozvání.

Podobnou příležitost k získávání nových informací si nemůžu nechat ujít, přesto se neubráním pocitu viny. Stačí si představit, jak Cress nervózně přechází po svých komnatách a dychtivě čeká na takový dopis. Princ jí dokonale popletl hlavu. Celá jenom září a líčí mi každý společný okamžik do takových podrobností, že mám pocit, jako bych tam byla s nimi. Avšak neřekla jsem jí, že přestože se princ choval srdečně a kavalířsky – otvíral jí dveře, pomohl jí do kočáru a doprovodil ji do paláce – zní to, jako by plnil svoji povinnost, nic víc.

Na rozdíl od tohohle. Poobědvat se mnou rozhodně není jeho povinnost a císař bude zuřit, až to zjistí. Sóren to musel vědět, přesto dopis napsal.

Dlouho zírám na papír ve svých rukách a uvažuji o tom, co bych měla odpovědět, jak bych se měla obléknout a o čem bych měla s princem mluvit. Strážný ze mě po celou dobu nespouští zrak. Vzápětí si uvědomím, kterou cestou se vydat a jak si udržet otěže v rukou. Blaise se zmínil o tom, že Sóren po mně bude toužit o to víc, protože mě nemůže mít.

Vzhlednu k vojákovi a přesladce se na něho usměji, přestože mi to zjevně není moc platné. Dál se chmuří.

„Na tohle odpověď nemám,“ prohlásím. „Přeji příjemný den.“

Ukloním se a zaklapnu dveře dřív, než se vzdám protestu.

*

Podzimní vzduch je chladný a vlhký. Kráčím zahradou, která kdysi patřila mé matce. Moje vzpomínky na ni jsou matné, avšak tady cítím její přítomnost mnohem silněji. Pamatuji si barvy a vůně, halím se do nich jako do příkrývky. Vůně květin, trávy a půdy. Držely se maminky, i když strávila celý den v trůnním sále anebo pobývala ve městě.

Nikde nebyla šťastnější než tady, s hlínou na sukni a s kvetoucím životem v rukách.

„I z těch nejmenších semínek může vyrůst mohutný velikán, pokud jim věnuješ dost času a péče,“ nabádala mě, když jsme společně vysazovaly nové rostliny.

Ampelio vždycky říkával, že kdyby nebyla královnou, stala by se z ní božská zahradnice, ale podle astreanských zákonů nemohla být obojí. Přízeň bohů samozřejmě není dědičná. Ačkoliv jsem od ní dostala vlastní záhonek, nerostl mi na něm ani plevel.

Teď tu neroste nic. Bez matčiny nepolevující péče květiny zplaněly, a jestli něco císař nemůže vystát, tak je to divokost. Když mi bylo sedm, nechal zahradu vypálit. Z okna ložnice jsem viděla plameny a cítila jsem kouř. Plakala jsem a nemohla jsem přestat bez ohledu na to, jak moc se mě Hoa snažila utěšit. Bylo mi, jako bych matku ztrácela znovu.

Uplynulo devět let a já ve vzduchu stále cítím popel, přestože ho dávno odklidili a zahradu vydláždili šedými kameny. Maminka by ji nepoznala. Zůstalo jenom pár neduživých stromů,

kteřé poskytuji spory stín. Není zde žádná barva. Dokonce i ty stromy měly dost rozumu, aby nevyhnaly lístky.

Dřív bývalo na zahradě vždycky rušno. Vzpomínám si, jak jsem si tu za hezkého počasí hrála s Blaisem a ostatními dětmi. Mezi stromy a keři se proplétali dvořané oblečení v tunikách duhových barev. Stranou posedávali malíři a tvořili. Páry se vytrácely mezi keře na ne tak docela utajená dostaveníčka.

Teď je tu pusto. Kalovaxiané dávají přednost prosluněným pavilonům, kam je lepší přístup světla a mořského vzduchu. Několikrát jsem je s Crescentií navštívila, a přestože si zde Kalovaxiané hrají, pracují a klevetí, už to není to, co bývalo. Ač vypálené a zpustošené, přesto je tohle jediné místo v paláci, kde se cítím jako doma.

Avšak dnes zde útěchu nehledám. Poohlížím se po místech, kde bych se setkala s Blaisem – až se mi ozve –, avšak nemůžu se dostat do sklepa, aniž bych vzbudila ve Stínech podezření. V paláci je několik vzácných míst, kde si připadám sama. Dokonce i tady, na zahradě, na níž shlíží třicet palácových oken, občas zahlédnu černé kapuce, kryjící jim tváře, a jejich pláště.

Zahrada je sice všem na očích, ale to nemusí být na škodu. Ano, lidé nás spolu *uvidí*, ale pokud bude Blaise prořezávat stromy nebo drhnout kameny, nepřijde jim na tom nic divného. Kalovaxiané mají ve zvyku otroky ignorovat. Odnikud nemůžeme být odposlouchávání a na tom jediném záleží.

Tenhle plán není bez kazů. Abychom nevzbudili podezření, můžeme spolu prohodit jenom pár slov. Přesto je to nejlepší možnost, na kterou jsem dosud přišla.

„Lady Thoro.“

Při zaznění mužského hlasu úlekem nadskočím. Na rozdíl od Crescentie mě nedoprovázejí komorné, aby chránily moji počestnost. Stíny mě sledují jen zpozvzdálí. Jejich úkolem není udržet mě v bezpečí, ale udržet mě pod dohledem.

Přesto ten hlas poznám. Od rána, kdy jsem obdržela jeho dopis, čekám, kdy mě vyhledá.

Princ Sóren ke mně kráčí kamennou zahradou v doprovodu dvou strážných, kteří určitě dostali úplně jiné rozkazy než ti moji. Ačkoliv slouží Sórenovi a ne císaři – nejsou to ti, kteří mě vlekli chodbami, abych se zodpovídala ze zločinů, které jsem nespáchala, ani ti, kteří mě střídavě bičovali – jejich oči jsou stejně tvrdé a já musím potlačit zachvění.

Nejsou tu kvůli mně. Dnes ne.

Ukloním se mu. „Vaše Výsosti,“ zadrmlím a zvednu se. „Co vás sem přivádí?“

Vyčítavě se na mě podívá. „Vaše Výsosti? Myslel jsem, že o tom jsme už mluvili.“

„Vy jste mě jako první oslovil *lady*,“ připomenu.

Ušklíbne se, ale oči se mu usmívají. „Zvyk je železná košile. Začneme znovu. Zdravím, Thoro.“ Pokyne mi hlavou.

Nemám to jméno ráda, ačkoliv mi je bližší než moje vlastní.

„Zdravím, Sórene. Co tě sem přivádí?“ opakuji předešlou otázku a zvědavě se na něho podívám.

Lhostejně se rozhlédne kolem sebe. Umím se na tohle místo podívat jeho očima. Nevidí nic jiného než ošklivé zákoutí.

„Vlastně jsem tě hledal,“ přizná a nabídne mi rámě. Nemám jinou možnost než je přijmout.

„Mě?“ podívám se. Ačkoliv jsem předpokládala, že mě vyhledá, nemohu si nevzpomenout na okamžik, kdy za mou přišel naposledy. Tehdy mě hledal, aby mě přivedl na Ampeliovu popravu. Mohl by to teď být Blaise? Nebo Elpis?

Zřejmě se mi nepodařilo dostatečně skrýt své obavy, protože volnou rukou spočine na mé paži

a stiskne ji. Nejspíš to má být uklidňující gesto, ale já se cítím rozpačitě a nejistě. Domnívám se, že ani jeden z nás není zvyklý na nějaký soucit. Přesto si jeho pokusu vážím.

„Uklidni se,“ hlesne a moje rozbušené srdce okamžitě zpomalí. „Vypadáš...“ Odkáže si. „Ty šaty jsou moc pěkné.“

„Ach, děkuji.“ Klopím zrak, jako bych se cítila polichocena. Jako bych se neoblékla schválně tak, abych vystavila na odiv víc obnažené pleti než jindy. Tentokrát mám ramena zahalená šafránově žlutým hedvábím, zato živůtek utažený tak, aby vynikla útlost mého pasu. Cudnému výstřihu se nedá nic vytknout, leč rozparek na mém boku, zvýrazněný rubínovou broží, dosahuje výš než obvykle. Při každém kroku odhalím polovinu nohy. Ráno jsem půl hodiny maširovala před zrcadlem, abych se naučila správně chodit. Hledala jsem rovnováhu mezi svůdností a vulgaritou. Soudě podle Sórenova pohledu jsem uspěla.

„Brzy odjíždíte, že?“ prohodím nenuceně. „Abyste ochránili obchodní cestu před piráty.“

„Ano, za čtyři dny,“ přisvědčí. A pak se to stane – uhone očima a já odhalím lež.

Takže můj pocit byl správný. Na piráty se nechystají. Avšak dokud nezjistím, co mají za lubem, je mi intuice na nic. Ale těší mě, že jsem se nemýlila.

„Upřímně řečeno, jsem z toho trochu nervózní,“ přizná.

„Podle mě zbytečně,“ chlácholím ho. „Slyšela jsem, že se v bitvách překonáváte a flotila Prokletého draka není početná. Jsem si jistá, že obstojíte na výbornou.“

Pokrčí rameny, ale zase odvrátí zrak. „Tohle bude moje první samostatná mise bez Theynova vedení. Nepojí se s ní velká očekávání a já nejsem...“

Odmlčí se a odkáže si. Přiznal přede mnou slabost a teď upadá do rozpaků. Dříve než stačím vymyslet, jak odpovědět, změní námět hovoru.

„Je mi líto, že jsem tě nemohl provést po lodi osobně.“

„Netrap se tím,“ prohodím vesele. „Bylo od tebe hezké, že ses postaral o Crescentii, a Erik tě skvěle zastoupil. Ta loď je nádherná. Už má nějaké jméno?“

„Má. Posádka...“ Najednou se na mě nedokáže podívat. „Po vašem odchodu jsme se rozhodli pojmenovat ji *Lady Crescentia*.“

Je mi jedno, jak si pojmenuje svoji loď, avšak cíhá na moji reakci. Jak se mám zachovat, abych ho nezklamala? Radši ať si myslí, že mě trápí nějaká hloupost. Křečovitě se usměji, jako bych se k tomu musela nutit. „Moc pěkné jméno. Ostatně... Koneckonců byla první ženou, která vstoupila na palubu.“

„Byly jste tam obě,“ upřesní. „Ale...“ Zase neví, jak dál.

„Já nejsem dáma,“ dořeknu místo něho. „Ve skutečnosti ne. To určitě namítali. Nebo snad ne?“

Zavrtí hlavou, ale nepopře to. „Domnívali se, že by nám tvoje jméno přineslo smůlu, Thoro. Já jsem s nimi nesouhlasil a stejně tak Erik, ale...“

„Rozumím,“ hlesnu, ale nezní to moc přesvědčivě.

Přišla jsem na to, že se vyplácí udržovat Sórena v domnění, že do mě vidí. Ve skutečnosti to není pravda. Ale musím mu dopřát příležitost ve mně pátrat.

Významně ztiším hlas. „Slyšela jsem, co o mně povídali,“ pokračuji a předstírám, že jsem vyložila karty na stůl. „Myslí si, že jsem tvoje milenka. Jenom použili ošklivější slovo, které odmítám opakovat.“

Snadno mi skočí na špek. Cítím, jak se mimoděk zarazil. Nakrčí čelo. „Kdo to řekl?“ zeptá se zlostně. Zaznamenám stín obav. Nerad by, aby se tahle pomluva donesla k jeho otci.

„Copak na tom záleží?“ opáčím. „Samozřejmě že si to námořníci myslí. Možná i tvoje stráž.“ Ohlédnu se po nich, ačkoliv zdvořile odvracejí zrak. „Ten, který mi přinesl dopis, o tom byl

určitě přesvědčený,“ dodám, protože zmíněný muž s námi není. „Dokonce i já bych tomu uvěřila, kdybych nevěděla své. Proč bys jinak vyhledával moji přítomnost? Abys mě pozval na oběd?“

Dychtivě čekám na odpověď. Sóren mlčí a mě napadá, jestli jsem nevytáhla prut dřív, než mi stačil skočit na háček. Obrátí se ke strážným a mávne rukou. Muži se otočí a beze slova odcházejí. Beztak nás nespustí z očí.

„Tohle tomu moc nepomůže,“ povzdechnu si a založím si paže na hrudi. „Nemám gardedámu a...“

Obrátí se ke mně a uši mu zrudnou. „Takže můj dopis jsi dostala. Ale neodpověděla jsi mi na něj.“

Kousnu se do rtu. „Obávám se, že není vhodné tvoji nabídku přijmout. Avšak zároveň si nemůžu dovolit ji odmítnout. Žádná z nabízených možností není správná.“

„Proč bys nemohla odmítnout?“ podívá se. „Chceš to udělat?“

Utrápeně si povzdechnu a odvrátím se. Moje vyhyčivé chování ho ještě víc znejistí. „Měl jsi pozvat Crescentii. Má tě ráda a je pro tebe mnohem vhodnější společnost.“

Očekávám, že to popře, ale nestane se tak. „Rád s tebou trávím čas, Thoro,“ řekne místo toho. „Vždyť je to jenom oběd.“

Je snadné chovat se jako dáma v nesnázích. Stačí nevinně vyvalit oči, potutelně se usmívat a hned mám vlka v patách. „Nemyslím, že to tvůj otec schválí.“

Zamračí se a skloní zrak. „Neměl jsem vůbec v plánu mu o tom říkat.“

Neubráním se smíchu. „Někdo mu to donese,“ prorokuji. „Dlouho jsi byl pryč. Ale schválně se někoho zeptej... Císař ví o všem, co se v tomhle paláci šustne. Zejména když se to týká mě.“

Sóren se ještě víc zakaboní. „Žiješ s námi deset let. Vždyť je z tebe hotová Kalovaxianka.“

Nejspíš mě těmi slovy chce utěšit, ale zabodnou se do mě jako dýky.

„Možná máš pravdu,“ prohlásím místo hádky. Je načase vynést kartu, kterou mi zanechala Cress. Tu, díky níž mě bude chtít Sóren zachraňovat víc než jindy. „Císař se mě chystá brzy provdat.“

„Kde jsi to slyšela?“ zeptá se znepokojeně. Potlačím úsměv a teatrálně posmutním. Žmoulám si ruce.

„Crescentia vyslechla Theyna a císaře, jak se o tom baví. Já tomu věřím. Jsem ve věku na vdávání, a jak jsi sám poznamenal, Kalovaxiankou jsem déle, než jsem byla Astreankou.“

„Koho si máš vzít?“

Pokrčím rameny a zakaboním se. „Lord Dalgárd je prý ochoten za poslední astreanskou princeznu zaplatit majlant.“ Do hlasu se mi vetře špetka hořkosti.

Mluvit o sobě jako o princezně je sama o sobě zrada, ale zdá se mi, že se principi líbí, když jsem upřímná. Riskuji, ale můj život je jedna velká hazardní hra. Stačí jediný chybný krok a je po mně.

Sóren polkne a skloní hlavu. Nejspíš byl v tolika bitvách, že je ani nedokáže vyjmenovat, avšak hrozba v podobě lorda Dalgárda ho připraví o řeč. Pohlédne přes moje rameno na strážné, kteří na nás čekají. Naštěstí jsou z doslechu.

Zlehka se dotknu jeho paže a ztiším hlas.

„Udělal jsem vše, o co mě tvůj otec žádal, Sórene. Dala jsem mu všechno, co po mně chtěl, aniž jsem si stěžovala. Snažila jsem se mu dokázat, že jsem loajální poddaná. Ale prosím, *prosím*, tohle mu nedovol,“ žebroum. „Přece víš, co je lord Dalgárd zač, a slyšel jsi o jeho

ubohých ženách. Nemám žádné věno, žádnou rodinu ani postavení. Nikomu na mně nezáleží. Bojím se, že právě to se mu líbí.“

Jeho obličej náhle vypadá jako vytesaný ze žuly. „Nemůžu se stavět proti přání svého otce, Thoro.“

Svčím ruku a zavrtím hlavou. Nadechnu se, jako bych se potřebovala uklidnit, a nepatrně se napřímím. Když se na Sóra zнову podívám, nasadím si další masku, tentokrát mrazivou.

„To mě mrzí, Vaše Výsosti,“ ucedím škrobeně. „Neměla jsem o tom vůbec začínat. Jenom jsem si myslela, že jste... Chtěla jsem...“ Zavrtím hlavou a podívám se mu do očí. Tvářím se zklamaně. Potom od něho odtrhnu zrak a divoce pomrkávám, jako bych se měla každou chvíli rozplakat. „Měla bych jít.“

Otočím se k odchodu, ale on mě chytí za paži. Doufala jsem, že to udělá. Pak stačí nepatrný pohyb ramenem, aby volný rukáv mých šatů spadl a nabídl mu pohled na moje jizvy. On ví, že tam jsou. Býval u toho, když mě trestali. Přesto slyším, jak se při pohledu na ně ostře nadechne. Vyškubnu ruku z jeho sevření a kvapně si upravím rukáv. Schválně skláním hlavu, aby se domníval, že se za svoje šrámy stydím.

„Je mi to líto,“ zamumlá a já od něho spěchám pryč.

Nejsem si jistá, za co přesně se mi omlouvá, ale na tom nesejde. Ani se na něho nemusím podívat, abych věděla, že ho mám přesně tam, kde ho chci mít: připraveného přispěchat mi na pomoc, i kdyby tím měla vzniknout propast mezi ním a jeho otcem. Mně stačí jenom počkat si na výsledek a doufat, že mě nepřijde moc draho.

ZDI

Když se vrátím, Hoa není v mé komnatě, ale nemůžu říct, že jsem sama. Dveře od komůrek mých Stínů skřípou, jak se otvírají a zavírají. Na podlahu dopadají odepnuté meče a helmy. Jako vždycky si vojáků nevšímám a stojím u okna. Shlížím na zplundrovanou zahradu, aby mi neviděli do tváře.

Jak dlouho budu muset čekat na Sórenův další tah? Jestli se vůbec dočkám.

Vzpomínám na výraz Sórenových očí, s nímž se ode mě odvracel. Tohle je jenom začátek. Sóren si vymyslí nějaký naléhavý důvod, proč se nesmím provdat, a půjde za otcem. Neřekne mu, že mě chce chránit – na to je moc chytrý –, ale existují i jiné důvody, proč zasnuby zrušit. Crescentia už odmítla tři nabídky k sňatku, avšak nikdy nebyla oficiálně zasnoubená.

Můžu jen doufat, že císař nepropadne podezření, že mám něco společného se Sórenovým náhlým zájmem o moji osobu. Přinejlepším to skončí dalším bitím, přinejhorším mě okamžitě provdá za lorda Dalgáarda. Jak dlouho potrvá, než mě doopravdy zlomí? Nebude návratu. Zemřu jako Thora.

„Když jsi odmítla jeho pozvání na oběd, napadlo mě, že jsi dočista zešléla,“ prohlásí kdosi a ve mně by se v té chvíli krve nedořezal. Otočím se, ale místnost je prázdná.

„Ale vypadá mnohem nažhavenější než kdy dřív,“ pokračuje. „Dobrá práce.“

Blaise. Jeho hlas zní tlumeně, ale je to nepochybně on. Zešlél on, když za mnou přišel, i když dobře ví, že Stíny sledují každé moje hnutí.

„Tady, Theo,“ volá na mě se smíchem, který mi připomíná chvíle, kdy jsme byli dětmi a veselí jsme nepovažovali za takovou vzácnost.

Jdu za zvukem jeho hlasu k východní stěně, na jejíž druhé straně sedí jeden z mých Stínů a sleduje mě.

„Zdá se, že i já jsem tě podcenila,“ konstatuji. Nakouknu do otvoru, z něž na mě zírá zelené oko. „Nezapomněl jsi, doufám, že Stíny mám tři?“

„Seznam se s Artemisií a Heronem,“ odpoví mi spokojeně. „Art, Herone – královna Theodosia Eirene Houzzara. Což je moc dlouhé. Přijdeme o hlavu, když ti zkrátíme jméno a budeš pro nás Theo?“

Slovo *královna* mi stále připadalo zvláštní, obzvlášť když zaznívalo v astreanštině. Tenhle titul patří mé matce, nebo alespoň patřil. Pokaždé když ho slyším, podvědomě ji hledám, protože mě napadne, že se mluví o ní.

„Hlavně mi neříkejte Thoro.“ Napřímím se a ohlédnu se k dalším dvěma otvorům. „Artemisie, Herone, ráda vás poznávám.“

„Potěšení je na naší straně,“ ozve se tiše ze severní zdi. Heron, předpokládám.

„Nevypadáš praštěně,“ zazní jadrně a zároveň zpěvavě z jižní stěny. Artemisia.

„Art,“ napomene ji Heron.

„Neřekl jsem, že je praštěná,“ vloží se do hovoru pohotově Blaise. „Zmínil jsem se, že je citlivá.“

„Tvrdil jsi, že je nevyrovnaná.“

Už už otvírám pusku, abych něco odsekla, ale zase ji rychle zavřu. Nejsem si jistá, které pojmenování mi vadí víc, ale nemůžu popřít, že na všech třech je špetka pravdy. Blaise mě viděl, jak jsem se ve sklepe zhroutila. Přirozeně si pokládá otázku, jak jsem silná.

„Co se stalo s mými opravdovými Stíny?“ zeptám se místo odpovědi.

Blaise si odkašlá, ale je to Heron, kdo odpoví:

„My jsme... jim ulevili od jejich povinností,“ sdělí mi opatrně.

Artemisia se ušklíbne. „Kromě jiného.“

Čekám, až mě jejich smrt zasáhne, až začnu něco cítit. *Cokoliv*. Ať už je to úleva, štěstí, anebo nějaký nevysvětlitelný zármutek. Ale necítím nic. Nikdy jsem neviděla jejich obličeje a nemluvila jsem s nimi. Nebudu je oplakávat, ale také jsem k nim necítila takovou zášť, abych oslavovala jejich smrt.

„Co až je najdou?“ zneklidním.

„Nenajdou je,“ ujistí mě Artemisia. „K jejich mrtvolám jsme přivázali kameny a potopili jsme je do oceánu. Musí být přinejmenším sto sáhů hluboko. Za pár dní z nich zbydou jenom kosti.“

Říká to tak věcně a bez emocí, jako by nemluvila o lidech. Na druhou stranu – Kalovaxiané hovoří o Astreanech jako o věcech. Nemůžu svým druhům vyčítat, že se přizpůsobili.

„Dozvěděla ses něco nového, Theo?“ vyzvídá Blaise. „Všimli jsme si toho rozkošného dostaveníčka s princem, ale vůbec nic jsme neslyšeli. Co máte v plánu?“

„Tvrdil jsi, že o mě má zájem, protože mě nemůže mít,“ spustím. „Proto se dělám zajímavější, než jsem, a zasévám napětí mezi něho a císaře, což nám může jediné prospět.“

„Proč?“ nechápe Artemisia.

Pokrčím rameny, ale lišácky se usmívám. „Kalovaxiané mají samé výhody. Je jich víc, jsou lépe vyzbrojeni a vycvičení. Za ta léta jsou tady jako doma. Blaise měl pravdu, že v přímém boji proti nim nemáme šanci. Ale kdyby se nám podařilo poštvat Sórena proti jeho otci, dvůr se rozdělí a lidé začnou proti sobě bojovat. To by mohlo naše šance znásobit. Musíme se sešikovat k boji a obstarat si víc zbraní. Což není žádný plán,“ přiznám. „Ale vypadá to jako dobrý začátek.“

„Pokud to vyjde,“ praví ostražitě Blaise. Z jeho pochybností se naježím.

„Zabere to,“ trvám si na svém, byť i já bojuji s pochybnostmi. „Sóren je celkem tvárný. Stačí, abych ho přesvědčila, že potřebuji chránit před císařem a jeho příznivci. Kdyby se mi podařilo ty dva rozeštvát, dvůr se rozštěpí a přinejmenším polovina poddaných bude prince ochotně následovat v naději, že dosadí Sórena na trůn dřív, než Corbinian zemře.“ Nikdo se nemůže na žádnou námitku, proto pokračuji: „Vždyť jste viděli, jak se v zahradě tvářil. Myslíš, že to zabralo?“

„Ano,“ přikývne Artemisia. „Oči se mu bojovně leskly. Ten spadlý rukáv – to byl moc pěkný tah. Předpokládám, že záměrný.“

Pokrčím rameny. „Přeje si dámu v nesnázích – má ji mít. Mimochodem, jak dlouho mě sledujete?“

„Jenom dneska,“ přiznal Blaise. „Před pár dny nás vyhledala tvoje přítelkyně Elpis. Už dřív jsme vymýšleli, jak nahradit tvoje Stíny, a ona přesně věděla, jak postupují, jak často se hlásí u císaře, a tak jsme společně zosnovali plán, jak se jich nejsnáze zbavit. Corbinianovi budou skládat účty zítra večer, proto jsme se o ně museli co nejdřív postarat, aby nežalovali, že jsi mluvila s Elpis. Spali na střídačku, a tak nebylo těžké je jednoho po druhém nahradit.“

Nahradit. Říká to tak věcně jako Artemisia, jako by zabíjet bylo snadné. Možná s tím potíže nemá a nezabíjel poprvé. Čemu se divím? Jinak by se mu nepodařilo utéct z dolů a nepřidal by se k Ampeliovi. Zvláštní. Pořád v něm vidím to tiché a zvědavé dítě. Tehdy by neublížil ani mouše.

Přestanu se utápět ve vzpomínkách a soustředím se na přítomnost. „Dříve nebo později je začne někdo postrádat,“ zdůrazním, rozladěná jejich krátkozrakostí. „A co máte v plánu udělat, až se zítra setkáte s císařem? Já jejich tváře nikdy neviděla, ale on rozhodně ano.“

„Nepředstavuje takové riziko, jak se na první pohled zdá,“ chlácholí mě Heron. Jeho hlas zní tiše, ale dostatečně zřetelně, abych ho slyšela. Jako by rezonoval celým tělem. „Úkolem vaší stráže je pouze vás sledovat. Na to císař dbá a nepřipouští chyby. Ti muži neměli rodinu a nechodili do společnosti – pokud nenásledovali vás. Nikdo je nebude postrádat.“

„Ale co to setkání s císařem?“ naléhám.

„Jo to.“ Zdá se, že tahle vyhlídka Blaise neznepokojuje. Naopak se tváří vítězoslavně.

„Artemisia a Heron také pracovali v dolech, než nás Ampelio dostal ven. Proč si myslíš, že osvobodil zrovna nás?“

„Vy jste Strážci!“ Najednou mi to dojde.

„Technicky vzato ne,“ podotkne Artemisia. „Neprošli jsme oficiálním výcvikem, přestože se o to Ampelio snažil.“

„Přesto bohové uznali, že si zasloužíme být požehnáni jejich dary. Na rozdíl od většiny ostatních, kteří byli přinuceni v dolech pracovat,“ doplní Heron.

Ani nemusím vidět jeho obličej, abych věděla, jaké úsilí ho tahle slova stála. Od začátku obléhání jsem viděla spoustu hrozných věcí, ale podle toho, co jsem slyšela, se hrůzám z dolu nic nevyrovnalo. Slyšela jsem, že se tam každý týden zblázní spousta lidí. Před zraky svých přátel a rodin jdou okamžitě na smrt. Nikdo nesmí ani ceknout, jinak je stihne stejně krutý osud.

„Kouzla jsou prospěšná a dobrá, ale až se o vás císař dozví, moc vám nepomohou,“ prorokuji.

„To je právě ono, císař se nic nedozví. Přichází za ním vždy jen jeden Stín, druhý zůstane s tebou. A Artemisia má navíc dar vody.“

Začínám rozumět.

„Takže se umí postarat o určitou iluzi,“ dokončím jeho myšlenku.

„Dobře jsem si tvoje hlídače prohlédla, když jsme je unesli, takže je umím celkem dobře napodobit, byť bez správného kamene ne nadlouho,“ přizná. „Patnáct, možná dvacet minut. Ale co jsem slyšela, mělo by to stačit.“

Co jsem slyšela, mělo by to stačit. Jistota žádná.

„Copak vy nemáte magické kameny?“ podívám se. „Žádný z vás?“

Mlčení, které následuje, je mi dostatečnou odpovědí.

„Ampelio ho měl,“ přizná po chvíli Blaise. „Ale zajali ho spolu s ním. Ne že by nám ostatním byl něco platný. Jak už jsem říkal, Artemisia má dar vody, Heron vzduchu a...“

„A ty země?“ skočím mu do řeči.

„Ano,“ přisvědčí po krátkém zaváhání. „Ale setkání s císařem trvá krátce a Artemisia umí vykouzlit iluzi i bez kamene. Už jsem ji viděl.“

Na okamžik nevím, co na to říct. Nic z toho mě neuchvátilo, zato spousta věcí se může v jejich plánu zvrtnout. Ani se nemusím ptát, abych pochopila, že Ampelio by s jejich záměrem vydávat se za moje Stíny nesouhlasil. Kdyby ano, dávno by to udělal sám. Kdyby tu byl, počkal by, aby se přesvědčil, že je úder dokonale připravený. Jenže Ampelio čekal na ideální okamžik deset let a marně. Vyčkával, mrhal časem – až ho zabili.

Zavrtím hlavou. „Určitě existuje lepší způsob, jak zůstat ve spojení, dokud jsem tady.“

„Jako udělat si poslíčka z třináctileté?“ opáčí kousavě Blaise.

Zase je jako malý kluk. Jako by od chvíle našeho rozloučení zmoudřel a já se mu nikdy nemohla vyrovnat. Netvrdím, že zatáhnout mezi nás Elpis byl ten nejlepší nápad, zato to bylo to jediné, co jsem mohla udělat. „Já jí věřím,“ prohlásím, zvednu nepatrně bradu a přidám na hlase. „Přiznávám, že jsem se dřív dopouštěla chyb, věřila špatným lidem a doplatila jsem na to. Císaře

bavilo líčit pasti, do kterých jsem padala. Když ses zčistajasna objevil, taky jsem ti zpočátku nedůvěřovala.“

„Udělala jsi dobře,“ vloží se mezi nás Artemisia. „Elpis je bystrá dívka a výborná pozorovatelka. Bez ní bychom se Stínů nezbavili.“

„Ale zbavili,“ oponuje Blaise jako podrážděný starší bratr. „A nemuseli bychom ohrozit její život.“

„Na to nejsi dost rychlý,“ vyštěknu dřív, než se stačím opanovat. Takhle to dopadá, když se s Blaisem pohádám. Vždycky je klidný a blahosklonný a hravě mě odkáže do patřičných mezí jako vzdorovité dítě.

Proto se rozhodnu, že jim nepovím o hrozbě v podobě lorda Dalgárda, která se nade mnou vznáší. Strach, že se stanu jeho další nevěstou, mě nutí jednat ukvapeně, nicméně vzhledem k tomu, co ti tři kvůli mně podstoupili, nemám právo si stěžovat.

Odkážu si. „Dala jsem jí na vybranou. Chtěla mi pomoci.“

„Je to ještě *dítě*. Netušila, s čím souhlasí,“ zavrčí podrážděně Blaise.

„Uklidni se, Blaisi,“ chlácholí ho Artemisia. „Třináct let zase není tak málo.“

Blaise se zhluboka nadechne. „Jsi za ni zodpovědná, Theo. Jestli se jí něco stane, můžeš za to ty,“ nedá mi pokoj.

Přikývnu. Hrozí, že mě přemůže vztek. I když mě ochromují pochybnosti, nemůžu je dát najevo. Odmítám se omlouvat.

Blaise mlčí, ale i přes zeď, která nás dělí, cítím, jak v něm vře hněv.

„Takhle nesmíš mluvit s naší královnou, Blaisi,“ napomene jej Heron. Nevidím ho, takže si nemůžu být jistá, ale zdá se mi trochu vystrašený.

S naší královnou. Titul zní zvláštně a já si musím připomenout, že mluví o mně, že *já* jsem jejich královna. Snažím se nemyslet na Ampelia, který mě oslovoval stejně, než jsem mu vrazila meč do zad. Vydechnu a nechám zlost pominout. „Může se mnou mluvit tak, jak uzná za vhodné,“ hlesnu. „Všichni by měli.“

Slyším, jak Heron za stěnou přešlápl z nohy na nohu a spokojeně zamručel.

„Ta holka povídala, že mi chceš něco sdělit,“ prohlásí Blaise a už nezní naštvaně.

„Aha.“ Ze samého vzrušení jsem zapomněla, proč s ním chci mluvit. „Kde přesně leží ostrovy Vecturia?“

„Už jsem to jméno slyšel...“ zamumlá Blaise.

„Vecturia je souostroví ležící severně odtud,“ hlásí poněkud znuděně Artemisia. „Proč?“

„Vypadá to, že princ se tam chystá s armádou o síle dvou tisíc po zuby ozbrojených mužů. Lodě jsou vybaveny děly, takže na přátelskou návštěvu to nevypadá.“

„Myslíš, nebo to víš?“ otáže se Artemisia.

Zaváhám a zvažuji indicie, které mám k dispozici – vojenské lodi, těžké dělostřelectvo, skutečnost, že piráti nemůžou nikoho ohrožovat, když byl jejich velitel minulý týden na předměstí hlavního města. Vždyť jsem Sórena přistihla při očividné lži. Nemůžu nic dokázat, jen v kostech cítím, že mám pravdu.

„Vím,“ odpovím v naději, že to zní mnohem sebejistěji, než se cítím.

„Mají sekerníky?“ zajímá se Blaise.

Zavrtím hlavou, pak se zarazím. „Vlastně netuším. Pořád nevím, co to vlastně je.“

„Ke zničení Vecturie jim bohatě postačí lodě a válečníci,“ prohlásí Artemisia. Najednou je ve střehu. „Ostrovů je pět a na každém žije pár stovek lidí. V porovnání s tisíci vojáky jich je

hrstka, a navíc bydlí daleko od sebe. Jestli nejsou na útok připravení, Kalovaxiané je smetou z jednoho ostrova po druhém, aniž se zpotí.“

„Přece musí existovat způsob, jak jim pomoci,“ míním.

Blaise zavrtí hlavou. „Vecturiané během obléhání nehnuli ani prstem, aby nám pomohli. Kdyby to udělali... Možná bychom stejně prohráli, ale aspoň bychom měli šanci.“

„Přesně tak,“ přikývne Heron. „Bude ode mě hodně bezcitné, když řeknu, že mě víc znepokojuje špína za nehty než jejich osud?“ prohodí. „Však si to zaslouží. Kdybychom drželi při sobě, nemuseli bychom být v téhle kaši. Já pro ně rozhodně plakat nebudu.“

Ačkoliv jsou jeho slova drsná, musím s ním souhlasit.

„Přesto...“ smlouvám. „Možná budeme potřebovat jejich pomoc, až budeme hledat spojení proti Kalovaxianům. Neudělejme stejnou chybu jako oni. Kromě toho až se nám podaří získat Astreu zpět, v našem vlastnictví dlouho nevydrží, pokud se Kalovaxiané zmocní vedlejší země. Dojedou si pro posily a zase se vrátí.“

Blaise si unaveně povzdechne a jsem si jistá, že koulí očima. „Vecturia dala jasně najevo, že nejsou naši spojenci, a tu trošku sil, které máme, si musíme schovat pro sebe.“

Chápu, že má pravdu. Čísla hovoří jasně. Je nás hrstka a stojí proti nám desetitisíce Kalovaxianů.

„Kdybychom Vecturii pomohli, mohli bychom navázat nové spojení. Sám jsi povídal, že nás je málo a nemáme proti nepřátelům šanci. Ale kdyby se k nám přidalo pár stovek Vecturianů...“

„Tak nás pořád nebude dost,“ dořekne Heron. Ačkoliv se snaží být vlídný, z hlasu mu zaznívá netrpělivost. „Je to samé *kdyby*. Je daleko pravděpodobnější, že bychom poslali na smrt válečníky, které potřebujeme, aby zemřeli za naši věc. Vecturia by stejně padla a my hned po ní.“

Lámu si hlavu, jak by se na mém místě zachovala matka, přestože odpověď předem znám. „Není to fér. Na ostrovech žijí lidé, které tímto odsuzujeme k masakru a otroctví. Jestli by měl někdo chápat, co je v sázce, jsme to my.“

Artemisia se zamračí. „Blaise má pravdu. Dlouho jsi byla zavřená ve zlaté kleci a vyměkla jsi. My jsme viděli mnohem větší jatka, než se kdy povede tobě, a cítíme větší ztrátu. Hladověli jsme a krváceli a stáli jsme na prahu smrti mnohem častěji, než si umíš představit. Víme přesně, k čemu je Vecturia odsouzena, avšak nepatří k nám a není to naše věc.“

„Chci udělat jenom to, co by udělala moje matka,“ bráním se.

Artemisia se znovu zamračí, a kdybych na ni dírou ve zdi dosáhla, jednu jí vrazím. Ale dřív než stačí něco říct, vloží se do hovoru Blaise.

„Nechť jsou na Věčnosti bohové ke královně Eirene laskaví, ale až do obléhání vládla mírumilovné zemi. Její panování bylo většinou snadné a bez těžkostí. Až do příjezdu Kalovaxianů nepoznala válku. Dostalo se jí toho přepychu být zbožňovanou královnou. Tobě ne.“

Z jeho hlasu nezaznívá žádná kousavost. Chladně konstatuje fakta, a přestože bych se s ním moc ráda hádala, právě teď nemůžu. Doufám, že mě moje matka na Věčnosti chápe. Jednou budu velkodušnou panovnicí. Budu vším, čím císař není. Budu stejně velkorysá jako moje matka. Ale napřed se musím postarat, aby moje země přežila.

„Dobře,“ přikývnu po chvíli. „Nebudeme dělat nic.“

„Správná volba,“ pochválí mě Artemisia.

Ačkoliv netuším, jak vypadá, cítím, že se potutelně usmívá. Jsem vděčná, že je tady mám.

Avšak nemohu se ubránit pocitu, že vláčím těžší břemeno než ráno, a ještě víc lidí čeká jen na to, až selžu. Jsou moji spojenci, jediní, které mám, ale to neznamená, že vždycky budeme zajedno.

„Musíte být připraveni,“ nabádám je. „Možná se vám zdá, že žiji ve zlaté kleci, avšak můj život není o flirtování, krásných šatech a večírcích. Jestli se mi něco stane..., nebudete se do ničeho plést. Nechci slyšet o tom, že je vaší povinností mě bránit. Vaše snaha vyjde vniveč a vážným následkům budete čelit i vy – což nikomu neprospěje.“

„Theo,“ osloví mě hlubokým hlasem Blaise.

„On mě nezabije. Na to jsem příliš cenná trofej. Ať už mi udělá cokoli, vzpamatuji se z toho. O vás totéž říct nemůžu, to mi věřte. Přisáhejte, že vyhovíte mému přání.“

Rozhostí se uražené ticho a já se bojím, že jsem to přehnala. Uvědomím si, že je nutím jít proti Ampeliovu poslednímu přání. Přeje si, abych byla v bezpečí, ale moje země potřebuje, abych povstala.

„Přisahám,“ řekne Artemisia a Heron se vzápětí připojí.

„Blaisi?“

Něco zavrčí. Mohl by to být souhlas, ale slib to určitě není.

*

O pár minut později se vrátí Hoa s košíkem prádla v náruči a moje Stíny zmlknou. Nejsou tak tišší, jako byli ti předcházející. Víc se vrtí a hlasitěji dýchají. Jestli si Hoa něčeho všimla, nedává to na sobě znát. Napadá mě, že jsem možná jenom přecitlivělá, protože znám pravdu. Vždyť ráno jsem si ani nevšimla, že je se Stíny něco jinak.

Ráda bych se Hoe svěřila, ale nejde to, přestože si moc přeju jí věřit. Po všem utrpení, které Hoa zakusila z rukou císaře, po ní nemůžu chtít, aby se proti němu postavila. Byla by to svérázná dávka krutosti.

Večeřím sama, zatímco Hoa skládá prádlo, avšak ticho mi připadá nesnesitelně hlasité. Měla bych na to být zvyklá. Většina jídel probíhá v tomhle duchu. Až dodnes jsem si toho nevšimla. Dnes večer mi všechno připadá jiné. Blaise je mi tak blízko, a s ním i Artemisia a Heron, a všichni na mě pohlížejí jako na královnu. Bolestně si uvědomuji, jak jim musím připadat neschopná.

Hoa odnese prázdný talíř a otočí se ke skříni, aby z ní vyndala noční košili. Zachvátí mě panika. Bude mě do ní převlékat, což znamená, že Stíny všechno uvidí.

Nikdy mi nebyl dopřán přepych cudnosti. Staré Stíny mě během posledních deseti let dvakrát denně sledovaly, jak se převlékám. Nevšimla jsem si toho. Stokrát mi roztrhli šaty na zádech, aby mě zbičovali před tisíci přihlížejících. Veřejné ponížení bylo součástí trestu. Copak se někdo může podívat na krvácející dívku v rozervaných šatech a vidět v ní vůdkyni? Ale když mě nahou spatří Blaise, Heron a Art, bude to jiné.

Hoa se přehrabuje v mé skříni a já využiji příležitosti. Přísně se podívám na každou ze špehyrek, za kterou se krčí Stíny, a zakroužím prstem ve vzduchu, abych jim naznačila, že se mají otočit. Ne že bych se mohla přesvědčit, že mě poslechli, ale důvěřuji jim. Nemám na vybranou.

Přesto se k nim otáčím zády a stojím čelem k oknu zakrytému závěsy. Hoa rozepne přezky na ramenou mé tuniky a ta spadne na podlahu. Teplými prsty se dotýká mých jizev a já sebou mimoděk škusnu. Chlácholivě zamručí a odejde, aby se vzápětí vrátila s hrnkem páchnoucí masti, kterou dostala od Iona, abych se lépe hojila. Opatrně mi ošetří rány a přetáhne mi přes hlavu noční košili. Tenká látka přilne k masti a mě to zasvědčí. Vím, že strupy je lepší neškrábat.

„Děkuji ti,“ řeknu.

Rukou se mi krátce otře o rameno a mlčky odejde. Jsem sama.

Ale poprvé po deseti letech jsem obklopená spojenci. Takže vlastně sama nejsem. A doufejme, že už nikdy nebudu.

CÍSAŘOVNA

Je skoro poledne, když se ozve ostré zaklepání, a ve mně hrkne. Okamžitě mě napadne, že pro mě císař posílá. Kdyby všechno šlo tak, jak jsem doufala, a Søren přišel na způsob, jak zvrátit rozhodnutí svého otce, aniž by Corbinian pojal podezření, že v tom mám prsty, jáসা bych. Ovšem kdyby měl sebemenší pochybnosti, že s tím mám něco společného, napřed by mě přísně potrestal a pak by mě okamžitě provdal za lorda Dalgárda.

V puse mám sucho bez ohledu na to, jak často polykám. Neubráním se zrádnému chvění. Hoa jde otevřít. Schovám ruce do záhybů šatů a snažím se, aby se mi panika nepromítla do tváře.

Ostře si uvědomuji přítomnost Blaise a ostatních, kteří jsou za stěnami. Nesmí mě vidět vyděšenou. Musím jim ukázat, že umím být silná a sebejistá.

Postavím se poblíž špehýrky, za kterou se skrývá Blaise, a ztiším hlas do šepotu. Hoa zatím naslouchá strážnému.

„Nezapomeň, o čem jsme mluvili. Ponížení na hostině není nic v porovnání s tím, co přijde teď. Císařovy tresty jsou kruté, ale ne smrtelné, proto se do ničeho nepleť a mlč. Rozumíš?“ O lordu Dalgárdovi jsem se nezmínila, jako by prosté mlčení mohlo odvrátit hrozbu.

Neodpovím, ale já cítím, že se chce hádat.

„Jsem příliš cenná trofej, aby mě zabili,“ ujišťuji ho tiše. „Což je dostatečná ochrana.“

Cosí zavrčí a já nemám na vybranou, takže to беру jako projev souhlasu.

Hoa vlétne zpátky do komnaty a tváří se neproniknutelně. Začne mi upravovat a uhlazovat šaty.

„Ptá se po mně císař?“ zeptám se. Z mého hlasu je cítit strach.

Krátce ke mně zalétne očima, než je zase skloní. Zavrtí hlavou. Uleví se mi a přestane se mi svírat žaludek. Mám co dělat, abych nevypřskla smíchy.

„Tedy princ?“ hádám, zatímco mi kartáčuje vlasy a poutá je sponou ozdobenou perlou.

Další zamítavé gesto.

Zamračím se. Kvůli komu jinému by se tak snažila? Napadne mě, že by to mohl být Theyn, a znovu se zachvěji, než si uvědomím, že ten odjel na inspekci dolů. Musí to být někdo důležitý, ale kromě Crescentie a Sorena mi nikdo nevěnuje pozornost.

Hoa si mě naposledy prohlédne od hlavy až patě, spokojeně přikývne a nesmlouvavě mě postrčí ke dveřím, kde na mě čekají dva strážníci.

*

Vím, že nemá význam se ptát, kam jdeme. Většina Kalovaxianů – i ti, kteří nepatří ke šlechtě – se mnou zachází jako se zvířetem. I když v rámci spravedlnosti musím přiznat, že mnozí se ke svým koním a psům chovají mnohem laskavěji.

Astreanští bohové se mi pletou, hlavně ti méně významní, ale jsem si jistá, že mezi nimi není žádný, který opatruje špehy. Delza, Sutina dcera a bohyně přetvářky, je jim asi nejbližší, ale nejsem si jistá, jestli bude schopná zachránit mě před bičem.

Na kroky svých Stínů jsem si zvykla natolik, že je skoro nevnímám. Navzdory slibu pochybuji, že by Blaise zůstal zticha, kdyby došlo na bičování nebo jiný trest.

Stráže mě vedou chodbou a já se musím do kroku nutit. Když si uvědomím, kam máme namířeno, hrud' se mi sevře tak, že sotva dýchám. V královském křídle paláce jsem pobývala naposledy před obléháním. Tehdy to byl můj domov.

Boty strážných klapou po žulové dlažbě a já myslím jenom na to, jak mě maminka honila po této chodbě, když jsem se odmítala koupat. Okna z barevného skla jsou teď popraskaná

a špinavá. Dříve jimi proudilo světlo a šedivé kamenné stěny v paprscích slunce vypadaly jako vnitřek šperkovnice. Ve zlatých rámech visely obrazy vyvedené olejovými barvami – krajinky a portréty mých předků. Teď jsou pryč. Zajímalo by mě, co se s nimi stalo. Proдали je, anebo je jednoduše zničili? Představa, jak leží na hromadě a někdo k nim přiblíží louč, mi láme srdce.

Tohle není ta samá chodba, kde jsem vyrůstala a kde jsem pobývala se svou matkou. Ta chodba žije v mých vzpomínkách, dokonale nedotčená. Avšak obávám se, že teď když jsem viděla pravý stav věcí, už o ní nebudu schopná smýšlet stejně.

Přestože se liší od místa, na něž se pamatuji, pronásleduje mě tu duch maminky. Její přítomnost doléhá na má ramena jako pohřební rubáš, jež nikdy nedostala. V tichu slyším její smích, jak se nese chodbami. Byla to poslední věc, kterou jsem před usnutím slyšela.

Mineme dveře vedoucí do knihovny, do soukromé královské jídelny, do mé někdejší komnaty, a pak mě strážce zastaví před přijímací komnatou mojí matky. Nemám ponětí, k čemu slouží nyní, ale nepochybně tam na mě čeká císař s bičem v ruce.

Vojáci mě strčí do šeré místnosti a já okamžitě vystřihnu pukrle, přestože nevím, komu se klaním. Srdce mi hlasitě buší. Každá známka nedostatečné úcty by mě přišla draho. Blíží se ke mně kroky – rychlejší a lehčí, než očekávám. Do zorného pole mi vplují červené hedvábné sukně a zlaté střevíčky. Do nosu se vetře vůně růží a já si uvědomím, že mě nepovolal císař, nýbrž císařovna. Nejsem si jistá, jestli za to mám být vděčná. S císařem aspoň vím, jak si stojím. Chápu pravidla jeho her, přestože někdy podvádí. Ovšem uhodnout, co ode mě žádá císařovna, je oříšek. Bojím se na ni podívat, abych náhodou nespatričila svou budoucnost v případě, že se mi nepodaří získat svobodu. Jak dlouho potrvá, než budu mít také tak prázdné oči?

Vždycky mi připadala duchem nepřítomná. Od první chvíle, kdy po skončení obléhání přijela do paláce. Tehdy jí bylo pětadvacet, měla hladkou pleť, rozpuštěné plavé vlasy a sedmiletého Sórena, který se jí držel za ruku. Trhla sebou, když ji císař líbal na tvář, a těkala očima po místnosti způsobem, který jsem důvěrně znala. Hledala pomoc, kterou nikdy nenajde.

„Nechte nás!“ propustí strážce hlasem, který není silnější než šepot. Muži jí ochotně vyhoví a zavřou za sebou s bouchnutím, jež rezonuje téměř prázdnou místností.

„Věřím, že tě záda nebolí natolik, abys nemohla stát,“ poznamená ke mně.

Okamžitě se narovná a uhladím si sukně. Místnost je prostorná, ale spoře zařízená. Jednu ze stěn lemuje pět velkých oken. Zakrývají je závěsy z těžkého sametu, které nepropouštějí denní světlo. Zato zde hoří svíčky. U dveří stojí vysoký svícen s dvanácti rameny, další voskovice planou na nízkém stolku uprostřed. Těžký mosazný lustr je rovněž rozsvícený, komnata přesto působí ponuře a stísněně. Kolem stolu stojí velmi různorodá sbírka židlí, včetně červených polstrovaných křesel a pohovek se zlatýma nohama. Navzdory tolika plamínkům je zde chladno.

Moje matka to tu měla úplně jiné. Útulné a přívětivé. Okny z barevného skla dovnitř proudilo slunce a podlahu pokrývaly silné koberce. Kolem krbu ze slunečního kamene, kde se koncem dne scházela se svými přáteli a rádci, stála pohodlná křesla. Vzpomínky blednou, ale pamatuji si, jak se smála s Ampeliem a v ruce svírala číši s červeným vínem. Já si hrála na koberci u jejích nohou. Šeptala Ampeliově něco do ucha a pokládala si hlavu na jeho rameno. Sama nevím, jestli tomu tak doopravdy bylo, ale stejně na tom nesejde. A oni už tu nejsou, abych se jich mohla zeptat.

Zamrkám a soustředím se na císařovnu Anke. Roky jsem u ní nestála tak blízko, když nepočítám oficiální záležitosti, kdy byla pečlivě nalíčená a natřená mastmi, které jí připravují apatykáři. Čas k ní nebyl laskavý. Obličej vypadá jak rozteklá svíčka, vlasy jí prořídly. Šaty z červeného hedvábí jsou skvěle ušité, ale zplihle visí na její vychrtlé postavě a pleť se kvůli nim

zdá ještě zažloutlejší. Je stále mladá – nemůže jí být víc než pětatřicet let – ale působí dojmem, že je daleko starší, navzdory vodním drahokamům, které nosí na krku.

„Nechala jste si mě zavolat, Vaše Výsosti?“

Malá mléčná očička mě sjedou od hlavy až k patě, ústa se našpulí. „Asi bychom si měly promluvit v soukromí, než provedeš nějakou hloupost,“ prohlásí. Hrubost jejího hlasu mě zaskočí. Málokdy jsem ji slyšela mluvit, ale vždycky švitořila víc jako dítě než žena.

Rozhlédnu se kolem sebe. Nikdo tu není, nikdo se neschovává za pohovkou nebo za křesly. Stráže a moje Stíny zůstaly za dveřmi. Šeptá, kromě mě ji nemůže nikdo slyšet, přesto mi zabouří v žaludku. „Nechápu, o čem hovoříte, císařovno.“

Spočine na mně očima o chvíli déle, pak protáhne rty do upjatého úsměvu a sepne ruce před tělem. Na každém prstu má duchovní kámen všech živlů kromě země. Císař zjevně upírá své choti sílu, přestože by ji určitě potřebovala. „Jsi zkušená lhářka, to musím uznat. Ale on je vždycky lepší. Nebo snad ne?“

Bojuji s pokušením polknout, nebo se odvrátit. Statečně čelím jejímu pohledu. „Kdo?“ zeptám se nechápavě.

Úsměv se vytratí. „Dobře, jehňátko. Budeme hrát tu tvou hru.“

Důvěrné oslovení způsobí, že mi po zádech přeběhne mráz jako dotěrný hmyz, který je těžké ignorovat. Tak mi říkala, když se poprvé objevila v paláci. Bylo to předtím, než jsem pochopila závažnost všeho, co se stalo. Dřív než mě císař začal trestat. Tehdy jsem její zbabělost mylně považovala za laskavost.

„Netuším, co tím myslíte, Vaše Výsosti,“ oznámím jí odměřeně.

Otočí se a odkráčí ode mě. S elegancí ducha se nese ke kanapíčku, na něj usedne. „Už ti někdo vyprávěl, jak jsem se stala císařovnou?“

„Ne,“ lžu. Slyšela jsem tucet verzí a každá byla jiná. Svou vlastní povídačku mají dokonce i ti, kteří přísahají, že na svatbě byli. A interpretace se liší – od triumfu po tragédii.

Anke se uvelebí na pohovce a zvedne bradu. Její pohled působí nepřítomně, i když se dívá přímo na mě. „Klidně se můžeš posadit,“ nabídne mi.

Opatrně projdu místností a uvelebím se na židli, která jí stojí nejbliž. Pokouším se napodobit její prkenné držení těla. Nohy zkřížím v kotnících a ruce si položím do klína. Je to nepohodlné, ale ona takhle vždycky sedává, dokonce i teď, když jsme spolu samy.

„Narodila jsem se jako princezna Rajinky, malé země u Východního moře. Desáté dítě a čtvrtá dcera. Mým úkolem bylo dobře se provdat. Jeden z našich největších spojenců měl naštěstí syna mého věku. Zasnoubili mě před mými druhými narozeninami.“

„S císařem?“

Zkříví ústa do něčeho, co by mohl být úsměv. „Tehdy ne. Já ho znala jako prince Corbiniana. Každý mu říkal Corby, což ho štvalo. Seznámila jsem se s ním až ve svých dvanácti a od té chvíle jsem byla beznadějně zamilovaná.“ Tiše se zasměje a zavrtí hlavou. „Asi je dnes těžké si to představit, ale byl to štíhlý kluk s pohotovým úsměvem. Uměl mě rozesmát. Psal mi tak sentimentální dopisy, že bys tomu nevěřila.“

Vím, jak tenhle příběh dopadne. Dnes pro ni má císař jen slova pohrdání a ona šílí strachem a nenávisť. Neumím si ho představit jako zamilovaného chlapce, smolícího láskyplné dopisy. Snáze si představím psa tančícího valčík.

„Můj svatební den byl nádherný. Po obloze neplul jediný mráček a já nemohla být šťastnější. O tomhle jsem tři roky snila, k tomu mě vychovávali. V tomhle ohledu jsme my dvě vyrůstaly v naprosto odlišných světech.“ Propaluje mě očima tak dlouho, dokud se neodvrátím. Odkáše si

a pokračuje: „Vzali jsme se v kapli našeho rodinného paláce, kde jsem se jako dítě zaslíbila bohu. Jak víš, v Rajince máme jenom jednoho. Přinejmenším nevzniká zmatek.“

Odmlčí se, aby se nadechla, anebo možná uklidnila. Víceméně vím, co přijde dál. Žádná verze příběhu není příjemná – alespoň pro královnu.

„Složili jsme manželskou přísahu pod dozorem jeho bohů i toho mého a po celý ten čas nebyl schopen ze mě spustit oči. Bylo to jako... Připadalo mi, že jsme v té kapli sami dva... jako bychom zůstali sami dva na světě. A když jsme byli oficiálně svoji, zvedl ruku a vyslal signál, kterému jsem nerozuměla.“

Ačkoliv vím, co se stane, čekám, až to řekne. Sotva dýchám.

„Muži jeho otce obrátili zbraně proti svému vladaři a všem sourozencům, aby si Corbinian zajistil trůn pro sebe. Nechal zavraždit dokonce i ty maličké, kteří ani nestačili vyrůst z krátkých košilek. Životem zaplatilo i několik šlechticů, na jejichž loajalitu nemohl spoléhat. A když bylo po všem a podlahu kaple znesvětila kalovaxianská krev, vrazi se vrhli na moji rodinu a přátele. Nosit zbraně na posvátné místo je hřích, proto se moji blízcí ani nemohli bránit. Byla to jatka.“

Hlas se jí třásl a mě napadlo, že je to poprvé, co o tom mluví. Kdo jiný by ji poslouchal? Císařovna nemá žádné důvěrnice, žádné přítelkyně. Nikoho, kdo by k ní patřil. Stejně jako já musí před císařem něco skrývat.

„Rodiče, sestry, bratři, dívky, s nimiž jsem studovala... Tety, strýcové a bratřenci... Všichni byli mrtví dřív, než jsem stačila zaječet. A když bylo po všem, víš, co mi můj milovaný řekl?“

„Ne,“ odpovím ochraptěle.

„Právě jsem ti věnoval dvě země, kterým můžeš vládnout, má lásko. Co mi za to dáš ty?“

Z těch slov mi běhá mráz po zádech. „Proč mi to říkáte?“ domáhám se vysvětlení.

Zavře oči. Potřebuje se uklidnit. Už se tolik nechvěje, a když znovu rozevře víčka, v očích jí hoří oheň. Veškerá otupělost je pryč. Netušila jsem, že je něčeho takového schopná. „Protože poznám jiskry vzdoru, když je vidím. Bývaly časy, kdy jsem jím také sršela, ale chci, abys věděla, s jak nebezpečným mužem si zahráváš. Když prohraješ – což se taky stane – budeš čelit obrovským následkům.“

Rozhlédnu se kolem sebe a pátrám po otvorech ve stěnách. Očekávám, že k nám vtrhnou strážé a obě nás zatknou, protože jsme zvedly hlas proti císaři. Všimne si toho a usměje se.

„Kdepak, jehňátko, svých Stínů jsem se dávno zbavila. Stačilo deset let předstírat mírnost a pokoru a Corbinian je odvolal. Anebo je spíše převelel k tobě. Časem se jich také zbavíš. Až v tobě můj choť přestane vidět hrozbu, anebo najde někoho, koho proti tobě může použít, jako využívá Sórena proti mně.“

„Stále si nejsem zcela jistá, co ode mě chcete vy,“ prohlásím, i když to nezní přesvědčivě.

Pohodí ramenem. „Včera večer za mnou přišel můj syn. Znepokojuje ho, že tě chce jeho otec provdat. Doufal, že bych mohla Corbiniana přesvědčit, aby to nedělal. Udělal dobře, že se napřed vydal za mnou a nerozběhl se rovnou za otcem. Ovšem nejchytřeji jsi zareagovala ty, když jsi ho požádala o pomoc.“

Zatvářím se jako nevinátko, i když se obávám, že je to v jejím případě zbytečné. „S princem jsme se spřátelili, Vaše Výsosti. Pochopitelně jsem se trápila, když jsem se doslechla, že mě císař chce provdat za lorda Dalgárda. Obrátila jsem se na Sórena jako na přítele.“

Anke dlouho mlčí. „Dovolila jsem si lordu Dalgárdovi domluvit jiný sňatek,“ oznámí mi nakonec. „Takový, kterému neodolá.“

„Jsem vám velmi vděčná, Vaše Výsosti,“ vydechnu. Možná je to první pravdivá věc, kterou jsem jí řekla.

Povyťáhne tenké obočí. „Copak nejsi zvědavá, koho jsem mu podstrčila místo tebe?“

Snažím se tvářit provinile, ale moc mi to nejde. Po pravdě řečeno je mi jedno, která rozmazlená a škodolibá kalovaxianská holka skončí v dědkově náruči. Klidně je všechny pošlu na smrt, aniž hnu brvou.

I Crescentii? zašeptá zrádný hlásek, ale já si ho nevšímám. Cress je moc urozená, aby ji provdali za někoho, jako je lord Dalgárd. To se nikdy nestane.

„Umím si to představit, Vaše Výsosti. Nejmoudřejší volbou by byla lady Dagmar,“ spustím. „Takový svazek by všechny potěšil. Pouze nevěstin otec by možná zpočátku tropil povyk s ohledem na lordovu minulost, ale kdyby to bylo vaše přání – a něco jste přihodila k Dalgárdově nabídce – lehko se vzdá.“

Císařovna našpulí rty. „Rychle ti to myslí, jehňátko, což je lepší nedávat moc najevo. Ale nenech se mýlit. Bude ti vybrán jiný ženich, a to ještě krutější.“

„Kdo může být krutější než lord Dalgárd?“ zeptám se a podívám se jí do očí.

„Vážně to nevíš?“ podiví se a nachýlí hlavu k rameni. „Můj choť by nebyl prvním panovníkem, který by se zbavil manželky, aby ji mohl vyměnit za mladší. Koneckonců mu už nemám co dát,“ přizná opatrně. „Ale ty jsi mladá. Můžeš mu porodit další děti a posílit jeho nárok na tuhle zemi. Viděla jsem, jak se na tebe dívá. Stejně jako bezpochyby celý dvůr, včetně mého kavalírskeho a pošetilého syna. Corbinian není zrovna diskrétní.“

Chci něco říct, ale slova mě zradí. Had škrtič je zpátky a svírá můj žaludek a hrudník tak pevně, že mě bezpochyby zabije. Chci její slova popřít, ale nemůžu.

Zvedne se a já vím, že bych si měla také stoupnout a uklonit se jí, ale zkoprněla jsem na místě. „Stojíš o moji radu, jehňátko? Až budeš příště zavírat okno, přesvědč se, že nemáš pod nohama propadliště.“

Vzpamatuji se, když je v půli cesty ke dveřím. „Netuším, co provádím,“ přiznám šeptem.

Císařovna mě zaslechne, otočí se a obdaří mě svým znepokojivě rozostřeným pohledem. „Jsi jehňátko ve lví kleci, milé dítě. Přežila jsi. Copak to ti nestačí?“

DRAHOKAMY

Kráčím chodbou a třesu se jako osikový list, byť se to snažím skrýt. Příjemně se usmívám na přívál dvořanů, kteří se zčistajasna promenádují poblíž královského křídla. Ale ve skutečnosti je nevidím. Vnímám jenom bledé obličeje, které mi splývají v jeden. V hlavě mi duní hlas císařovny: „Zahráváš si s nebezpečným mužem.“ Dávno to vím, ale slyšet totéž z úst někoho jiného – navrch od samotné císařovny – všechno staví do jiného světla.

Domnívala jsem se, že to nejhorší, co mě mohlo potkat, mě už potkalo – bičování na veřejnosti, poprava Ampelia, smrt mojí matky. Nikdy by mě nenapadlo, že existuje něco horšího. Například být přinucena provdat se za císaře. Uzavřela bych se před celým světem a nikdo by mě už nevyhlákal z mého krunýře.

Dřív bych zemřela.

Říkám si, že na tom nesejde. Nedojde na to. Za měsíc budu pryč a už nikdy císaře neuvidím. Přesto ve mně vyhlídka na sdílení společného lože budí strach a odpor.

Daleko za mnou se ozývají kroky mých Stínů a já odolávám pokušení se po nich ohlédnout. Cítím na sobě jejich oči. Nesmím před nimi dát najevo, jak jsem vyděšená. Nesmějí se dozvědět o nové hrozbě. Blaise by trval na tom, abych okamžitě opustila město. Držel by mě někde v bezpečí, zatímco by se Astrea proměnila v prach.

Vrátím se do své komnaty. Hoa uhlazuje přehoz na mé posteli, avšak okamžitě se zarazí a poplašeně ke mně vzhledne. Snažím se tvářit neutrálně, ale dnes mi to vážně nejde.

„Odejdi,“ požádám ji.

Očima zalétne ke stěnám – nemá připomínka nebo starý zvyk, sama nevím – a chvíli to vypadá, že mi chce něco sdělit. Ale pak jen přikývne a zmizí za dveřmi.

Postavím se k oknu. Ne že bych se kochala šedivou zahradou, ale Stíny mi alespoň nevidí do tváře. Tíha jejich pohledů je přesto k nevydržení. Skoro slyším, jak mě Artemisia znovu kárá a Heron mě nadřazeně poučuje. Představím si Blaise, jak zakoulí očima a rozhodne se okamžitě mě odtud odvést, protože stejně nic nezmůžu. A proč bych měla? Jsem ubohá princezna popela, která nedokáže zachránit ani sebe, natož celou zemi.

Snažím se uklidnit, ale v hlavě mi křičí císařovнина slova. Vzpomínám si, jakým způsobem se na mě její manžel díval v uplynulých měsících. Nikdy jsem si nedovolila o tom přemýšlet, jako by se tím něco změnilo. Ale vím, že Anke má pravdu. Ví, jak to chodí.

V očích mě pálí slzy. Spěšně je setru dřív, než je zahlédnou ostatní.

Včera mě Heron nazval královnou a královny se nenechají odradit. Nenechají se zastražit a nepláčou.

Dveře se tiše otevrou a já ztuhnu. Chvatně si otřu oči rukávem. Když se ohlédnou přes rameno s falešným úsměvem na tváři, Blaise za sebou tiše zavře a stáhne si kapuci.

„Blaisi –“

Netrpělivě mávne rukou. „Na chodbě nikdo nebyl, nemusíš se ničeho bát.“ Podívá se na mě a já vím, že se mi nepodařilo potlačit pláč tak důkladně, jak jsem doufala. Rozčileně si mne ruce a klopí zrak. Když se na mě znovu podívá, má v očích takovou něhu, že ho vůbec nepoznávám. „Co se stalo, Theo? Jsi bledší než Kalovaxiané.“

Pokouší se mě rozesmát, ale zvuk, jenž se mi vyřine z hrudi, připomíná vzlyknutí. Dívám se na svoje boty a soustředím se na zrádné chvění. Trvá několik vteřin, než se dostatečně vzpamatuji, abych dokázala mluvit.

„Potřebuji zbraň,“ sdělím mu klidně.

Zatváří se překvapeně. „Proč?“

To mu nemůžu říct. Ačkoliv mě slova škrábou v krku, o tohle břemeno se nemůžu podělit. Možná neznám Blaise tak dobře jako kdysi, ale vím přesně, jak se zachová, pokud mu povím o císařovnině varování. A jestli utečeme, nedostanu šanci udeřit na císaře z bezprostřední blízkosti.

„Zkrátka ji potřebuji,“ trvám na svém.

Blaise zavrtí hlavou. „Je to riskantní. Kdyby ji u tebe našli...“

„Nikdo ji nenajde.“

„Tvoje komorná tě každé ráno a večer vidí nahou,“ podotkne. „Kam přesně bys chtěla tu zbraň schovat?“

„Já nevím,“ přiznám šeptem. Zase se mi dělá zle. Klesnu na kraj postele. Matrace se prohne, jak Blaise usedne vedle mě. Naše nohy se málem dotýkají.

„Co se stalo?“ zeptá se mě tentokrát mnohem vlídněji.

„Vždyť jsem ti to povídala.“ Přinutím se k úsměvu. „Císařovna je blázen.“ Vypudím Anke a její varování z hlavy a soustředím se na pozitiva. „Moje zkouška zabrala. Princovi na mně záleží natolik, aby se postavil svému otci, byť nepřímě. Můžu se k němu dostat blíž a víc na něho tlačit. Víím, že to půjde. Kdybychom ho dokázali přimět, aby se veřejně otci vzepřel, způsobilo by to u dvora roztržku.“

V hlavě se mi začíná rodit plán. Blaise si toho musel všimnout, protože se mu po obličeji rozlil líný úsměv.

„Roztržku,“ opakuje a já vidím, že myslí na totéž jako já. „K nepřekonatelné roztržce by mohlo dojít, kdyby, řekněme, princ zahynul za záhadných okolností poté, co konfrontoval svého otce.“

„Záhada by ani nemusela být tak velká,“ doplním. „Určitá vodítka by mohla ukazovat na člena císařské osobní gardy.“

Okamžitě je začnu vymýšlet: útržek z rukávu opatřený císařským znakem, kožený řemínek, jimiž si kalovaxianští muži svazují vlasy, drahokam vypadlý z pochvy meče. K tomu bude zapotřebí vybrat si jednoho z vojáků, abychom mu mohli roztrhat košili, sebrat mu kožený řemínek i drahý kámen. Mohl by se toho ujmout Heron, který se umí udělat neviditelným, anebo Art, za předpokladu, že se převtělí do někoho jiného, ale jejich kouzla vydrží deset dvacet minut, a to je málo. Potřebovali by drahé kameny.

„Jak by na to zareagoval dvůr?“ zeptá se Blaise zpola pro sebe.

Našpulím rty a zadumám se. „Kalovaxiané sice posilují, ale císař od dobytí Astrey zlenivěl. Drží se v paláci a bitvy za něho vedou ostatní. Především Sóren. Kalovaxiané svého prince milují. Přesně tak si představují svého vládce. Kdyby se domnívali, že ho císař zabil, vzbouřila by se přinejmenším polovina dvora. Nestalo by se poprvé, že by byl slabý panovník svržen a korunu by získala nová dynastie. Na začátku vždy bývá občanská válka, kdy se ti, kterým stávající režim nevyhovuje, bouří proti těm, kteří jsou s ním spokojeni. Po zabití prince můžeme uprchnout ze země, a zatímco se budou Kalovaxiané mezi sebou rvát, shromáždíme dostatek spojenců a všechny naše nepřátele vyhladíme.“

Ta představa vyloudí na mých rtech úsměv.

„Dokázala bys to?“ zeptá se mě Heron zpoza stěny.

„Co?“ nechápu.

Heron si odkašle, ale neodpoví.

„Myslím, že se Heron ptá, jestli bys...“ spustí Blaise, ale opět se odmlčí. Otevře pusy, zase ji

zavře a skloní zrak.

„Chtějí vědět, jestli jsi doopravdy schopná někoho zabít,“ prohlásí bez cavyků Artemisia. „Ale podle mě je o tom zbytečné mluvit, protože jediný život, který jsi kdy vzala, patřil Ampeliovi. Pochybují, že si princ lehne k tvým nohám a nechá se probodnout, a sama ho nepřemůžeš. Nebo snad ano?“

Má pravdu, ačkoliv se zdráhám to přiznat. „Je to další krok v plánu, na němž pracujeme,“ řeknu místo toho. „Ale kdybych ho dokázala přemoci, myslíte, že by náš záměr vyšel?“

Všichni tři mlčí. Blaise zírá do zdi a já skoro vidím, jak úporně přemýšlí, a v hlavě si přehrává všemožné scénáře.

„Ano,“ přizná po chvíli.

„Opravdu by mohl vyjít,“ přizná Artemisia a zní to uznale.

„Zabere to,“ prohlásím s větší sebedůvěrou. Najednou jsem plná optimismu a skoro se vznáším. Podaří se nám to! Získáme svou zemi nazpátek! Jistě, šance, že to vyjde, je slabá, ale už to je víc, než jsme měli dřív. Zosnovali jsme plán. V temnotě se objevil paprsek světla.

Nedovolím si dlouho přemýšlet o tom, co jsem se právě zavázala vykonat. Sóren je můj nepřítel, přestože mi jako jediný projevil špetku laskavosti. Navíc teď vím, co to znamená vzít někomu život. Není to jenom meč, krev a zastavené srdce. Nyní vím, že i vy na oplátku něco ztratíte.

Ještě něco mě trápí. Odkášlu si. „Ještě něco... Přemýšlela jsem o té Vecturii...“

Blaise zasténá. „Theo, dohodli jsme se –“

„Na ničem jsme se nedohodli!“ skočím mu do řeči a napřímím ramena. „Nemůžu si nad smrtí a zotročením tisíců nevinných lidí jenom tak umýt ruce.“

„Oni to udělali,“ připomíná Heron, „když k našim břehům dorazili Kalovaxiané.“

„Však budou svého tehdejšího rozhodnutí litovat, až na ně zaútočí Sóren se svými muži. Ale skutečností zůstává, že čím víc císař zakoření v téhle oblasti, tím bude těžší ho odtud dostat. Až dojde k válce, my už budeme svádět obtížnou bitvu. Jestli se Kalovaxianům podaří ve Vecturii opevnit, snadno na nás zaútočí z obou stran a rozdrtí nás. Nebude to boj, ale masakr.“

Čekám na protesty, ale moji přátelé mlčí. Blaise třepe očima po místnosti a špulí pusou. Uvědomím si, že tentokrát nemluvím jako moje matka. Spíše připomínám císaře nebo Theyna, když předkládají bitevní strategie, a moje stíny si toho rozdílu jistě všimly. Blaise pátrá po nějakém argumentu, proto s jedním honem vyrukuji sama.

„Stejně odtud nakonec odjedeme. Až se to stane, budeme potřebovat posily. Bez spojenců se neobejdeme. Uvědomuji si, že Vecturiané moc silní nejsou, ale je to začátek. Jsou silnější, než jsme momentálně my, a víc toho zvládnou. Nenavrhují, abychom poslali hrstku našich věrných do předem prohrané bitvy, avšak Artemisia se zmínila o tom, že slabá stránka Vecturianů je vzdálenost mezi jednotlivými ostrovy. Kdybychom je včas varovali, získali by možnost se sjednotit. Potom by Sóren čelil mnohem houževnatějšímu protivníkovi, než očekával.“

Blaise zdráhavě přikývne. „Možná dokonce vycouvá, když si uvědomí, že přišel o moment překvapení.“

„Existuje způsob, jak je varovat?“ zeptám se.

Blaise nakrčí čelo a podívá se Artemisiiným směrem. „Co tvoje matka? Udělá to?“ Zní to ostražitě.

Mladá žena zaváhá. „Asi to bude stát nějaké přemlouvání,“ míní. „A pořád si nejsem jistá, jestli je to nejlepší nápad.“

„Jestli máš lepší, jsem ochotna ho zvážít,“ vyzvu ji.

Mlčí a pak souhlasí: „Zkusím to.“

„Děkuji ti,“ přikývnu a cítím se, jako bych povyrosla o několik centimetrů. Najednou se císaře tolik neobávám. Však to zvládnou. Zachovám se jako královna.

Vtom si něco uvědomím. „Počkat! Proč vás napadla zrovna Artemisiina matka?“

Artemisia se rozesměje. „Protože je nejobávanější pirátkou v Calodeanském moři. Nejspíš ji znáš pod jménem Prokletý drak.“

Chvilí tupě civím na stěnu, za níž stojí. Prokletý drak je proslulý astreanský pirát, ale vždy se o něm mluví jako o muži. Nikdy by mě nenapadlo, že by se za tímhle jménem mohla skrývat žena. *Matka*.

Vzedme se ve mně příval naděje a neubráním se smíchu. Kdybychom měli na své straně Prokletého draka, naše šance by viditelně stouply. Ale sotva se podívám na Blaise, vidím, že zatíná zuby a nevypadá, že by se mu ulevilo. Vzpomenu si, co mi o pirátovi vykládal ve sklepě. Ve skutečnosti nestojí na naší straně, byť sdílíme některé zájmy.

Ale Astrea přece je společný zájem! Nebo snad ne?

Než se na to stačím Blaise zeptat, zvedne se a natáhne ke mně ruku.

„Nemůžeme promrhat celý den,“ prohlásí a donutí mě postavit se tak, abych k němu byla čelem. Stojíme tak blízko sebe, že cítím teplo sálající z jeho těla. Přestože nebyl několik dní venku, voní jako země po bouřce. Jemně vezme můj obličej do dlaní a přejede mi palci pod očima, aby mi setřel slzy, které nestačily uschnout. Tak překvapivě důvěrné gesto bych od Blaise nečekala. Heron si rozpačitě odkašle, aby nám připomněl, že tu nejsme sami. Blaise se okamžitě stáhne. „Tvým úkolem je okouzlit prince,“ připomene mi a zaváhá. „Jestli dokážeš zbraň ukrýt tak, aby ji nikdo nenašel, nějakou ti opatřím. Co třeba dýku?“

Zaplaví mě úleva, i když pochybuji, že budu vědět, co si s ní v rozhodujícím momentu počít. Přesto se s ní budu cítit lépe.

„Dýka bude perfektní,“ pochvaluji si. Otevřeným oknem zavane studený vítr a mně naskočí husí kůže. Dostanu nápad. „Přichází podzim a já budu potřebovat svůj plášť.“

Blaise se zachmuří. „Asi ano.“

Usměji se. „Jak jsi na tom s šitím, Blaisi?“

„Hrozně,“ přizná a oči se mu rozsvítí. „Ale Heron má překvapivě šikovné prsty na to, že je tak veliký. Napůl obr, že, Herone?“

„Jsem dost velký, abych tě rozdrtil,“ křikne na něho přítel, ale z hlasu mu zaznívá dobrá nálada.

„Mohl bys mi do lemu pláště zašít dýku?“ požádám ho.

„Hravě,“ slíbí.

„Děkuji vám, pánové.“ Uhladím si sukni. „Jak vypadám?“ zeptám se Blaise.

„Povytáhni si výstřih o kousek dolů a Sóren nemá šanci,“ kření se.

Naoko dotčeně ho postrčím ke dveřím, ale když odejde, zařídím se podle jeho rady.

*

Dříve než vyhledám Sórena, zastavím se v Crescentiinných komnatách. Zajdu tam málokdy, protože se bojím setkání s jejím otcem. Ale Theyn je stále na kontrole v dolech, aby se přesvědčil, že všichni vědí, kde je jejich místo. Jako obvykle přiveze Cress několik nových drahokamů. Není náhoda, že se její sbírka klenotů téměř vyrovná té, jakou má císařovna.

Proto doufám, že si ani nevšimne, když některé z nich zmizí. Aby měl náš plán aspoň nepatrnou naději na úspěch, moje Stíny je potřebují.

Elpis mi otevře a plaše se na mě usměje. Vede mě bludištěm chodeb, které se lesknou zlatem.

Kdysi zde žila Blaisova rodina, ale ani můj přítel by své někdejší apartmá nepoznal. Proměnilo se totiž ve svérázné muzeum složené z artefaktů ze zemí, kterým Theyn přinesl zkázu.

Většina věcí pochází z Astrey – mosazný lustr, jenž kdysi visel v pracovně mojí matky; zrcadlo ve zlatém rámu s obličejem Belsimie, bohyně lásky a krásy, které bývalo v městských lázních. Ale jsou tu i další kousky, jejichž původ mi musela Crescentia objasnit. Svícny z Yoxi, malované misky z Koty, křišťálová váza z Goraki. Theyn rozhodně není sentimentální, ale rád sbírá suvenýry.

Jednou jsem se Cress zeptala, jak dlouho dvůr pobýval v Kalovaxii. Zajímalo mě to, protože o tom nikdo nemluvil. Nevěděla. Ale prý to muselo být několik staletí. Jenže teď už žádná Kalovaxia není. Zimy byly stále delší a mrazivější, roční doby se přestaly střídat, zbyl jen mráz. Nedalo se nic pěstovat, dobytek pomřel hladu. Kalovaxiané se nalodili na svá plavidla a odpluli do zaslíbené země. Nevadilo jim, že patří někomu jinému. Zmocnili se jí jako všeho, co mohla nabídnout – otroků, potravin, surovin. Když zemi dostatečně zplundrovali a nic z ní nezbylo, přesunuli se dál, a celý proces začal nanovo. A znovu a znovu.

Astrea byla první země spojená s magií. Možná proto tu vydrželi nejdéle, ačkoliv i tahle země začíná být vyčerpaná. Nedostává se drahokamů ani lidí, kteří by je těžili.

Elpis mě odvádí do Crescentiiny komnaty. Žádná z nás se neodváží promluvit. V malém výklenku posbírám dostatek sebevědomí, abych dívce povzbudivě stiskla ruku.

„Počínala sis skvěle,“ zašeptám.

Dokonce i v šeru, které tu panuje, vidím, jak se její obličej zardívá radostí.

„Můžu pro vás ještě něco udělat, má paní?“

Elpis považuji za dar z nebes. Je to dívka, na kterou se nikdo dvakrát nepodívá, a žije v Theynově domě. Hlava se mi točí z představy, kolik toho mohla vyslechnout, a kolik by pro nás mohla udělat. Avšak Theyn není žádný hlupák. Kdyby ano, nedotáhl by to tak daleko.

V hlavě mi zazní Blaisův hlas: *Jsi za ni odpovědná, Theo.*

„Právě teď nic.“

Zatváří se zklamaně, ale přikývne a plaše zaklepe na dveře.

„Přišla za vámi lady Thora, má paní,“ hlásí šeptem, který je na druhé straně sotva slyšet.

„Thora?“ Z hlasu mé kamarádky zaznívá vzrušení. „Pojď dál!“ volá.

Vděčně se na Elpis usměji, než stisknu kliku a zmizím uvnitř.

Crescentiina ložnice je tak prostorná, že by se do ní vešla celá rodina, a vévodí jí postel s hedvábnými nebesy. Přehoz je vyšívaný zlatem, ale teď se ztrácí pod spoustou pastelových šatů. Nedokážu je ani spočítat. Cress sedí před zrcadlem u toaletního stolku, před sebou má otevřené nádobky s kosmetikou a halabala rozhozené štětce. Malovaná šperkovnice – bezpochyby další válečná kořist – zůstala otevřená a její obsah je zpola vyházený.

Samotná Cress má oči navrch hlavy a je celá uzardělá, ačkoliv dnes nevytáhla paty z domu. Ani se nepřevlékla z noční košile a komorná nedostala příležitost učesat jí vlasy. Na posteli leží podnos s nedojedenou snídaní.

„Náročné ráno?“ zeptám se. Zvednu šaty z pohovky u okna a posadím se.

Kamarádka se spokojeně kření. „Konečně se mi ozval princ! Ráno mi poslal dopis s pozváním na oběd. Tedy... pozval nás obě. Má v sobě tolik slušnosti, aby věděl, že se nehodí, abychom spolu zůstávali sami. Není to vzrušující?“

„Je,“ přisvědčím a snažím se ze sebe vykřesat totéž nadšení. Musím přiznat, že se Sóren nenechal odradit, a tohle je z jeho strany chytrý tah. Dvořanům to sice v klevetění nezabrání, ale s Crescentií po boku alespoň nebudou klevetět o mně. Přesto mi připadá kruté využívat

kamarádku jako štít, zejména když je do Sórena napůl zamilovaná. Ale v hlavě se mi zrodil nový plán a já nemůžu brát ohled na její city. Koneckonců si o princí utvořila falešnou představu, a jestli můj záměr vyjde, bude mrtev dřív, než stačí Crescentii zklamat. Cress se bude cítit jako jedna z tragických hrdinek, o kterých tak ráda čte, a podle mě si to užije skoro stejně, jako kdyby získala královskou korunu.

„Asi se nemůžeš rozhodnout, co si vzít,“ soudím.

„Nemám nic na sebe!“ sdělí mi s dramatickým povzdechem, přestože se všude kolem nás povalují tucty šatů všech barev a střihů. Jsou tu vyšívané astreanské tuniky zdobené brožemi s drahokamy. Pochopitelně nechybí tradiční vypasované kalovaxianské modely se sukní ve tvaru zvonu, ušité ze sametu nebo vlny, které vyžadují výztuže a spoustu spodničků. Šatů je zde tolik, že bych je sama nespočetala, a vsadím se, že Cress všechny ani neoblékla.

Zvednu ty, které jsem odstrčila stranou. Mají barvu levandule a nikdy jsem je na své přítelkyni neviděla. Jsou jednoduchého střihu. Sametový živůtek doplňuje vzdušný tyl důmyslně našasený na rameni. Výstřih i lem sukně pokrývají stovky drobných safírů naaranžovaných tak, aby vypadaly jako květiny.

„Co tyhle?“ otáží se.

„Příšerné,“ prohlásí, aniž se na ně podívá.

„Podle mě by ta barva na tobě vypadala nádherně,“ trvám na svém. „Alespoň si je vyzkoušej.“

„Nemá to význam. Všechny jsou ohavné,“ vzteká se. „Nemáš náhodou ponětí, co se princí líbí? Jaká je jeho oblíbená barva?“

„Nevím o něm o nic víc než ty,“ smějí se v naději, že tím zastru očividnou lež. Sice netuším, jakým barvám a střihům dává přednost, zato vím, že je laskavý. Musel se vyvést víc po matce než po otci, protože jinak by se nevypravil za císařovnou s prosbou, aby zrušila moje zasnoubení. Proslul jako statečný válečník, ale zabíjení si neužívá jako jiní Kalovaxiané. Devět let si pamatuje jména Astreanů, které ho otec donutil zavraždit.

Radši na to nemyslet. Řekla jsem Art a ostatním, že budu schopná ho zabít, až přijde čas, což nepůjde, když v něm budu vidět hodného člověka.

„Seděla jsi s ním při hostině,“ podotkne Cress a do hlasu se jí vetře břitkost. „V přístavu jste si také rozuměli. Dokonce jste si tykali.“

Uvědomím si, že žárlí, a málem vyprsknu smíchy. Mým úkolem je postarat se, aby se do mě princ zamiloval, a jak se zdá, projevuje větší zájem o mě než o Cress. Přesto mi její žárlivost přijde zvláštní. Tohle je dívka, která mi dávala svoje obnošené šatstvo a nosila mi kousky chleba, když mi císař zakázal večeřet. Uplatnila svoje společenské postavení, aby mě ostatní děvčata u dvora neurážela. Po většinu života jsem byla odkázaná na její soucit. Představa, že mi něco závidí, mi připadá absurdní.

Ale je to pravda a já jí k tomu zavdala spoustu důvodů. Vina se mi usadí v žaludku. Jenže není dost silná, abych změnila svoje rozhodnutí.

Raději mlčím, protože si nejsem jistá, co říct. Jak ji mám přesvědčit, že pro ni nepředstavuji hrozbu? Kromě toho Cress vždycky spolehlivě pozná, kdy jí lžu.

„Po popravě toho rebela jsem byla rozrušená.“ Pečlivě volím slova. „Z tolika krve se mi dělalo zle. Sóren mě potkal na chodbě. Nejspíš se mu mě zželelo. Proto mi nabídl, abych mu tykala. A já mu poděkovala tím, že jsem ho pozvracela.“ V předstíraném zahanbení si zakryju obličej rukama.

„Ach, Thoro,“ povzdychne si Cress a její výraz se změní. Zdá se, že se jí ulevilo, ale pokouší se

to skrýt. „To je příšerné! Takový trapas.“ Vezme mě za ruku a konejšivě mě hladí. Lituje mě ještě víc.

„Propadala jsem se ponížením,“ přiznala jsem. „Ale on si zachoval glanc. O tom jsme se bavili při hostině. Já jsem se mu omluvila a on mě ujistil, že se tím nemám trápit. Byl velmi laskavý.“

Cress se kousne do rtu. „Ale nelíbí se ti, že ne?“

„Ani náhodou!“ směju se a snažím se tvářit překvapeně. „Nejspíš ho začínám brát jako přítele, ale to je všechno. On o mě rozhodně zájem nemá. Myslíš, že by nějaký kluk stál o dívku, která ho poblinkala?“

Usměje se. Viditelně se jí ulevilo. Pak se zahledí na rozprostřené šaty a zamračí se. „Ale svou nejoblíbenější barvu ti neprozradil?“

„Tipovala bych černou. Nebo šedou. Něco ponurého a vážného,“ prohlásím, když si vzpomenu na Sórenovu kamennou tvář, zachmuřené obočí a našpulené rty. Cress se zahihňá, ale rychle si zakryje ústa rukou.

„Thoro!“ zvolá, jako by mě chtěla pokárat, ale hanebně selže.

„Čestně,“ trvám na svém. „Viděla jsi, že by se někdy usmíval?“

„Ne,“ přizná, „ale být válečníkem je strašně vážná věc. Ani můj otec se moc nesměje.“

Tohle přirovnání mi připomene, co je Sóren zač a čeho je schopen. Možná je laskavý, ale kolik má na rukou krve? Kolik pozabíjel *matek*?

Přinutím se k úsměvu. „Jenom říkám, že si zasloužíš někoho, kdo tě učiní šťastnou,“ domlouvám jí něžně.

Na okamžik se zamyslí. „Být princeznou, tak budu šťastná,“ prohlásí rázně. „A až se jednoho dne stanu císařovnou, budu ještě šťastnější.“

Je si svým budoucím štěstím tak jistá, že jí skoro závidím, přestože pokud do toho budu moci mluvit, tak se trůnu nedomlužu. Zase se cítím provinile, ale pokouším se nic si z toho nedělat. Přece se nemůžu cítit špatně kvůli tomu, že Cress chce žít jako v pohádce, a mně to vadí, protože moji lidé umírají. Radši sáhnu po jiných šatech, tentokrát světle modrých, kalovaxiánských, s vyšívanými zlatými květy. Rozprostřu je a zvednu.

„Tyhle jsou krásné. Barva ti půjde k očím.“

Na okamžik se zamyslí, očima třepe mezi róbou a mnou. Úporně přemýšlí. „Jsou nudné,“ prohlásí nakonec a sjede mě pohledem od hlavy až k patě. „Líbí se mi ty tvoje.“

„Moje?“ Podívám se na červeno-oranžovou astreanskou tuniku, kterou mám na sobě. „Dostala jsem ji od tebe před měsícem. Copak si to nepamatuješ? Tvrdila jsi, že ti tahle kombinace nesluší.“

Dělávala to často. Objednala si u švadleny šaty, o kterých předem věděla, že na ní nebudou vypadat dobře. Aspoň měla důvod mi je věnovat. Většina mého oblečení kdysi patřila Cress. Padne mi mnohem lépe než to, které mi posílá císař. Tomu jde především o to, abych měla nahá záda a každý se mohl pokochat pohledem na moje jizvy.

„Skutečně?“ Zamračí se. „Možná jsem se unáhnila.“ Našpulí pusku, pak se ušklíbne. „Mám báječný nápad, Thoro. Co kdybych si vyzkoušela tvoje šaty a ty zase moje? Jenom abychom zjistily, jak to vypadá.“

Ani trošku nechápu, co je na jejím nápadu báječného, ale můžu s ní jen souhlasit. Jiná odpověď v úvahu nepřipadá.

Oranžová barva mých šatů na ní vypadá moc křiklavě, tříská se s její růžovou pletí a žlutými vlasy. Proto tenhle kousek nikdy nenosila, když jí patřil. Ale nenechá se odradit. Nakrucuje se před zrcadlem a s kriticky nakrčeným čelem se prohlíží ze všech úhlů. Naklání hlavu, a kdybych

ji neznala, lesk v jejích očích by mě děsil. Tenhle pohled zdělila po svém otci, ale zatímco Theyn se tak tváří během bitvy, Crescentia ho používá během jiného druhu války.

Teprve když mě přiměje obléknout se do šedých sametových šatů, které mě zakryjí od brady po kotníky a zápěstí, pochopím, proti komu pozvedla pomyslnou zbraň. Co se týče mého vztahu k princovi, nepochybně mi věří, ale Cress nikdy neponechává nic náhodě.

„Ta barva ti sluší, Thoro,“ ujišťuje mě s falešným sladkým úsměvem na rtech. Zamyšleně nakloní hlavu a prohlíží si mě šedýma očima. „Jestli chceš něco vědět, tak vypadáš jako pravá Kalovaxianka.“

Její slova mě raní, ale nedám to na sobě znát. Místo toho se usměju. „Ale tak pěkná jako ty zdaleka nejsem.“ Schválně jí říkám, co chce slyšet. „Princ z tebe nespustí oči.“

*

Usměje se na mě mnohem vlídněji a zavolá na Elpis, aby ji přišla učesat. Přestane se přetvařovat a upejpat a na rovinu dívce poručí, aby jí vytvořila stejný účes, jako mám já. Elpis se na mě plaše podívá a položí na uhasínající uhlíky v krbu ondulovací kleště.

„Budeš potřebovat nějakou pěknou sponu,“ oznámím Crescentii. Využiji příležitosti, otevřu její šperkovnici a prohrábnu její obsah.

Jako většina žen u dvora má šperky vyrobené především z vodních a vzdušných drahokamů, aby jí přidávaly na kráse a nobilese. Je tu i několik ohnivých kamenů, aby ji zahřívaly během zimy. Na rozdíl od ostatních žen Crescentia rovněž vlastní jeden nebo dva zemské kameny. Obvykle se vsazují do jílců mečů nebo do brnění, aby dodaly válečníkovi sílu. Dvorní dámy pro ně nemají využití. Ale nepřekvapuje mě, že chce Theyn dopřát svému jedinému dítěti veškerou dostupnou sílu.

Vylovím zlatou vlásenku s vodními kameny tak tmavými, až jsou skoro černé, a zvednu ji. „Tahle by ti šla k šatům. Co myslíš?“

Pohlédne na moje jednoduché spony poseté perlami a zamyšleně našpulí rty. „Klidně si ji vezmi, když se ti tak líbí. Já se spokojím s tou tvou.“

Šlo to až moc snadno, bleskne mi hlavou. Mám co dělat, abych upadala do správných rozpaků. Vytáhnu si vlásenku a nahradím ji tou s vodními kameny. Už před deseti lety dal císař jasně na vědomí, že nesmím vlastnit duchovní kameny. Crescentia na to buď zapomněla, nebo jí to je fuk. Buď jak buď, já jí to připomínat nehodlám.

Vodní kameny mě obestřou svou silou, jež klouže po mé pleti až k prstům u nohou. Cítím jejich moc, která mě volá. Nemám důvod měnit svůj vzhled, nemám žízeň, abych potřebovala vodu, přesto na mě dorážejí a plní mou mysl příjemným šuměním, jehož se nikdy nenabažím.

Před obléháním jsem tohle pokušení nikdy neměla. Tehdy drahokamy nosili jenom Strážci a každý vystačil s jedním, ale dostal se mi do ruky Ampeliův ohnivý amulet a cítila jsem, jak mnou proudí síla. Pamatuji si, jak mě Ampelio varoval, abych ji nikdy nepoužila, a jeho věčně přívětivý výraz se změnil v přísný a vážný.

Zaplaším vzpomínku a soustředím se na svůj úkol. Probírám se šperkovnicí a předstírám, že hledám pro Cress náušnice. Šaty jsou sice ošklivé, ale jsem vděčná za dlouhé rukávy, pod nimiž snadno schovávám náramek. Duchovní kameny, přitisknuté k žilce pulzující na mojí ruce, sladí svůj rytmus s tlukotem mého srdce, což nemůžu ignorovat.

Sevru v prstech ohnivý kámen, ačkoliv vím, že ho nepotřebuju. Jestliže ostatní drahokamy jsou mi příjemné, tak s ohnivým kamenem jako bych vstoupila do důvěrně známého snu. Všechno kolem mě je náhle měkké, světlé a útěšné. Jako bych se vrátila do matčiny náruče a poprvé

po deseti letech se cítím v bezpečí. Jsem sama sebou. Potřebuji to víc než dýchání. Stačilo by málo, jen nepatrný dotek ohně, a možná bych si uprostřed téhle noční můry dokázala prosadit svou. Copak to může být svatokrádež, když pocházím z rodu boha Houzzah? Kdysi jsem tutéž otázku položila své matce a stále si pamatuji odpověď.

„Strážce musí být svým bohům oddaný a nadevše je ctít, avšak být královnou především znamená sloužit své zemi. Nemůžeš dělat obojí. Můžeš milovat bohy, můžeš milovat mě, můžeš si milovat na tomto světě koho chceš, ale Astrea bude vždycky na prvním místě. Každý jiný a všechno ostatní se musí spokojit se zbytky. Tento dar Houzzah věnoval naší rodině, ale zároveň je to prokletí.“

Vím, že měla pravdu, i když si přeju, aby se mýlila. Žilo by se mi o hodně snáz, kdybych jako Ampelio dokázala vykresat oheň špičkami prstů, ale copak jsem se tehdy lišila od svých nepřátel? Jsem úplně obyčejná dívka a po většinu dní si na bohy ani nevzpomenu. Modlím se k nim jenom tehdy, když něco potřebuju. Kdybych se dostala do dolů a ucházela se o jejich přízeň, kdybych chtěla ovládat sílu kamenů, bohové by mě jistě zatratili.

Když vidím Kalovaxiany, jak vládnou silou, o niž se nezasloužili, kvůli níž nic neobětovali, dělá se mi zle. Nepůjdu proti svým bohům, abych riskovala jejich hněv. Kromě toho se už příliš podobám Kalovaxianům. Tohle je hranice, kterou nepřekročím.

OBĚD

Sóren nechal prostřít na soukromé rodinné terase a na přepychu rozhodně nešetřil. Stůl je vyřezaný z mramoru a je tak těžký, že bylo zapotřebí menší armády – s velkorysým přispěním zemských drahokamů –, aby ho sem dopravili z jídelny, kde za běžných okolností trůní. Zářící na něm malovaná váza s plně rozkvetlými měsíčky a čtyři zlaté talíře. Všechno kdysi patřilo mé matce, a kdybych se hodně snažila, viděla bych ji, jak sedí proti mně, upíjí kávu s kořením a medem a rozpráví o počasí a mých školních povinnostech, netuším, že se nad námi stahují válečná mračna.

Slunce stojí vysoko na obloze, praží do červené plátěné střechy pavilonu a vrhá stín v moři světla. Vyhlídka bere dech. Šumící oceán, bezmračná obloha a na obzoru několik lodiček velikosti nehtu.

Taková dálka, bleskne mi hlavou. Za deset let jsem se z paláce nedostala dál než do přístavu. Je snadné zapomenout, jak je svět velký, ale z tohoto místa vidím nekonečný oceán, jak se rozprostírá třemi směry.

Brzy budu zase volná.

Princ Sóren a Erik se zvednou, když se s Cress blížíme. Oba mají na sobě tradiční kalovaxianský oděv. Erika jsem nečekala, ale ráda ho vidím. Jednal se mnou jako s člověkem, což se o většině Kalovaxianů říct nedá. Těžko tipovat, kdo se ve vrstvách hedvábí a sametu cítí hůř, zda Sóren nebo Erik, ale určitě je to Erik. Sórenovi oblek aspoň padne. Ten Erikův je zjevně z druhé ruky. Někde je mu příliš těsný, jinde ošklivě plandá.

„Dámy,“ spustí Sóren, zatímco se mu ukláníme. „Těší mě, že jste se k nám mohly přidat. Pamatujete si na Erika? Byl na lodi.“

„Samozřejmě,“ přikývnu. Na Cress se ani nemusím dívat, abych věděla, že Erika tehdy vůbec nevzala na vědomí. Měla oči jenom pro Sórena. Pochybuji, že by dokázala Erika vybrat z davu, kdyby ji o to někdo požádal.

„Ráda tě zase vidím, Eriku,“ usměji se.

Jeho bystré modré oči pobaveně těkají mezi Cress a mnou. „Nápodobně, lady Thoro. Oběma vám to sluší.“ Zdvořile mi nabídne židli. Když mě usazuje ke stolu, ztiší hlas, abych ho slyšela jenom já. „Prohrála jste nějakou sázku?“

Potlačím úšklebek. „Crescentia byla tak laskavá a půjčila mi svoje šaty.“

„Ano,“ přisvědčím a stěží zadržuji smích. „*Velice* laskavá.“

„Nech mě hádat,“ pronesu kysele a pohlédnu na Cress, která již stačila Sórena zatáhnout do zaujatého rozhovoru o dopisu, který dostala od otce. „Náš princ byl tak laskav a pozval vás před odplutím do Vecturie na pořádné jídlo?“

Povytáhne tmavé obočí a ztiší hlas. „Zmýlil jsem se, Thoro. Je to jenom obchodní cesta. Nic zajímavého.“

Je stejně špatný lhář jako Sóren, neschopný se na mě podívat.

Falešně se zachichotám. „Obchodní cesta do Vecturie zní z mého pohledu zajímavě. Já ani nevím, kde Vecturia leží,“ lžu.

Usmívá se, zjevně se mu ulevilo. „Nebudu vám lhát, Thoro. Měsíc jsem strávil o chlebu a pivu, takže se skutečně mám na co těšit. Když mi Sóren za odměnu nabídl pořádný oběd, okamžitě jsem přijal.“

Významně se podívá na opačný konec stolu, kde Crescentia a Sóren pokračují v rozhovoru

o Theynovi, ačkoliv princ rozpačitě těká očima kolem sebe, jako by hledal možnost úniku. Krátce se střetneme pohledem, než jím zase uhne.

Otočím se k Erikovi a povytáhnu obočí. „Sluší jim to spolu, že? Sladký páreček.“

„Sóren by se tak rozhodně nevyjádřil,“ zašeptá Erik. „Císař ho do svazku s ní tlačí, co se vrátil.“

Princ si hlasitě odkašle a vrhne na Erika prosebný pohled. „Erik také začínal pod vedením vašeho otce,“ sděluje důležitě Cress. „Nemám pravdu, příteli?“

„Povinnost volá,“ zamumlá Erik a nakloní se ke Cress.

„To je pravda, lady Crescentie. Bylo mi dvanáct a měl jsem pocit, že jsem se setkal s bohem,“ prohlásí. „Prokázala byste mi tu čest a přijala pozvání na procházku pavilonem, než nám přinesou jídlo? Budu vám o otci vyprávět velice zábavné historky.“

Cress se zamračí. Chystá se odmítnout, ale Sóren ji předejde.

„Erik je výborný vypravěč, lady Crescentie,“ nechá se slyšet. „Myslím, že se pobavíte.“

Crescentia se dotčeně nadechne, čímž dává najevo nelibost, ale pánové si toho stěží všimnou. S velkorysým úsměvem se zvedne a přijme Erikovo rámě. Dovolí mu, aby ji odvedl na kraj pavilonu. Ohlédne se po mně a věnuje mi varovný pohled.

Sóren se natáhne pro křišťálovou karafu s vínem, přisune si blíž svou židli a nalije mi skleničku. Víno je rudé jako krev. Ani se na mě nepodívá. Plně se soustředí na nalévání a dává si načas. Do očí mu spadne zlatá kadeř, ale nenamáhá se ji smést stranou.

Nepříjemně si uvědomuji, že Cress je jenom pár kroků ode mě. Ačkoliv je z doslechu a zdvořile se věnuje Erikovi, který jí líčí svou první bitvu pod Theynovým vedením, každých pár vteřin ke mně zabloudí ostražitýma očima. Tváří se podezřavě.

Jak se zdá, celý dvůr si přeje, aby se provdala za Sórena. Ona a její otec určitě, a podle Erika si tohle manželství přeje i císař. Jediný, komu se do ženění nechce, je princ. Nechápu proč. Kalovaxiané nikdy neuzavírají sňatky z lásky – k tomu přece jsou milostné románky. Manželství slouží k upevnění moci, proto by pro Sórena byla svatba s Cress výhodná.

„Děkuji ti,“ hlesnu, když mi naplní sklenici.

Zahledí se na mě světlýma očima, zavrtí hlavou a skloní zrak. Ví, že nemluvím o víně, ale vyjadřuji mu vděčnost za to, že se za mě přimluvil u své matky, a já se nestanu další obětí lorda Dalgárda.

„To nestojí za řeč,“ mávne rukou a já netuším, jestli jde o projev skromnosti nebo panovačnosti.

Opět se rozhostí napjaté ticho plné věcí, které nemohou být vysloveny, a lží, o nichž se obávám, že je prokoukne. Před pouhou hodinou jsem plánovala jeho vraždu, ale když proti němu teď sedím, připadá mi něco takového nemožné. Bojím se, že mám intriky zapsané ve tváři. Ticho se nakonec stane nesnesitelným a já se rozhodnu pro částečnou pravdu.

„Nikdy jsem s tvou matkou v soukromí nemluvila. Hodně jsem pochopila. Líbí se mi.“

„Ty se jí také líbíš,“ odpoví.

Pohledy, které na mě Cress vrhá z druhé strany pavilonu, se do mě ostře zabodávají bez ohledu na množství útěšných pohledů, jež k ní vyšlu. Odtáhnu se od Sórena s odhodláním se na něho nedívat. Ztížím si tím svou práci, neboť Sóren brzy odjede a můj čas je omezen.

Později můžu Cress vše vysvětlit a zahrnout ji omluvami a lichotkami. Můžu jí namluvit, že se Sóren ve skutečnosti zajímal o ni. Poprvé za deset let dávám přednost svým potřebám před jejími.

Hra na dámu v nesnázích ve mně vždycky zanechává pachuť, ale nemůžu popřít, že je účinná.

„Žádala jsem po tobě hodně, když jsem chtěla, abys zastavil moje zasnuby,“ zašeptám slabým

hláskem, jako bych se měla každou chvíli zhroutit. „Opravdu jsem ti vděčná, ale nerada ti přidělávám starosti. Proto bych se ráda omluvila –“

„Mně se nikdy omlouvat nemusíš,“ skočí mi do řeči a ztiší hlas. „Po tom všem, čím jsi tady prošla... Měla bys mého otce nenávidět. Měla bys nenávidět *mě*.“

„Nejde to,“ přiznám a s údivem si uvědomím, že je to pravda. Ať už k Sórenovi cítím cokoliv, nenávisť to není.

Možná lítost.

V hlavě mi rezonuje Heronův hlas. Ptá se, jestli jsem schopná prince zabít. Ano, odpověděla jsem tehdy, a tahle odpověď musí být stále platná, lítost, nelítost.

Sóren pátrá očima v mé tváři, ale teď se na něho nemůžu podívat. Zírám na ubrus ze zlatého hedvábí a vzpomínám, jak ho matka uhlazovala tmavýma pihovatýma rukama. Popotahovala ho v rozích, aby byl bez záhybů. Vždycky si s ním hrála, když byla nervózní. Já tenhle zvyk zdělila po ní. Musím vynaložit velké úsilí, abych udržela ruce v klíně a nekroutila v prstech ubrousek, popřípadě jsem si nepohrávala se stopkou své číše. Kouzelné kameny pevně vězí mezi rukávem mých šatů a mou kůží, ale já se bojím, že by mi mohly vypadnout a já nebudu umět vysvětlit, jak jsem k nim přišla a proč je u sebe mám.

Crescentia přestala předstírat, že věnuje pozornost Erikovi, ačkoliv ten divoce šermuje rukama a vypráví jí nějakou hodně přehnanou historku. Podezřívavě se na mě dívá, tak trochu s opovržením.

Napřímím se a odvrátím se od Sórenova udiveného obličeje. „Cress,“ pravím vřele a kamarádsky v naději, že mi odpustí tu drzost ukrást si Sórena jenom pro sebe. „Pojď princí povědět o knize o jednorukém rytíři, kterou ti otec přivezl z cesty do Elcourtu.“

Crescentia bez váhání Erika opustí a pospíchá ke stolu. Uvelebí se po Sórenově druhém boku. Erik se také posadí. Cress se potěšeně zardívá a bez pobízení se pouští do vyprávění pohádky a básní o ilustracích, jež ji doprovázejí. Sóren jí naslouchá, ale já se na její slova nedokážu soustředit. Nevelká vzdálenost mezi princem a mnou mi už nepřípadá plná nevyřčených věcí. Nyní je plná nevyslovených slibů.

Snažím se na něho nedívat, abych nezvyšovala napětí mezi ním a mnou, ale je to těžké. Když se na mě při obědě podívá, rozbuší se mi srdce.

Říkám si, že jsem dosáhla úspěchu. Mám ho tam, kde jsem ho chtěla mít a brzy – hodně brzy – budu volná. Avšak pravda je to pouze částečná. Mezi mnou a Sórenem je toho mnohem víc. Odmítám na to myslet. Mám ho ráda, přestože tím pádem je ze mě zrádce.

Až přijde čas, zabiju ho. Jenom se kvůli tomu budu cítit provinileji, než bych měla.

KDO S KOHO

Když se vrátím do své komnaty, vytáhnu si z účesu vlásenku a prohlížím si ji. Vodní drahokamy se lesknou v mdlém světle svíčky a jsou temné jako ten nejhlubší oceán. Představují pro mě větší riziko než ostatní kameny, které jsem si vzala, protože Cress ví, že je mám, avšak vůbec bych se nedivila, kdyby tento detail proklouzl dosti prostornou mřížkou Crescentiiny paměti.

Sotva si na to vzpomenu, zaplaví mě pocit viny. Ačkoliv je Kalovaxianka, ona jediná se se mnou upřímně přátelí. Dnes se možná zrovna jako kamarádka nechovala, avšak mockrát mi prokázala svoji přízeň. Její dnešní „zrada“ je pouhou kapkou v oceánu ohleduplnosti. Nemám právo jí cokoliv vyčítat.

Celý život jí otec prince předhazoval. Cpal jí do hlavy, že se jednoho dne stane princeznou a nakonec císařovnou. Tuhle cestu měla vytyčenou už od kolébky, proto není divu, že za ni bojuje. Svým způsobem si jí za to vážím. Ta Crescentia, kterou jsem znala, žádná velká bojovnice nebyla.

Usednu na kraj postele a vysypu z rukávu šperky ukradené z kamarádčiny šperkovnice. Na složitě zdobené náušnici je dvacet vzdušných drahokamů, každý o velikosti pihy. Kameny na náramku jsou ještě menší – prakticky zrnka prachu zasazená do zlatého řetízku. Spolu s vlásenkou jsou tak malé, že se vejdou do dlaně, ale já cítím, jak z nich tryská síla a olizuje mi ruku. Člověku, jemuž se dostalo požehnání od bohů, přinesou ještě větší prospěch.

„Netušil jsem, že jsi tak poblázněná do šperků, Theo,“ ozve se Blaiseův hlas zpoza stěny.

Zvednu hlavu a zakřením se. „Vlastně jsou to dárky pro tebe,“ oznámím mu, postavím se a dokráčím k němu, abych prostrčila náramek nevelkým otvorem.

„Není to zrovna můj styl,“ ucedí, ale pak se ostře nadechne, když k němu dorazí síla.

„Podívej se blíž.“

„Jak jsi to...“ ohromeně se odmlčí.

„Crescentia má celkem rozsáhlou sbírku. Doufám, že si nevšimne, že z ní zmizelo několik kousků. Dokážeš je využít?“

Nepatrně zaváhá. „Asi ano.“

„Co se děje?“ vyzvídá Artemisia.

Přejdu k její stěně. „Nebojte se, ani na vás dva jsem nezapomněla.“ Artemisia dostane vlásenku a Heron náušnici.

„Trochu malá, ale postačí,“ míní Artemisia. „Zvláštní využití, nezdá se ti?“

„Kalovaxianští dvořané je rádi nosí jako šperky,“ vysvětluji. „Vodní kameny kvůli kráse, vzdušné kvůli nobilese, ohnivé jim dodávají teplo a zemské sílu.“

„Žertuješ?“ Heron to slovo vyplivne, jako by bylo jedovaté. „Oni je používají jako šperky?“

„Velmi drahé šperky, jak jsem pochopila,“ dodám. „Prodávají je do zemí na severu a požadují za ně majlant.“

„Věřte mi, že nenávidím Kalovaxiany z hloubi srdce, ale nejsem si jistá, jestli chápu rozdíl,“ přízná Artemisia. „Ampelio nosil svůj kámen jako náhrdelník a všichni Strážci jakbysmet.“

„Amulet,“ opravím ji v tutéž chvíli jako Blaise a Heron.

„On si ho zasloužil, nekoupil si ho,“ zdůrazní Blaise. „Něco pro něho znamenal, nepovažoval ho za pouhou dekoraci. Byla to čest, ne módní trend.“

„Byl to symbol boží přízně,“ dodá Heron mnohem silnějším hlasem, než jsem u něho zvyklá.

„Kdybychom někdy pochybovali o tom, že bude Kalovaxianům odepřen přístup na Věčnost...“ Odmlčí se, jenom náušnice tiše cinká, jak ji otáčí v rukách.

Artemisia si odfrkne. „Kdyby na tom bohům záleželo – anebo kdyby existovali, když už jsme u toho – určitě už by dali o sobě vědět a zakročili by.“

Zjevné pohrdání ukryté v jejích slovech mě zaskočí a z ohromného ticha, jež následuje po jejích slovech, odtuším, že nejsem jediná.

„Jsi Strážkyně,“ připomenu jí nakonec. „Určitě v bohy věříš.“

Dlouze mlčí. „Já věřím na přežití,“ řekne a z jejího hlasu zazní ostrost, která mi zabrání v dalším vyptávání. „To bylo dost tvrdé.“

„Avšak dostalo se ti požehnání,“ namítne Blaise. „Jako nám všem. Obdrželi jsme moc.“

„Netuším, jestli jsem se někdy cítila požehnaná,“ přizná. „Ano, byla mi dána moc, to nemohu popřít, ale těžko si umím představit, že pochází od bohů. Napadlo mě, že za tím bude něco jiného. Něco v nás, díky čemuž vnímáme kouzla lépe než ostatní lidé v dolech.“

„Myslíš, že je to náhoda?“ ptá se nechápavě Heron. „Že jsme byli víceméně vybraní namátkou, zatímco ostatní ne?“

Slyším, jak se Artemisia za stěnou hýbe. „Podle mě je to jediné rozumné vysvětlení,“ prohlásí bryskně. „Proč by si bohové měli ze všech lidí v dole vybrat zrovna mě? Byly tam děti, které zešilely. Nemůžu uvěřit, že existují bohové, kteří je zahubili a mě ušetřili. A jestli existují – nechci s nimi mít nic společného.“ Její hlas zní tvrdě a je podmalován bolestí.

Možná Artemisii neznám dobře, ale vím, že kdybych se jí na to zeptala, probodla by mě vlásenkou dřív, než bych stačila dokončit větu.

Přes zeď skoro cítím, jak se Blaisovy myšlenky ubírají stejným směrem jako moje. Právě představa Věčnosti bylo to, co mě během uplynulých deseti let pohánělo, a nemusím se ani ptát, abych věděla, že Blaise je na tom stejně. Představovala jsem si matku, jak tam na mě čeká. Snila jsem o tom, až mě zase obejmě. Těšila jsem se na vůni květin a země, která ji obklopovala, když žila.

Myslím, že to byla jedna z věcí, která mi zabránila použít ohnivý kámen. Pokušení bylo velké, avšak využít klenot bez patřičného výcviku, bez toho, abych patřila mezi vyvolené, je svatokrádež, a duším, jež se jí dopustily, je odepřen přístup na Věčnost. Ty pak jsou odsouzeny k věčnému bloudění po zemi v podobě stínů.

Avšak nemůžu popřít, že mě Artemisiina slova hluboce zasáhla. Skrývá se v nich spousta pravdy, kterou nemůžu popřít. Proč bohové připustili, abychom tak ukrutně trpěli? Proč nezasáhli proti Kalovaxianům, sotva vstoupili na naše území? Proč nás nechránili?

Nerada si kladu tyhle otázky. Nelíbí se mi, že na ně nedostávám žádnou odpověď. Blaise a Heron museli utrpět podobnou ztrátu, protože mlčí.

Když už je toho trochu moc, odkašlu si. „Určitě tě potěší, že z tvé otročiny v dole vzešlo i něco dobrého.“ Schválně měním námět hovoru. Blíží se čas svačiny, což znamená, že se tu každou chvíli objeví Hoa s podnosem, protože nemám na odpoledne žádné jiné plány. „A teď se všichni otočte, protože se musím dostat z toho odporného hadru.“

Zatáhnu za šaty. Bez asistence bude obtížné je ze sebe stáhnout, ale škrtí mě rukávy i límeček u krku, a špatně se mi v nich dýchá. Těžký samet mě škrábe. Hoa nejspíš přijde za pár minut, ale mně se nechce tak dlouho čekat.

„Nepřevlékal bych se do ničeho moc pohodlného,“ varuje mě Blaise. Jeho hlas zní zastřeně, protože se ke mně otáčí zády. „Mám pocit, že tě princ dnes večer poctí návštěvou.“

Ruce mi zmrznou na knoflíčcích u krku. „Co tím chceš říct?“

„Po obědě si mě vzal stranou a vyptával se, jestli existuje ještě nějaký vchod do tvé ložnice.“
„Vzal si tě stranou?“ vyjeknu překvapeně.
„Měl jsem na hlavě kapuci, takže mi neviděl do tváře,“ ujistí mě.
Zarazím se. „Dopřavdy existují další vchody do mé ložnice?“ Rozhlížím se kolem sebe.
„Jeden,“ přizná Blaise. „Ampelio se ho pokusil využít k tvé záchraně, ale byl zamčený.“
„Aha.“ Zmocní se mě zklamání. Jak jiný by mohl být můj život, kdyby uspěl? „Proč se chce Sóren vplížit do mé ložnice?“ zeptám se dřív, než si to stačím rozmyslet.

Heron se rozesměje smíchem tak hlubokým, až se otřásají stěny. „Zítra odjíždí bůhví na jak dlouho a u oběda jste skoro neměli šanci si promluvit. Chtěl ti toho říct mnohem víc a já pochybuji, že patří k těm, kteří jsou ochotní čekat týdny nebo měsíce, než se vyjádří.“

„Fajn,“ zadrmolím a rozepnu si knoflíčky. S volným krkem zase budu schopná dýchat, ale vyhlídka na setkání se Sórenem mě připravuje o dech stejně jako šaty. Nějak pochybuji, že si bude chtít jenom povídat, a z představy, že děláme něco víc, se mi svírá žaludek. Odkážu si a snažím se svoje nepohodlí skrýt. „Také mu toho musím hodně říct, jestli ho mám poštvat proti otci.“

Je to jenom hra, připomínám si, a pokud kousek mého já uvěří tomu, že je to lež, pak bude moje snaha mnohem účinnější. Hlavně aby si ta větší část pamatovala, co je realita. Posbírám informace, obrátím syna proti otci, a až nadejde správný čas, podříznu mu krk a rozpoutám občanskou válku. Z té představy se mi podlamují kolena, přestože to byl můj nápad, ale doufám, že čím lépe ho promyslím, tím snáze jej vykonám.

„Doufejme, že dokážeš mnohem víc než jenom mluvit,“ ucedí Artemisia a já z jejích slov cítím opovržení. „Má se do tebe zamilovat, což chce víc než jenom slova.“

„Já to vím.“ Schválně nasadím odtahový tón. Schválně mě dráždí a já si nepřeju, aby viděla, jak jsem rozhozená. Zapátrám ve svém šatníku po vhodnějším oblečení. Potřebuji něco, co vypadá dostatečně domácky, aby bylo vidět, že nečekám společnost, a zároveň mi to musí slušet. Zvolím jednoduchou tyrkysovou tuniku se širokou zlatou šerpou v pase. Rozepnu zbytek knoflíků na Cressiných šatech a ty se snesou na podlahu. Natáhnu si tuniku a převážu ji v pase šerpou.
„Už se můžete otočit!“

„Art má nejspíš pravdu,“ prohlásí Blaise a je slyšet, že zrovna nejásá. Rozčileně přešlapuje po kamenné podlaze. „O to nám přece jde?“

Chvilí trvá, než si uvědomím, že vznáší otázku, ale než mu stačím odpovědět, Heron mi skočí do řeči.

„Políbit ho by neměla být žádná velká výzva. Na Kalovaxiana je celkem pohledný,“ dodá. Zavrtím hlavou. „O to nejde. Udělám, co musím. Jenomže...“ Stydím se to přiznat nahlas.
„Jenže... já nemám ponětí, co mám dělat.“

„Zatím sis počínala perfektně,“ pochválí mě Blaise. „Jen tak dál.“

„Ale to byla jenom slova. Jako bychom si spolu hráli na honěnou. Úskoky mi jdou, ale nevím, co si počít, až mě chytí.“

Ticho, jež následuje po mém přiznání, prolomí Artemisia.

„Už jsi někdy políbila nějakého kluka?“ vyzvídá.

Tahle otázka mě zastihne nepřipravenou a zrudnou mi tváře.

„Ne,“ přiznám. „Vlastně jsem ani neměla příležitost. Kromě Crescentie – a nyní Sórena – mi málokdy někdo projevil přízeň, natož náklonnost.“

Vzpomenu si na císařův vilný úsměšek a jako bych znovu slyšela slova císařovny: *Viděla jsem, jak se na tebe dívá... Corbinian není zrovna diskrétní.* Ať už je za tím cokoliv, romantické to

zrovna není. Je to něco jiného, z čeho mě mrazí v žaludku. Zřejmě se tvářím stejně hrozně jako se cítím, protože Heron se znovu rozchechtá.

„Ale no tak... Políbit prince přece nebude tak strašné.“

„Já nevím,“ dodá úsečně Artemisia. „Já bych tedy svého úhlavního nepřítele, syna muže, který zničil moji zemi, líbat nechtěla. Bylo by mi na zvracení.“

„Nebude první,“ zašeptá Blaise tak tiše, že mu zpočátku nerozumím.

„Snad se ho nezastáváš, Blaisi?“ ohradím se, sednu si na postel a pak sebou plácnu do polštářů. Zírám na nebesa nad sebou. „Artemisia se vyjádřila až děsivě přesně.“

Blaise si odkašle. „Kdepak. Říkám, že to nebude tvůj první polibek.“

Chvilí trvá, než mi dojde význam jeho slov. Stalo se to sice strašně dávno, ale najednou si vzpomenu na rozkvetlou zahradu, Blaisův kulatější a hladší obličej, a zvědavost. Opřu se o lokty a podívám se jeho směrem. Kéž bych viděla, jak se tváří! Nepřipadá mi fér, že on na mě vidí. Červená se? Když se vztekal, býval úplně rudý, ale nikdy jsem neviděla, že by se styděl.

„To se nepočítá!“ ohradím se.

„Co se nepočítá?“ nechápe Artemisia.

Blaise jí neodpoví, proto to udělám já. „Když nám bylo pět nebo šest let, sledovali jsme lidi, jak se líbají na zahradě a při hostinách. Před vpádem Kalovaxianů nebyla Astrea tak prudérní. A tak jsme se rozhodli si to vyzkoušet.“

„Ne, to se nepočítá,“ souhlasí Artemisia.

„Polibek je polibek,“ zavrčí Blaise.

„Říká někdo, kdo se nikdy pořádně nelíbal,“ rýpne si do něho Artemisia a pohrdavě si odfrkne.

„Dobře,“ ucedí Blaise a na jeho hlase je znát, že se mračí. „Dost jalových řečí. Artemisie, ty máš dnes večer schůzku s císařem. Bude tam i Theo. Měla bys to hravě zvládnout.“

„Zvládla bych to i ve spánku,“ chvástá se. „Zkrátka mu povím, že Theo – myslím tím *Thora* – byla hodná holčička a nepodnikala nic zajímavého. Mělo by to být rychle za námi.“

„Potom po tobě chci, aby ses vytratila do cypřišového háje a setkala se tam se svou matkou. Zeptej se jí, jestli si to už rozmyslela. Však víš, jaká občas bývá. Jestli chce být ve Vecturii dříve než princ, pak musí nejpozději dnes večer odplout.“

„Loď mé matky je o hodně rychlejší, než jsou kalovaxianská plavidla,“ chlubí se Artemisia.

„Jestli chce varovat obyvatele všech ostrovů, čeká ji dlouhá cesta. Já bych radši nic neriskoval. Herone, dokážeš se pomocí vzdušných kamenů učinit neviditelným?“

„Hravě,“ přisvědčí Heron.

„Dobře. Co kdybys dnes v noci prozkoumal palác? Třeba něco vyslechněš.“

„Konečně,“ zaraduje se a dlouze vydechne. „Bez urážky, Theo, ale tahle komůrka je pro mě moc malá.“

„Neurazila jsem se,“ ujistím ho.

„A když už budeš venku, Artemisie, mohla bys Theo sehnat nějakou dýku? Něco tenkého a lehkého, co se dá snadno schovat,“ pokračuje Blaise.

„Samozřejmě, že můžu,“ prohlásí skoro dotčeně, jako bychom se jí museli ptát.

„Jestli se některý z vás nevrátí do východu slunce...“ Blaise se odmlčí a já čekám, až větu dokončí. Co udělá? Pošle někoho, aby je hledal? Půjde je hledat sám? Sám neví, protože si jen unaveně povzdechne. „Zkrátka do východu slunce buďte zpátky.“

„Ano, pane,“ odpoví Heron. Artemisia ho napodobí o zlomek vteřiny později a mnohem sarkastičtěji.

Něco zašelestí, kamenná dvířka se otevřou a zase zapadnou. Chodbou rezonují kradmé kroky

mířící opačným směrem. Najednou jsme tu jenom Blaise a já, a já ostře vnímám jeho přítomnost. Skoro slyším jeho dech a tlukot srdce.

„Nemusíš tím projít,“ sdělí mi po chvíli. „Stačí slovo, Theo, a já tě odtud odvedu. Můžeme odplout pryč, udělat si spojence, shromáždit síly, a až budeme dostatečně silní, tak na ně zaútočíme.“

Nabídka je to svůdná, ale já zavrtím hlavou.

„Už jsi slyšel o Goraki?“ zeptám se a ticho mi napovídá, že ne. Proto pokračuji: „Je to malá země na východě, menší než Astrea. Moc o ní nemluví. Nejspíš na ni dávno zapomněli. Ale Crescentia si na ni mlhavě vzpomíná a něco mi o ní vyprávěla. Narodila se tam a já předpokládám, že princ také. Tamější obyvatelé prý magii neovládali, zato měli spoustu hedvábí. Proto se Kalovaxiané té země zmocnili stejně jako naši. Koho nezabili, toho zotročili. Nevollníci museli vyrábět hedvábí, které Kalovaxiané vyváželi do světa. Když už nebylo co prodávat, města vypálili a vypravili se zplundrovat další zemi. Tu naši.“

„Theo...“ spustí Blaise.

„Věděli, co dělají, Blaisi.“ Hlas se mi chvěje. „Zničili víc zemí, než dokážu vyjmenovat. My dopadneme stejně. V Goraki pobývali deset let. Jak dlouho si myslíš, že potrvá, než vytěží všechny drahokamy, a staneme se pro ně bezcennými?“

Neodpoví.

„Můj plán je dobrý začátek. Ty to víš a víš, že může zabrat. Jestli uspějeme, vrazíme mezi Kalovaxiany klín. Budou mezi sebou bojovat, dokud se trůnu nezmocní další rodina. My mezitím využijeme jejich oslabení, shromážďíme armádu a zaútočíme. Oni budou ti slabší. Je to naše nejlepší šance a možná jediná, jakou máme.“

Chvilí na to nic neříká a já čekám, jestli se začne hádat. „Jdu do toho,“ prohlásí nakonec.

Nebráním se. Ani nechci. Mít ho poblíž je nebezpečné, ale zároveň z něho čerpám útěchu. Když ho vidím a můžu se ho dotknout, cítím větší sebedůvěru. Můžu se přesvědčit, že jsem si ho jenom nevysnila.

Slyším, jak opouští svoji komůrku a těžké boty duní na kamenné podlaze. Dveře bez zámku zaskřípou, otevrou se a on vkročí dovnitř. Zaklapne za sebou a otočí se ke mně.

„Ty něco tajíš,“ obviní mě.

Tajím spoustu věcí. Císařovno varování, narůstající city k Sórenovi, pravou povahu mého přátelství s Crescentií. I kdybych mu chtěla říct, co je špatně, nevěděla bych, kde začít. Pro oba by bylo snazší, kdybych dál lhala.

Rozpačitě se zasměji. „Jenom mám starosti. Můžeš mi to vyčítat? Cítím, že balancuji na hraně a sebemenší větřík mě smete.“ Chce něco říct a já cítím, že se mi chystá navrhnout, že mě odtud odvede, a já si nejsem jistá, jestli budu schopná podruhé odmítnout. „Ale mám to pevně v ruce. Sám jsi to viděl. Všichni mě podceňují a ničeho si nevšimnou, dokud se jim dýka nezaryje do zad.“

Když jsme byli malí, hráli jsme spolu takovou hru. Vzájemně jsme se štípali do vnitřní strany paží a čekali jsme, kdo první ucukne nebo aspoň mrkne. Tohle mi připadá stejné. Kdo z nás jako první projeví strach? Já to nebudu. Dívám se mu do očí a bojovně zvedám bradu. Snažím se působit sebedůvěrou, byť žádnou sebedůvěru necítím.

Povzdechne si a skloní zrak. „Vedeš si dobře, ale já se nemůžu ubránit dojmu, že kdyby tady byl Ampelio, zaživa by mě stáhl z kůže. Slíbil jsem mu, že tě udržím v bezpečí, ne že tě pošlu do náruče nepřítelů.“

„Sóren byl tvůj nápad, Blaisi, a dobrý.“ Zaváhám. Zaostřím na stěnu za jeho zády. Kdybych se

na něho podívala, určitě by uhodl moje tajemství. „Není jako otec. Není krutý.“

„Asi máš pravdu,“ připustí, „ale Artemisia ji má taky. Neměl by tě políbit jako první.“

Překvapeně na něho pohlédnu. Zírá na mě s takovou intenzitou, že nejsem schopná se odvrátit. Ani nechci.

„Vždyť jako první jsi mě políbil ty,“ připomenu mu. Srdce mi náhle zběsile buší.

„No dobrá.“ Přistoupí o krok blíž a pak o další. Dělí nás jenom pár desítek centimetrů. Když na mě znovu promluví, skoro šeptá a jeho vlahý dech ovívá moji tvář. „Bylo mi řečeno, že to se nepočítá.“

Vidím, jak se ke mně blíží jeho ústa. Nejradši bych ho odstrčila, ale zároveň toužím přitáhnout si ho blíž. Zaskočí mě to. Kdy se to stalo? Je to můj kamarád – nejstarší a v některých směrech nejoprávněnější, jakého mám. Připomíná mi můj někdejší život, kdy mě všichni opečovávali a chránili. Kdy mě obklopovali lidé, které jsem milovala. Jak se může člověk tolik změnit? Jak je možné, že ho najednou vnímám úplně jinak?

Dříve než si to stačím promyslet, zakloním hlavu a otřu se rty o jeho. Protože má pravdu on i Artemisia. Søren by neměl být první, s kým se líbám. Přestože je úplně jiný než jeho otec, patří k nim, a v některých ohledech mě nikdy nezískají.

Blaise se ani nepohne. Přesně takhle jsme se pusinkovali jako děti. Bez špetky touhy. Zrovna když se chystám odtáhnout, přimkne se ke mně a polibek mi oplatí. Jeho teplé dlaně mě sevrou v pase a přitiskne mě blíž k sobě. Cítím, jak se jeho žár propaluje hedvábím mých šatů. Když se odtáhne, zůstane stát tak blízko, že stále cítím na rtech jeho dech.

„Myslím, že i Artemisia by souhlasila, že *tohle* se počítá,“ prohodím vesele a pohládím ho po tváři.

Pustí mě v pase a vezme mě za ruku. Zablýskne se mu v očích a drží mě tak pevně, až to skoro bolí.

„Brzy tu bude princ,“ praví naléhavě a pustí moji ruku. „Hlavně neudělej žádnou hloupost.“

Slova jsou to tvrdá, ale už se v Blaiseovi vyznám natolik, abych věděla, že mě jenom škádlí, jako když jsme byli děti. Avšak roky utrpení ho obraly o veškerou lehkost. Vznáší se kolem něho neustálé napětí a já se bojím, že se udusím, když přijdu blíž.

Rozesměju se, ale on se dál tváří neproniknutelně, což je dvojnásobně nefér vzhledem k tomu, jak ublíženě a pochybovačně se tvářím já. S Cress jsme mockrát probíraly, s kým bychom se chtěly líbat a tak. Ona snila o tom, že ji jako první políbí princ, a to v jejich svatební den. Jako v pohádce. Moje představy nebývaly tak romantické, ale určitě nevypadaly takhle. Nikdy by mě nenapadlo, že někoho políbím a on toho bude litovat jako dnes Blaise. Vždyť se na mě ani nepodívá!

Stud mi zbarví tváře do ruda, ale přinutím se k úsměvu, aby na mně nic nepoznal.

„Bez obav. Hlouposti si schovávám na zítřek – nebo na příští týden. Ještě jsem se nerozhodla,“ odpovím.

Zvlní rty do úsměvu, ale pořád se na mě nedívá. Když se otočí k odchodu, jsem v pokušení na něho zavolat, ale hlas mi selže. Pochybuji, že by mě vyslechl, ať už jsem jeho královna, nebo ne.

NÁVŠTĚVA

Když jsme byli malí, Blaise nesnášel, že za ním běhám, kamkoliv se hne. Utíkal mi, schovával se přede mnou, nadával mi, ale já ho přesto nenechala na pokoji. Trpělivost mu došla, když jsme v paláci zkoumali chodby nepoužívaného žaláře. Bez cavyků mě tam zavřel. Za deset minut mě uřvanou vysvobodila Pěnička, zato Blaise se dostal do pořádného průšvihů.

„Theodosia se jednoho dne stane tvou královnou,“ vyčítal mu později jeho otec. Byl to velice klidný muž. Patřil k těm vzácným lidem, kteří víc naslouchají, než mluví, a nikdy nezvedl hlas. Toho dne jsem ho poprvé viděla rozčileného. „Jestli se chceš stát Strážcem, tak ji budeš chránit všemi prostředky, protože bez ní nebude ani Astrea.“

Okamžitě si na ten den vzpomenu. Čas plyne. Hoa mi už přinesla svačinu i večeři. Teď můžu jenom čekat, až se objeví Sóren. Artemisia a Heron jsou stále pryč, a tak mě hlídá jenom Blaise. Od jeho odchodu jsme spolu nepromluvili. Dopadá na mě těžké a rozpačité ticho nepřijemné jako vlněný plášť uprostřed léta. Zase si připadám jako dítě, které k němu lne, i když on s ním nechce mít nic společného. Ale vím, že to není pravda. Je tady, pomáhá mi. Kdyby mu na mně nezáleželo, nenamáhal by se. Možná jen plní slib, jež dal svému otci. Třeba ho tady drží jenom smysl pro povinnost a na mně jako na člověku mu nezáleží.

Tahle představa mě ničí.

Byl to *on*, kdo za mnou přišel. Dokonce poslal ostatní pryč. *On* připomněl náš polibek z dětství. *On* si začal. Ráda bych k tomu něco řekla, ale vedlo by to jen k další hádce, a já už jsem z věčných půtek unavená.

Matka milence často střídala, s každým ročním obdobím přicházel nový, ačkoliv s Ampeliem si zůstávali velmi blízcí a nikdy na něho úplně nezanevřela.

Nebylo to poprvé, kdy jsem si položila otázku, jak to dělala. Já si lámu hlavu kvůli citům dvou chlapců a už teď mám pocit, že puknu. Mělo by to být jednoduché: jeden je můj spojenec, druhý nepřítel. V dokonalém světě by mi žádný z nich neměl komplikovat život, avšak realita je úplně opačná. Pořád na sobě cítím Blaisovy rty, horké a měkké, dokonce i když se na sebe dívám do zrcadla a hlavou mi táhne, co si asi Sóren pomyslí, až mě uvidí.

Jestli za mnou vůbec přijde. Už je skoro půlnoc a není po něm ani vidu ani slechu. Blaise a ostatní se určitě spletli.

„Proč nemáš rád Prokletého draka?“ zeptám se Blaise, když už je ticho k nevydržení.

„Mám tu ženskou rád tak akorát,“ odpoví, zjevně zaskočený mou otázkou.

„Ale nemáš,“ nenechám se zviklat. „Kdykoliv se o ní někdo zmíní, tváříš se kysele. Vždycky ji bereš jako svou poslední možnost. Nevěříš jí. Ale ona přece zachránila tolik lidí –“

„Pokud si mohli dovolit být zachráněni,“ poopraví mě a povzdechne si. „Nechci... Já to chápu. Starat se o lidi i o posádku něco stojí. Nemůžu jí vyčítat, že si za svoje služby řekla o peníze, ale viděl jsem umírat lidi jenom proto, že si její pomoc nemohli dovolit. A ten útok na císaře –“

„Doráží na něho od začátku obléhání a nedá mu pokoj. To nemůžeš popřít.“

„Že ne?“ opáčí. „Ampelio během let její počínání zpochybnil mockrát. Útočila na kupecké lodi. Kdo si myslíš, že tvořil jejich posádku? Hrstka Kalovaxianů a desetkrát větší počet astreanských otroků. A kdo si myslíš, že nasedl do záchranných člunů, než se loď potopila? A kdo se utopil v řetězech?“

„Nikdy jsem o tom nepřemýšlela,“ přiznám tiše.

Pomalu vydechne. „Nepopírám, že udělala spoustu dobrého. Ale za jakou cenu... Ampeliovi

připadala hodně vysoká a já s ním souhlasím.“

Dříve než mu stačím odpovědět, kdosi tiše zaklepe.

„Theo?“ špitne Blaise a pak se ani nepohne.

„Slyšela jsem.“ Zvednu se z lůžka, uhladím si šaty a vydám se ke dveřím. V polovině cesty se klepání ozve znovu, o něco hlasitěji, ale nepřichází ode dveří. Ozývá se z mého šatníku. Popadnu mosazný svícen stojící na nočním stolku. Srdce mi buší. Co kdo pohledává v mojí skříni? Ale sotva si to pomyslím, uvědomím si, že je to Sóren.

„Musel najít klíč,“ pošeptám Blaiseovi, ale odpovědi se nedočkám.

Jak dlouho se princ schovává ve skříni? A co slyšel? Zaplaví mě nová vlna paniky a sevřu svícen ještě pevněji.

Porcelánový knoflík zarachotí, dveře se otevrou a Sóren vyklopýtá ven. Málem upadne. Přes všechno škobrtání jeho příchod nepostrádá jistou eleganci, zejména s ohledem na nedostatečnou velikost mého šatníku. Oblečení shrnul ke straně a za jeho zády zahlédnu tmavý vstup do tajné chodby.

Jsem ráda, že o něm vím, jenom mě mrzí, že jsem na něj nepřišla sama. Ne že bych dostala příležitost tu slídit, když Stíny sledovaly každé moje hnutí.

Ale jak dlouho se tam schovával? Jestli slyšel, jak si s Blaisem povídáme, budu mít co vysvětlovat a nepůjde to lehce.

„Sórene?“ vydechnu a tvářím se užasle. Svěsím ruku se svícnem a bojuji s narůstající panikou. „Co tady pohledáváš?“

Napřímí se a jeho jasně modré oči spočinou na mém obličeji, šatech a svícnu. Avšak nepůsobí podezřívavě. Kdyby mě slyšel, jak mluvím o Prokletém drakovi jako o svém spojenci, pobavení by ho opustilo. Málem se zhroutnu úlevou, ale podaří se mi udržet překvapený výraz.

„Promiň. Doufal jsem, že to proběhne mnohem hladčeji.“ Poškrábe se vzadu na krku a provinile se usměje. „Ty jsi s někým mluvila?“

Pohlédnu na špehýrku ve stěně a pokrčím rameny. „Se svými Stíny.“ Ukážu ke stěně. „Zaslechla jsem šramot a byla jsem vyděšená.“

Zamračí se a rozhlédne se kolem sebe. „Tvoje Stíny jsou tady? I když spíš?“

Laškovně se zachichotám. „Jsem velmi nebezpečná dívka, Vaše Výsosti. Císař se potřebuje ujistit, že nechystám povstání, a v noci se nescházím s korunními princí.“

„Aha,“ přikývne a já bych přísahala, že se zapýřil, přestože místnost osvětluje jen světlo měsíce, nakukujícího dovnitř oknem. „Myslíš, že by se daly přesvědčit, aby se nedívaly?“

„Možná, když je hezky poprosíš...“ dobírám si ho a pak ztiším hlas. „Proč? Plánuješ na dnešní noc vzpouru?“

Sórenovy oči se v měsíčním světle zatřpytí. Obrátí se ke stěně. „Vezmu lady Thoru na procházku. Za pár hodin jsme zpátky. Do té doby ji budu hlídat sám,“ prohlásí autoritativním tónem korunního prince.

„Určitě?“ škádlím ho. „Tahle práce dá jednomu zabrat.“

„Na čí straně stojíš?“ otáže se.

Vím, že žertuje, avšak tahle slova mnou vždycky zacloumají a připomenou mi, že mám být opatrná.

„Císaři se to nebude líbit,“ prohlásí Blaise hlubokým a podrážděným hlasem. Kdybych nevěděla, že je to on, domnívala bych se, že se za zdí skrývá někdo starší. Někdo, kdo není zvyklý mluvit.

„Císař nemusí o ničem vědět,“ smlouvá Sóren. „A já se postarám, abyste byli bohatě

odměnění.“

Blaise zaváhá, jako by o tom doopravdy uvažoval. „Dvě hodiny,“ řekne nakonec.

Sóren vítězoslavně přikývne, přistoupí ke mně, vezme mi z ruky svícen a zamíří k vyhasínajícímu krbu. Přikrčí se, a když se znovu napřímí, svíčka hoří. „Pojďme tedy,“ vyzve mě. Popadne mě za ruku a vleče k tajným dveřím ve skříni. „Nemáme moc času a já ti chci něco ukázat.“

„A co to bude?“ zeptám se nevinně. „Vojsko? Zbraně? Co dalšího je třeba ke vzpouře?“

Varovně se na mě podívá. „Radši si dávej pozor na jazyk, než si to tvoje Stíny rozmyslí,“ varuje mě, ale oči mu vesele jiskří. Ač se tomu bráním, ze samé radosti se mi zatočí hlava. Jeho nadšení je nakažlivé a z doteku jeho mozolnaté dlaně mi naskakuje husí kůže. Doufám, že Blaise nevidí, jaký na mě Sóren má vliv, a pokud ano, domnívá se, že to jenom hraju.

Vidíš? chce se mi zvolat. Můžu si flirtovat, s kým budu chtít, a líbat, koho se mi zlíbí. A s ním ani s tebou to nemá nic společného.

Musím se co nejdřív dostat pryč, proto pospíchám za Sórenem. Přidrží mi dveře šatníku, ale dříve, než vejdu dovnitř, mě k sobě přitáhne a postaví se tak, aby na mě Blaise neviděl.

Skloní se ke mně, až se naše čela téměř dotýkají.

„Vypadáš nádherně.“ Zní to jako pouhé vydechnutí.

Vysloví to tak plaše, jako by dívku chválil poprvé. Zakouším pocit triumfu. Není pochyb. Doopravdy se mu líbím. Snažím se nebrat na vědomí další reakce, které na mě jeho slova mají – horko stoupající mi do tváří a husí kůže na pažích.

„Skutečně?“ laškovně nachýlím hlavu a povytáhnu obočí. „Vidíš, a já jsem si vyčítala, že jsem si nevzala ty šedivé šaty.“

Vyprskne smíchy a nasměruje mě ke dvířkům tak malým, že se jimi sotva protáhneme.

AMINET

Tajná chodba je tak úzká, že dobrých pět minut lezeme po kolenou, než se zvýší natolik, abychom se mohli zvednout a příkrčení kráčet po dvou. Za dalších deset minut se můžeme napřímít. Chodba mi připomíná tu, kterou jsem poprvé šla za Blaisem. Sóren jde po mém boku. Cestou mjííme vstupy do dalších tunelů, které vedou bůhví kam. Jako malí jsme je s Blaisem nikdy nezkoumali, ale teď by se mohly hodit.

Plamínek svíčky kolem nás vrhá omezený kruh světla. Je ho dost, abych viděla, že má princ šmouhu na tváři a pavučiny ve vlasech. Soudě podle toho, jak se na mě usmívá, pochopím, že vypadám stejně. Ale nevadí mi to. Špína mi je milejší než popel. Snažím se nevnímat motýly, kteří se mi třepotají v břiše, když se na mě Sóren culí, ale pohled je to tak vzácný, že se neubráním, abych mu úsměv neoplatila.

„Tady něco máš...“ Natáhnu ruku, abych mu otřela tvář. Jeho pleť je pod bříšky mých prstů chladná a drsná od prorážejícího strniště. Podívá se mi do očí a já náhle upadám do rozpaků. Svěsím ruku a zrychlím krok. „Jak jsi tuhle chodbu našel?“ vyzvídám.

„Palác je tunely doslova prošpikovaný,“ odpoví a srovná se mnou krok. „Stačí se pořádně dívat. Tenhle vede až do mé komnaty, i do několika dalších místností v severním křídle. Našel jsem chodbu, která podle mě směřuje do paláce, ale ještě jsem ji neprozkoumal.“

„Trochu se stydím, že jsem nikdy nepřišla na to, že moje skříň ukrývá tajná dvířka.“

„No... se Stíny za zády se toho moc objevit nedá,“ podotkne. Nemůžu mu prozradit, že před obléháním jsem tajných chodeb objevila docela dost, proto mlčím. „Co ty tvoje Stíny?“ zajímá se princ. „Pořád jsou s tebou?“

„Pořád,“ povzdechnu si. „Proto se jim říká Stíny.“

„Jsou s tebou, i když spíš? I když se převlékáš?“ Zamračí se.

„Nemůžu s tím nic dělat,“ hlesnu a doufám, že nezahraju na jeho rytířskou strunu, která mu velí postarat se, aby mě Stínů zbavil. Nevěděla bych, jak mu to vymluvit, aniž bych vypadala podezřele. „Prý jsou to eunuši. Císař odmítá riskovat, aby mu někdo poškodil majetek,“ dodám s významným pohledem. Všiml si, že má jeho otec o mě zájem? Císařovně to neušlo. Chtěla bych to vědět, ale nemám odvahu se zeptat.

„Kam jdeme, Sórene?“

„Ještě chvílku vydrž.“ Předejde mě o několik kroků a ohmatává kamenné zdi.

Zamračím se. „Víc mi k tomu nepovíš?“

Ohlédne se na mě přes rameno a usměje se. „Myslel jsem, že tvé dobrodružné povaze vyhovuje moment překvapení.“

„Co tě vede k přesvědčení, že mě překvapíš?“ opáčím.

„Předtucha.“ Najde kámen, který tak dlouho hledal, a zatlačí na něj. Poddá se mnohem snáz než ten, který jsem využila při schůzce s Blaisem.

Otře se o mě studený vzduch s vůní soli. „Přístav?“ zeptám se udiveně. Vykročím z podzemní chodby a nohy se mi zaboří do písku. Z dálky ke mně doléhá šplouchání vln. „Kdepak, to je pláž!“ uvědomím si, přimhouřím oči a dívám se za obzor.

Neumím říct, co jsem čekala, ale tohle určitě ne. Ani mě nenapadlo, že opouštíme palác.

„Povídala jsi, že máš ráda moře,“ prohodí a postaví se vedle mě. Skloní se a udusí plamen svíčky v písku. „Já také. Ale tohle to překvapení není.“

Bezostyšně mě vezme za ruku, jako by to dělal tisíckrát předtím. Propletu si prsty s jeho

a přitisknu dlaň k jeho mozolnaté dlani. Táhne mě za sebou. Ačkoliv vím, že tohle je součást falešné hry, kterou jsem si sama vymyslela, nejradši bych od něho dala ruce pryč. Ne proto, že by mi byl odporný, ale z toho důvodu, že odporný by mi být *měl*. Jak zdůraznila Artemisia, je synem člověka, který zničil všechny a všechno, co jsem milovala. Chlapec, jenž zavraždil devět mých lidí jenom proto, že mu to otec přikázal. Měla bych se ho štítit, jenže mně se jeho dotyk líbí.

Vede mě přes dunu ke břehu, kde vlny olizují písek, a houpe se na nich loď, jestli se dá tak honosně nazvat. Není to drakkar, dokonce ani škuner. Je to šalupa s dlouhým stěžněm, krátkým trupem a svěšenou rudou plachtou.

„Stínům jsi slíbil, že budu zpátky za dvě hodiny,“ připomenu mu. „Co přesně jsi měl v plánu?“ „Jenom krátký výlet. Buď bez obav, můj koráb je překvapivě rychlý. Času máme dost,“ uklidňuje mě.

Vykasám si šaty ke kolenům, abych si je nezmáčela při brodění se vodou, ale když se dostaneme hlouběji, vzdám to a sukni pustím. Zdá se, že Sórenovi nevadí, že má mokré šaty. Než se dobrodíme k zádi pohupujícího se člunu, voda mi dosahuje k bokům. Princ mě chytí v pase a vyzvedne mě na palubu. Sukně mých šatů je nasáklá vodou a já se snažím co nejlépe ji vyždímat. Sóren se vyšvihne za mnou. Když uvidí, jak jsem zmáčená, provinile se pousměje. „Promiň, na tohle jsem nepomyslel,“ kaje se. „V podpalubí mám náhradní oblečení, kdyby ses chtěla převléknout, než tohle uschne. Jsou to námořnické hadry. Víím, že na ně nejsi zvyklá, ale...“ Odmlčí se, protože si uvědomí, jak blábolí.

Vidím, že je nervózní, byť mi tahle představa připadá k smíchu. Sóren je přece do morku kostí drsný kalovaxianský válečník. Jak ze mě může být zrovna on nervózní?

„Děkuji ti. Také se půjdeš převléknout?“

Přikývne. „Za chvíli. Až vyplujeme.“ Přistoupí ke stěžni a zažehne dvě lucerny, které tam visí. Line se z nich tlumená zlatá záře. Jednu mi podá a jde rozvinout plachtu.

Já zamířím ke kajutě. Loď je malá a skromně vybavená v typicky kalovaxianském stylu, ale na palubě leží rozprostřená deka a na ní stojí proutěný košík a další lucerna, která příkrývku drží, aby ji nesfoukl vítr.

Dveře se hladce otevrou a já po několika schůdcích sestoupím do temného podpalubí. Rozhlížím se kolem sebe s lucernou v ruce. Kajuta je skromně zařízená jako zbytek lodi. Je zde úzké lůžko a vratký prádelník. Přestože toho tady moc není, vládne tu nepořádek. Postel je neustlaná a na podlaze se povaluje poházené oblečení. Mimoděk se ušklíbnu. Opět poznávám prince z jiné stránky. U dvora bývá upravený a nažehlený, každý vlásek na svém místě, ale tady na moři je za nepořádníka.

Opatrně překročím povalující se šaty a několik prázdných hrnků a talířů a zamířím k prádelníku. Uvnitř najdu obyčejné plátěné kalhoty a bílou propínací bavlněnou košili. Obojí mi je velké a musím si vyhrnout rukávy a nohavice, abych se vůbec mohla pohybovat. Ale oblečení je pohodlné a čisté, a přestože je vyprané, stále voní jako Sóren – slanou vodou a čerstvě opracovaným dřevem.

Když se vrátím na palubu, plachta už je rozvinutá a Sóren stojí u kormidla zády ke mně. Zaslechne, jak se blížím, otočí se a vyprskne smíchy.

Cítím, jak rudnu. „Víc jsem udělat nemohla,“ hájím se, zatahám za příliš velkou košili a přesvědčím se, že mi kalhoty nespady moc nízko.

„Ne, tak to není,“ chlácholí mě a zavrtí hlavou. „Jenom mi připadá zvláštní vidět tě v mých šatech.“

„A kdybys věděl, jak divně se v nich cítím já...“ postěžuji si a podívám se na nohavice. Nikdy bych si na ně nezvykla.

Smích ho přejde. „Stále jsi krásná,“ řekne a tváře mi vzplanou o to víc. „Jestli chceš, můžeš se vrátit do kajuty. Je tam tepleji.“

Teď je na mně, abych se zasmála. „Nechci tě urazit, Sórene, ale nikdy jsem neviděla takový binec jako u tebe,“ dobírám si ho.

Teď je na něm, aby se zastyděl.

„Kromě toho se mi tady líbí.“ Zvednu obličej k nebi.

Když se na něho znovu podívám, sleduje mě s takovým zaujetím, že ucítím mravenčení v žaludku. „Potřebuješ s něčím pomoci?“ zeptám se ho.

Zavrtí hlavou. „To je na *Wås*, téhle kocábce, to nejlepší. Nepotřebuje posádku, vystačím si sám.“ Hodí mi krabičku zápalek. Je to ta nejnebezpečnější věc, kterou mi kdo svěřil. Když jím sama ve svém pokoji, nesmím mít ani příborový nůž. Koho bych jím podle nich ohrožovala? Hou? Anebo se bojí, abych si jím nepodřezala žíly.

„Mohla bys rozsvítit lucernu?“ Ukáže bradou na tu, která stojí na dece.

Prisvědčím, ačkoliv si tím nejsem jistá. Viděla jsem, jak se zachází se sirkami, ale nikdy jsem to sama nezkoušela. Zpočátku jsem nešikovná a dvě sirky zlomím. Pak se mi podaří jednu rozškrtnout a tolik se leknou, že ji málem upustím. Naštěstí se mi podaří knot zapálit dřív, než si popálím prsty.

„Říkal jsi *Wås*?“ zeptám se, když lucerna plane. Položím se vedle ní na záda a zírám na černou sametovou oblohu nad sebou, posetou tisíci démanty. Ve vzduchu se vznáší chlad, ale je ho jen tolik, aby zpříjemnil teplo noci. „Ty jsi pojmenoval svoji loď po bohyni koček?“

„To je na dlouhé povídání.“

„Pořád máme hodinu a půl,“ připomenu mu, opřu se o lokty a sleduji, jak nastavuje plachtu tak, aby chytala vítr. S jeho bílou košilí si pohrává vánek. Zvedne ji a odhalí tím vypracované svaly na jeho břiše. Snažím se na něho nezírat, ale zachytí můj pohled a usměje se.

„Dobře. Dej mi minutku.“ Upraví plachtu do správné polohy a zajistí ji, aby mířila kýženým směrem. Potom se jde převléknout do kajuty.

Já zatím pozoruji hvězdy. Poprvé po deseti letech jsem sama. Konečně jsem venku z paláce, nad hlavou se mi klene nekonečná obloha a dýchám čerstvý vzduch. Tenhle pocit nechci nikdy zapomenout.

O několik minut později se Sören vrátí a posadí se vedle mě mnohem blíže, než by se opovážil, kdybychom spolu byli někde jinde. Sednu si a opřu se o ruce. Dělí nás několik centimetrů, ale vzduch mezi námi jiskří jako při bouři.

„Takže *Wås*,“ ponouknu ho.

Zrudnou mu uši. „Dostal jsem ji od otce k sedmým narozeninám. Podle tradice si chlapec musí svou první loď postavit sám. Trvalo čtyři roky, než jsem s ní mohl vyplout na moře, a další dva, než jsem na ni mohl být pyšný. Teď je to ta nejrychlejší loď v přístavu.“

„Já zírám.“ Přejedu dlaní po naleštěném dřevu paluby, jež vykukuje pod příkrývkou. „Ale co má společného s kočkami?“

Prsty utípnou žmolek vlny. „V přístavu jich je spousta. Určitě jsi je viděla. Zkušenější námořníci sypou na paluby svých lodí slupky z pomerančů, aby kočky vypudili, ale mně to nikdo neřekl. Nejspíš se těšili, až zpupné princátko vstoupí na palubu, kde na něj bude čekat tucet koček. A co bylo horší – kočky si mě oblíbily. Několik z nich se mi couralo v patách po celém přístavu. Námořníci mi začali přezdívat *Wåskin*.“

Dítě Wás. Existují mnohem zlomyslnější přezdívky. Vyprsknu smíchy a snažím se to skrýt, než si všimnu, že se Sóren směje taky. Napadá mě, že je to poprvé, co ho slyším, jak se od srdce chechtá. Jako by se od chvíle, kdy jsme opustili palác, úplně změnil. Je něžnější, přístupnější.

Kež by nebyl! Je tak snadné si ho oblíbit!

Zavrtí hlavou a usměje se. Je tak milý a uvolněný, málem zapomenu, jaké kruté s ním mám plány. Proč nemůžu být obyčejnou dívkou, která si užívá tajné dostaveníčko s chlapcem, který se jí líbí? Ne, takhle smýšlet nesmím! Je to nebezpečné. Ale jestli se do mě má zamilovat, musím ho přesvědčit, že mi na něm záleží. Proto si pro tuto noc dovolím uvěřit, že je to tak prosté.

„Přiznávám, že jsem si tuhle přezdívku bohatě zasloužil,“ nechá se slyšet a zrudne. „Dokonce jsem si ty malé potvory oblíbil. Už nikoho neotravovaly. Jenom moje loď byla samý chlup a páchla rybinou.“ Pokrčí rameny. V jeho podání historka vyznívá lehce, ale v očích má temnotu, která se nerozjasní.

„Tvému otci se nelíbilo, že tě spojují s bohyní koček,“ hádám.

Pevně semkne rty. „Domníval se, že tato přezdívka není hodna žádného Kalovaxiana, natož prince. Prohlásil, že buď se o to postarám já, nebo to udělá on. Bylo mi devět, ale už jsem věděl, co to znamená. Snažil jsem se, ale pomerančové slupky nepomáhaly. Kočky si mě tak oblíbily, že jim nic nezabránilo za mnou chodit.“

„Takže je nechal zabít,“ tipuji.

Sóren zaváhá a zavrtí hlavou. „Udělal jsem to já,“ přizná. „Připadalo mi to... slušnější. Byl jsem za ně odpovědný. Snažil jsem se, aby je to nebolelo. Otrávil jsem jim vodu. Od té doby mě *Wáskinem* nikdo nenazval. Alespoň ne do očí.“

Hledí někam do dálí a zase se mračí.

Smutná historka ostře sledovaného dítěte. Když se stanete svědkem vraždy vlastní matky a někdo vás donutí zabít otce, nepovažujete mrtvé zvířecí mazlíčky za žádnou tragédii. Avšak Sórenova bolest je opravdová, stejně jako rozčarování. V tom okamžiku přestal být dítětem. Kdo jsem, abych říkala, že se nestalo nic hrozného?

„Je mi to líto,“ zašeptám.

Zavrtí hlavou a přinutí se k úsměvu. „Můj otec se nestal císařem tím, že byl laskavý. Měla bys ho znát lépe než kdo jiný.“

„A já si myslela, že císařem je proto, že se narodil do správné rodiny.“

Kradmo se na mě podívá. „Jako třetí syn. Copak ty jsi ten příběh neslyšela?“

„Tvoje matka mi vyprávěla o svatbě. Patří to k tomu?“ zeptám se a zamračím se. Císařovna se zmínila o tom, že svoje sourozence zabil, ale z nějakého důvodu jsem se domnívala, že byli ještě malí. Viděla jsem, jak se druzí a třetí synové perou se světem. Buď hladoví po pozornosti a náklonnosti všech, kteří jsou kolem nich, anebo ještě víc ustupují do pozadí. Císař nepatří ani do jedné skupiny. Patří mu zem, po které kráčí, i vzduch, jež dýchá. Předpokládám, že se takový už narodil.

Sóren pokrčí rameny. „Když můj otec něco chce, tak si to vezme,“ prohlásí. „Ostatní ať táhnou ke všem čertům.“

Ta slova mnou otřesou. Takhle se o císaři neodvažuje nikdo mluvit a od Sórena bych to čekala ze všech nejméně. Možná si nejsou blízcí, ale pořád je to jeho otec. Předpokládala jsem, že budu muset vynaložit větší úsilí, abych ho proti císaři poštvála. Ale jak se zdá, císař odvedl v tomhle směru dobrou práci.

„Jako kapitán tohoto úžasného plavidla mám právo stanovit nová pravidla,“ prohlásí s povzdechem Sóren a přeruší tím moje myšlenky.

„Pravidla?“ podívám se a povytáhnu obočí.

„Jedno pravidlo,“ opraví se. „Už žádné řeči o mém otci.“

Rozesměju se, i když mám hlavu plnou úvah o tom, jak Sórena popíchnout proti císaři a jak to zařídit, aby se oba podrobili mojí vůli. Ale na kutí piklu bude dost času později, dnes jsem tu za obyčejnou dívku, která je na lodi se svým chlapcem. Dnes večer musím být Thora.

„To pravidlo se mi líbí,“ prohlásím a překvapí mě, že je to pravda. Měla bych se snažit vypáčit z něho víc, ale vyhlídka na rozhovor, nad nímž se nevznáší císařův stín, je příliš lákavá, abych se jí zřekla. „Co se stane, když ho porušíme?“

Sóren zjihne a zacuká mu v koutcích. „Nuže... provinilce čeká cesta po prkně.“ Zvedne se a otevře proutěný košík. „Zato tu nemáme žádné skleničky.“

Chechtám se a také se posadím. „Jak barbarské!“ dobírám si ho.

„Prkno, nebo nedostatek skleniček?“ zeptá se a odzátkuje lahev zuby.

Na okamžik se zamyslím. „Nedostatek skleniček. Prkno jsem ochotna tolerovat – za předpokladu, že je dobře vyleštěné.“ Podá mi otevřenou lahev vína a já usrknou, než mu ji vrátím. Potřebuji si zachovat čistou hlavu. „Co dalšího jsi přinesl?“ vyzvídám a kývnu ke košíku.

Princ si dopřeje mnohem větší doušek než já, než mi lahev vrátí a prohrábne se obsahem košíku. Vytáhne čokoládový moučník, ještě teplý z trouby, a dvě vidličky.

„Vidličky!“ zvolám vesele a zatleskám. „Kdybys je nepřinesl, ještě ráda bych se prošla po tom prkně.“

Jednu mi podává, ale když si ji chci vzít, ucukne. „Jenom mi slib, že mě s ní nebudneš,“ prohlásí škádlivě, ale mně se z pocitu viny sevře žaludek.

„Nebud hloupý!“ dobírám si ho. „Kdybys tě zapíchla, jak bych se dostala zpátky na břeh?“

Usměje se a podá mi vidličku. Nejsem si jistá, jestli za to může samotný moučník nebo všechno ostatní – oceán, pocit svobody, způsob, jakým se na mě Sóren dívá – ale je to ta největší dobrota, jakou jsem kdy ochutnala. Ačkoliv byl moučník dost velký, aby vystačil minimálně pro čtyři osoby, záhy z něj nezbyl ani drobeček, zato my jsme byli přecpaní k prasknutí. Leželi jsme na zádech s hlavami u sebe.

Uvědomím si, že hrát roli okouzlené dívky je velmi snadné. Což mě vede k otázce, nakolik náklonnost předstírám. Je mi s ním dobře. Ráda si s ním povídám a probírám záležitosti, o kterých bychom mluvit neměli. Připadá mi to tak přirozené jako dýchání.

I on to musí cítit, protože ke mně mírně natočí hlavu. „Jak se řekne astreansky moučník?“

Nebezpečná otázka. Kdykoliv jsem v zajetí promluvila astreansky, dostala jsem facku, pěstí do žeber, anebo kopanec do žaludku, který mi vyrazil dech. Tehdy jsem neuměla kalovaxiansky ani slovo, ale rychle jsem se to naučila. Mluvit rodnou řečí se svými Stíny je jedna věc, ale hovořit zakázaným jazykem s princem mi připomíná past. Ale když se na Sórena podívám, tváří se bezelstně.

„Cráya,“ řeknu po krátkém zaváhání a hned nato se zamračím. „Ale ne, to není přesné. Tak se říká ovocnému zákusku, většinou citronovému. Tomuhle by se říkalo...“ Odmlčím se a snažím se rozpomenout. Čokoládové sladkosti jsme často nemívali, možná jednou nebo dvakrát. Zavřu oči a lovím v paměti. „Daráya,“ vzpomenu si nakonec.

„Daráya,“ opakuje s příšerným přízvukem. „A víno?“

Zvednu lahev. Víno je lehké a svěží, a přestože jsem vypila o polovinu méně než Sóren, už cítím, jak mi stoupá do hlavy.

„Vintá,“ odpovím. „Tohle je *pala vintá*. Červené by bylo *roej vintá*.“

„Pala vintá.“ Vezme ode mě lahev a znovu si lokne. „Loď?“

„Baut.“

„Vítř?“

„Ozamini. Bohyně vzduchu se jmenuje Ozam, proto ta odvozenina,“ vysvětlují.

„Vlasy?“ Dotkne se těch mých a natáčí si kadeř na prst. Sleduji ho jako očarovaná. Bez přemýšlení se přisunu blíž. Takhle se cítí Thora. Tyhle pocity přece nemůžou být moje.

„Fólti,“ vyhrknu.

„Oceán?“ Přisune se blíž a já ucítím na tváři jeho dech. Sórenův obličej opanuje celé moje zorné pole a zastíní oblohu, hvězdy a měsíc. Vidím jenom jeho.

„Sutana,“ vydechnu. „Tentýž případ jako Ozamini, akorát bohyně se jmenuje Suta.“

„Polibek?“ Nespouští mě z očí.

Polknu. „Aminet.“

„Aminet,“ opakuje a vychutnává si každou hlásku.

Měla bych být připravená. Ačkoliv mám nedostatek zkušeností, vím, co přijde. O to mi přece šlo. Avšak zaskočí mě, jak moc si přeju, aby to udělal. Ne jako Thora, zlomená dívka, nebo Theodosia, pomstychtivá královna. Jenom jako Theo. Jako já. Možná tady na moři, kde nás nevidí nikdo kromě hvězd, můžu být tou dívkou. Alespoň na okamžik.

A tak když mě políbí, dovolím si polibek mu oplácet, protože *chci*. Chci cítit jeho ústa na svých a sytit se jeho dechem. Chci na kůži cítit jeho zhrublé dlaně. Chci se schovat v jeho náruči a zapomenout na Blaise, Ampelia, matku a deset tisíc lidí, kteří mě potřebují. Toužím se k němu tisknout tak dlouho, dokud se neproměníme ve dva bezejmenné lidi bez minulosti, které čeká jenom budoucnost.

Ale nemůžu zapomenout, ani na okamžik.

„Aminet,“ zamumlá Sóren s ústy na mých rtech a převalí se na záda. „Kvůli tomu jsem tě sem nepřivedl, však víš.“

„Vím.“ Snažím se udržet všech pět pohromadě. „Kdybys mě mínil svádět, nezačal bys s tou historkou o kočkách.“

Rozesměje se a zlehka mě štouchne do ramene. „Já jenom... Uvědomil jsem si, že tě několik týdnů nevidím. A tohle pomyšlení se mi nelíbí.“ Odmlčí se. „Nesnáším pobyt u dvora. Každý se tu přetvařuje. Tihle lidé jsou samá lichotka, lež a manipulace. Shrábnou každou výhodu, na kterou dosáhnou. Vyčerpává mě to. Domnívám se, že ty jsi jediná upřímná osoba v tomhle zatraceném paláci. Bude se mi po tobě stýskat.“

Vina mi sevře hrdlo, nemůžu ji přehlížet. I já nosím spoustu masek jako většina dvořanů. Možná víc. Manipuluji jím o sto šest. Třeba právě teď. Uvědomuji si, že nemám na vybranou, ale rozhodně se kvůli tomu necítím lépe.

Převalím se na bok, abych na něho viděla, a opřu se o loket. V mihotavém světle lucerny se jeho rysy zdají měkčí, nevinnější.

„I mně se po tobě bude stýskat, Sórene,“ sdělím mu tiše. Aspoň tohle není lež.

Zamračí se. „Opravdu?“ Vezme mě za ruku a špičkou prstu přejíždí po rýhách na mé dlani. Lehoučký dotek ve mně vyvolává zachvění. „Jak?“

„Jak co?“

„Jak se na mě můžeš podívat a nevidět jeho?“ Ušklíbne se, když to říká. Nemusím se ptát, koho myslí, avšak bezostyšná připomínka jeho otce na mě zapůsobí jako ledová lázeň. I Sóren vypadá schlíple a povolí sevření.

A já pochopím, že svého otce nenávidí. Tohle není vzpoura syna proti otci, anebo otcovo

nadřazené pohrdání mladším nástupcem, jenž jednou zaujme jeho místo. Je to čirá nenávist. Možná ne tak silná, jakou ke Corbinianovi cítím já, ale hodně podobná.

Nepříjemně mě zamrazí, protože najednou Sórenovi rozumím víc než dřív. O to ho mám radši. Což si nemůžu dovolit.

„Teď se musíš projít po prkně,“ oznámím a vyškubnu se mu. „Ani kapitán nesmí porušit svoje vlastní pravidla.“

„Vážně, Thoro,“ namítne. Ačkoliv mě z toho jména píchne u srdce, jsem za ně vděčná. Potřebuji si připomenout, že bublina, již jsme stvořili, není opravdová, a že osoba, za kterou mě považuje, není skutečná.

Po chvilce uvažování se rozhodnu říct mu pravdu, protože právě teď ničemu jinému neuvěří.

„Kdysi jsem tě doopravdy nesnášela,“ přiznám barvu. „Všichni jste mi připadali stejní – ty, císař, Theyn.“ Zavrtím hlavou a zhluboka se nadechnu. „Umíš si představit, jaké to je probudit se ve světě, kde jsi v bezpečí, milovaný a šťastný, a usínat s vědomím, že každý, koho jsi miloval, je mrtvý, a obklopují tě cizáci, kteří tě nechávají naživu jenom proto, že je to pro ně výhodné?“

„Ne.“

„Ne,“ opakuji, „protože jsi byl o pouhý rok starší, když se to stalo. Nebyla to tvoje vina a já to vím.“ Odmlčím se, abych se nadechla. „Nejsi jako tvůj otec.“

„Ale...“

„Nejsi takový!“ trvám pevně na svém. Je to pravda, ale vidím, že tomu sám nevěří.

Přesto jeho výraz změkne a já si uvědomím, jak moc potřeboval slyšet tahle slova, přestože jim nevěří. Možná mu nejde jenom o záchranu dámy v nesnázích. I on by byl rád, kdyby ho někdo spasil. Kdyby ho očistil od otcových hříchů a možná jsem jediná, kdo to může udělat.

Přisunu se blíž a zvednu ruku. Opřu ji o jeho tvář. Jeho oči jsou temné jako voda okolo nás.

„Yana Crebesti,“ hlesnu.

Polkne. „Co to znamená?“ ptá se.

Mohlo by to znamenat cokoli a on by z toho nebyl moc moudrý. Mohla bych mu říct, že mám v plánu ho zabít, že nenávidím Kalovaxiany a nezastavím se, dokud nebudou všichni mrtví. Nepoznal by rozdíl.

„Znamená to, že ti věřím.“

„Yana Crebesti,“ opakuje.

Překonám i tu nepatrnou vzdálenost, která nás dělí, a otřu se rty o jeho. Nejprve zlehka, ale když se jeho prsty zaboří do mých vlasů a přitisknou mě k sobě, není na našem polibku nic opatrného. Líbáme se, jako bychom si chtěli něco dokázat, ačkoliv bych neuměla říct co. Najednou nevím, kdo vlastně jsem. Jednotlivé postavy mi splývají. ThoraTheoTheodosia. Všechno mi uniká, až záleží jen na ústech, jazycích, rukou a dechu, kterých se najednou nedostává. Mé dlouhé vlasy nás obestrou jako opona a odříznou nás od zbytku světa. O to je snazší předstírat, že kromě nás nikdo neexistuje.

I on to musí cítit, protože když už se nemůžeme dál líbat, přivine mě k sobě a já přitisknu obličej do ohbí jeho krku. Zamumlá mi do ucha: „Můžeme pokračovat v plavbě. Za den budeme poblíž Esstény, za týden mineme Timmoree, za měsíc Brakku a pak... kdo ví? Můžeme plout až tam, kde nás nikdo nezná.“

Je to ode mě hanebné, ale umím si to dobře představit. Život tam, kde koruna – ať už zlatá nebo z popela – netíží moji hlavu. Život, kde nejsem zodpovědná za tisíce hladových, zubožených a zbitých lidí. Život, kde bych byla obyčejnou dívkou, která líbá chlapce, protože chce, a ne královnou, jež líbá prince, protože je klíčem k opětovnému získání její země. Takový život by

byl v mnoha směrech snazší. Ale už by nebyl můj, a přestože Sóren nenávidí svého otce a jeho svět, nebyl by ani jeho.

Přesto je krásné si na něj hrát.

„Slyšela jsem, že Brakka má vlastní delikatesu nazvanou *intu nakara*,“ poznamenám jakoby mimochodem.

Sóren vyprskne smíchy. „Surového mořského hada. Za delikatesu je považován pouze proto, že je vzácný – ne že by tak dobře chutnal. Je totiž přesně tak odporný, jak si ho představuješ.“

Nakrčím nos a políbím kousek obnažené kůže na jeho rameni těsně nad límcem košile. „Co když ho chci přesto ochutnat?“

„Potom dostaneš tolik *intu nakara*, kolik dokážeš sníst,“ slíbí. Prsty mi ledabyly pročešává vlasy. „Nicméně musím říct, že žádné *aminets* bohužel nebudou.“

„*Amineti*,“ opravím ho. „Množné číslo.“ Když už jsme u toho – ráno jsem na svém kontě neměla jediný *aminet*, avšak do večera jsem dostala tři *amineti* – od dvou různých chlapců. Pomyšlení na polibek od Blaise raději zaplaším a soustředím se na Sórena. „Nechápu proč?“

„Protože po mořském hadovi děsně páchne z pusy.“

„Vážně?“ Zvednu se a opřu se o paži, abych na něho lépe viděla. „Stejně se mi neubráníš.“

Jeho ruka se vyprostí z mých vlasů a klouže k pasu. „Ty si ten strašný smrad nedovedeš představit, ale prý to páchne na čtvrt míle daleko.“

„Nechutné,“ nakrčím nos.

Zasměje se, vezme mě do náruče a převálí se se mnou tak, aby se nade mnou tyčil. Blondaté vlasy, jež nosí v délce po ramena, mě šimrají do tváří, když mi na rty vtiskne další líný polibek. Když se chce odtáhnout, schválně se k němu přimknu a polibek tím prodloužím.

„Jednou tě do Brakky vezmu, aby sis pochutnala na hadovi, ale teď je načase doprovodit tě domů.“

Posadím se a sleduji, jak se vrací ke kormidlu a otáčí loď ke břehu. Jeho ostré rysy ve světle půlměsíce měknou a vypadá mladší než ve dne. Najednou mi připadá úplně jiný, než když jsem večer vstoupila na palubu. Náš vztah se změnil a už nikdy nebude jako dřív.

Před Stíny jsem prohlásila, že ho dokážu zabít a odstartovat tím občanskou válku, a teď jsem si tímhle plánem mnohem jistější. Mezi princem a císařem už panuje takové napětí, že nebudu muset přilévat olej do ohně. Zároveň pochybuji, že budu schopná Sórena zabít, až přijde čas. Myslela jsem vážně, když jsem říkala, že není jako jeho otec. A nejsem schopná předstírat pravý opak.

Najednou se překvapivě ochladilo. Zvedla jsem se, zahalila jsem se do deky a stoupla jsem si za Sórena. Na nahých předloktích mu naskočila husí kůže, proto jsem do příkrývky zabalila i jeho. Kdybych se vyhoupla na špičky, byla bych dost vysoká, abych se mu mohla bradou opřít o rameno.

„Slibuješ?“ zeptám se ho.

„Co ti mám slíbit?“ Otočí ke mně hlavu a já ucítím na rtech jeho dech.

„Že mě odtud odvezeš.“ Už když to říkám, netuším, která moje část se vlastně ptá.

Přes obličej mu přelétne stín a mě napadne, že jsem se v něm zmýlila. Že mu vlastně vůbec nerozumím. Lekce astreanštiny a celá tahle půlnoční plavba se může počítat jako zrada, ale malá. Dá se odpustit, byť se člověk nevyhne trestu. Ale útěk... Nejenom mlhavé plány, ale závazný slib – to je něco úplně jiného. Sóren je dost bystrý, aby to věděl. Je dost chytrý, aby pochopil, na co se ptám: jestli by mě postavil nad své povinnosti prince.

Povzdechne si a vtiskne mi polibek na čelo. „Taky na to jednou dojde,“ zamumlá.

Není to moc, ale je to začátek.

ZKOUŠKA

Po celou zpáteční cestu si vyměňujeme rychlé zoufalé polibky. Sotva se stačíme vrátit v časovém limitu, který nám stanovil Blaise. Oba bereme určenou hodinu vážně, byť každý z jiných důvodů. Sóren má strach, aby můj Stín nenahlásil noční útěk císaři, a já se bojím, aby Blaise nedospěl k závěru, že jsem se dostala do potíží, a neprovedl nějakou hloupost. Dokonce i když mě Sóren políbil před dveřmi vedoucími do mého šatníku, nemohla jsem si nevzpomenout na Blaisův předchozí polibek. V mé mysli splynuly v jedno a dělalo mi potíže rozlišit, kdo je kdo.

„Navštívím tě, až se vrátím,“ slíbí mi Sóren. „Přivezu ti nějaký suvenýr.“

Suvenýr z Vecturie, připomenu si. Ze země, která se podobá té mojí, a princ a jeho muži se ji chystají porobit. Protože takoví jsou. Sóren je nájezdník a já na to nesmím zapomínat.

Dám mu poslední pusu, než otevřu dvířka a vlezu do skříně. Šaty mám stále nepříjemně mokré, ale pořád je to lepší, než kdyby se našly na Sórenově lodi, anebo jeho námořnické oblečení v mojí komnatě.

V místnosti panuje ticho, až na Heronovo hlasité chrápání.

„Mám ho,“ hlásím tomu, kdo poslouchá. „Anebo skoro. Už je do mě napůl zamilovaný, a až se vrátí z Vecturie, tak ho dorazím.“

Nedodám, že zamilovaná jsem taky.

„Je něco nového?“ zeptám se místo toho.

Blaise si odkašle. „Artina matka dnes odplula. Má rychlou loď. Měla by do Vecturie dospět o pár dní dřív než oni. Na přípravu moc času nezbude, ale přinejmenším stihne Vecturiany varovat. Mohou spojit síly a zaútočit na nepřátele z nejbližšího ostrova. Kalovaxianů je sice víc, ale oni budou ve výhodě, a měli by být schopni udržet si je od těla. Kalovaxiané se domnívají, že obsadit ostrovy bude hračka. Pokud narazí na odpor, mohli by si říct, že taková zemička jim za to nestojí, a obrátit loď.“

Přikývnu. „Co ostatní? Spí?“

„Ano. Za chvíli začne svítat.“

Jsem vyčerpaná, v hlavě mi hučí. Jsem plná myšlenek na Prokletého draka, svobodu a vzácný zvuk Sórenova smíchu. Snažím se nepřemýšlet o Blaiseovi a jeho polibku.

Neubráním se zívnutí. Jsem unavenější, než se zdá.

„Asi se k nim přidám,“ zahuhlám a vlezu do postele, aniž bych se obtěžovala s převlékáním. „Měl bys udělat totéž.“

„Nejsem unavený. Kromě toho by někdo měl držet hlídku.“

Chystám se protestovat, když vtom ucítím pod polštářem něco tvrdého. Sáhnu pod něj a nahmatám hned dvě věci. První je tenká stříbrná dýka v pochvě. Přidržím ji v pruhu měsíčního světla, jež proudí do komnaty oknem, a kochám se jí. Dočista jsem zapoměla, jak elegantní zbraně se zde vyráběly – se zdobenými rukojeťmi a úzkými čepelemi. Tolik se liší od humpoláckých železných mečů Kalovaxianů.

Druhou položkou je malá skleněná nádobka se lžící opaleskující tekutiny uvnitř.

„Předpokládám, že tohle není k jídlu,“ prohodím. Otáčím lahvičku v prstech.

„Ne. Ledaže by ses chtěla proměnit v popel,“ odpoví Blaise.

Skoro ampuli upustím, čímž bych způsobila katastrofu. Encatrio. Tekutý oheň. Slyšela jsem o něm, ale recept je přísně střežené tajemství a zná jej pouze pár vyvolených. Dokonce ani císaři se nedostal do rukou a rozhodně se mu nedá upřít, že by se nesnažil.

„Napadlo nás, že by se hodilo něco, co bys mohla předat své kamarádce a jejímu okouzlujícímu tatínkovi.“ Slovo *kamarádce* vysloví s patřičným sarkasmem. „Další způsob, jak Kalovaxiany oslabit je přimět je, aby se nás báli. Když se nám podaří zabít jejich nejsilnějšího válečníka, budou si myslet, že jsme schopni dostat se komukoliv na kobytku, a císaře to oslabí.“

Sevřu lahvičku mnohem pevněji. Představuje touhu i hrozbu. Blaise má pravdu. Kdyby se nám podařilo Theyna zneškodnit, byla by to pro císaře stejně silná rána jako zabití Sórena. Kromě toho mě Theyn pronásleduje ve zlých snech tak často jako císař. Zavraždil mou matku, bil mě a tyranizoval, aniž se sebeméně zastyděl. Toho by mi líto nebylo.

Zato Cress... Ať už si o ní Blaise myslí cokoliv, byla mi opravdovou přítelkyní, dokonce i když jí být neměla. Mockrát mě chránila a zvedala mě, když jsem nemohla sama vstát. Ona byla tím důvodem, proč jsem ráno vstala z postele, přestože jsem si zoufale přála zemřít. Bez ní bych nepřežila. Copak ji můžu zabít?

Věděla jsem, že k tomu dojde. Že ji kvůli své zemi zradím. Ale nikdy by mě nenapadlo zajít tak daleko. Vzpomínám, jak se matce vytrácelo světlo z očí, jak ochabovalo sevření její ruky. Myslím na meč, zarývající se do Ampeliových zad. Na způsob, jakým se můj otec zachvěl, než naposledy vydechl. Najednou je to Cress, kdo přede mnou umírá, a já vidím, jak se duše vytrácí z jejího těla.

Více než jednou mě nazvala svojí duchovní sestrou, což je kalovaxianský výraz pro přátelství, které dalekosáhle přesahuje rodinné vazby. Je tak hluboké, jako by dva lidé sdíleli jedno srdce. Připadalo mi to poštetilé vzhledem k tomu, že právě její otec se postaral, abych žádnou rodinu neměla. Ale kdybych teď ztratila Cress, kdybych ji zabila, moje srdce by utržilo ránu, z níž by se nikdy nevzpamatovalo.

Tohle je Thořina slabost, říkám si, ale není. Ne tak docela.

„Theo,“ osloví mě varovně Blaise. Drtím lahvičku v dlani a jsem v pokušení vrhnout ji na stěnu, za níž sedí.

Poskytl mi naději, když už jsem žádnou neměla. Je moje záchranné lano v bouři, ale právě teď si přeju, aby se byl nikdy nevrátil. Kéž bych tu byla sama, obklopená pravými Stíny, milosrdně lhostejná ke všemu, co se děje vně paláce.

Ale opět nemám na vybranou. Ve skutečnosti ne. To bolí nejvíc.

„Jsem utahaná, jdu spát,“ prohlásím a zasunu dýku i jed pod polštář.

„Theo!“ Jeho hlas práskne jako plachta ve větru.

„Poslouchám,“ řeknu stejně ostře. „Dnes v noci je vyřídím dost těžko. Udeřit na Theyna je riskantní a potřebujeme plán.“

Významně mlčí. „Ale uděláš to,“ ujišťuje se. Jeho pochybnosti mi vadí. Je jasné, že mi zcela nedůvěřuje. Těžko mu to můžu zazlívát. Vždyť nevěřím ani sama sobě.

Neodpovím a on na mě netlačí. Ale já vím, že mu trpělivost dlouho nevydrží. Brzy bude chtít odpověď a já nevím, jestli mu nějakou dám.

POCHYBNOSTI

Den po Sórenově odjezdu se Theyn vrátí z dolů, avšak jed zůstane ukrytý v mojí matraci spolu se zničenou noční košilí, kterou jsem tam zastrčila po první schůzce s Blaisem. I tak mě tíží vědomí, že ho mám.

Zabít Theyna je správné a nezbytné, o tom není pochyb. I z dálky z něho skoro cítím čerstvou krev. Astreanskou krev. Kdyby šlo jenom o něho, neváhala bych. Beze špetky viny bych mu mohla nalít jed rovnou do krku. Sledovala bych, jak se mu z očí vytrácí světlo a usmívala bych se. Možná bych potom konečně našla klid v duši. Aspoň částečně.

Ale čím víc o tom přemýšlím, tím jistější jsem si jednou věcí: nedokážu Cress zabít, jako bych nedokázala zabít sebe.

Uplyne týden a Stíny si dávno musely všimnout, že s úderem váhám. Nijak to nekomentují, přesto slyším jejich připomínky. Jsou cítit v každém rozhovoru, skrývají se v tichu. Vyčkávají a mě každý den váhání stojí část jejich respektu.

Není to tvoje kamarádka, opakují stále znovu a znovu, ale vím, že si něco nalhávám. Pamatuji si dívku, která mě chránila před tyrany, a rozmazala mi po obličeji popel z koruny tak, aby se místo ostudy proměnil ve válečné barvy, i když věděla, že ji za to stihne trest. Předčítala mi ze své oblíbené knížky, aby mi ulevila od bolesti z výprasku. Stala se mou přítelkyní přesto, že měla tisíc dobrých důvodů se mě stranit.

Je to tvůj nepřítel. Ale není. Crescentia má svoje chyby – třeba je sobecká a vypočítavá – ale není krutá. Nemá na rukou krev a nedopustila se žádného zločinu. Pouze se narodila v nesprávné zemi špatnému muži. Copak si za to zaslouží smrt? Nebudu potom stejná jako císař?

Poslední dobou se ráno budím promáčená ledovým potem, přestože už to není Theynova zjizvená tvář, co mě děsí ve snech, anebo císařovy kruté oči, ale Crescentiin úsměv. Natahuje ke mně ruku jako tenkrát před lety. „*Budeme kamarádky*,“ říká mi ve snech, a vzápětí její růžová pleť zešedne a ústa se otevrou v němém výkřiku. Upírá na mě krví podlité oči, které žalují. Vyděšená, zrazená. Chci jí pomoci, ale zamrzla jsem na místě, a můžu se jenom dívat, jak se život vytrácí z jejích očí, jako když mě opouštěla matka.

Když moje výkřiky probudí Stíny, lžu. Vykládám jim historky, kterým se dá lehko uvěřit – že se mi zdálo o tom, jak Theyn vraždí moji matku, anebo o bičování.

Ačkoliv mu nevidím do tváře, slyším pochybnosti v tom, jak Blaise dýchá, z jeho kroků zní varování. Zase si připadám, jako když jsme se jako malí štípali. Kdo podlehne jako první? Pro jednu jsem ráda, že nás odděluje zeď, protože kdyby mi pohlédl do očí a zeptal se, co se děje, zhroutila bych se. Kvůli jedné kalovaxiánské dívce.

Možná by mě potom nechali být. Prohlásili by mě za beznadějný případ a odešli by. Ať si mě císař ponechá. Oni svou válku povedou jinde. Nemohla bych jim nic vyčítat. Co jsem to za královnu, když stavím nepřítele nad svůj vlastní lid?

I Cress se vyhýbám. Ráno po Sórenově odjezdu mě probudilo melodické zaklepání.

„Vypadáš příšerně,“ sdělila mi vesele, když ke mně vplula ještě před snídaní. Nechtěla mě ranit a já jí nemohla nic vyčítat. Měla totiž pravdu. Já se příšerně dokonce i *cítla*. Od rozloučení se Sórenem uplynulo pouhých pět hodin, z nichž většinu jsem strávila převalováním na lůžku. Myslela jsem na jed a tížila mě Blaisova slova.

„Není mi dobře,“ zamumlala jsem, což byla pravda. „Dnes s vámi neposnídám.“

Její úsměv zakolísá. „Potom ti nechám snídání donést. A zůstanu s tebou a budu ti dělat

společnost. Otec mi přivezl novou knihu – o astreanském folklóru. Určitě se ti bude –“

„Ne,“ vylétne ze mě dřív a příkřeji, než jsem chtěla. Nemile se mě dotkla představa, že mi bude předčítat z knihy, která je mi zapovězená. Vědomí, že se v mé matraci skrývá jed určený pro ni, mi na náladě nepřídalo.

Cress vykulila oči jako dítě a roztrásla se jí brada. Tvářila se tak udiveně, že jsem se jí málem omluvila. Skoro jsem ji poprosila, aby u mě zůstala a dělala mi společnost. Udělala bych cokoliv, abych ji udržela v dobré náladě, ale odolala jsem.

Po chvíli přikývla, ale já poznala, že mi nevěří. Otevřela pusku, aby něco řekla, ale zase ji rychle zaklapla.

„Doufám, že se ti brzy uleví, Thoro,“ zašeptala a odešla.

Dva dny poté mi poslala vzkaz s prosbou, abych s ní jela ke švadleně. Odpověděla jsem, že mám lekci tance, kterou nemůžu vynechat. Včera za mnou zaskočila, ale já poprosila Hou, aby neotvírala. Jako že nejsme doma. Otrokyně se na mě ostražitě podívala, ale poslechla.

Ale jestli o Cress něco vím zcela jistě, tak to, že je paličatá a vždycky najde způsob, jak si prosadit svou.

Dnes to zkouší znovu, zatímco snídám. Zve mě na maskarní ples, pořádaný při příležitosti návratu otce z cest. Nemůžu odmítnout, přestože to znamená, že si budu muset na hlavu posadit svou nenáviděnou korunu z popela. Tím pádem nepotřebuji žádnou masku.

Ukážu pozvánku Hoe. Přelétne po ní tmavýma očima. Nakrčí obočí. Zamyšleně ke mně vzhledne, pak přikývne a odspěchá z místnosti. Maskarní ples vyžaduje přípravu a času není nazbyt. Typická Crescentia – vždycky něco vymyslí na poslední chvíli a nestará se, kdo odvede nezbytnou práci. Avšak ani její nedostatek ohleduplnosti mě netrápí tolik jako jindy. Myslím jenom na jed.

„Něco vzrušujícího?“ vyzvídá Blaise, když Hoa odejde.

„Cress večer pořádá maskarní ples na oslavu návratu svého otce z *inspekce* dolů.“ Stíny neodpoví a já si uvědomím, že jsem použila kalovaxianský výraz *maskentanz*, který neznají.

„Večírek v převlecích,“ vysvětluji.

Pořád mlčí a jejich očekávání mě dusí.

„Na to, abych je otráвила, tam bude moc lidí,“ vyhrknu dřív, než někdo z nich promluví o tom, co se jim honí hlavou. „Mohla bych snadno udělat chybu a zabít špatnou osobu.“

„Všichni jsou Kalovaxiané, takže špatnou osobu nezabiješ,“ uleví si Artemisia a z jejích slov odkapává jed. „A mezi tolika lidmi se travič hravě ztratí.“

Rozumím kousavosti ukryté v jejích slovech, přestože si nejsem jistá, jestli jim rozumím tak jako kdysi. Kdybych dnes večer mohla otrávit všechny Kalovaxiany v tomto paláci, udělala bych to? Jsem skoro ráda, že nemám tu možnost, protože nevím, jak bych se zachovala. Ano, zbavila bych se tím císaře, Theyna a všech válečníků, kteří mají na rukou krev a neznají slitování, ale jsou tu i děti, jež se provinily jenom tím, že se narodily v nesprávné zemi.

Ale to Artemisii vysvětlovat nebudu.

„Travič s *astreanským* jedem? Jen tahle skutečnost vrhá vinu na mě a Theyn je císařův nejlepší přítel. Corbinian by mě za to mohl i zabít. A pokud jed vyplývám na někoho jiného, těžko se nám podaří získat další. Kdybyste ho měli dost, dávno byste vytrávili celý palác,“ odpovím, abych jí sebrala vítr z plachet. Promnu si spánky. Ze všeho mě začíná bolet hlava.

„Brzy se do toho pustím, ale napřed potřebuji plán, a zatím jsem neměla čas nějaký vymyslet.“

„Dodneška jsi s žádným *nepřišla*,“ vyčte mi Artemisia, „a všichni víme, že ses o to ani nepokusila. Nebo snad ano?“

Nemám, co bych jí odpověděla. I přes stěnu cítím její pohrdání. Má horkou hlavu, ale tohle s tím nesouvisí.

„Ozval se nám zvěd ze Zemského dolu,“ hlásí Heron. „Theyn zkrátil přiděly jídla na polovic a do práce musejí nastoupit ještě mladší děti. Některým je jenom osm. Zprávy z ostatních dolů zatím nedorazily, ale já se bojím, že budou stejné.“

„Trest za povstání?“

„Ano i ne,“ odpoví unaveně Blaise. Zajímalo by mě, kdy se naposledy pořádně vyspal. „Vzpoura samozřejmě ničemu nepomohla, ale důvod ke snížení přidělů je jiný. A ty děti... Otroků ubývá a drahokamů jakbysmet. Což bude nejspíš další důvod, proč se Kalovaxiané rozhodli zaútočit na Vecturii. Potřebují víc otroků.“

Nemůžu si nevzpomenout na Goraki, kterou Kalovaxiané celou vypálili, když došly zdroje, a utekli. Zajímalo by mě, jestli Blaise napadlo totéž. Utíká nám čas.

Žaludek se mi sevře. „A rozkazy vydal Theyn,“ dopovím. Nepopřou to. „Věřte, že bych s ním s obrovskou radostí skoncovala, ale dnes večer to nejde. Kdyby to nevyšlo, situace by se jenom zhoršila.“

„Víš určitě, že je to pravý důvod, proč váháš?“ zeptá se Artemisia svým kousavým hlasem tak tichým, že ji skoro neslyším.

„Artemisie!“ zasyčí Heron.

„Ne, to je v pořádku.“ Přistoupím k ní blíž a do hlasu se mi vetře břítkost. Nesmím projevit pochybnosti, nesmím projevit strach. „Jestli máš něco na srdci, tak ven s tím. Velmi mě zajímá, co si myslíš.“

Přivítá mě zatvrzelé ticho, ale neuleví se mi, protože o sobě pochybuji především já sama. Přestože vím, kam patřím. Kalovaxiané mě připravili úplně o všechno – o matku, zemi, svobodnou vůli. Od Ampeliovy smrti čekám na příležitost se pomstít a Thoru nadobro pohřbít. Nadešel kýžený okamžik a já si nejsem jistá, jestli ho dokážu využít.

*

Po obědě jsem sama ve své komnatě. Tak sama, jak jenom můžu být. Vtom někdo rychle a tiše zaklepe na moje dveře. Crescentia to není a rázné klepání strážných se nedá s ničím splést. Netuším, kdo by to mohl být. Hoa uklízí nádobí, proto jdu otevřít.

Opatrně stisknu kliku, ale na prahu nikdo nestojí. Rozhlížím se po chodbě, ale ta je prázdná. Chystám se zaklapnout, když vtom si na podlaze všimnu srolovaného pergamenu.

Zvednu ho a vrátím se do komnaty. Pevně za sebou zavřu. Dopis zastrčím do kapsy. Má na sobě Sórenovu pečeť, draka plivajícího oheň.

„Něco se nám zdálo,“ zamumlám k Hoe, ale zdá se, že mi nevěří.

Když odchází s podnosem v ruce, podezřívavě se na mě podívá. Usměju se na ni jako vždycky, ale nemyslím, že bych ji tím ošálila.

Není to poprvé, kdy se sama sebe ptám, jak mě asi vnímá. Zná mě od mých šesti let. Objímala mě, když jsem plakala, a ukládala mě do postýlky. Přesto jí nevěřím. Zkrátka už jsem taková. Nevěřím lidem, protože mockrát zklamali moji důvěru. Ale svým způsobem ji mám ráda. Je to stín lásky, kterou cítím ke své matce. Má zhruba stejný tvar, avšak chybí v něm opravdová náklonnost a teplo. Hoa se na mě někdy podívá způsobem, jako by viděla svého vlastního ducha. Ale já se jí nemůžu na nic zeptat, a i kdybych to udělala, určitě by mi nic neřekla.

Sotva za ní zapadnou dveře, vytáhnu dopis z kapsy, rozlomím pečeť a rozvinu pergamen.

„Od prince?“ vyzvídá Blaise.

Neodpovím, jenom přikývnu. Sórenovo neuspořádané písmo se špatně čte.

Drahá Thoro,

včera v noci se mi o Tobě zdálo, a když jsem se ráno probudil, přísahal bych, že se kolem mě vznášela tvoje vůně. Takhle to chodí celý týden. Pronásleduješ mě ve spaní, i když bdím. Chtěl bych se s Tebou dělit o svoje myšlenky, rád bych se Tě vyptával na Tvůj názor. Obvykle se na výpravy těším, baví mě být na moři jenom s posádkou. Nikdo na mě netlačí, nemusím se přetvařovat. Nikdo si tu na nic nehraje, mastíme karty a popíjíme pivo. Ale teď bych dal bůhvíco za to, kdybych mohl být v tom zpropadeném paláci, protože bys tam byla se mnou.

Stručně řečeno: strašně se mi po tobě stýská a zajímalo by mě, jestli ti také chybím.

Erik si mě kvůli Tobě neustále dobírá, ačkoliv já chovám podezření, že mi tak trochu závidí. Kdybych byl lepší člověk, nechal bych tě být a jeho bych povzbuzoval, aby si tě namluvil, protože on by pro Tebe byl bezpečnější volbou. Oba víme, jak obrovský hněv by nás stihl, kdyby se otec dozvěděl, jak moc mi na Tobě záleží. Avšak nejsem dost nesobecký, abych ustoupil stranou, ačkoliv kdybys mě o to požádala, určitě bych to zkusil. Mohla bys po mně chtít celý oceán a já bych našel způsob, jak Ti ho položit k nohám.

Moře je klidné a všechno probíhá hladce tak, jak má. Než nadejde nový měsíc, přivezu otci příznivé poselství, které by ho mělo učinit šťastným. Kdybys mi chtěla poslat dopis, a já doufám, že chtít budeš, polož ho tam, kde jsi objevila tento, a věř, že si ke mně cestu najde.

Tvůj Sóren

Dopis si přečtu dvakrát. Ze Sorenových slov se mi točí hlava. Kdybych tu byla sama, možná bych se usmála a přitiskla pergamen k srdci nebo ke rtům. Představila bych si, jak se princ ve své kajutě při světle svíčky lopotí se slovy a hryže konec psacího brku, když se snaží položit svoje myšlenky na papír. Možná bych si lámala hlavu, co přesně se mu o mně zdá.

Ale sama nikdy nejsem a pro jednu jsem za to vděčná. Stíny hlídají každé hnutí v mé tváři. Připomínají mi, kdo jsem a co je v sázce. Zejména po naší předchozí hádce pátrají po příznacích mých pochybností. Nesmějí na mně poznat, že nějaké mám.

Nesmějí na mně poznat, že jsem částečně zamilovaná do prince, kterého jsem si předsevzala zabít.

„Nepíše nic zajímavého a o Vecturii se vůbec nezmínil.“ Zmačkám pergamen v dlaních a sverepě ho cupuji. „Vyznává mi lásku a nezmiňuje se o ničem, co dělá. Moře je prý klidné a brzy bude v cíli. Což samozřejmě platilo před několika dny. Prý se vrátí do novoluní. Což je za čtrnáct dní.“

„Jestliže je moře klidné, do Vecturie by měl dorazit dnes,“ míní Artemisia. Mluví břitce, ale předchozí hádka už je zapomenuta.

„Škoda že žádný z vás není Ohnivý strážce,“ postěžuji si. Hledím na zbytky pergamenu ve své ruce. Kéž bych je mohla spálit! Roztrhala jsem ho na malé kousíčky, ale nerada bych, aby je někdo posbíral a složil.

Není to poprvé, kdy mě napadne, jestli bych dokázala rozdělat oheň. Jestli je pověst pravdivá a v mých žilách skutečně proudí krev boha Houzzah, potom by to mělo být snadné i bez nácviku a duchovního kamene. Oheň mě přitahuje víc než ostatní živly. Cloumá mnou pokušení použít jakoukoliv sílu, kterou se mi podaří shromáždit. Avšak potlačím je. Nikdy to nezkusím. Před obléháním jsem často slýchala historky o lidech, kteří se považovali za požehnané, byť tomu tak nebylo. Bohové je potrestali za jejich zpupnost a pýchu. Nemůžu riskovat jejich hněv, obzvláště ne teď, kdy by mě jediná chyba mohla zničit. Astrea by navěky padla.

Znovu slyším Artemisiina slova, jimiž pochybovala o bozích a jejich moci. Co když je na jejím podezření něco pravdy? Proč bohové Astreu nezachránili, když nás tak milovali? Kdybych skutečně pocházela z dynastie boha Houzzah, jak mohl dopustit, aby se mnou Kalovaxiané tak odporně zacházeli, a nic pro mě neudělat? Nechce se mi na to myslet nebo pokládat si tyhle otázky, ale nemůžu si pomoci.

Avšak chci věřit, že matka na mě čeká na Věčnosti. Jestli ne – jestli žádná Věčnost není – netuším, co si počnu. Jediným důvodem, proč každé ráno vstanu z postele, je představa, že se s ní znovu setkám. Legenda praví, že používat magické kameny bez svolení bohů je svatokrádež, a ten, kdo se jí dopustí, nebude vpuštěn na Věčnost. Ačkoliv bych strašně ráda cítila oheň šlehající ze špiček mých prstů a spálila svět kolem sebe na popel, odmítám kvůli tomu ohrožit svůj život na Věčnosti.

„Art,“ vytrhne mě Blaise z chmurných myšlenek.

„Můžu ti s tím pomoci,“ nabídne se.

Slyším, jak opatrně otvírá dveře a plíží se do mojí komnaty. Stáhne si z hlavy kapuci a já poprvé vidím její obličej. Spolknou překvapení – nevypadá vůbec tak, jak jsem očekávala.

Je útlá jako dítě. Odhaduji, že může být stejně stará jako já, možná nepatrně starší. Ovšem nejvíc mě zaskočí, že není Astreanka, alespoň ne úplně. Sice je snědá a má tmavé oči, ale ty její jsou šikmé. Srdčitý obličej rámuje ostře vystupující lícní kosti poseté pihami. Ústa jsou malá a vyšpulená. Vím, že její matka pochází z Astrey, což znamená, že její otec bude odněkud z Východu, ačkoliv víc si netroufám hádat.

Avšak nejzvláštnější jsou na ní vlasy, husté a rovné, jež jí spadají až k lopatkám. U kořínků jsou bílé, zato na koncích blankytně modré. Barva se mihotá a mění jako mořská hladina, na níž pluje vodní drahokam.

Někteří Strážci se fyzicky podobají živlu, k němuž se hlásí. Traduje se stará historka o Zemském strážci, jehož pleť úplně zešedla a ztvrdla, ale většinou jde o drobné náznaky, jako třeba jizvičky. Ampelio mi jednou ukázal svoje znamení. Vypadalo jako čerstvá, jasně červená popálenina v oblasti srdce, ale on povídal, že ji má od doby, kdy dokončil trénink.

Artemisia se na mě podrážděně podívá a já si uvědomím, že na ni zírám. Přehodí si vlasy přes ramena a ty se zbarví do temného odstínu, jako mám já. Copak mě záměrně napodobuje? Ráda bych se jí na to zeptala, ale beztak se na mě zlobí. Nechci ji víc dráždit.

„Promiň,“ kaju se. „To ty tvoje vlasy – jenom jsem překvapená.“

„Měla by ses s tím smířit,“ doporučí mi, ale její výraz se nezmění. Neznám ji natolik, abych byla schopná určit, jestli se na mě pořád zlobí nebo je zkrátka taková.

„Jsou krásné,“ řeknu v naději, že se usměje. Jenom pokrčí rameny.

„Je to svízel,“ odpoví. „Když jsem utekla z dolů, každý hledal dívku s modrými vlasy, a bez vodního kamene jsem neměla dost sil, abych změnila barvu na víc než pár minut. Máš nějakou misku, kam bychom mohly dát ty útržky?“

Ukážu na toaletní stůl, kde stojí miska, v níž Hoa míchá masti. Artemisia mi ji podá a já do ní vhodím rozcupovaný pergamen. Přidrží dlaň nad miskou, čímž ji úplně zakryje. Drahokamy v jejích vlasech pomrkávají a třpytí se, když pevně tiskne víčka k sobě. Cítím, jak vzduch kolem nás traská nakumulovanou energií. Skončí to tak rychle, jak to začalo. Prudce otevře oči a modře jimi po mně blýskne, než její duhovky zase ztmavnou. Zvedne ruku z misky a obě se do ní podíváme.

Roztrhaný dopis je pryč. Proměnil se v hustou tekutinu barvy pergamenu.

„Přeměnila jsi jej na vodu?“

„Ne tak docela,“ odpoví a našpulí rty. „Jenom jsem ho rozpustila. Jednou by stejně podlehl zkáze a já jsem tenhle proces jenom urychlila. Teď se jej snáze zbavíš. Doporučovala bych přelít do nočníku.“

Misku mi podá. Naše prsty se o sebe otřou. Její kůže je chladná a hladká.

„Děkuji ti.“

„Měly bychom vymyslet vhodnou odpověď.“ Sepne ruce před tělem. „Blaise, Herone, tohle vás nebude bavit. Porozhlédněte se po paláci, jestli nezjistíte něco nového.“

Blaise zaváhá. „Art...“ varuje ji.

„Bez obav, budu hodná,“ slíbí s tak sladkým úsměvem, že musí být falešný.

Ostatní to vědí taky, protože Heron si hlasitě odfrkne a Blaise si povzdechne. Přesto se podvolí. Boty zaduní o kamennou podlahu, dveře se otevřou a zase se zabouchnou. Jakmile jsou pryč, Art se zlověstně zazubí. Já se usadím ke stolu a připravím si psací brk a pergamen. Nepříjemně si uvědomuji Artemisiinu přítomnost.

Chce mě znervózit. Připomenout mi, že já ji potřebuji víc, než ona potřebuje mě, ale tu radost jí neudělám. Rozhodně se nenechám tyranizovat.

„Nemůžu psát, když mi civíš přes rameno!“ obořím se na ni.

„Měla bys být ráda, že máš publikum pro svoje divadýlko,“ odpoví rázně.

„Jestli tomu má princ uvěřit, tak tomu především musím uvěřit já,“ namítnu. „Večer budu vědět, co je pravé a co přetvářka.“

„Opravdu?“ zacvrliká a nachýlí hlavu. „Proto stavíš kalovaxiánské vrahouny nad svůj vlastní lid?“

Takže naši předchozí hádku z hlavy nepustila, jenom si dávala načas. Čekala, až budu sama a bezbranná. Ale já nepotřebuju Blaise, aby se mě zastal.

„Nehodlám riskovat naše životy a jednat ve spěchu jenom proto, aby sis mohla ověřit, jak jsem loajální.“

Zasměje se, ale žádné veselí v tom není. „Ty si myslíš, že je to jenom zkouška? Copak jsi zapomněla, co Theyn udělal našemu lidu? Tvé matce?“

Její slova štípou, ale nenechám se rozhodit.

„Nemluvila jsem o Theynovi,“ prohlásím. „Tebe především zajímá, jestli jsem víc loajální ke Crescentii než k tobě.“

Pokrčí rameny. „Od začátku vím, že se ti nedá věřit. Ta holka byl Blaisův nápad.“

„Nemusím vám nic dokazovat. Jim, ani tobě,“ ohradím se a zvednu bradu. „Nehodlám zničit vše, co jsme vydřeli, kvůli nějakému horkou jehlou ušitému plánu. Udeřím, až nastane správný okamžik.“

Její úsměv je krutý a posměšný. „Samozřejmě, Vaše Veličenstvo.“

Odvrátím se od ní zpátky k dopisu. Snažím se nevnímat, že mi čte přes rameno.

Drahý Sórene,

nemůžu uvěřit, že na mě myslíš stejně jako já na Tebe. Nějak si neumím představit, že bys za takových okolností dokázal velet posádce lodi. Závidím Ti, že máš Erika. Alespoň si máš s kým popovídat. Já nemám nikoho. Crescentia by mě nepochopila. Nikdy by mi neodpustila a já jí nemůžu nic vyčítat. Sama sobě nerozumím. Ale nemůžu popřít, že moje srdce patří Tobě – bez ohledu na to, jak je to nevhodné nebo nebezpečné.

Artemisia si pohrdavě odfrkne a mně zrudnou tváře. Ano, tohle už je trochu moc, ale copak nejsou všechny milostné dopisy patetické? Ignoruji ji a pokračuji:

Probudil jsi ve mně nesmírnou zvědavost. O čem přesně se Ti zdálo? Těším se, až se vrátíš, abychom mohli Tvoje sny proměnit ve skutečnost.

Art se znovu uchechtne, ale tentokrát jako by se mnou souhlasila, takže si zřejmě počínám správně, i když se cítím hloupě. Zaváhám. Vím, co chci Sórenovi sdělit, ale vadí mi, že Artemisia tiše – ale zase ne tak tiše – posuzuje každé slovo, které napíšu. Nakonec se rozhodnu napsat pravdu. Trochu se bojím, že se můj list dostane do nesprávných rukou, ale Sóren mi v tom svém napsal spoustu nebezpečných věcí. Když se nebál on, neměla bych se bát ani já.

Nechci od Tebe nic tak přemrštěného jako moře, i když tak obrovský dar mi nemůže nikdo dát. Chci Tebe. Ráda bych se s Tebou procházela ruku v ruce za denního světla. Toužím Tě líbat a nestarat se, kdo nás při tom uvidí. A když o Tobě sním – což se děje až moc často – představuji si svět, v němž je tohle všechno možné.

Na tohle Artemisia neřekne nic, což je skoro horší. Skloním se nad pergamenem a napíšu něco, co mi bude muset schválit.

Vyprávěj mi prosím o svých dnech a jak je prožíváš. Moje jsou obyčejné a jednotvárné. Hodně si čtu anebo naslouchám dvorským klepům. Nejzajímavější věc, která se tu přetřásá, je závěť zesnulého lorda Gibraltara, jenž zanechal veškerý majetek svému levobočkovi a jeho žena a dcery utřely nos. Prosím Tě, napiš mi něco zajímavějšího.

*Netrpělivě počítám dny zbývající do novoluní. Těším se, až Tě budu zase objímat.
Tvoje Thora*

MAŠKARNÍ PLES

Hodinu před maškarním plesem někdo zaklepe na moje dveře. Tohle zaklepání neznám, ale když dveře otevřu, najdu za nimi jednoho ze sluhů Crescentiiny rodiny, postaršího muže s vrásčitou tváří a zakalenýma očima. Beze slova mi podá velkou krabici a kývne na pozdrav. Zmizí dřív, než mu stačím poděkovat.

Odnesu ji dovnitř a postavím na stůl. Když zvednu víko, srdce se mi bolestivě sevře v hrudi. Doufám, že si Stíny ničeho nevšimly.

Uvnitř leží nádherná róba ušitá z mnoha vrstev tyrkysového šifonu. Zvednu ji a kochám se její krásou. Je lehoučká jako dech. A nevážila by vůbec nic, kdyby svrchní sukně nebyla posítá zlatými disky ve tvaru rybích šupin. Anebo přesněji řečeno šupin sirény.

Já a Cress jsme sirény vždycky milovaly. Jako děti jsme o nich přečetly každou knížku, kterou jsme našly v knihovně jejího otce, a během vyučování jsme si do sešitu kreslily jejich obrázky. Cress dokonce souhlasila s několika plavbami na lodi a přetrpěla mořskou nemoc v naději, že nějakou sirénu zahlédneme. Co na tom, že jsou nebezpečné a žádný námořník pohled na ně nikdy nepřežil? Jenže my je vidět nechtěly, my jimi chtěly být!

Kdybych měla místo nohou ploutev, mohla bych se ztratit v hlubinách, kde by mě císařovi muži nikdy nenašli. Nádherně bych zpívala a mohla bych utopit každého, kdo by mi chtěl ublížit. Byla bych v bezpečí. Crescentia, která vyrostla v bezpečí a pohodlí, nedokázala odolat žádnému dobrodružství. Sirény ji fascinovaly tím, že byly záludné, a přesto nikdo nedokázal odolat jejich kouzlu. Tohle bude nejspíš ten rozdíl mezi námi – Crescentia touží po lásce, já dávám přednost ničení.

Za chladných zimních dní nás Cressina chuva brala do vyhřívaných bazénů pod palácem, kde jsme se cákaly a předstíraly, že se naše nohy proměnily v ploutev. I v létech poznamenaných bolestí a krví se našly šťastné okamžiky. Crescentia mi je nyní připomíná, jako by se omlouvala za svoje chování kvůli Sórenovi. Určitě se domnívá, že právě proto se jí vyhýbám. Kéž by to bylo tak prosté!

Přijde Hoa, aby mi pomohla s oblékáním. Její mrštné prsty se šikovně potýkají s mrňavými háčky a očky na zádech. Začne dole pod lopatkami a postupuje vzhůru. Nad živůtkem šatů mi jsou vidět jizvy, ale poprvé se za ně nestydím. Ano, jsou ošklivé, ale znamenají, že jsem přežila.

Jsi jehňátko ve lví kleci, milé dítě, řekla mi císařovna. *Přežila jsi.*

Jenže přežívání mi nestačí. Už ne.

Hoa mi na zápěstí a krk připne šňůry perel, další mi vplete do vlasů. Posetá je jimi i zlatá škraboška, zakrývající polovinu obličeje, kterou jsem od Cress dostala spolu se šaty.

Hoa spokojeně broukne, než mě otočí tváří k zrcadlu.

Vypadám tak skvěle, že se skoro cítím jako dvořanka a těším se na bál. Císař má ve zvyku mě ponižovat a vystavovat na odiv jako trofej.

Pochopitelně si musím na hlavu nasadit korunu z popela, která mi šaty záhy ušpiní, ale právě teď si připadám hezká.

Ozve se další zaklepání a tentokrát vím, kdo stojí za dveřmi. Hoa to ví taky a spěchá otevřít. Na prahu se objeví císařova služka s další krabicí. Koruna z popela.

Hoa krabici opatrně převezme a postaví ji na toaletní stůl, aby ji otevřela. Zatímco je ke mně otočená zády, zašátrám po dýce schované v tajné kapse mého pláště. Hoa pomaličku zvedá

korunu a já ukryju dýku v živůtku svých šatů. Netuším, k čemu mi bude dobrá, ale přinejmenším mi dopřává iluzi bezpečí.

„Bacha,“ zašeptá Blaise tak tiše, že ho sotva slyším.

„Vím, co dělám,“ zasyčím, což je možná ta největší lež, jakou jsem kdy vypustila z pusy.

*

Stíny mě doprovázejí do sálu a já si více než kdy jindy uvědomuji, jak se moje popelová koruna drolí s každým krokem, který udělám. Ani bych nespočítala, kolikrát mě císař přiměl tuhle odpornou věc nosit, ale tentokrát je to horší, protože mě moji lidé sledují. Koruna z popela je uráží stejně jako mě. Více než kdy jindy si ji chci strhnout z hlavy a rozdrtit ji v rukách na prach, ale tím bych nikomu nepomohla.

Zaslechnu vedle sebe kroky. Když se otočím, vidím za sebou jenom dva Stíny.

„Herone,“ varuju ho tiše, aniž bych moc pohybovala rty. Chodba je opuštěná, ale císař mě nespouští z očí a čeká na každý můj přešlap.

„Dávám si pozor,“ odpoví svým typicky tichým hlasem. „Odpusťte Art její prostořekost. Má v dole přátele.“

„Ty jistě taky,“ podotknu.

Na okamžik se odmlčí, a kdyby nebylo šustění jeho pláště, domnívala bych se, že se vrátil k ostatním.

„Ne,“ odpoví posléze. „Všechny, které jsem miloval, mi vzali. Rodiče, sestru, přátele. Lásku. Jmenoval se Leonidas. Líbil by se vám. Byl velmi bystrý.“ Opět se odmlčí. Musí pro něho být obtížné o tom mluvit. Najednou si uvědomím, že o něm vůbec nic nevím. Mluví málo a většinou jenom o praktických věcech. Domnívala jsem se, že není pro naši věc zapálený tak jako ostatní, ale zmýlila jsem se. Statečně bojoval a hodně za to zaplatil. Chci se mu omluvit a slíbit mu stejnou pomstu jako Blaiseovi, když mi vyprávěl o svých rodičích, ale nezmůžu se na slovo.

Po chvíli pokračuje a já udělám jedinou věc, kterou můžu. Poslouchám.

„Viděl jsem, jak je vojáci vraždí, anebo odvádějí pryč, když zešíleli. Všechno jsem viděl. Umím si představit, že teď je to horší. Však i ty jsi ty hrůzy viděla.“

Napřed nevím, co na to říct. „Začínám si víc a víc uvědomovat, že Artemisia měla pravdu,“ prohlásím nakonec. „Bohové z matčiných příběhů by nedopustili taková zvěrstva. Nedovolili by Kalovaxianům zvítězit.“

Heron si povzdechne. „Kdysi jsem chtěl být knězem,“ svěří se mi. „Toužil jsem po tom už jako dítě. I já jsem se v posledních deseti letech na bohy zlobil a zpochybňoval jsem jejich existenci.“

Na okamžik zapomenu, že je neviditelný, a podívám se na něho. „Pořád se zlobíš?“

Chvilí mlčí. „Osobně jsem přesvědčený o tom, že kdyby bohové mohli, tak by zasáhli. Ale možná je boj nad jejich síly. Třeba nám místo toho poskytují, co potřebujeme, abychom sami uspěli.“

„Jako tvůj dar,“ hlesnu. „A Blaiseův a Artin.“

Sice Herona nevidím, ale mám dojem, že přikyvuje. „A váš.“

Málem vyprsknu smíchy, ale ovládnou se. „Já žádný dar nemám,“ bráním se. Na chodbě sice nikdo není, ale stále si dávám pozor na pusy.

„Možná ten dar jste vy,“ navrhně. „Potomek Houzzah a právoplatné královny.“

Zase to slovo. *Královna*. Jako by mi ten titul nepatřil. Slyšet, jak mě Heron popisuje jako dar mé země, mi na náladě nepřidá. Je to další břemeno, které musím nést. Vím, že mě chce utěšit,

ale zní to, jako by mě proklínal. Bolí to víc než Artemisiiny pečlivě dávkované jízlivé poznámky nebo Blaisovy pochybovačné pohledy. On ve mě věří a já jsem si jistá, že ho něčím zklamu.

Naposledy mi stiskne ruku a přidá se k ostatním. Chodbou k tanečnímu sálu kráčím sama.

Na to, že Crescentia uspořádala ples na poslední chvíli, odvedla vynikající práci. Aspoň co se počtu hostů týče. Lustry září a společenské šaty se třpytí, jako by jejich majitele potřebovali térem a vyváleli v drahokamech. Přišli, protože Theyna obdivují – anebo se ho bojí. Těžko říct jistě, ale v konečném důsledku na tom nezáleží. Výsledek je stejný: posvátná bázeň a oddanost.

Všichni se dostavili v maskách jako já, ale roky jsem je bedlivě sledovala, a tak je hravě poznám.

Dáma převlečená za páva je baronesa Frandholdová. Nosí se jako žena o deset let mladší a dvakrát krásnější. Cvrliká s lordem Jakobem, svým nejnovějším milencem, který je o pouhých pár roků starší než já, a neúspěšně se uchází o Cressinu ruku, když jí bylo šestnáct. Baron stojí poblíž, k tokání své ženy lhostejný jako vždycky. Pilně totiž flirtuje s vojákem.

Ačkoliv ji nehledám, moje oči samy najdou lady Dagmar, která se stala lady Dalgárdovou, neboť křestní jména smějí používat pouze panny a šlechtici. Se svatbou se spěchalo, protože se její otec nemohl dočkat slíbených peněz a lord Dalgárd nové hračky. Po pár dnech manželství má nevěsta paže poseté modřinami a všichni se tváří, že je nevidí. Přeshlapuje sama stranou a ostatní ji obcházejí širokým obloukem, jako by týráni bylo nakažlivé. Dagmar, kterou si pamatuji, ve společnosti nejvíc zářila, nejhlasitěji se smála, nejvíc tančila, bez přestání s někým flirtovala a dávala si záležet, aby bylo v dalších týdnech o čem mluvit. Nyní se její oči za maskou zdají prázdné a světlo a hluk ji děsí jako vystrašeného králíka.

Neměla bych se cítit provinile. Moji lidé trpěli mnohem hůř. Neměla bych se cítit provinile, přesto se cítím. Tohle jsem jí způsobila já a tohle vědomí mě tíží.

Přinutím se odtrhnout od ní zrak a pátrám v davu po Crescentii. Není těžké ji najít. Stačí se podívat na císaře, tyčícího se uprostřed davu se zlatou korunou na hlavě. Ani se neobtěžoval obléci si masku. Proč taky? Je příliš zamilovaný do své vlastní moci, aby alespoň na jedinou noc předstíral, že je někdo jiný.

Držím se v povzdálí, nechci k sobě přitáhnout jeho pozornost. Crescentia s ním rozmlouvá. Vypadá nádherně. Má stejný kostým jako já, až na to, že je ušitý ze světlounce levandulové látky a šupiny na sukni jsou stříbrné. Místo perel zvolila korály, jež lépe podtrhují růžovost jejích tváří. Ačkoliv coby dívka nemá pro Kalovaxiany větší cenu než jako nevěsta a matka, nikdo jí nemůže upřít, že je chytrý stratég a s císařem to umí. Aniž by si toho všiml, omotala si Corbiniana kolem prstu. Koketně se na něho usmívá, plaše třepotá řasami, drží se hrdě zpříma – každým coulem princezna, kterou si přeje být. Jediné, co k tomu potřebuje, je princ.

Císař jí věnuje až nepříjemně dlouhou pozornost, ale přinejmenším ji nesleduje tak jako mě. Místo vilnosti se v jeho pohledu objevuje chladná vypočítavost. Škoda že tu není Sóren, aby viděl, jak mu ti dva dláždí budoucnost. Ale ani tu být nemusí, aby to věděl. Ucítím špetku lítosti a připomenu si, že si Sóren Crescentii nikdy nevezme. Jestli se budu muset zařídit podle přání mých Stínů, ti dva budou mrtví dřív, než stačí nastat jejich velký den.

Z toho pomyšlení se mi sevře žaludek.

„Věřím, že si Crescentia dala tuhle práci spíše kvůli tobě, aby tě vytáhla z ulity, než na moji počest,“ ozve se za mým levým ramenem uštěpačný hlas. „Bez tebe v posledních dnech chodila jako tělo bez duše.“

Před očima se mi zhmotnila moje nejhorší noční můra a já mám co dělat, abych se nezačala třást. Jsem vděčná za svoji dýku, ačkoliv si neumím představit, že bych ji použila. V Theynově

přítomnosti mám vždycky pocit, že se dusím. Zachvátí mě panika, rozbuší se mi srdce, myšlenky se rozpliznou a na těle mi naskočí studený pot. Ačkoliv se vší silou ovládám, najednou je mi zase šest let a vidím, jak vraždí moji matku. Je mi sedm a bičuje mě, když se císař rozhodne vytlouct ze mě moje jméno. Je mi osm, devět, deset a on nade mnou stojí s vědrem ledové vody, rozžhaveným pohrabáčem – s čímkoliv, co mu Corbinian poručí použít, aby ze mě vymýtil Theodosii a zůstala jen Thora.

Tady by mi neublížil. Vím to. Přesto si nemůžu pomoci, ale v duchu prolétnu všechna svá tajemství a úvahy. Jsem si jistá, že si je ve mně přečte, jako by byla natištěná na papíře.

„Je velmi laskavá,“ přinutím se říct. „Mám štěstí, že je mou přítelkyní.“

„To máš,“ souhlasí, avšak z jeho hlasu zaznívá hrozba. Takhle zní vše, co Theyn vypustí z pusy. Theyn je hrozba, ať mluví, nebo ne.

„Omlouvám se za všechny potíže v dolech,“ pokračuji, jako bych s tím měla něco společného. Kéž by! Přála bych si, abych dokázala dosáhnout něčeho velkého. „Nesmírně vás postrádala.“ Nevím, jestli je to pravda, protože Cress o svých citech k otci nikdy nemluví, ale připadá mi, že se hodí něco takového říct.

„A já postrádal ji,“ odpoví.

„Podle mě z ní bude úžasná princezna.“ Mám co dělat, abych udržela veselý konverzační tón a netřásla se mi ruce. Theyna strach vzrušuje. Umí ho vycítit jako lovecký pes.

Sledujeme, jak se Crescentia na Corbiniana culí a pevněji si ho omotává kolem prstu.

„Pro to se narodila,“ prohlásí nakonec Theyn.

Kradmo se na něho podívám a vzápětí toho lituji. Ze způsobu, jak na svou dceru hledí, mě píchne u srdce. Jak se opovažuje? Jak se opovažuje milovat svou dceru, když mě připravil o matku? Kvůli němu se na mě už nikdy láskyplně nepodívá. Je jako kámen neschopný citu. Nelíbí se mi, když se mi připomene, že je taky člověk. Nelíbí se mi vědomí, že oba máme rádi stejnou osobu.

Crescentia se k nám otočí a věnuje nám okouzlující úsměv. Omluví se císaři a krátce se dotkne jeho paže. Corbinian sleduje, kam se dívá, a mně z jeho pohledu zachvátí taková tíseň, že skoro nedýchám.

„Omluvte mě, prosím,“ řeknu Theynovi a ztratím se. Cítím na sobě císařovy pichlavé oči. Nejradši bych se vykoukala a pořádně se vydrhla, abych se toho pohledu zbavila.

Jsem jehňátko ve lví kleci. Jak můžu být královnou, když se nechám tak lehko zastrašit? Artemisia by se před císařem nesklonila. Neváhala by vrazit mu dýku do hrudi, tady a teď, bez ohledu na to, co by ji to stálo.

„Thoro!“ zavolá na mě Crescentia. Zvolním, ale neotočím se. Příliš mě děsí Corbinianův pohled. Bojím se, co v něm najdu.

Cress se mnou srovná krok a zavěsí se do mě. „Těší mě, že jsi přišla. Sluší ti to.“

Bystrýma šedýma očima zalétne ke drolící se koruně. Cítím, jak mi popel dopadá na obličej, krk a ramena. Příšerně to svědčí, ale neodvážím se poškrábat. Radši předstírám, že se vůbec nic neděje.

„Děkuji za pozvání,“ řeknu s vynuceným úsměvem. Doufám, že působí přirozeně. „Bylo od tebe milé poslat mi tyhle šaty. Dnes večer jsme jako sestry.“ Stisknu jí paži a pokouším se ignorovat narůstající pocit viny.

„Však jimi jsme,“ odpoví s úsměvem, který mi zasadí tvrdou ránu do srdce.

Na to se nedá nic říct. Mohu jí jenom lhát. Ale dnes večer ne. Ne jí.

Jsem ztělesněná lež, připomenu si. Thora je lež. Avšak to není celá pravda.

Otevřu ústa, ačkoliv si nejsem úplně jistá, co z nich vyjde. Než stačím cokoliv pronést, objeví se před námi kluk ve škrabošce berana se zlatými rohy. Přestože jeho jizva zmizela a rozostřené rysy vypadají severštěji, okamžitě v něm poznám Blaise. Ostražitě se rozhlédnu kolem sebe. Artemisia musí být někde poblíž, aby se postarala o udržení téhle iluze, ale pokud tu je, já ji nevidím. Masek je tu až příliš.

„Zatančíte si se mnou, lady Thoro?“ Navzdory masce si všímám, že mu moje nové jméno nejde z úst. Vysloví je jako kletbu. Dříve mě tak oslovovat nemusel a já vidím, jak moc mu to vadí, přestože nemá na vybranou.

Crescentiino světlé obočí vystoupá vzhůru natolik, že téměř zmizí v jejích vlasech, ale s úsměvem mě k mladíkovi přistrčí, ačkoliv je tím posledním člověkem, se kterým chci mluvit. Nemám na vybranou. Vezmu ho za ruku a dovolím mu, aby mě odvedl na taneční parket.

„Zbláznil ses?“ zasyčím kalovaxiansky. Téměř nepohybuji rty. „Kdyby tě chytili...“

„Je to *maškarní*,“ odpoví suše. „Šance na odhalení je malá.“

„Malá neznamená žádná,“ zdůrazním. Musím se ovládat, abych neječela. „Nezapomínej, že neumíš tancovat.“

„Párkrát jsem se díval, jak se to dělá.“ Pokrčí rameny, obejmeme mě kolem pasu a v druhé ruce sevře moji dlaň. Taneční držení je správné, kroky neohrabané. Teplo jeho doteku proniká hedvábím mých šatů.

„Díval ses, ale špatně,“ zavrčím a ušklíbnu se, když mi šlápne na nohu. „Počkej, povedu tě.“

Povzdechne si, ale podvolí se mi. Nechá mě, ať s ním vytvářím něco, co připomíná tanec. Téměř se vmísíme mezi ostatní kroužící páry, ale nejsem tak pošetilá, abych si neuvědomovala, že mě lidé sledují. Diví se, co je to za kluka, který si ze všech dam vybral k tanci zrovna princeznu popela.

Zajímalo by mě, jestli Blaise myslí na to, jak vypadal taneční sál před obléháním, i když jsme byli moc malí, abychom se účastnili plesů. Zato naši rodiče se sem chodili bavit často. Tančili tu, smáli se, popíjeli víno ze stejných pozlacených pohárů, jaké nyní Kalovaxiané zvedají k přípitku. Tehdy se připíjelo na slávu mojí matky, našich bohů a na počest Astrey.

Připomínám si, že bych se na něho měla zlobit kvůli tomu, co mi řekla Artemisia, ale mít ho tak blízko je znepokojivé. Když jsme naposledy stáli tak těsně u sebe, tak mě líbal. Pevně svíral moje zápěstí a odmítal mi pohlédnout do očí. Jako teď. Ale tentokrát to nemá nic společného s odmítnutím, spíše cítí vztek, který ze mě sálá.

Netuší, co si s ním počít, a já se bojím, že když otevřu pusu, osopím se na něho a všichni na nás budou zírat. Proto se mezi námi rozhostí rozpačité ticho, které připomíná rozdílnou verzi štípací hry. Kdo z nás se vzdá jako první?

Tentokrát vyhraju já. Blaise začne něco blábolit a očima těká po místnosti, jako by se bál na mě podívat.

„Tuhle příležitost jsme si nemohli nechat ujít. Kdybychom zůstali na postech Stínů, nic bychom se nedozvěděli. Artemisia se postarala o iluzi. Teď jsem synem vévody z Elcourtu, který přijel na návštěvu. Artemisia jde za osaměle žijící dámou z venkova a Heron usoudil, že pro něho bude nejlepší zůstat neviditelným a potloukat se po slunečných – tedy spíš *měsíčních* – pavilonech.“

„Důvěřuješ mi?“ skočím mu do řeči, protože čím víc se snaží zažehnat hrozící hádku, tím se náš rozkol zdá větší.

Nakrčí čelo a protočí mě pod svou paží. Dostanu tak příležitost rozhlédnout se po místnosti.

Uleví se mi, že většině hostů jsme ukradení. Prožívají svá osobní dramata a o moje se nestarají.

Avšak některých lidí se to netýká. Například císaře. Když se naše oči střetnou, zamrazí mě v žaludku.

„Já... Proč to chceš vědět?“ zeptá se Blaise, když otočka skončí a opět spočine rukou na mém pase.

Není to odpověď, ale možná by být mohla. Ztiším hlas do šepotu. „Nedávám všechno v sázku pro nic a za nic, Blaisi. Nejsem cvičená opice, která dělá kousky pro tvoji zábavu.“

„Nikdy jsem neřekl –“ Včas se opanuje a ztiší hlas. „Proč o mně pochybuješ?“

„Art povídala, že otrávit Crescentii byl tvůj nápad. Encatria je dost pro dva lidi a v tomto paláci je nepřeborné množství těch, kteří představují větší hrozbu než jedna rozmazlená dívka. Chci vědět, že tohle není další oheň, kterým musím projít, abych dokázala svoji loajalitu.“

„O tvoji loajalitu se nebojím,“ prohlásí po chvíli. „Strachuji se o tvou mysl. Kalovaxiané na tebe působili roky, Theo. Od toho se člověk tak lehko neoprostí.“

Pouze vyslovil nahlas to, čeho se děším, přesto mě jeho slova zraňují. „Přece jsem ti řekla, že jsem v pohodě. A tobě nepřísluší posuzovat něčí zdravý rozum. Nevykládej mi, že tě pět let v dole nepoznamenalo.“

Cítím, jak se v něm vzdouvá vztek, ale neucuknu.

„Každý náš krok je nebezpečný, Blaisi,“ pokračuji, „a já potřebuji lidi, kterým můžu věřit. Kteří věří mně.“

Nevesele se zasměje. „Přesto o mně pochybuješ, Theo.“

Ráda bych to popřela, ale má pravdu. Věřím, že nám jde o stejnou věc. Věřím, že by za mě položil život, aby mě ochránil. Ale také vím, že to dělá jenom kvůli slibu danému Ampeliov. Plní jenom svou povinnost. Když jsme se líbali, napadlo mě, že mu na mně možná záleží jako na člověku, a ne symbolu, ale pak mě odstrčil a nedokázal mi pohlédnout do očí. Bere mě jako nezbytný úkol, nic víc.

Má pravdu. Nemůžu do něho vložit důvěru o nic víc, než ji on může vložit do mě.

„Uveď důvod,“ naléhám. „Jeden jediný důvod, proč bych měla Cress otrávit.“

Olízne si rty a pátravě se rozhlédne kolem sebe. „Prý se brzy stane princeznou.“

„Oba víme, že k tomu nikdy nedojde. Sóren zemře dřív, než dostane šanci se za něho provdat,“ zdůrazním. „Předlož mi jeden pádný argument a já to udělám.“

Zatne zuby. „Je Kalovaxianka. Je Theynova dcera. Tyhle důvody by měly stačit,“ odsekne. „Proč mi raději nepovíš, proč ji *nezabíjet*.“

„Nemá na rukou krev,“ nenechám se dlouho pobízet. „Ráda čte a flirtuje s chlapci. Nepředstavuje hrozbu.“

V jeho očích zuří bitva. Sevře mě rukou v pase. „Zajatá zvířata časem přilnou ke svým lovcům, dokonce i když je bijí. Proto mě nepřekvapuje, že miluješ ty svoje.“

Slova ve mně zažehnou oheň, ačkoliv mě měla utěšit. „Nejsem zvíře, Blaisi. Jsem královna a vím, kdo jsou moji nepřátelé. Crescentia se narodila nesprávnému muži, ale to neznamená, že je stejná jako on.“

Píseň dospěje ke svému konci a já se od něho odtáhnou a odkráčím. Napůl očekávám, že mě bude následovat, ale zná mě natolik dobře, aby od toho upustil.

Nejsem ani v půli cesty přes sál, když mi císař zastoupí cestu. Okamžitě se ukloním, ale když se napřímím, stále tam stojí a sleduje mě. Sevře se mi žaludek.

„Vaše Výsosti,“ zašeptám.

Schválně odvracím zrak. *Jsem Thora, pokorná a zlomená*, opakuji si v duchu. Když ho nerozzlobím, nechá mě žít.

„Princezna popela,“ odpoví a ošklivě se ušklíbne. „Doufám, že jsi Theynovi poděkovala za práci, kterou v uplynulých týdnech odvedl v dolech, když potlačoval vzpouru.“

„Samozřejmě, Vaše Výsosti,“ nechám se slyšet, přestože se mi dělá zle pouze z té představy. Kolik mých lidí Theyn během své inspekce zabil?

Corbinian ustoupí stranou, aby mě nechal projít, ale když ho míjím, otre se o mě a přejede mi rukou po křivce pasu a boků. Šok vystřídá hluboký odpor. Přinutím se ke klidu, protože vím, že císař číhá na jakýkoliv projev neposlušnosti, aby mě mohl potrestat. V živůtku mám dýku. Na okamžik si představím, jak ji vytáhnou a přejedu mu čepelí přes hrdlo, než si vůbec uvědomí, co se děje. Chce se mi to udělat, až to bolí. Ruce se mi třesou, nemůžu je udržet v klidu u boků. Stráže by se na mě v mžiku vrhly a naše rebelie by rychle skončila.

Nemá to cenu. Zatím ne. Skloní se ke mně a já ucítím, jak z něho táhne víno. Chce se mi zvracet, ale nevolnost potlačím.

„Na divošku jsi vyrostla do krásy,“ zabručí mi do ucha.

Zachovám neutrální výraz, byť se jeho slovy cítím pošpiněná. *Brzy*, slibuji si. *Brzy* ho zabiju, ale dnes večer ne. Dnes večer hraji jinou roli.

„Děkuji, Vaše Výsosti.“ Slova mi nepatří. Jsou Thory, přesto mě pálí v krku.

Srdce mi tluč tak hlasitě, až mám strach, že přehluší orchestr a každý ho uslyší. Císař otálí, svírá mě kolem boků. Trvá mu, než se odporoučí. Dlouze a přerývaně vydechnu a spěchám opačným směrem, co mi síly stačí.

Blaise vyprovází císaře očima a tváří se nahněvaně. Neumí se přetvařovat tak dobře jako já a neuvědomuje si, že pod maskou zatíná zuby a krčí čelo. Pohlédne na mě a oči mu zjihnou. Uvědomíme si, kdo je náš pravý nepřítel.

Chce se ke mně rozběhnout, ale já nepatrně zavrtím hlavou. Už k sobě přitáhl pozornost tím, že se mnou tančil, a jeho vylhaná identita mu vydrží jen do té doby, než mu někdo položí nesprávnou otázku.

V sázce je příliš mnoho a není třeba riskovat pro chvilku útěchy. Nejsem si jistá, jestli o ni vůbec stojím.

Lidé se přede mnou rozestupují, ale ne z úcty. Nikdo si nechce ušpinit šaty popelem z mojí koruny. Mířím ke straně místnosti, co nejdál od hlučícího davu. Stále na sobě cítím císařovu ruku, v nose mi uvízl jeho kyselý dech. Tenhle nechutný zážitek mě bude pronásledovat v mých snech a dlouho se ho nezbavím.

„Pořád si zahráváš, jehňátko?“ osloví mě tichý hlas ze zastíněného výklenku za mými zády.

Císařovna tu na mě čeká a její kostnatá postava se ztrácí v šedých šatech. Místo masky má kousek černého organtýnu s otvory pro oči, uvázaný kolem spánků. Vypadá víc jako duch než žena.

„Společenské hry mě nikdy nebavily,“ odpovím odměřeně a sama nepoznávám svůj hlas.

Rozesměje se. „Každý je hraje, jehňátko. Císař v paláci, Theyn na bitevním poli, Sören na svých lodích. Dokonce i ten tvůj drahoušek je hraje – a celkem dobře.“

Na zlomek vteřiny mě napadne, že myslí Blaise, ale mluví o Crescentii.

„Bude z ní krásná princezna,“ prohlásím.

„Víc se od princezen ani neočekává,“ zamumlá a zamračí se. „Vyžaduje se od nich jenom krása a noblesa. Ty o tom přece něco víš. Hraješ tuhle roli od dětství. Roztomilá princezna popela se smutnými očima a zlomenou duší. Anebo možná ne tak zlomenou.“

Při jejích slovech ve mně hrkne, ale předstírám, že jim nerozumím. „Císař byl tak laskav, že mi ponechal můj titul.“

Rozesměje se. „Císař má spoustu vlastností, ale obě víme, že *laskavost* mezi ně nepatří.“ Pak mě vezme za ruku a její prsty studí. Cítím jen kosti a tenkou kůži. „Corbinian je zdatný hráč a vždycky vyhrává. Proto je císařem.“

Protože podvádí! chce se mi namítnout, ale není to správná odpověď. Žádná totiž neexistuje a ona to, jak se zdá, ví.

„Přežití znamená dost, jehňátko.“

Vtiskne mi na čelo ledový polibek a ztratí se v reji dvořanů. Rty má černé od popela.

TĚLO

Ačkoliv maškarní ples trvá až do svítání, kdy se na východě obloha převlékne do pastelových tónů a měsíc na západě rychle bledne, zbytek večera strávím v ústraní v naději, že se tím vyhnu císařovým pohledům. Nevím, zda za to může energie ze samotného plesu, anebo císařova výhrůžka visící nad mojí hlavou, ale spánek se mi vyhýbá, přestože tělo mi těžkne únavou. Když začnou odcházet poslední hosté, zdráhavě je následuji, připravená strávit několik neklidných hodin v posteli. Ale u dveří na mě čeká Cress se dvěma šálky kořeněné kávy v ruce.

Při pohledu na mou přítelkyni mě zaplaví úleva, již rychle vystřídá vzpomínka na jed ukrytý v mém pokoji, a vědomí, co s ním hodlám udělat. V hlavě mi rezonuje rozhovor s Blaisem, ale nehodlám se jím dál zabývat.

„Noc je ještě mladá,“ sdělí mi s úsměvem a podá mi šálek.

Poděkuji jí a usrknu. Do kávy je podle astreanského zvyku přidán med, skořice a mléko. Pro většinu Kalovaxianů je hodně sladká, ale Crescentii chutná. Není to poprvé, kdy mi bleskne hlavou, jestli je tolik na sladké, anebo ji pije, protože chápe, jak moc pro mě tohle malé gesto znamená.

Káva chutná jako matčin dech, když mě ráno líbala na přivítanou. Tahle vzpomínka mě ukonejší a zároveň mi láme srdce.

Crescentia se do mě zavěsí a odvádí mě k postrannímu vchodu. Mít ji tak blízko a vědět, co se ode mě očekává, mě ničí způsobem, který se nedá ignorovat.

„Měla bych jít do postele, Cress,“ zamumlám. „Jsem unavená.“

„Proto máme kafe,“ odpoví vesele a stiskne mi paži. „Za celý večer jsme si ani nestihly promluvit, Thoro.“

„Já vím. Byla jsi báječná hostitelka a já tě nechtěla vyrušovat. Popovídáme si zítra, slibuji.“

Crescentia se na mě kradmo podívá, ale nepustí mě.

„Ty se na mě zlobíš?“ zeptá se po chvíli ticha. Zní to ublíženě a sevře se mi srdce.

„Ne,“ rozesměju se. „Proč bych měla?“

„Vyhýbáš se mi,“ vede si svou. „Celý týden. Dnes večer. I teď.“

„Přece jsem ti řekla, že mi nebylo dobře.“ Slova znějí falešně i mně.

„Jenom hodinku, Thoro. Prosím.“

Zní to tak lítostivě, že jsem v pokušení souhlasit. A proč ne? Co na mě čeká v mém pokoji? Další hádka s Blaisem a Artemisií, kdy nás Heron bude soudcovat? Blaise bude chtít rozebírat, co viděl, a já na to nemám sílu. Při pomyšlení, jak se mě císař dotýkal a jak na mě sahal, se zachvěji.

Jestli se mě na to Blaise zeptá, zhroutím se a ztratím i ten poslední zbytek úcty, který ke mně měli.

S Crescentií je mi lépe, protože v její přítomnosti jsem Thora a Thora moc nepřemýšlí. Právě teď mi Thora připadá jako požehnání.

„Dobře. Zůstanu déle.“ Krátce zaváhám. „Chyběla jsi mi, Cress.“

Celá se rozzáří a v potemnělé chodbě jako by se náhle vyjasnilo. „I já jsem tě postrádala,“ přizná, než si otevře ramenem dveře.

Sotva mě ovane svěží ranní vzduch, uvědomím si, kam má namířeno. Do šedé zahrady. Nikdy nemůže být tak krásná, jako bývala v péči mojí matky, ale v tomto světle je na ní něco přízračně

půvabného. Je to duch kouzelného místa, jež je plné vlastních přeludů. Vysoko nad námi se jako kostnaté prsty tyčí holé větve a v mdlém ranním světle vrhají kouřové stíny.

Cress znechuceně nakrčí nos a rozhlédne se po zahradě. Nelíbí se jí. Dává přednost barvě, hudbě, davům a životu, ale když její oči vyhledají ty moje, usměje se. Další věc, kterou pro mě dělá, protože si uvědomuje, co pro mě tohle místo znamená. Kromě toho dobře ví, jaké to je ztratit matku.

Tohle vědomí se promění v další kámen, jenž zapadne do mé bezedné studnice viny.

„Zlobíš se na mě kvůli tomu obědu, že?“ nedá mi Cress pokoj. „Přiměla jsem tě, aby sis oblékla ty příšerné šaty a žálila jsem, když sis povídala s princem. Neměla jsem se tak chovat. Nehodilo se to. Je mi líto.“

Omluva mě zaskočí. Nejsem si jistá, jestli jsem Cress někdy slyšela někomu se omlouvat. Možná ano, a přinejmenším ne upřímně. Ne když to nebyla přímá cesta, aby si prosadila svou. Avšak nyní zní v jejím hlase nefalšovaná lítost. Usměji se a zavrtím hlavou.

„Ty přece nikdy neděláš nic nevhodného, Cress. Přísahám, že se na tebe nezlobím.“ Netváří se přesvědčeně, proto jí stisknu ruku a pohlédnu jí zpříma do očí. Doufám, že se tím lež změní v pravdu. „O prince zájem nemám. Věř mi.“

Kousne se do rtu a zahledí se do kávy. „Možná ne. Ale líbíš se mu.“

Vynutím ze sebe smích, jako by ta představa byla směšná. „Možná jako *kamarádka*,“ chlácholím ji, překvapená, jak hladce lež splývá z mých rtů. Málem tomu sama věřím, dokonce s čerstvou vzpomínkou na Sórenovy rty tisknoucí se k mým. „Mladík, jenž uvažuje o sňatku s dívkou, z pochopitelných důvodů vyhledává přízeň její nejlepší kamarádky. Když si povídáme, tak jediné o tobě.“

Pousměje se a uvolní ztuhlá ramena. „Strašně ráda bych se stala princeznou,“ přiznává nepokrytě.

„Byla bys dobrou panovnicí,“ prohlásím a myslím to vážně. V uších mi zazní slova císařovny: všechny princezny musí být krásné.

Chvilku mlčí a jde si sednout na kamennou lavičku pod nejvyšším stromem. Kývá na mě, abych se k ní připojila. Když to udělám, přerývaně se nadechne. „Až se stanu císařovnou, Thoro, už nikdy nebudeš nosit tu příšernou korunu,“ slibuje mi tiše a zírá přímo před sebe do zahrady, která se koupe v růžové záři vycházejícího slunce.

Její slova mě překvapí. Od incidentu s válečnými barvami se o koruně z popela nikdy nezmínila, ani se na ni nepodívala. Domnívala jsem se, že si na ni zvykla a už ji nevnímá. Zase jsem ji podcenila.

„Cress,“ spustím, ale přeruší mě. Otočí se ke mně, vezme mě za ruce a usměje se.

„Až budu císařovna, všechno změním, Thoro,“ oznámí mi hlasem plným odhodlání. „Není fér, jak s tebou jednají. Domnívám se, že princ si myslí totéž. Láme mi to srdce a ty to víš.“ Usměje se tak smutně, že na okamžik zapomenu, že ona lituje mě a ne naopak. „Provdám se za prince a pak se o tebe postarám. Najdu ti hodného manžela a naše děti budeme vychovávat společně, jak jsme si vždycky přály. Budou nejlepší kamarádi, já to vím. Jako my. Duchovní sestry.“

Svírá se mi hrdlo. Vím, že kdybych vložila život do Crescentiiných rukou, vytvořila by mi z něj něco pěkného, jednoduchého a snadného. Ale také vím, že je to dětinská představa drsnou skutečností nepoznamenané dívky, jíž leží celý svět u nohou. Už před obléháním mě matka upozorňovala na obtíže spojené s vládnutím. Královnin život nikdy není zcela její – patří jejímu lidu. A můj lid je hladový a zbitý a čeká na někoho, kdo jej zachrání.

„Duchovní sestry,“ opakuji a cítím váhu té přísahy. Není radno brát ji na lehkou váhu. Je to slib. Nestačí toho druhého jenom milovat, musí se mu i věřit. Napadne mě, že já nikomu nevěřím,

nejsem toho schopná. S výjimkou Cress. Vždycky budu mít skoro deset let přátelství, jehož jsem nikdy nelitovala. Je moje duchovní sestra.

Vím, že mě Stíny sledují. Občas v oknech v patře zahlédnu jejich siluety. Ale slyšet nás nemohou.

„Cress,“ spustím opatrně.

Musela zaslechnout zájknutí v mém hlase, protože ztuhne a otočí se ke mně s povytaženým obočím a pobaveným úsměvem na rtech. Srdce mi tluč v hrudi. Slova se hrnou kupředu a část mého já si uvědomuje, že bych je měla zadržet. Ale Cress ke mně byla vždycky upřímná. Sama řekla, že jsme duchovní sestry. Musí mě mít ráda, když mě staví na první místo.

„Mohly bychom změnit spoustu věcí. Nejenom pro mě, ale i pro ostatní.“

Zachmuří se. „Koho tím myslíš?“ zeptá se a rozpačité jí zacuká v koutcích, jako když jí vyprávím vtip, jemuž nerozumí.

Nejradši bych se odvrátila a předstírala, že jsem nic neřekla, ale na to už je pozdě. Ano, Cress je Theynova dcera, což z ní dělá dokonalý cíl, ale mohla by pro nás být velkým přínosem. Mohla bych ji zasvětit? Vzpomenu si, jak se mi podařilo Stíny přesvědčit ohledně Vecturie. Můžu je přesvědčit i co se týče mé přítelkyně a tím ji zachránit.

„Astreany,“ odpovím opatrně a bedlivě sleduji její výraz. „Otroky.“

Na rtech se jí drží náznak úsměvu, než se rozplyne vniveč.

„S tím se nedá nic dělat,“ praví tiše.

Je to varování, ale já ho ignoruji. Vezmu ji za ruku. Neodtáhne se, ale její dlaň zplihle visí v mojí.

„Mohly bychom to změnit,“ domlouvám jí tónem, do něhož se krade zoufalství. „Císař je krutý muž, však víš.“

„Je to císař a může si být krutý, jak chce,“ odpoví. Rozhlédne se kolem sebe, jako by nás někdo poslouchal. Když se na mě znovu podívá, pohlíží na mě jako na cizince, na kterého by si měla dávat pozor. Za dlouhé roky našeho přátelství se na mě nikdy takhle nekoukala.

Vzdáleně si uvědomuji, že drtím její ruku ve své, ale ona sebou ani necukne. Nepokusí se odtahnout. „Kdyby ses stala císařovnou... Kdyby ses provdala za Sórena, mohla bys něco změnit. Lidé by tě zbožňovali. Dávali by ti přednost před císařem a ty bys ho mohla snadno připravit o říši.“

„To je zrada!“ zasyčí. „Přestaň, Thoro!“

Otevřu ústa, abych se hádala. Abych jí řekla, že se nejmenuji Thora. Ale než stačím promluvit, upoutá moji pozornost něco v jednom z vysokých oken za Cressiným ramenem, jež lemují západní stranu zahrady. Zahlédnu bledou postavu v šedivých šatech. Padá, a dlouhé blond vlasy za ní vlají jako ohon komety. Uslyším výkřik, z něž stydne krev v žilách, který utne odporné žuchnutí.

Hrnky nám vypadnou z rukou a rozbijí se. Běžíme s Cress na místo neštěstí, ale já vím, že už je pozdě. Takový pád se nedá přežít.

Nejdřív uvidím krev. Tryská z bezvládného těla. Je jí tolik a teče tak rychle... Je to jediná barva kromě šedé. Šedivé šaty, šedivé kameny, našedlá pleť. Zlomené tělo, údy ležící v nepřírodných úhlech. Připomíná marionetu s přestřiženými vodicími nitěmi.

Vím, kdo to je, ale sotva zaostřím na popelavý obličej, dostaví se šok. Jsem tak otřesená, že skoro nevnímám panické výkřiky mojí kamarádky. Téměř necítím, jak mi vyděšeně zarývá prsty do ruky, jako bych ji mohla zachránit před císařovninou mrtvolou.

Vymaním se z Cressina sevření a přistoupím o krok blíž k tělu. Opatrně obejdu krvavou louži

a přitisknu dlaň k ženě tváři. I za života byla její pleť chladná, nyní je jako led. Upírá na mě oči, které nic nevidí. Zatlačím je. Přesto si jsem jistá, že mě budou pronásledovat ve zlých snech.

Nakonec jsou to její ústa, co mě rozhodí. Na suchých rtech má stále popel, jak mě v náznaku mateřské lásky líbala na čelo, a usmívá se víc než za života. Usmívá se stejně jako Sóren.

„Thoro.“ Crescentia zatřeše mým ramenem. „Podívej se!“

Někdo nás sleduje z okna, z něhož císařovna vypadla. Je příliš velké šero, abych rozpoznala jeho tvář, avšak v prvních paprscích vycházejícího slunce se zlatě leskne jeho koruna.

ZÁRMUTEK

V týdnu, který následuje po císařovnině smrti, s Crescentií nemluvíme o tom, co jsme viděly, stejně jako mlčíme o rozhovoru, který tomu předcházel. Nemůžu si pomoci, ale připadá mi, že jsme se ocitly uprostřed oživlé noční můry. Ale není tomu tak, protože se každé ráno probudím a císařovna je dál mrtvá.

Chvilí poté, co jsme ji našly, se přiřítily strážce a vyslechly nás. Obě jsme věděly, že jestli něco nemůžeme, tak ukázat prstem na císaře.

Řekly jsme, že jsme nic neviděly, a oni nám bez váhání uvěřili.

U dvora se šeptá, že císařovnu nakonec přemohlo šílenství a vrhla se z okna. O jejím duševním zdraví se léta spekulovalo a někteří cynici dokonce uzavírali sázky o to, kdy skoncuje se životem.

Slyšela jsem, že nejvíc vydělal císař, ale je to jenom pomluva, byť se jí snadno uvěří.

Pohřeb proběhl v tichosti. Mě nepozvali, Cress ano. Později mi vyprávěla, že císařovnině tělo bylo vystaveno – sice čisté, ale tak polámané, jak jsme ho našly. Corbinian seděl vzadu v kapli, ale záhy odešel, aniž by pronесl smuteční řeč. Podle kalovaxianské tradice by si měl oholit hlavu, když nosí smutek, ale on se dál pyšní dlouhými vlasy válečníků, ačkoliv nebojoval deset let.

Pátrám po hořkosti v Cressině hlase, nějaké narážce, že s daným stavem věcí nesouhlasí, ale jako by na náš předchozí rozhovor úplně zapomněla. Možná je to dobře. Třeba jsem hloupá, když jí věřím. Sice je moje přítelkyně, ale nesmím zapomínat, k čemu ji vychovávali. Tohle je jediný svět, který zná, a přestože pro mě je jako zlý sen, ona je v něm doma. Nejspíš je snadné cítit se v něm skvěle, když v něm hrajete prim. Je snadné nevšímat si těch, na jejichž zádech stojíte. Těch, které neberete na vědomí.

Blaise se mě vptává, co se stalo v zahradě, ale přestože se na něho dávno nezlobím, nedokážu se mu svěřit. Nejsem připravena s ním znovu mluvit. Kdybych otevřela pusu, všechno by se ze mě vyřinulo: císařovnině varování, Corbinianovy chlípné pohledy, náklonnost k Sórenovi i to, že jsem před Cress málem přiznala, co mám za lubem. Je lepší, když o žádné z těchto věcí neví. Blaise mě svým způsobem chrání a já chráním jeho.

Od císaře jsem zatím žádnou zprávu neobdržela, byť v kostech cítím, že se něco blíží. Začíná nová hra a já se musím pravidla naučit dřív, než začne podvádět. Jestli měla císařovna pravdu a Corbinian si mě hodlá vzít, aby si upevnil nárok na Astreu, můžu jen doufat, že mě brzy požádá o ruku. Nezáleží na tom, kolikrát se vykoupu, jak silně si drhnu kůži houbou a jak často se potírám vonnými oleji, dotek jeho rukou ze sebe nedokážu smýt. Někdy těsně před usnutím sebou trhnu, protože mám pocit, že mě opět ovál svým kyselým dechem.

Jednoho dne, když se probudím, sevru v prstech něco tvrdého a horkého, co leží pod polštářem. Lahvička encatria. Vytáhnu ji ven. Schovala jsem ji do matrace, ale někdo ji musel vylovit a přemístit, aby mi ji připomněl. Jako bych na ni mohla zapomenout! Cítím, jak mě Stíny sledují, ale nikdo nic neříká. Nikdo není překvapený tím, co jsem našla.

Vím, že bych měla něco pronést, ale nejsem schopná se dál bránit. Docházejí mi výmluvy.

Místo toho vstanu z postele s encatriem v ruce, pokleknu, a beze slova vrátím lahvičku do matrace.

Otrávit Cress a Theyna ve spěchu by byla nerozvážnost, opakuji si svou mantru, kterou jsem nesčetněkrát předhodila Stínům. Kdyby se něco zvtlo, císař mě obviní a já přijdu o hlavu ještě před Sórenovým návratem. Náš plán se roztříští na tisíc kousků a za takové riziko to nestojí. Ale

vím, že tohle je jenom střípek pravdy. Větší část mého já si neustále přehrává v hlavě rozhovor s Cress a pokouší se domyslet, jak by to dopadlo, kdyby se císařovna nezřítla z okna. Co by mi asi Cress řekla na moje přiznání?

Příliš se bojím tohle téma před ní znovu nadnést. Stále vidím její ostražitý pohled. Pořád ji slyším, jak říká, že na zotročení Astreanů se nic nezmění. Přesto se část mého já nevzdává naději, že se na ni budu moci v konečném důsledku spolehnout.

*

Každé ráno, než za mnou přijde Hoa, se přesvědčím, jestli nemám u dveří dopis od Sórena. Těším se marně. Za pár dní se má vrátit. Tuhle dobou stále bojuje ve Vecturii. Nemohu se ubránit obavám, že už ho nikdy neuvidím.

A co ho tady čeká? Svět bez matky, jediné osoby v tomhle paláci, kterou miloval. Ani se s ní nestačil rozloučit. Rozumím tomu víc, než bych chtěla, proto se rozhodnu napsat mu dopis.

Stínům o tom nic nepovím. Nesnesla bych, aby mi Artemisia znovu dýchala za krk. Tentokrát ne. V mých slovech totiž není žádná utajená strategie, žádná podlost nebo úskok, pouze upřímnost.

Drahý Sórene,

určitě už ses doslechl o své matce. Kéž bych mohla být s Tebou a utěšit Tě. Byla to dobrá žena, mnohem silnější, než se mnozí domnívali. Tu noc jsme spolu několik minut mluvily. Říkala, jak moc je na Tebe hrdá. Těšilo ji, jaký z Tebe vyrostl statečný muž. Chápu, že to není mnoho, ale snad Ti to poskytne alespoň trochu útěchy. Velmi Tě milovala, Sórene.

Jestli se tenhle dopis dostane císaři do rukou, nepochybně mě za to přísně potrestá, ale myslím, že jsi to potřeboval slyšet.

Moji matku zabili před deseti roky. Přála bych si, abych Ti mohla říct, že čas tuhle ránu zhojí, ale nebyla by to pravda. Nemyslím, že se mi někdy v noci podaří zavřít oči, abych za víčky neviděla její smrt. Chtěla bych se jí zeptat na spoustu věcí a požádat ji o radu, a vím, že se téhle marné touhy nikdy nezbavím. Navždy se budu cítit, jako by kousek mě chyběl.

Napřed budeš odmítat tomu uvěřit. Budeš si muset často připomínat, že je pryč. Přesto budeš v koutku očekávat, že ji spatříš v přístavu, až se Tvoje loď vrátí domů. Nebude tam a je mi to líto.

Budeš pro ni truchlit. Ráno budeš muset vynaložit značné úsilí, abys vůbec vstal z postele, ale uděláš to, protože zkrátka musíš. Závisí na Tobě tisíce lidí a Ty jsi dobrý vůdce. Nepřipustíš, aby Tě to zlomilo.

Pak Tě přepadne zlost. Budeš se zlobit na bohy za to, že Ti ji vzali. Budeš proklínat otce i dvůr, že ji dohnali k šílenství. Možná budeš našťvaný i na mě, protože jsem se toho stala svědkem a nebyla jsem schopná té tragédii zabránit. Chápala bych to, je to v pořádku.

Jestli něco následuje po zlosti, ještě jsem na to nepřišla.

Tvoje Thora

Chystám se pergamen srolovat, když vtom mě něco napadne a já se zarazím.

„Kdybych Sórenovi napsala, že císař zabil jeho matku, možná by mezi nimi došlo k nepřekonatelnému rozporu,“ prohlásím nahlas, aby mě Stíny slyšely. Částečně jsem ta slova potřebovala slyšet já sama. „Možná by se natolik rozzuřil, aby proti otci veřejně povstal.“

Na okamžik kraluje ticho.

„Jak si tím můžeš být jistá?“ zeptá se nakonec Blaise.

„Protože ho dostanu do takové nálady, že nebude mít na vybranou.“

Rozvinu svitek a znovu namočím psací brk do inkoustu. Dílky plánu zapadnou na místo. Svým způsobem se to zdá neodvratné, tak snadné, jako když rozbouráte pyramidu z ovoce tím, že z ní seberete jediný kousek.

Tak snadné, jako mu vrazit dýku do srdce? zašeptá mi hlásek v hlavě, ale já se snažím ho nevnímat. Věděla jsem, že k tomu dojde, byl to můj nápad. Je to jediný způsob, jak se můžu znovu zmocnit Astrey, a já si to nerozmyslím jenom proto, že mi na Sórenovi začíná záležet víc, než jsem si myslela.

*

Druhý den uslyším zaklepání a za dveřmi najdu Elpis. Má mě přivést ke Crescentii na kávu. V první chvíli se chystám odmítnout, protože mě drtí pocit viny, ale část mojí duše stále doufá a část se děsí, že dojde ke konfrontaci, k níž jsme měly nakročeno po maškarním plese.

„Ještě moment,“ řeknu Elpis. Srdce mi buší v hrudi. Nechám ji stát ve dveřích a vrátím se do komnaty, abych si z matrace vzala lahvičku encatria. Nehodlám nikoho otrávit, ale chci tím uchlácholit Stíny. Uvidí, že jsem ochotná ji použít. Cítím na sobě jejich oči, když ji spouštím do kapsy smutečních šatů z šedého brokátu. Nedočkám se od nich žádného varování či povzbuzení. Dokonce i Artemisia je milosrdně zticha. Možná vědí stejně dobře jako já, že je to prázdné gesto.

Elpis se na mě pousměje, když se znovu sejdem u dveří a vyrazíme chodbou k pavilonu. Nemůžeme si nic říct, protože všude je plno lidí, avšak její blízkost mi pomáhá lépe se soustředit. Elpis je důvod, proč tohle dělám. Proč hraji hru, kterou jsem těžce vymýšlela. Proč nosím v kapse ampuli s jedem určeným pro moji nejlepší přítelkyni. Kvůli Elpis a všem lidem, které představuje. Kvůli těm všem, kteří jsou v otroctví tak dlouho, co si pamatují. Úpí v řetězech, jsou bití a hladoví, ale pořád jsou dost kurážní, aby snili o lepším světě. Chci jim takový svět vybudovat, ale ne z popela nevinných.

Odbočíme do prázdné chodby vedoucí do východního křídla paláce. Mluvit je stále riskantní, ale sotva si je Elpis jistá, že jsme samy, vezme mě za ruku. Má kostnaté prsty a mě zaplaví další vlna viny. Včera jsem měla večeři o pěti chodech, ale kdy ona naposledy snědla víc než miskou polévky?

Než svěsí ruku, něco mi vtiskne do dlaně. Podívám se na to a uvidím malou zmačkanou kytíčku vyrobenou z útržků růžového hedvábí, z něž má Cress ušité šaty. Pečlivě vystřižené okvětní lístky lemují střed s miniaturní perlou. Něco mi bleskne hlavou, avšak vzpomínka se záhy rozplyne jako kouř.

„Veselou Belsiméru, Vaše Veličenstvo,“ zamumlá a věnuje mi jeden ze svých vzácných úsměvů.

Sevru květinu v hrsti a zastrčím ji do kapsy. Při příležitosti Belsiméry matka pro své nejbližší vyráběla tucty těchto květin. Já měla nemotorné prsty a moje výtvary nebyly k použití. Najala si švadleny, aby vyrobily stovky dalších pro Strážce a služebnictvo.

Belsiméra – svátek Belsimie, bohyně lásky a krásy. Matka mi vyprávěla příběh o zemské bohyni Glaidi, která nenáviděla podzim, kdy všechny její květiny uvadnou a stromy shodí listí. Oplakávala ztrátu barev a krásy světa.

Jednoho roku, když se měnila roční období a Glaidi propadla melancholii, ji vodní bohyně Suta rozveselila tím, že vyrobila sto květin z hedvábí, které jí věnovala. Když je Glaidi uviděla, byla tím gestem lásky a hedvábnou krásou tak dojatá, že začala radostí plakat. Jedna ze slz přistála na květině, z níž se narodila Belsimia.

A na počest Belsimie a pevného přátelství, z něhož vznikla, jsme vyráběly hedvábné květiny a v tento den jsme je dávaly svým blízkým. Večer se tančilo a oslavovalo a hedvábné květiny byly všude.

Pamatuji si, jak jsme je s matkou chystaly a rozdávaly všem, kteří v paláci žili a pracovali. Pamatuji si, jak Ampelio tančil se mnou v náruči a já se zalykala smíchy. Býval to můj nejoblíbenější svátek. Měla jsem ho ještě radši než ten, při němž se dávají dárky.

„Děkuji ti, Elpis.“ Podívám se na mladičkou dívku, jejíž tváře se zardívají. „Omlouvám se. Já...“ Rozpačitě se odmlčím. „Zapomněla jsem.“

Přikývne, oči má vážné. „Ve čtvrti otroků se tenhle svátek pořád slaví. Ale v tichosti. Kdyby se o tom někdo dozvěděl...“ Zavrtí hlavou. „Chtěla jsem vám jednu květinu věnovat, ale dobře ji schovejte, ano?“

„Samozřejmě,“ usmívám se. „Děkuji ti.“

Chci znovu vykročit, ale Elpis se dotkne mé paže a zastaví mě.

„Ráda bych něco udělala,“ zašeptá.

„Elpis...“ spustím, ale přeruší mě.

„Udělám *cokoliv*. Prosím!“ naléhá. „Můžu pomoci, když mi to dovolíte.“

Upírá na mě oči a tváří se tak dychtivě, že je snadné zapomenout na její nízký věk. Ve staré Astree by byla stále považována za dítě.

„Potřebuji, abys byla v bezpečí,“ domlouvám jí vlídně.

„Ale...“

„Náš čas se blíží,“ zamumlám astreansky a rozhlédnu se kolem sebe, jestli nás někdo neposlouchá. „Potřebuji, abys byla trpělivá.“

Kousne se do rtu a pustí moji paži. „Jenom chci pomoci,“ zapípá a náhle se zdá mladší, než je.

Z jejího zoufalství se mi sevře srdce. „Vždyť už mi pomáháš,“ ujistím ji. „Hodně jsi pro mě udělala.“

Zapátrá v mém obličeji, jestli s ní nejednám blahosklonně, když je ještě dítě, a pak mírně skloní hlavu.

„Děkuji vám, Vaše Veličenstvo,“ hlesne.

Můj titul nevysloví jako ostatní, nemá postranní úmysly. Těším se její naprosté důvěře a důvěra je velice křehká věc. Nesmím ji zničit.

HROZBA

Káva byla naservírovaná na jednom ze stolů z krouceného železa, které stojí ve veřejném slunečním pavilonu. Nad rozlehlou verandou se ve větru třepotá markýza s fialovými a bílými pruhy. O pohodu u každého stolku se starají zlaté svíčky ve svícnech posázených ohnivými drahokamy. Ačkoliv se blíží zima a slunce je stále vzácnější, dvořany se to tady stále jen hemží. Smrt císařovny jako by je znovu probudila k životu. Pilně probírají, koho císař pojme za další choť, a každá rodina má dceru, kterou by s chutí obětovala, jen aby se vládci vetřela do přízně.

Napočítala jsem jich dvanáct. Mnohé jsou mladší než já a s ohledem na roční dobu mají na sobě příliš odvážné šaty. Vypadá to, že každý smutek už odložil, až na mě, byť podle kalovaxianské tradice máme truchlit ještě tři týdny. Všichni se klepou zimou v hedvábí a usrkávají kávu. Šálky svírají v prochladlých rukách. Co kdyby se tu náhodou ukázal císař?

Cress je začtená do knihy a ani ke mně nevzhledne, přestože mě pozvala. O našem rozhovoru v zahradě stále mlčíme, ale já cítím, že to mezi nás vráží klín a vrhá stín na každé pronesené slovo. Ráda bych se k němu vrátila a popostrčila ji kýženým směrem, ale pokaždé mi slova odumřou v hrdle.

„Chudinky dívky,“ povzdechne si Cress a vzhledne od sbírky lyranské poezie. V ruce drží psací brk. „Tolik se snaží a úplně zbytečně. Otec říká, že si císař nevěstu už vybral. Domnívá se, že k zasnubám dojde za čtyři dny, až se vydá do Elcourtu.“

Ruka se šálkem se zarazí v půli cesty k ústům a zmocní se mě hrůza.

„Nedoneslo se ti náhodou, na koho dostal zálusk?“ zeptám se ledabyle a postavím hrnek na talířek.

Zavrtí hlavou a něco si poznamená. „Mně nikdy nic nepoví. Otec se domnívá, že nejsem schopná udržet tajemství.“

Přinutím se zasmát. „A má pravdu, ne?“ škádlím ji.

Očekávám, že vyprskne smíchy, ale když se na mě podívá, tváří se vážně. „Já tajemství udržet umím, Thoro.“

Nevinná slova na mě dopadnou s nezvyklou tíhou. Co jsem pronesla v zahradě byla zrada a ona ji mohla použít, aby si zajistila korunu. Ale neudělala to, což přece něco znamená.

„Samozřejmě že ano,“ řeknu tiše. „Jsme přece duchovní sestry, Cress. Svěřila bych ti svůj život.“

Ampule s jedem mě pálí na kůži.

Cress přikývne a vrátí se ke své básni. „*Ch'bur*,“ zadrmolí a zamyšleně otáčí brk v prstech. „Myslíš, že by tohle slovo mohlo souviset s výrazem *chabor*? Spáry?“

„Nevím,“ přiznám. „Co jsi zatím přeložila?“

Kousne se do rtu. „*V údolí Gredane* – což je jejich výraz pro podsvětí – *na mě čeká láska uvězněná ve spárech smrti*. Kdepak. To nemůže být správná interpretace.“

Chci jí odpovědět, ale před očima mám Cressino bezvládné šedé tělo, jež v pařátech svírá obrovský pták.

„Kromě toho na tom nezáleží,“ prohlásí a vytrhne mě tím z myšlenek. Něco si zapíše do knihy. „Ať už si vybral kterékoliv děvče, to ho nesmí odmítnout.“

Chvilí trvá, než si uvědomím, že nemluví o básni ani nenaráží na moji zradu. Už jsme zase u císaře. Zdá se, že je v tomhle směru velmi velkorysá, přestože i ona patří k vhodným

uchazečkám o post císařovny. Ale nestane se jí a ona to ví. Její otec to nepřipustí. Možná je císařův bojový pes, ale i on má svou hranici, a tou je Cress.

„Moc ji nelituj, Thoro. Já bych se s císařem smířila, kdybych si tím dopomohla ke koruně.“

Císařovna Anke by s tebou možná nesouhlasila, chce se mi říct, ale ovládnou se. Uzavřely jsme s Cress tichou dohodu, že se nebudeme zmiňovat o tom, co jsme v noci viděly, a já ji neporuším. Ví stejně dobře jako já, že císař vystrčil svou ženu z okna, ale žádná z nás nemá odvahu vyslovit to nahlas, jako by samotné mlčení potlačilo nebezpečí, jehož jsme se staly svědky. Vždyť císař zavraždil svoji ženu, protože se pro něho stala přítěží. Co mu zabrání, aby nám udělal totéž?

Přesto cítím silné nutkání svěřit se někomu s tím, co mi císařovna řekla před svou smrtí – než byla zavražděna. Chci se někomu svěřit s tím, co cítím vůči Sórenovi, a jak mi to kříží plány, na nichž jsem se dohodla se Stíny. Chci o nich mluvit, i o tom, jak jsou křehké.

Avšak naléhavý hlásek v hlavě mě nabádá: „*Tohle je zrada. Přestaň s tím, Thoro!*“ Bojím se, jak by Cress zareagovala, kdyby se dozvěděla o Sórenovi a mně.

Ani nevím, jestli se na ni mám zlobit za její reakci na zahradě. Žádala jsem po ní, aby si vybrala mezi mnou a svou zemí – nemluvě o jejím otci. Mělo mě napadnout, co si vybere. Vždyť vím, čemu dávám přednost já.

Jed ukrytý v mé kapse povážlivě těžkne.

„Navíc,“ spustí Cress, aniž by se na mě podívala, „v lepší svazek jsi ani doufat nemohla.“

Ruce se mi roztrhají tak, že musím šálek postavit na stůl.

„Cos to řekla?“

Blazeovaně pohodí ramenem. „O císařových plánech mi nemusel nikdo vyprávět, Thoro. Vždyť to dává smysl. Pořád se šeptá o nějakých vzpourách. Některé země stále odmítají Corbinianovu vládu nad Astreou. Sňatek s tebou by tyhle potíže elegantně vyřešil. Anke už mu k ničemu nebyla. Dala mu syna a splnila tím svůj účel. Vždycky jsem se divila, proč tě nechává žít.“

Řekne to tak klidně, ani neodtrhne oči od knížky. Ne že by ke mně byla tak lhostejná. Cítím, že se bojí na mě podívat.

„Takže když jsi viděla, jak svou ženu vystrčil z okna, tvoje podezření se jenom potvrdilo,“ odpovím stejně nenuceným tónem, jako bychom se bavily o tom, co si dáme k večeři, a ne o vraždě.

Trhne sebou, ale tak nepatrně, že si toho málem nevšimnu. Vydechne, konečně se na mě podívá, a položí pero na stůl.

„Bude to tak nejlepší, Thoro,“ prohlásí neochvějně. „Staneš se císařovnou. Získáš tím moc.“

„Jako Anke?“ opáčím břitce. „Tvrdíš, že jsi moje duchovní sestra. Tohle pro mě chceš? Abych skončila jako ona?“

Škubne sebou mnohem zřetelněji a najednou neví, kam s očima. Povzdechne si.

„Pořád lepší, než kdybys skončila na popravním špalvu jako zrádce,“ zašeptá.

Jed ukrytý v těchto slovech na mě zapůsobí jako facka, div že neucuknu. Polknu. „Netuším, o čem mluvíš, Cress.“ Hlas se mi chvěje. Ví, že ji neošálím. Ačkoliv někdy předstírá opak, Cress není žádná hlupačka.

„Neurážej mě,“ ucedí ledově a pohodlně se opře. Sáhne do kapsy a vytáhne složený pergamen. Pečeť je rozlomená, ale kdysi na ní byl drak chrlicí oheň. Sórenův emblém. Srdce mi poklesne a na rty se derou tisíce omluv, přestože neexistuje žádná, která by tenhle dopis ospravedlnila.

„Kde jsi k němu přišla?“ zeptám se místo toho, jako bych tím mohla něco zvrátit a dokázat, že zrádkyní je ona.

Ignoruje mě. Pomalu psaní otevře, tváří se ublíženě. Začne číst:

„Drahá Thoro,“ pronese bezbarvě a zdánlivě bez emocí. „Ani vyjádřit neumím, jakou radost mi udělal Tvůj dopis. Vím, že jsem to ve svém posledním listu nenapsal na rovinu, ale určitě Ti došlo, že moje srdce patří Tobě.

Přeješ si, abychom mohli být spolu, aniž bychom se museli skrývat. Přál bych si totéž. Chtěl bych to každému povědět. Rád bych se pochlubil zprávami od Tebe, jako se ostatní muži chlubí psaníčky od svých lásek. Toužím žít ve světě, kde se nemusíme plížit temnými tajnými chodbami (i když je to vítané dobrodružství). Stále myslím na to, že bych rád žil v lepší říši, než je ta, kterou vytvořil můj otec. Doufám, že až od něho jednou převezmu vládu, moje sny se stanou skutečností. Ale nejvíc si přeju, abys stála po mém boku, až se tak stane.“

Cress se na mě vyzývavě podívá a dopis zase složí. „Je tam toho samozřejmě víc. Třeba o tom, co se odehrává na lodi, nebo jak probíhá bitva. Samé nudné čtení, které tebe jistě nadmíru zajímá.“

Nemůžu nic namítnout. Mlčky sleduji, jak žmoulá v rukách psaní určené pro mě. Muselo přijít nedávno. A já se domnívala, že Søren nemá pro samé válčení čas odepsat. Cress musela dopis najít u mě pod rohožkou.

„Není to tak, jak si myslíš,“ prohlásím nakonec, i když vím, jak falešně to zní.

„Myslím, že jsi mi lhala, Thoro,“ zašeptá, avšak z obličeje jí vymizí všechny stopy vlídnosti. Svaly má zatáté a očima metá blesky. Poprvé v ní vidím podobnost s otcem. „Myslím, že jsi mi ukradla duchovní kameny, což znamená, že patříš ke vzbouřencům. Sama bys povstání nezosnovala. Máš tři kumpány – alespoň soudě podle toho, kolik šperků jsi mi ukradla.“

Po zádech mi stéká pot a srdce mi tluč. Nesmí se dozvědět o mých Stínech! Rozhlédnu se a uvidím je, jak stojí na kraji slunečního pavilonu, kde nás nemohou slyšet. Protože tu jsou, soudím, že je zatím nepodezírám. Nesmím připustit, aby je odhalila.

„Je mi to líto.“ Nakloním se k ní. „Mrzí mě to, Cress, ale není to tak, jak si myslíš.“

„Myslím si, že se ti to náramně hodí,“ odsekne a našpulí rty. Nebezpečný lesk v jejích očích mi připomene Theyna. „Spojíš se se zrádci, daruješ jim magické kameny a začneš svádět prince, přestože víš, že váš vztah nepřichází v úvahu, a na to, abys předstírala opak, jsi příliš chytrá. Což znamená, že jsi dostala zálsusk na někoho jiného.“

Znovu obrátí pozornost k dopisu ve svých rukách.

„Lhal jsem, když jsem tvrdil, že si jedeme vyřídit účty s Prokletým drakem, který obtěžuje kupecké lodě. Ale jestli se tak nudíš, že si přeješ vědět, co se tady děje, povím Ti to.“

Zase se odmlčí a pohlédne na mě. V očích se jí nezračí žádné emoce, což je dobře. Jsem úplně otupělá.

„Tobě je úplně jedno, na jakou misi ho císař poslal. Nemohla jsem uvěřit, že tě něco takového zajímá, ale nejspíš to zajímá lidi, pro které pracuješ. Nařídili ti, abys prince svedla a vylákala z něho co nejvíc informací. Nebo se pletu?“ Nachýlí hlavu na stranu a pozorně mě sleduje.

Ano, chce se mi říct. Na tom však nezáleží.

Musela si moje mlčení vyložit jako ne, protože pokračuje: „Já tomu rozumím, Thoro.“ Zase je vlídná a laskavá. Takhle se mnou Theyn mluvil poté, co zavraždil mou matku. Ptal se mě, jestli mám hlad nebo žízeň, a stále měl na rukou krev. „Myslela jsem to vážně, když jsem tvrdila, že tvůj život není fér. Nelíbí se mi, jak jsi dopadla. Ale tímhle to nespravíš.“

Nejradši bych zaječela, že o nespravedlnost mého života vůbec nejde, protože to není nic v porovnání s tím, co se děje jiným Astreanům ve městě, v dolech, anebo těm, kteří živoří v cizích zemích jako občané třetí kategorie.

Nadechnu se a přinutím se vydržet její pohled. Protože nejsem její kamarádka a nikdy jsem

nebyla. Jsem její oblíbené zvíře, které jí nemůže být rovno. Náhle se cítím, jako bych sama vypila jed. Jako bych se proměnila v popel.

Když promluvím, můj hlas zní tiše a odměřeně. Čiší z něho lítost, ačkoliv jsem plná pohrdání. „Jak to tedy mám napravit?“ zeptám se jí.

Přesně tohle chce slyšet. Uleví se jí a do úsměvu se už nemusí nutit. Natáhne se přes stůl a sevře moje ruce ve svých.

„Uděláš, co se od tebe očekává,“ prohlásí, jako by to bylo tak prosté. Pro ni určitě. Vždycky dělala, co se od ní očekávalo, proto také získá korunu. Jenže my dvě nejsme stejné. Žijeme v odlišných světech a očekávají se od nás různé věci. „Dáš císaři, co od tebe žádá. Zůstaneš naživu, dokud se mi nepodaří tě zachránit.“

Spolknu žluč deroucí se mi do krku. Myslí to dobře, o to je to horší.

„Řekneš to císaři?“ vyzvídám.

Pustí moje ruce a odkašle si. „Nechápu, proč by to měl vědět. Zakolísala jsi, ale to se přece dalo čekat. Ale k žádné skutečné škodě nedošlo,“ prohlásí, jako bych nechystala zradu, ale rozbila kus porcelánu.

„Ne,“ odpovím.

Přikývne a zamyšleně stiskne rty. Po chvíli mě obdaří úsměvem, ale tak ostrým, že by se jím dala rozříznout ocel.

„V tom případě bych si to mohla nechat pro sebe pod podmínkou, že s tím přestaneš.“ Odmlčí se a usrkne kávy. Drží v ruce všechna esa a dobře to ví. Zvažuje, co svým vítězstvím získá.

„Přerušíš s princem všechny styky, až se vrátí. Císař ohlásí naše zasnuby a já nechci, aby mě kvůli tvému nadbíhání odmítl.“

„Samozřejmě,“ pípnu poslušně.

„A ti ostatní? Ti, kterým jsi věnovala moje šperky? Ti, kteří tě do toho navezli? Víím, že sama bys nekousala do ruky, která tě krmí. Svedli tě na scestí, proto je musíme nahlásit císaři.“

Cress zosnovala vlastní verzi příběhu a bylo by snadné se jí řídit. Vypadá o hodně lépe než pravda. Kdyby věděla, jak hluboké jsou moje city k Sórenovi, tak lehko by mi neodpustila. Anebo že jsem jednala ze své vlastní vůle. Ale jestliže mě *ona* považuje za zvíře, které slouží k jejímu pobavení, proč by na mě měli ostatní pohlížet jinak?

„Už jsou pryč,“ oznámím jí. Cress se lže velmi snadno. Ani se mi nesvívá žaludek. Musím ji přesvědčit, aby mi uvěřila, proto pokračuji: „Nakonec si uvědomili marnost svého počínání. Dala jsem jim tvoje šperky a oni odešli. Odpluli do Granie. Chtěli mě vzít s sebou, ale... Nedokázala jsem odejít.“

Najednou se Cress usmívá mnohem přirozeněji. „Jsem ráda, že jsi tu zůstala. Stýskalo by se mi po tobě.“ Zvedne psací brk a zahledí se do knížky. Potom se podívá na mě a zaváhá. „Tohle je pro tebe to nejlepší, Thoro. Jinak by tě zabil a ty to víš.“

Slova se mi vzpříčí v krku, ale přinutím se s ní souhlasit.

Natáhne se přes stůl, poplácá mě po ruce a vrátí se ke své knížce básní. Zase je spokojená a její život plyne hladce. Pro ni je všechno prosté jako šachy, které hraje její otec. Dala mi šachmat, hra je uzavřená. Vyhrála.

Ale jednoduché to není. Připadám si rozervaná na kusy a nikdo mě znovu nesešije.

Soustředím se na svíčku mezi námi, na pravidelné mihotání plamínku, který se smršťuje a zase vyskakuje v rytmu mého rozbušeného srdce. Sleduji ho a náhle se mě zmocní podivný klid. Jak je to možné? Měla bych řídit a ječet a praštit ji přes její pěknou tvář.

Neměla bych být klidná, ale jsem. Teď je přede mnou jenom jedna cesta, jasně osvětlená. Je

příšerná a já ji nenávídím. Nikdy si neodpustím, že jsem se po ní vydala. Až dorazím na její konec, už nikdy nebudu stejná jako dřív.

Avšak je to jediný směr, kterým se můžu vydat.

Cress zvedne hlavu a chce něco říct, ale pak zachytí něco za mým ramenem a prudce se zvedne. O vteřinu později si uvědomím, že všichni stojí, a také si stoupnu, přestože se mi zhoupne žaludek. Císařovna zemřela a Sören je někde na moři. Takovou reakci dokáže vyvolat pouze jediný člověk.

Než se uctivě skloním, zahlédnu císaře, jak se naparuje u dvojíých dveří v sametovém kabátci se zlatými knoflíky, jenž se mu nepříjemně napíná přes kulaté břicho. Jako by to nestačilo, po boku mu stojí Theyn, což může znamenat jenom jedno.

Pochopitelně míří k nám. Theyn jako obvykle vystavuje na odiv kamenný obličej, zatímco císařovy oči škodolibě září jako v mých zlých snech. Mám co dělat, abych se pod tíhou jeho pohledu neotřásla.

Brzy, říkám si, brzy se nebudu muset ani jednoho z nich bát. Budu od nich daleko. Doufejme, že zemřou. Brzy nebudou schopni se mě dotknout. Ale *brzy* není *ted'*. Pořád mi můžou ublížit a já jsem nucena hrát císařovu hru.

Moje oči zase vyhledají svíčku, protože je snazší dívat se na ni než na ně. Ačkoliv tlukot mého srdce se znovu zrychlil, plamínek svíčky poskakuje v jeho rytmu.

„Lady Crescentie, lady Thoro.“ Císař mi nedává na vybranou. Musím se na něho podívat.

Těší se na novou partii, ale tentokrát jsem krok před ním a hodlám svého náskoku využít.

Thora ukrytá v mojí hlavě je uzlík paniky a strachu. Pamatuje si jeho ruce, pamatuje si jeho bič i odporný úšklebek, když ji nazýval hodnou holčičkou. Ale já se ho nebojím, protože mám v kapse lahvičku toho nejstrašnějšího jedu, jaký je člověku znám, a stačí mi polovina, abych skoncovala s jeho životem.

„Vaše Výsosti, Theyne,“ zadrmlím tiše a odměřeně. *Jsem prostinká dívenka, která přemýšlí jenom o jednoduchých věcech.* „Ráda vás zase vidím. Dáte si s námi kávu?“ zeptám se zdvořile a ukážu na stůl. Jako bych tu měla nějaké slovo.

Císař se podívá na moji společnost.

„Lady Crescentie, pokud by vám to nevadilo, rád bych ztratil s lady Thorou pár slov o samotě,“ praví vlídně, avšak je to nezpochybnitelný rozkaz. Cress zaváhá a varovně na mě pohlédne. V mysli mi stále rezonují její výhrůžky.

„Cress,“ zavrčí její otec a natáhne k ní ruku. Crescentia se na mě naposledy podívá, zavěsí se do něj a dovolí mu, aby ji odvedl.

Císař usedne na její místo, já na to své. Snažím se uklidnit své splašené srdce. Plamen svíčky stále poskakuje v jeho rytmu, byť voskovice na ostatních stolech klidně hoří. Jenom ta moje je poblázněná a já nad tím nemůžu dumat, ne teď, když na mě císař zírá jako had. Bolestně si uvědomuji, že nás ostatní dvořané sledují a šeptají si. Pokouším se je nevnímat. Soustředím se na císaře, konvici s kávou mezi námi a ampuli ve své kapse. Kdyby se mi podařilo Corbiniana zabít, Blaise a ostatní by to považovali za úspěch, přestože Crescentia a Theyn by zůstali naživu. Možná by se mi povedlo uprchnout dřív, než by Cress zjistila, co jsem udělala, udala mě svému otci a ten mě nechal zatknout. Ale i kdyby mě popravili, stálo by to za to. Matka a Ampelio by mě mohli s hrdostí přivítat na Věčnosti.

Nenápadně přemístím lahvičku s jedem z kapsy do rukávu tak, aby vršek s korkovou zátkou spočinul mezi kůží mého zápěstí a manžetou. Když jsem si ji ráno zastrkávala do kapsy, nenapadlo mě, že ji použiju. Bylo to gesto, jímž jsem chtěla uchlácholit Stíny, ale teď se vidím,

jak nalévám jed do císařova šálku, když se nedívá. Vidím ho, jak pije otrávenou kávu, která ho skrz naskrz spálí zaživa. Ta představa mě neděsí, přestože je vražedná. Jestli si někdo zaslouží zemřít na otravu encatriem, pak je to on.

„Kávu, Vaše Výsosti?“ zeptám se s pokorným úsměvem a zvednu konvici. Kdybych předstírala, že se škrábu na zápěstí, mohla bych lahvičku odzátkovat a ukápnout z ní jed, aniž by si toho někdo všiml.

Avšak Corbinian nakrčí nos. „Tomuhle utrejchu jsem nikdy nepřišel na chuť.“ Pohrdavě mávne rukou.

Zmocní se mě zoufalství, ale odmítám se mu poddat. Je tak blízko... Ale přece mu nemůžu jed nalít do krku.

„Dobře.“ Postavím konvici zpátky na stůl. „Co pro vás můžu udělat, Výsosti?“

Ačkoliv se mi dělá zle, pohlédnu na něho zpod sklopených řas a vyloudím ten nejsladší úsměv. Spokojeně se zazubí a opře se v křesle, které zapraská pod jeho vahou.

„Probírali jsme s Theynem tvoji budoucnost, princezno popela, a napadlo mě, že o ní jistě máš svoji představu.“

Málem jsem vyprskla smíchy. Moje budoucnost je přece dávno nalinkovaná a můj názor na tom nic nezmění. Tahle možnost volby je pouhá iluze, stejně jako když po mně žádal, abych zabila Ampelia.

„Vy určitě víte, co je pro mě nejlepší, Vaše Výsosti,“ odpovím. „Až dosud jste ke mně byl velice laskavý a já jsem vám za to nevýslovně vděčná.“

Jeho ruka sklouzne po desce stolu k mojí a já se přinutím neucuknout. Dovolím mu, aby položil tlustou ulepenou dlaň na moji, a předstírám, že ve mně jeho dotek nebudí odpor. Tvářím se, že ho vítám, přestože se mi zvedá žaludek.

„Možná bys mi svou vděčnost mohla dokázat,“ zamumlá a nakloní se ke mně.

Nedokážu se na něho podívat, proto radši zírám na jeho ruku. Rukávem se dotýká svíčky jen pár centimetrů od plamene. Jestli se nenechávám příliš unášet fantazií, a pokud to není náhoda – kdybych doopravdy dokázala ovládat plamen – jak bych toho mohla využít? Jak by bylo těžké zařídit, aby oheň přeskočil na jeho rukáv? Vypadalo by to nevinně, ale přestal by se mě dotýkat.

Dala bych za to cokoliv. Úplně všechno.

I šanci dostat se na Věčnost? Obětovala bys svou matku? Nebo dokonce budoucnost své země?
Otázky mě přimějí se zarazit.

Vtom se ozve zlověstné zapraskání, císař se zhroutl dozadu a přistane na podlaze. Praskla pod ním židle. Ohromeně se zvednu jako všichni ostatní v pavilonu.

Corbinian leží na zádech a připomíná mi želvu obrácenou na krunýř. Vrtí sebou a z roztržené košile se mu dere flekaté břicho. Marně se snaží zvednout. Strážní se k němu vrhnou, aby ho chránili, ale když zjistí, že ho nikdo nenapadl a pouze rozsedl židli, mají co dělat, aby se nahlas neřehtali, když ho zvedají. Přítomným dvořanům se nedaří potlačit veselí, pochechtávají se nahlas, a císař stále víc a víc rudne zlostí a hanbou.

Zapátrám po svých Stínech, zejména po Blaiseovi. Císař neváží tolik, aby se pod ním sám úhledně rozlomil železný rám bez přispění špetky zemského kouzla. Ale těžko uvěřit, že by se Blaise schválně dopustil takové nerozvážnosti.

V potměšlém rohu stojí jenom dvě postavy, jedna vysoká a druhá malá. Blaise nevidím, přestože tam ještě před chvílí byl.

Oběhnu stůl, kde se vojáci lopotí se zvedáním otlého panovníka.

„Jste v pořádku, Vaše Výsosti?“

Odstrčí strážce a opráší se, než ke mně přikročí. Modrýma očima – které mají barvu jako Sórenovy – těká po pavilonu. Nikdo se neodvážší nahlas smát. Mnozí odvracejí hlavu a předstírají, že vůbec nic neviděli. Corbinian musí vědět, že je to lež. Musí vědět, že se mu posmívají. Odstrčí vojáky, pevně sevře rty a blíží se ke mně. Udeří mě pach potu a kovu.

„Brzy si spolu promluvíme, princezno popela,“ slíbí a dotkne se mé tváře. Totéž gesto učinil Sóren na lodi, ale tohle je úplně jiné. Není to výraz náklonnosti, ale vznesení nároku. Do hodiny o tom bude vědět celé město.

Když se konečně obrátí k odchodu a odtrhne ode mě své studené oči, podlomí se pode mnou kolena a já se musím přidržet stolu, abych neupadla. Dvořané mě sledují více než kdy jindy a přejí si můj pád, aby některá z jejich dívek mohla zaujmout moje místo.

Jsem jehňátko ve lví kleci a netuším, zda dokážu přežít.

BELSIMÉRA

Vrátím se do své komnaty a uleví se mi, že tu není Hoa. Mám co dělat, abych ukočírovala bouři obav a ponížení pohřbenou hluboko v mém nitru. V krku mě pálí strach, slzy a výkřiky, ale všechny je spolknou. Nesmím projevit slabost, když mě mé Stíny sledují. Pořád mě někdo pozoruje. Něco ode mě očekává a číhá, až uklouznu.

Klidnými a vyrovnanými kroky dojdou k umyvadlu s vodou, stojícímu na mém toaletním stolku, a ponořím do něj ruce. Ruce, kterých se dotýkal císař. Drhnu si je, dokud nejsou rudé a bolavé, ale nepomáhá to. Stále cítím císařův dotek. Představuje pro mě hrozbu, která mi svírá hrdlo jako smyčka.

Vedle umyvadla mám položenou pemzu. Dřu si s ní dlaně i hřbet rukou, neopomenu ani mezery mezi prsty. Nezáleží na tom, jak moc přitlačím, pořád to není dost. Ani když kůže začne krvácet a voda se zbarví do růžova. Ani když znečistliví.

Hodná holka. Na divošku jsi vyrostla do krásy. Možná bys mi mohla projevít svou vděčnost.

Ticho přeruší přiškrcený výkřik a já se rozhlédnu kolem sebe, než si uvědomím, že jsem to já, kdo křičí a nemůže přestat. Nohy se pode mnou podlomí a upadnu na podlahu. Strhnu umyvadlo a krvavá voda mi potřísní šaty.

Nestarám se o to. Je mi jedno, že se otvírají dveře. Kašlu na to, i kdyby to byla Hoa, připravená rozběhnout se za císařem. Nechala bych ji. Je toho na mě moc. Nezvládnou to. Nestačím na to.

Blíží se ke mně kroky. Vzhlednu a uvidím Artemisii v černém plášti. Modré vlasy se jí rozlévají po ramenou a v tvrdých očích se zračí něco jako lítost.

„Zvedni se,“ přikáže mi tiše.

Neměla bych ji poslechnout. Neměla by mě vidět v tomhle stavu. Beztak si myslí, že jsem k ničemu, a já jí nechci dokazovat, že má pravdu. Nedokážu se pohnout. Nezmůžu se vůbec na nic, jenom na pláč.

Povzdechne si a poklekne přede mnou. Natáhne se po mých zkrvavených rukách, ale já před ní ucuknu a přitisknu si je na břicho.

„Neublížím ti!“ oboří se na mě. „Chci se jen podívat, jak je to zlé.“

Váhavě k ní napřáhnu paže a trhnu sebou, když jimi ne zrovna šetrně otáčí.

„Herone?“ prohodí přes rameno. Ve dveřích otálí vysoký chlapec s přerostlými černými vlasy a širokým obočím. Tváří se, jako by se mu dělalo špatně. „Pomůžeš mi?“

Její slova jako by mu vlila do žil novou dávku energie. Probere se z otupělosti a sedne si ke mně z druhé strany. Převyšuje mě nejmní o hlavu, a přestože je otřesený, poznávám v něm záhadného mladíka skrývajícího se za stěnou, hlas rozumu. Vlídlost se mu usadila v oříškových očích i v křivce rtů.

Vezme mě za ruku a obhlídí utrpěnou škodu. Moje ruka se ztrácí v jeho dlani, ale uklidňuje mě to. „Není to tak špatné,“ řekne po chvíli. „Můžu to spravit.“

Z pláce mě bolí v krku, ale nemůžu s ním přestat. „Kde je Blaise? Nestalo se mu něco?“ vyrazím ze sebe mezi vzlyky.

„Je v pohodě. Poslali jsme ho na procházku, aby se po tom výbuchu uklidnil,“ odpoví Artemisia.

Židle. Císařův pád. *Opravdu* za tím stál Blaise a jeho síla. Udělal to záměrně. Přikývnu a pokouším se zhluboka dýchat, ale dech se mi zadržává v plicích.

„Nemůžu...“ zalykám se. „Už to nemůžu dál dělat.“ Nechtěla jsem o tom mluvit, ale slzy

protrhly stavidla a nemám nad sebou žádnou kontrolu.

„Tak to nedělej!“ odsekne břitce Artemisia.

„Art,“ napomene ji Heron, ale ona si ho nevšímá.

„Vzdej to! Můžeš zešílet jako císařovna. Co ti v tom brání?“

Její slova mě pálí, ale přinejmenším mi osušila slzy.

„Spoléhá na mě dvacet tisíc lidí,“ zašeptám víc pro sebe než pro ně. „Kdybych to vzdala...“

„Většina z nich nepozná rozdíl,“ prohlásí Artemisia. Slova jsou to krutá, ale z hlasu se jí vytratila bojovnost. Zní tak unaveně, jako se cítím já. „Možná ses narodila jako budoucí královna, ale jsi jen obyčejná dívka. Revoluce se nezastaví jenom proto, že se ty vzdáš. Nezastavila se, ani když zemřel Ampelio, a že toho udělal mnohem víc než ty. Co na tom, jestli vypustíme duši – ty, já, Heron nebo Blaise? Jsme jenom malé kousky. Děláme, co je v našich silách, ale nakonec jsme všichni postradatelní. Dokonce i ty.“

„Tak proč se vůbec snažit?“ opáčím hořce, ale nemyslím to tak. Jenom to chci vědět.

Dlouho nic neříká. Ozve se, až když se vzdám naděje, že se dočkám nějaké odpovědi. Mluví tak tiše a klidně, že rozječenou Artemisii málem nepoznávám.

„Protože takhle pracuje voda. Řeka teče a naráží do kamenů, přestože ví, že s nimi nedokáže pohnout. Ani nemusí. Proud balvany nahlodává, a dokonce i ten největší se nakonec vzdá. Někdy to trvá celý život i víc, ale voda se nikdy nevzdává.“

„Nic ho nezastaví,“ prorokuji. „Nemůžu nad ním zvítězit.“

„Ne,“ přisvědčí. „Ty nejspíš ne.“

„Art,“ varuje ji znovu Heron. Ruka, za niž mě drží, mě začíná štípat. Je to úplně jiné, než když mě Ion hojil po císařových trestech. Jeho vlhký a ulepený dotek se mi vždycky trochu přičil, avšak ten Heronův je uklidňující a hřeje, jak jeho energie prostupuje mou kůži.

„Vždyť jí nelžu,“ mračí se Artemisia.

Její slova jsou drsná, avšak na její upřímnosti je něco osvěžujícího. Dávám jí přednost před Heronovými nevinnými lžemi.

„Nepřipustíme, aby se vám něco stalo,“ oznámí mi Heron. „Až se princ vrátí, dostaneme vás odtud pryč.“

„Až ho zabiju, chceš říct. Spolu s Theynem a Cress.“

Kdyby tu byl Blaise, nejspíš by prohlásil, že prioritou je moje bezpečí. Začal by plánovat náš okamžitý odchod a já nevím, jestli bych měla dost odvahy ho odmítnout. Ale teď tady není.

Heron a Artemisia si vymění pohled, jemuž nerozumím.

„Ano,“ přikývne Art.

Heron pustí moji ruku. Kůže na dlani je hladká a čistá, jako bych si ji nikdy nerozdrásala. Chopí se té druhé a celý proces začne znovu.

„V dolech,“ ozve se Artemisia a upoutá tím moji pozornost. Nedívá se na mě. Zírá na vzor na podlaze a obkresluje ho prstem. „Rychle jsem se naučila využít jediné přednosti, kterou mám. Ochočila jsem si jednoho ze strážců. Byl to svérázný druh mučení, ale na oplátku mi dával příděly navíc a nepřiděloval mi těžkou práci. Díval se jinam, když můj malý bratříček neměl dost sil. Říkala jsem si... Říkala jsem si, že když se o mě stará, můžu se na oplátku já postarat o něho. Obelhávat sebe je přece snazší. Nebo snad ne?“

Ne, chce se mi namítnout. *Není to stejná věc.* Avšak nemůžu se ubránit úvaze, že možná je. Možná je sebeklam jediný způsob, jak přežít.

Když se znovu ozve, veškerá mírnost je pryč. „Ale když můj bratr v dole zešílel, ten samý strážce mu roztránil lebku o balvan metr a půl ode mě. Tehdy jsem prožela a uviděla pravdu.“

Zrychleně oddechovala. „Po několik dalších měsíců jsem usínala vedle vraha mého bratra a modlila jsem se, aby si smrt vzala i mě.“ Rozesměje se a je to ošklivý zvuk. „Nikdy dřív jsem se nemodlila – připadalo mi to zbytečné. Nevěřila jsem tomu. Jenom jsem potřebovala s někým mluvit, byť pouze v duchu. V naše bohy stále nevěřím, ale vím, že sílím a sílím, a budu sílit tak dlouho, až budu schopná tomu bídákovi ve spánku podříznout hrdlo.“

Zvedne ke mně tmavé oči a já v nich naleznu porozumění, které bych od ní nečekala. Náhle si uvědomím, že ji vůbec neznám. Ani Herona nebo Blaise. Všichni mají svoje příběhy, které jsem neslyšela, o hrůzách, jimž nemůžu doopravdy porozumět.

„Nesmíme se nechat zahnat do kouta a dělat jenom to, co musíme, abychom přežili. Nebudeme se před nimi uctivě plazit,“ prohlásí tiše, aniž by ze mě spustila zrak. „Možná tě zlomili, ale tím pádem jen naostřili tvůj vztek. A je načase udeřit.“

*

Artemisia a Heron odešli a já zjistila, že nejsem schopná klidně sedět. Ne že by mě zachvátila panika jako předtím, naštěstí můžu rozumně uvažovat. Pohlížím na svou situaci, jako by se týkala někoho jiného. Pilně přemýšlím, ještě bych potřebovala něčím zaměstnat ruce.

Zalovím ve své skříni v matraci a vytáhnu noční košili, kterou jsem zničila při noční schůzce s Blaisem. Připadá mi, jako by k ní došlo strašně dávno. Bílá látka zešedla špínou a prachem.

Snadno se dá natrhat na proužky, ačkoliv jsou křivé a mají roztřepené okraje. Co se dá dělat, když nemám nůžky? Však to postačí.

Moje dva Stíny mlčky sledují, jak každý proužek svíjím do neumělé rozety a svazuji je stébly slámy z matrace. Blaise se mlčky vrací do své komůrky. Sotva ho slyším. Nevnímám nic kolem sebe. Soustředím se jen na své prsty, na rozety a potíže, které v duchu řeším.

Vím, jak si mám počínat. Přesto se neubráním otázce, jestli by se matka na mém místě zachovala stejně. Pravda je, že nemám ponětí, co by udělala. Uchovala jsem si na ni jen mlhavé vzpomínky okořeněné velkou dávkou fantazie.

Uvážu poslední ze čtyř rozet a vezmu je do rukou.

„Veselou Belsiméru,“ řeknu do ticha.

Heron schovaný za stěnou přešlápne z nohy na nohu. „Snad není...?“ zajíkne se.

„Vážně?“ podívá se Blaise.

Pokrčím rameny. „Elpis tvrdí, že ano, a já věřím, že to ví.“

Každou rozetu prostrčím špehýrkou. Musím je trochu zmáčknout, aby otvorem prošly. „Vím, že to není nic moc,“ povzdechnu si, když mi zbývá jen ta poslední – pro Elpis, až ji příště potkám. „Ale chci, abyste věděli, že i když se na všem neshodneme, jste moji přátelé. Vlastně ne – jste moje rodina. Věřím vám, i když to někdy neumím dát najevo. A doufám, že všichni víte, že bych za vás bez váhání položila život. Nikdy jsem nedokázala správně vyjádřit, jak jsem vděčná nejenom za to, že jste za mnou přišli, abyste mi pomohli, ale že jste navíc zůstali, přestože jsem vám nic neusnadnila. Děkuji vám.“

Dlouho žádný z nich nepromluvil a já se začala bát, že jsem zašla moc daleko a řekla toho naopak příliš mnoho. Budou mě považovat za sentimentální hlupačku, která by neměla nikomu vládnout.

Nakonec si Heron odkašlal.

„Jste naše rodina,“ prohlásil a znělo to o hodně lépe, než když mě nazýval svou královnou. „A rodina se neopouští.“

„Kromě toho,“ dodá Art, „mě baví se s tebou hádat. Tehdy tě mám nejradši.“

Kupodivu vyprsknu smíchy a ona se ke mně přidá. Uvědomím si, že je moje kamarádka. Sice s ní nesdílím totéž, co s Cress – nepovídáme si, netančíme spolu a nezkoušíme si šaty. Občas ji nemám v lásce, ale vždycky je tu pro mě způsobem, jakým Cress být nemůže. Při tomto pomýšlení se mi sevře hrdlo, ale nesmím se tomu poddávat. Belsiméra je svátek radosti.

„Když jsme byli malí,“ vzpomíná s úsměvem Blaise, „vždycky jsi mi vnucovala svoji květinu. Pamatuješ?“

„Ne,“ přiznám. Sedím na posteli a zírám na rozetu ve své ruce. Není tak pěkná, jako jsem dostala od Elpis. Doufám, že se jí bude líbit. „Bylo to dávno a na spoustu věcí jsem zapoměla. Ale pamatuju si, že jsme je vyráběly s matkou a byly o hodně hezčí než tyhle.“

„Byly,“ souhlasí. „Vždycky jsi z nich vybírala tu nejkrásnější, abys mi ji věnovala, a já před tebou utíkal.“

„Na to si nevzpomínám.“ Pohlédnu na jeho zeď. „Proč se o tom teď zmiňuješ?“

„Protože ty jsi květiny nerozdávala jenom tak. Každého jsi navíc políbila.“

„Ne!“ bráním se se smíchem.

„Ale ano,“ trvá na svém. „Každou Belsiméru jsi pobíhala po paláci s košíkem květin v ruce a rozdávala jsi je každému, koho jsi potkala. Na oplátku jsi vyžadovala políbení. Všichni ti rádi vyhověli. Bavilo je to. Nikdo tě nemohl odmítnout. Ale nebylo to jenom kvůli titulu,“ dodá rychle pro ostatní. „Každý Theodosii miloval.“

„Vyrůstal jsem v mrňavé vesničce na východním pobřeží,“ zavzpomínal Heron. „Dokonce i tam jsem o vás slyšel. Každý básnil o malé princezno.“

Jeho slova mě zahřejí u srdce a vyvolají ve mně mlhavou vzpomínku, ačkoliv netuším, nakolik je reálná. Vybavím si proutěný košík, pověšený na předloktí, a služky, kuchařky a strážné, jak se ke mně sklánějí, anebo mě zvedají, aby mě políbili na tvář nebo na čelo se slovy: *Děkuji vám, princezno. Tu květinu si schovám. Veselou Belsiméru!*

„Blaise očividně ne,“ dobírám si ho.

Na okamžik zaváhá. „Já taky,“ přizná. „Ale byla jsi holka a pronásledovala jsi mě kvůli puse. Nebylo v tom nic osobního, ale dorostl jsem do věku, kdy chlapci odmítají políbit i vlastní matku.“

„My jsme tehle svátek na lodi nikdy neslavili,“ zamumlá Artemisia. „Moje matka je sice Astreanka, ale svou posádku posbírala všude možně. Kdybychom světli každý národní svátek, nedělali bychom nic jiného. Takže tohle je moje první Belsiméra.“

„Znáš příběh, který se k ní váže?“ zeptám se jí.

„Ne. Matka mě učila jména bohů, ale legendami se nezabývala.“

Pustím se do vyprávění. Zpočátku je rozpačité, ale když se dostanu k té části, kde Suta vyrábí květiny pro Glaidi, jako by štafetu převzal matčin hlas a příběh se ze mě řine ven, aniž bych nad ním musela přemýšlet. Jsem víc posluchač než řečník, a když mluvím o tom, že Belsimia vyrostla z lásky a přátelství mezi dvěma bohyněmi, slzy mi kanou z očí.

„Ve verzi, kterou jsem slyšel,“ řekne tiše Heron, „to není Glaidiina slza, která způsobí, že Belsimia vyrostne z květiny. Stane se to, když Glaidi políbí Sutu.“

„Moji rodiče se zase dohadovali, jestli Belsimia vyrostla z květiny, anebo se květina přeměnila v bohyni,“ ozve se Blaise.

„Neumím si představit, že by se vaši kvůli něčemu hádali,“ sdělím mu. „Vždycky mi připadalo, že jsou spolu nadmíru šťastní.“

Blaise je zamlklý tak dlouho, až se bojím, že jsem se ho něčím dotkla. „Můj táta říkával, že se

hádaří právě kvůli tomu, že jednomu na druhém hodně záleží. Povídal, že to pochopím, až budu starší.“

Působí to víc jako přiznání než vzpomínka, a přestože jsou tu i ostatní, vím, že je určená mně. Cítím, jak mi rudnou tváře, a odvrátím se, aby si toho nevšiml.

Odkašle si.

„Když jsem byl venku... a uklidňoval jsem se po tom incidentu s císařem, hodně jsem přemýšlel o Theynově dceři.“ Zaváhá. „Máš pravdu, není to nutné.“ Vidím, že při tomto výroku přímo trpí, avšak jeho slova mi nepřinesou žádnou radost, protože Cress mi právě ukázala, jaká je doopravdy.

„Blaise!“ oboří se na něho Art.

„Art!“ napomene ji Heron.

„Jestli někdo zná důvod, proč by ta dívka měla zemřít – bez ohledu na Theodosiiny city – tak ho povězte. Rád si jej poslechnu. Ale všichni víme, že Theyn může být zabit sám.“ Teď Blaise mluví jako jeho otec a mně se sevře srdce.

Artemisia si nějaký důvod ráda vymyslí a Heron si jistě s chutí přisadí. Čekám, až se ozvou. Dokonce po nějakém argumentu toužím kvůli vlastní pošetilosti, která mě nutila jí důvěřovat. Ale ani jeden nic neříká. Pevně stisknu víčka a pak se přinutím říct jim pravdu.

„Domnívá se, že svádím prince, abych od něho získala informace,“ přiznám. „Nic závažného sice nezjistila, ale ví, že pracuji proti císaři. Ví o Sórenovi a o mně, a přišla na to, že jsem jí ukradla kouzelné kameny. Z toho odvodila, že mám komplice. Císaři nic nepoví, dokud si bude myslet, že jsem pouhý pěšák, který svého počínání lituje. To jsem jí namluvila. Ale netuším, jak dlouho jí tohle přesvědčení vydrží. Chce se stát princeznou, a jestli dospěje k názoru, že jí stojím v cestě, tak –“ Rozpačitě se odmlčím a vzlyknu.

Nahlas vyslovená pravda bolí. Nejenom emocionálně, ale přímo fyzicky mě pálí v hrudi, jako by mi někdo vrazil dýku do srdce. Protože bez ohledu na to, co si namlouvám o loajalitě, přátelství nebo povinnosti, pravda je děsivě prostá: dala jsem Cress přednost před vlastním lidem a ona dala svým ambicím přednost přede mnou. Udělala jsem chybu a odmítám ji opakovat.

Čekám, že mě odsoudí. Nazvou mě hlupačkou, ale oni mi nic nevyčítají. Ani Artemisia. Jsou zticha, dokud znovu nepromluví:

„Tady je důvod, který požaduješ,“ řeknu Blaiseovi a v hlase se mi ozve odhodlání. „Udělám, co bude třeba, ale zatím ještě ne. Císař by mě obvinil, i kdyby neměl žádný důkaz. Otrava encatriem jasně ukazuje na Astreany. *Chceme*, aby to věděl, ale dokud tady budu, padne vina na mě. Theyn je jeho nejbližší přítel. Corbinian by mě mohl kvůli jejich smrti zabít bez ohledu na následky. Proto bychom měli počkat, až se vrátí Sóren a veřejně se otcí postaví. Potom udeříme. Vyřídíme Theyna, Cress i Sórena najednou. Ani si nevšimnou, že je obchází smrt.“

Zhluboka se nadechnu. Překvapuje mě, jak jsem najednou sebejistá. Nezůstal ve mně prostor pro pochybnosti a vinu. Najednou jako bych byla zralejší a tvrdší. Nemluví jako moje matka – ne tak docela –, ale možná jedním jako královna.

„Poté odjedeme. Víme, že nemůžeme osvobodit otroky v paláci, protože je jich moc a času nebude nazbyt. Ale nemůžeme odjet bez Elpis a její rodiny. Myslím, že jí to dlužím za všechno, co pro mě udělala. Vidíte v tom problém?“ zeptám se.

„Ne,“ odpoví po chvíli Blaise. „Vůbec žádný.“

TREST

Probudím se uprostřed noci. Někdo prudce otevře dveře komnaty a na podlaze zaduní těžké boty. Tenhle zvuk mě často pronásleduje v nočních můrách. Zpočátku si myslím, že se mi jenom něco zdá, ale popadnou mě hrubé ruce a vytáhnou mě ven z postele. Vojáci mlčí a mně srdce tluč tak nahlas, že ho určitě musejí slyšet. Je jich šest. Chce se mi křičet a rvát se s nimi, ale vím, že odpor mi nepřinese nic dobrého. Raději spolкну strach a pokouším se soustředit.

Císař pro mě poslal šest mužů, což je víc než obvykle – když mě míní potrestat. Polichotilo by mi to, kdybych nebyla tak vyděšená. Přesto se vzpomatuji natolik, abych vyslala varovný pohled ke špehýrkám, za nimiž číhají moje Stíny. Modlím se k bohům, aby neprovedly nějakou pošetilost.

„Můžete mi říct, o co jde tentokrát?“ osopím se na vojáky jako Crescentia na svou otrokyni, když ji při česání zatahá za vlasy, anebo jí předloží vejce, které je podle jejího názoru špatně uvařené. Jako by šlo jen o drobnou nepříjemnost a nečekalo mě bičování. Bez ohledu na to, kolikrát mě dovlekli před císaře a zbili do bezvědomí, pořád zažívám stejnou hrůzu.

Snažím se netrást a nenořit se do své mysli tak hluboko, že bych nikdy nenašla cestu ven. Uvědomuji si, že moji lidé vytrpěli mnohem víc než já. Myslím na Blaise a jeho jizvu. Na Heronovy ztráty. Na to, s čím se mi včera svěřila Artemisia. Musím to vydržet.

„Císařův rozkaz!“ vyštěkne jeden ze strážných. Nevím, jak se jmenuje, ačkoliv bych ho už měla znát. Patří ke Corbinianovým oblíbencům. Bývalý válečník má silně zjizvený obličej a jeho nos vypadá, že už mu ho přerazili tolikrát, že by to už ani nespočítal. Ale je podlejší než ostatní a neměla bych ho dráždit.

„Půjdu dobrovolně,“ oznámím mu odměřeně. „Doprovázeli jste mě už tolikrát, abyste věděli, že nepředstavuji žádnou hrozbu. Ať už se stalo cokoli, bez připomínek přijmu císařův trest. Stejně jako v minulosti.“

Má slova jsou adresována především Blaiseovi a ostatním. Vtom mě něco napadne. *Co když nejsou na svých místech? Co když o tom to celé je a nečeká mě trest, nýbrž poprava?*

Co když se Cress přece jen vydala za císařem a všechno mu řekla?

Tyto myšlenky se mi honí hlavou, zatímco mě vojáci strkají ze dveří jenom v tenké noční košilce. Ani mi nedovolí se obout. Bosá klopýtám po kamenné podlaze a okopávám si palce, jak mě dva strážní svírají v podpaží a vlečou. Nezpomalí, aniž kdy z mých nohou začne prýštit krev. Víc mě táhnou, než vedou. Bolest skoro nevnímám. Myslím jenom na to, že se Cress vydala za císařem a ten odhalil moje Stíny. Zabil je a teď zabije mě. Všechno bude ztraceno.

Za rohem málem vydechnu úlevou. Míříme do trůnního sálu, a ne na hlavní náměstí, což znamená, že potrestání nebude veřejné. V paláci mě císař trestá pouze tehdy, když nechce, aby se to rozkřiklo. Kdyby mě chtěl popravít za zradu, neobešlo by se to bez publika. Tady jde o něco jiného. O něco nelichotivého, co by rád udržel pod pokličkou.

V trůnní síni není tolik lidí jako obvykle, ale jsou tu všichni ti, na kterých císaři záleží. Obvyklé veselí je opustilo, větří krev. Ve stínu trůnu stojí Ion, Strážce, který nás zradil. Oči má sklopené ke svým nohám jako vždycky, když je povolán před vladaře. Zbabělost mu nedovolí se na mě podívat, ani když už je po všem a Corbinian mu přikáže, aby mi rány ošetřil natolik, abych s nimi byla schopná fungovat.

„Lady Thoro,“ osloví mě císař z trůnu mé matky. Nakloní se ke mně a duchovní kameny, pokrývající jeho oblečení, zacinkají.

„Povolal jste mě, Vaše Výsosti?“ Připustím, aby se do mého hlasu promítl strach. Kdybych se ho nebála, tolik by si tohle představení neužil.

Mlčí, jenom mě pozoruje. Měří si mě očima a já si nepříjemně uvědomuji, že mám na sobě jenom tenkou noční košilku. Cíví na moje obnažená kolena a nohy. Nejradši bych se nějak zakryla, ale tím bych ho jenom popudila, a to si nemůžu dovolit. Proto ho nechám, ať se na mně pase očima, což je horší než bičování.

Nakonec zahřmí: „Před třemi týdny můj syn a čtyři tisíce jeho mužů odpluli do Vecturie. Před dvěma týdny jsem dostal vzkaz, že narazili na tvrdý odpor, ale podle všeho šel zlomit. Sóren a jeho válečníci statečně bojovali, dokud je před několika dny nenapadly lodě pod velením neblaze proslulého piráta Prokletého draka. Co mělo být jednoduchým dobýváním, se přeměnilo v nemilosrdnou řez, která nás stála spoustu životů.“

Synové dvořanů, kteří se tu sešli, odpluli se Sórenem. Mladí muži se vypravili na předem vyhranou výpravu s minimálním rizikem, jež měla posílit jejich pověst. Alespoň to si mysleli, než dorazili do cíle.

Ale tihle lidé o tom nemají zdání. Ani nemůžou mít. Kdyby císař věděl, že jsem poslala Prokletého draka, aby Vecturii varoval, znamenalo by to, že ví i o mých Stínech, a okamžitě by mě popravil.

Kdepak. Tohle je pouze představení, aby se císař a jeho nohsledi cítili lépe. Většina z nich má i dcery, a tak se ráda pokochá pohledem na moje ponížení. Vyžádali si to a císař přechoťně souhlasil. Koneckonců takovou mě má nejradši – zbitou a zlomenou.

„Je mi to líto, Vaše Výsosti. To je příšerná zpráva.“

Přimhouří oči a poposedne na trůnu.

„Stojí za tím tvoji lidé,“ obviní mě.

Není to poprvé, co mi něco takového předhodil, ale poprvé má pravdu. Jsem za porážku jeho vojska odpovědná a jsem na to hrdá. Tyhle jizvy ponesu s pýchou.

Avšak válka ještě není vyhraná a my chceme zajít ještě dál. Padnu na kolena a nechám Thoru dělat to, co umí nejlíp: škemrat.

„Prosím, já žádné lidi nemám! Roky jsem s žádným Astreanem nepromluvila, jak jste si přál, Vaše Výsosti! Nemám s tím nic společného a vy to víte.“

Hry ho nudí, když snadno vyhrává.

„Theyne!“ zavelí a luskne prsty.

Dvořané se rozestoupí a objeví se Theyn s bičem v ruce. V obličeji se mu nepohne ani sval. Jako obvykle mi nevěnuje jediný pohled. Není jako císař, který si užívá každou bolestnou grimasu a každý výkřik jako dítě sledující loutkové divadlo. Theyn tohle dělá z povinnosti a o to víc ho nenávidím.

Jeden z vojáků mi roztrhne noční košili a obnaží tím moje záda. Všechno ostatní naštěstí tentokrát zůstává zakryté. Strážníci, kteří mě drží za paže, se zapřou, jako bych je dokázala přemoci, ale já se o to ani nepokusím. Odpor všechno jenom zhoršuje, to vím dávno. Lepší je šetřit síly na dobu, kdy boj bude mít smysl.

„Dvacet ran!“ přikáže císař hlasem tak tichým, že ho sotva slyším. „Jednu za každou rodinu, která kvůli astreanské pošetilosti přišla o syna.“

Dvacet padlých. Nezdá se to mnoho, ale pokud byli vysoce urození a blízcí císaři, znamená to, že se neúčastnili těch nejlítějších bojů a byli lépe chráněni než ostatní. Jestliže jich dvacet zemřelo, celkové číslo musí být mnohem vyšší.

Stálo to za to, opakuji si v duchu a doufám, že výprask bude méně štípat.

Theynovy boty duní po kamenné podlaze, když se ke mně zezadu blíží. Držím hlavu skloněnou, aby mě neviděl plakat. První šlehnutí je zároveň nejhorší i nejlehčí. Když na mě dopadne první rána, nakloním se dopředu, a kdyby mě vojáci nedrželi, upadla bych. Šok je skoro horší než bolest, ale bič alespoň dopadne na neporaněnou kůži. Další údery už takové nebudou. Začnou se vrstvit jeden na druhém, bič se zakousne do pokožky a masa a bolest se začne zařezávat až do kostí.

Při čtvrtém šlehnutí se neudržím a vykřiknu. Při pátém se mi podlomí kolena a strážní mě musí držet, abych neupadla. Při šestém mi vyhrknou slzy a kutálejí se po tvářích. Při desátém jsem už napůl nepřítomná. Druhá část mé bytosti se vznese někam do oblak, kde nic necítí, jenom sleduje. Ztrácím vědomí, před očima mi poskakují tmavé skvrny. Chce se mi omdlít, abych se ubránila bolesti, ale když se to stalo naposledy, císař počkal, až se proberu, a trest dokončil sám. Přidal mi pět ran navíc.

Navzdory chladu se mi vlasy lepí potem na čelo. V síni panuje ticho. Jásání a hláhol utichly, alespoň mně to tak připadá. Kromě mého těla a bolesti, která je požírá, nic neexistuje.

Jsem Theodosia Eirene Houzzara, královna Astrey, a tohle vydržím.

Znovu praskne bič a já ho cítím až v prstech u nohou. Z mučivého sevření vojáků mě bolí paže. Nedokážu se udržet na nohou a stát zpříma, jak by si přála moje matka. Zmůžu se jen na křik a pláč.

Jsem Theodosia Eirene Houzzara, královna Astrey.

Kožený řemen se zařízne do kůže a svalů. Další rána, která se nikdy nezhojí.

Jsem Theodosia Eirene Houzzara.

Bič dopadne na páteř s takovou silou, až se zkroutím v křeči. Vojáci sevření nepovolí, takže o to víc trpím.

Jsem Theodosia.

Přestávám počítat. Tohle nikdy neskončí. Stráže mě pustí. Zhrouť se na podlahu a dopadne na mě další úder.

Jsem...

Jsem...

Soustředím se na dlaždice pod sebou. Tady jsem udělala první krůčky. Maminka mě držela za ruku, abych neupadla. Kdybych se dostatečně soustředila, vycítila bych, jak mě nabádá, abych byla silná, a slibuje, že to brzy skončí.

Jmenuji se...

Jedna z dlaždic je prasklá. Nepřekvapuje mě to vzhledem k jejímu stáří a nedostatečné péči Kalovaxianů. Ale jak na dlaždice zírám a znovu na mě dopadne Theynův bič, objeví se prasklina uprostřed další dlaždice a šíří se jako pavoučí nohy.

Začínám blouznit. Není to poprvé, kdy se mi bolest vrazila do hlavy. Ale jak o tom přemýšlím, dochází mi, že mě zrak neklame.

Vzhlédnu a zaostřím za záda dvořanů, kde se úplně vzadu schovávají moje Stíny. *Blaise*. Energie z něho proudí ve vlnách, ačkoliv si toho ostatní nemůžou všimnout.

Přestože kvůli kapuci jeho obličej tone ve stínech, vidím jeho zelené oči. Vpíjejí se do mých. Ze všech sil se drží, ale boj sám se sebou prohrává. Artemisia a Heron se ho snaží uklidnit, ale marně. Každou chvíli vybuchne.

Udělám jedinou věc, kterou můžu. Hledím mu do očí. Nejsem si jistá, jestli on utěšuje mě nebo já jeho, ale napětí, které mezi námi vládne, jako by nás drželo při životě a já se neodvážím ho přerušit.

UKOLÉBAVKA

Když je po všem, císař a dvořané odejdou. Nechají mě zkrvavenou ležet na podlaze. Stíny otálejí vzadu, nejisté, co si mají počít, ale Ion se ke mně hrne jako vždycky a díky vzdušnému kouzlu nejsou jeho kroky skoro slyšet.

Nemůžu si pomoci, ale trhnu sebou, když se vedle mě přikrčí a jeho studené, suché ruce spočinou na mých zádech tam, kam dopadla většina ran. Z bolesti, kterou mi tím způsobí, se mi zatočí hlava. Zatnu pěsti, zaryju nehty do dlaní, abych neomdlela, a koušu se do rtu, abych nesténala. Muka netrvá dlouho. Vystřídá je síla, jež proniká do mého těla a hojí šrámy. Kůže na mých zádech je jako led.

Poté co Ion ruku zvedne, mě rány stále bolí, ale snesitelně. Přerývaně se nadechnu a postavím se na nohy. Ušklíbám se bolestí. Bude to chtít několik dávek hojivé masti a čas, než se trýzeň vytratí.

Bolest je menší, když jsem shrbená, ale přinutím se napřímít. Ion se na mě ani nepodívá. Nemůžu ignorovat zlost, která ve mně bublá. Jsou tu s námi jen Stíny, proto můžu udělat to, po čem toužím deset let.

Dotknu se jeho ramene, aby na mě musel upřít tmavé oči, prázdné a vyhaslé.

„Tvoji předci, kteří nás sledují z Věčnosti, se za tebe stydí,“ vyštěknu astreansky a užívám si jeho ohromený výraz. „Až se tvoje dny naplní, nepustí tě tam.“

Odvrátím se dříve, než mi stačí odpovědět. Pochybuji, že poběží žalovat císaři. Bude spoléhat na to, že se o to postarají Stíny.

Pokouším se zahalit do noční košile a přikrýt si rozbitá záda. Ušklíbám se bolestí, když se bavlněná látka otre o rozervanou kůži. Když jsem se oblékala, byla bílá. Teď jsou na ní červené skvrny.

Opustím trůnní síň a Stíny se mi drží v patách. Nedotknou se mě a já to po nich ani nechci. Zhroutila bych se, kdyby to udělaly. Rozpadla bych se na kousky jako moje popelová koruna. Koneckonců jsem princezna, jejíž říše se obrátila v popel. Není mi pomoci.

Zpáteční cesta do komnaty mi trvá třikrát déle, než by měla. Zakouším hotová muka a klopýtám. Heron mě okamžitě chytí za loket, než si uvědomí, jakou roli hraje. Ráda bych se o něho opřela, ale nejde to.

Hoa čeká v mé komnatě s miskou horké vody a připravenými obvazy. Ani se na mě nepodívá. S krutými tresty, které mi udělují, se nikdy nesmíří. Někdy si říkám, že ji bolí víc než mě, i když nechápu, jak je to možné.

Ticho mi přináší útěchu. Hoa mi omyje rány a ošetří je hojivou mastí, kterou dostala od Iona. Pálí skoro jako bič, ale po chvíli přináší úlevu. Opatrně mi smývá krev z kůže a vlasů, než mě oblékne do čisté noční košile. Ví, že dnes ani zítra si s největší pravděpodobností nic jiného neobleču. Ušklíbnu se, když se mi látka otre o záda. Krátce mi spočine rukou na rameni a má se k odchodu.

„Děkuji ti,“ zašeptám stísněně. Zaslechne moje slova, otočí se a krátce na mě pohlédne, než přikývne a vyklouzne ze dveří.

Stíny jsou nezvykle zamlklé. Vždycky jsem je slyšela – jak dýchají, šeptají si, hýbou se – ale teď nic.

„Zvládám to dobře,“ prohlásím, když už to nemůžu vydržet. Je to lež a všichni to víme, ale když ji budu dostatečně často opakovat, možná se stane pravdou.

Neodpoví, i když už je slyším. Někdo si poposedl. Tuším, že Heron si povzdechl. Co mohou říct? Nic ze mě nesejme moji bolest a nic se nezmění na tom, co se stalo. Mlčení je pro všechny z nás nejsnazší.

Opatrně usednu na postel, položím se na bok a svinu se do klubíčka jako dítě. Zabořím obličej do polštáře a tiše pláču, přestože vím, že mě Stíny slyší.

Jako první se ozve Artemisia hlasem mnohem něžnějším než obvykle. Ovíví se kolem mě jako hedvábný šál, lehký a chladivý.

*Projdi se mnou mlhou,
moje krásné dítě.
Půjdem do země snů, miláčku,
kde každý políbí tě.*

Hlas se jí láme, když zpívá starou astreanskou ukolébavku a já vím, že i ona pláče. Nevěřím svým uším. Vždycky byla tak silná a sebejistá. Vzpomíná na maminku, jak jí večer zpívala, stejně jako já? Skoro cítím, jak mě její prsty hladí po vlasech, a opájím se vůní zahrady, jež se s ní pojila.

Heron se k ní připojí hlubokým barytonem, který mě konejší.

*Je dokonáno, nastal čas vypustit ptáčka z klece,
blíží se zítřek, je přímo v nás,
jenž staré vrány smete.*

Rozvzlykám se a nemůžu přestat. Víím, že Stíny mě nechtěly rozesmutnit. Nemůžou vědět, že Ampelio mi řekl něco podobného, než jsem ho zabila. Zpíval mi někdy tuhle ukolébavku? Svíral mě v náruči a ukolébával mě ke spánku? Chci věřit, že ano.

Vzápětí se k nim přidá Blaise a zpívá tak hrozně, že se navzdory všemu utrpení málem rozesměji. Hlas mu přeskakuje a neudrží notu, přesto prozpěvuje, protože ví, že tuhle píseň potřebuji slyšet.

*Sni sladký sen o neznámém světě,
kde vládne láska, mír a štěstí.
Zítra se ti splní,
ale teď, mé dítě, musíš pěkně spát.*

Theodosia Eirene Houzzara. Zpívám si v duchu svoje jméno, které mě konejší. Opakuji si je stále dokola a držím se ho jako dítě své oblíbené příkrývky.

Přestanu plakat, ale dál se chvěju. Toho zrádného třesu se hned tak nezbavím.

„Sóren už je určitě na zpáteční cestě. Za den, maximálně za dva tu bude,“ řeknu po chvíli. Můj hlas zní silněji, než se cítím. „Jakmile se vrátí, uskutečníme svůj plán. Potom co jsem se v dopise zmínila o jeho matce, nebude na nic čekat a svému otci se postaví. I kdyby to neudělal na veřejnosti, do hodiny o tom bude vědět celý palác. Jeden z vás na sebe musí vzít podobu některého z císařových osobních strážců. Herone, ty utrhneš kousek jeho košile, sebereš mu meč a řemínek, jímž si svazuje vlasy – zkrátka nějaký důkaz, který ukáže na něho a na císaře.“

„Líbila by se mi vizáž jednoho z těch výtečníků, kteří vás dnes vytáhli z postele,“ poznamená Heron. Ačkoliv jeho hlas zní tiše a vlídně, je v něm skryté ostří.

„Výborná volba,“ pochválím ho a otočím se k Artemisii. „Ty se vydáš do cypřišového háje a zjistíš, jestli už se tvoje matka vrátila z Vecturie.“

Po mých slovech se rozhostí krátké ticho a já se připravím na odseknutí nebo odpor.

„Ano, má královno,“ zadrmolí místo toho.

Poprvé mě takto oslovila beze stopy sarkasmu.

Nadechnu se, abych se uklidnila. „Až se Sóren postaví proti svému otci, tak ho zabiju.“ Hlas mi ani nezakolísá, přestože se mi svírá žaludek. Tváří v tvář bolesti z nedávného trestu na mých citech k princovi přestává záležet. Říkám si, že jsem schopná to udělat, a skoro tomu věřím.

„Jak?“ zeptá se tiše Blaise. Prostá otázka není protkána pochybnostmi, jak by jistě byla ještě včera. Čiší z ní upřímný zájem.

Kousnu se do rtu a zachumlám se hlouběji pod přikrývku, jako bych tím mohla uniknout před úsměvem, který mi Sóren věnoval na lodi. Nebo jak mě objímal a já se poprvé po mnoha letech cítila v bezpečí. Jak se na mě díval, jako by mi rozuměl.

„On mi věří,“ prohlásím nakonec a nenávidím se za ta slova. „Ani si nevšimne, že se k němu blíží smrt.“

Dýchám stále pravidelněji, přesto se mi nedaří usnout. Jsem si jistá, že v říši snů na mě nečeká nic příjemného, žádný lepší svět. Pouze noční můry způsobené císařovou rukou a Theynovým bičem. Ampeliova krev a matčiny vyhaslé oči.

Dveře se tiše otevřou a já vidím Blaise, jak vklouzne dovnitř a stáhne si kapuci. Měla bych mu poručit, aby okamžitě odešel, protože kdyby ho tady někdo přistihl, náš plán by se obrátil v prach. Také si to musí uvědomovat, protože oba mlčíme. Setřese z ramen svůj plášť a vklouzne na lůžko vedle mě. Rozevře náruč a já zaváhám jen na vteřinu, než se k němu přitulím, opřu si hlavu o jeho hrud a držím se ho jako tonoucí pomyslného stébla. Zlehýnka mě objímá a dává si pozor, aby se nedotkl mých zmučených zad.

„Děkuji ti,“ zašeptám.

Jeho povzdech mi pocuchá vlasy, ale neodpoví. Nakloním hlavu, abych mu viděla do obličeje. Oči se mu v mdlém měsíčním světle přízračně lesknou a bledá jizva ostře vystupuje ze snědé pleti. Pohladím ji palcem. Ucukne přede mnou, ale pak zavře víčka a poddá se mému doteku.

„Jak se ti to stalo?“ vyzvídám.

Zavrtí hlavou. „Věť, že tenhle příběh slyšet nechceš. Ne poté, co...“ Hlas se mu zlomí, nemůže pokračovat.

„Prosím.“

Nepatrně se zavrtí, ani se na mě nepodívá. „V dolech musíš dodržovat stanovenou dávku odevzdaných kamenů,“ spustí po chvíli. „Když jich nevytěžíš předepsané množství, nedostaneš večer nic k jídlu. Tím pádem zeslábeš a zvýší se tím pravděpodobnost, že dávku nesplníš ani zítra. Není to spravedlivý systém, ale lidé jsou věčně podráždění a plní odhodlání dodržet, co se po nich žádá. Pokud selžeš tři dny za sebou, skončíš v cele, která je tak hluboko pod povrchem země, že zapomeneš, jak chutná čerstvý vzduch.“ Hlas mu zakolísá, ale odkašle si a pokračuje: „Většina lidí se v té cele pomátla na rozumu. Být tak hluboko s člověkem zacloumá. Jako bys tam strávila celé roky, a ne jeden nebo dva dny. Nešťastníci, kteří tam skončili, odtud většinou šli rovnou na popraviště.“

„Ale ty ne,“ podotknu tiše.

Zavrtí hlavou. „Bylo mi deset. Vedle mě spal na palandě muž jménem Yarin. Mohl být ve věku mého otce. Nebylo mu dobře. Z všudypřítomného prachu kašlal a slábl. Nesplnil mnoho dávek, ale nikdy neselhal třikrát po sobě. Dával si na to pozor. Naše skupina se s ním vždycky dělila o jídlo, když o to svoje přišel. Nebylo to snadné. Každý beztak dostával málo. Ale co jiného jsme mohli dělat? Všichni jsme věděli, že když ho zavřou v podzemí, nikdy se k nám nevrátí.“

Strážní to věděli taky. Byli to pokřivení bídáci, kteří se bavili našim strádáním. Rádi nás tloukli. Ale úplně nejradši lidi popravovali. A Yarin byl snadný terč. Mnohokrát jsem viděl, jak srazili z vah hrstku kamenů, aby mu chyběly. Kalovaxiané jsou zrůdy, o čemž tě dozajista nemusím přesvědčovat.“

Vzpomeni si na císaře a nemůžu s Blaisem nesouhlasit, byť se mi při pomyšlení na Sórena a Cress chce protestovat.

Blaise pokračuje: „Yarin dvakrát neodevzdal požadované množství kamenů a já věděl, že není v jeho silách splnit třetí dávku. Jeho kašel se velmi zhoršil a každých pár minut se musel zastavit, aby se nadechl. Na konci dne neměl ani polovinu požadovaného množství.“ Odmlčel se a bolestně polkl. „Já měl dost. Strážci za námi do štol nechodili. Báli se šílenství. Proto nás ráno doprovodili na místo a odpoledne nás odvedli. Než si pro nás před západem slunce došli, vyměnil jsem si džber s Yarinovým. Ten se mi v tom pochopitelně snažil zabránit, ale já se nedal.

Při vážení Yarin prošel, přestože ho strážní zase ošidili. Já měl zoufale málo. Ale dozorcí nás hlídali dlouho a věděli, že jsem svůj díl vřdycky odevzdal. Pochopili, co jsem udělal, i když mi to nemohli nijak dokázat. Myslel jsem, že toho dne zemřu, ale přichystali mi trest mnohem horší. Yarina podřízli přímo před celou naší skupinou a pak mě odvedli do cely.

Později jsem zjistil, že mě tam nechali týden, ale já úplně ztratil ponětí o čase. Tam dole v naprosté tmě se dny táhly jako roky a zároveň prchaly jako vteřiny. Když si pro mě konečně přišli, krčil jsem se v koutě s prsty rozedranými do masa. Nejspíš jsem se pokoušel prohrabat ven, ale na nic si nepamatuji. A měl jsem tohle.“ Ukázal na jizvu. „Je to znamení jako Artiny vlasy.“

Přejedu mu prsty po tváři. Navzdory chladu je jeho jizva horká na dotek a tepe jako srdce. Proudí mnou příjemná energie, jako když svírám v ruce duchovní kámen. Její síla mě děsí, a přestože se mi nechce, chystám se ruku odtáhnout. Blaise ji zakryje svou dlaní a přitiskne ji zpátky na jizvu. Naléhavě na mě upírá oči a já se nedokážu odvrátit.

„Ty to cítíš, že?“ otáže se.

„Je to silné,“ přiznám a snažím se nedat najevo svůj neklid. Ampeliova jizva takovou sílu neměla. Ani znamení jiných Strážců, o kterých jsem slyšela. Doufám, že můj hlas zní dostatečně sebejistě, když říkám: „Glaidi ti požehnala. Už tehdy věděla, jak nezdolný muž z tebe vyroste. Otec by na tebe byl pyšný.“

Zatne zuby a polkne. „Nepřipadá mi to jako požehnání, Theo.“ Zní to jako povzdechnutí. „Nejsem s to sílu ovládat. Viděla jsi, jak pod císařem praskla židle, anebo co se dnes dělo v trůnní síni. Ampelio mi pomáhal ze všech sil, ale nestačilo to. Myslím, že jsem ho děsil. I já jsem strachy bez sebe. Já můžu za to, že ho chytili. Kdybych nad sebou neztratil kontrolu...“

„Zemětřesení v dolech,“ uvědomím si. „To, které podnítilo povstání.“

Přikývne a skloní zrak. „To, jež zahubilo na sto lidí,“ dodá. „A vedlo k Ampeliově zatčení.“

Nikdy jsem se nesetkala s člověkem, který by v sobě měl tolik síly, a nepotřeboval k tomu duchovní kámen. Ani jsem netušila, že je to možné. Ale neměla jsem důvod Blaiseovi nevěřit. Smutek vepsaný v jeho obličeji mi drásal srdce. Tenhle pocit až moc dobře znám. Chci mu říct, že to není jeho vina. Byla to nehoda a Ampelio by mu nic nevyčítal. Ale pravda je taková, že slova útěchy příliš nepomůžou. Vím to, protože jsem neměla jinou možnost než Ampelia zabít, a přestože mě o to sám žádal, tohle břímě viny ze mě nikdo nesejme. Blaisova vina je stejně zlá, a ať mu povím cokoliv, neumenším ji ani o píď.

Proto raději mlčím. Objímáme se a tiše pláčeme. Naše srdce tlučou ve shodném rytmu,

po tvářích nám pomalu stékají slzy a Blaise tiskne rty do mých vlasů, k mému čelu i vlhkým lícím. Chce se odtáhnout, ale já ho přidržím a přitáhnu si jeho ústa ke svým.

Tenhle polibek je úplně jiný než rozpačitý pokus, k němuž došlo před třemi týdny. Ten, o němž jsme nikdy nemluvili. Ten, po kterém jsem si myslela, že mě odvrhl. Nyní nechápu, jak je možné, že jsem si ho špatně vyložila. Tenhle polibek se liší od toho, který jsem sdílela se Sórenem. Naše polibky jsou prochnuté nadějí a opojením. Objevujeme něco nového a krásného.

Pro mě i pro něho je to polibek přijetí. Navzájem si odpouštíme věci, kterých jsme se dopustili, a považujeme je za neodpuštělné. Miluji ho a tohle poznání na mě nepůsobí jako skok do ledové vody. Necítím se špatně, jako když jsem v duchu rozebírala svůj vztah k Sórenovi. Pro lásku k Blaiseovi jsem byla předurčená. Milovali bychom se, i kdybychom žili v příznivějším světě a k obléhání by nikdy nedošlo. Dokonce i kdyby nás život ničím nepoznamenal, skončili bychom tady.

Vidím to před sebou tak jasně, jako bych se dívala z okna: naši rodiče stále žijí a jsou šťastní, dobírají si nás kvůli každému sebemenšímu projevu náklonnosti. Procházíme se s Blaisem ruku v ruce matčinou zahradou, líbám ho na rozloučenou, když odchází na rokování se Strážci a po návratu mu dám pusku na přivítanou. Zoufale toužím po takovém životě, až se mi hrud' svírá bolestí, ale nemůžu udělat nic, abych ho měla.

Blaise mě objímá, dokud neusnu. Když se probudím, do místnosti oknem proudí sluneční světlo a vítá mě ve skutečnosti. Blaise odešel, ostatní mě sledují a má záda křičí utrpením.

ENCATRIO

Hoa byla natolik milosrdná, aby mě nechala vyspat. Věděla, že to potřebuji. Když jsem konečně otevřela oči, viděla jsem, že už je odpoledne. Na okamžik jsem zapomněla, co se stalo včera v noci, ale sotva jsem se pohnula, sykla jsem bolestí.

„Princ je zpátky,“ vyhrkne okamžitě Artemisia, jako by nedočkavě čekala, až se probudím. Nejspíš tomu tak bylo. Přinutím se posadit, ale jde mi to ztuha.

„Slyšela jsi mě?“ zeptá se, když hned neodpovím.

„Slyšela.“ Protáhnu se s rukama nad hlavou a rány mě zabolí. „Dej mi chvilku.“

Opatrně vstanu a zamířím k šatníku. Držím se zády k ní. Srdce mi poplašeně bije v hrudi a je těžké potlačit paniku. Ačkoliv na sobě stále cítím Blaiseovy doteky a polibky, nemůžu popřít, že ani Søren mi není lhostejný. Jestliže se vrátil, znamená to, že nastal čas, abych ho zabila. Nechce se mi. Z pomyšlení, že bych ho měla probodnout dýkou, se mi chce zvracet. Úkladnou vraždu si nikdy neodpustím.

Ale když se nám podaří vrazit mezi Kalovaxiany klín a ti začnou bojovat mezi sebou, oslabí se, a my můžeme udeřit. Lepší šanci na znovuoživení naší země a osvobození Astreanů jsme neměli. Nemůžu si dovolit ji promarnit.

Vyhledám amethystově fialovou tuniku, kterou jsem schopná obléknout si sama a bez pomoci, a vytáhnu ji z šatníku. „Kdo ti řekl, že už je Søren zpátky?“ zeptám se tiše Artemisie a v duchu si vyčtu, že jsem použila jeho křestní jméno a ne titul. Nemůžu si pomoci, ale *Sórena a prince* vnímám jako dvě odlišné osoby. Svým způsobem je to snazší.

„Bez urážky, Theo, ale sledovat vás, když spíte, je nuda,“ ozve se Heron. „Zahalil jsem se do pláště a šel jsem se projít po paláci. Lidé se nebaví o ničem jiném než o princově návratu.“

„Zmínil se někdo o tom, jak dopadlo jeho vojsko?“ Ušklíbnu se bolestí. „Ráda bych věděla, že se to bičování vyplatilo.“

„Odplul se čtyřmi tisíci muži a vrátil se s necelými dvěma tisíci,“ hlásí Heron a já slyším, jak se spokojeně usmívá. „Prokletý drak byl důkladný.“

„Byť nerad,“ dodá Art. „Podle členů posádky, se kterými jsem ráno mluvila, máma chtěla Vecturiany jenom varovat. Obyvatelé všech ostrovů spojili síly a bylo jich dost, aby se postavili kalovaxianským nájezdníkům. Matčina loď se vydala na zpáteční cestu, když se vecturianští členové její posádky vzbouřili a přesvědčili většinu ostatních, aby se vrátili a pomohli vychýlit špičku vah ve prospěch ostrovanů. Takový odpor Kalovaxiané nečekali a nebyli na něj připravení. Nezbylo jim než se vydat na ústup.“

„Přesto jí za mě poděkuj,“ požádám Artemisii. „Není divu, že císař zuří.“ Neubráním se úsměvu. Říkám si, že za tohle moje utrpení stálo.

„Pověz jí zbytek,“ vyzve ji tiše Blaise.

„Myslíš?“ zdráhá se Artemisia.

Zmocní se mě panika. Jestli se Artemisia snaží ušetřit moje city, potom to musí být hodně zlé. „Povězte mi to!“

Heron si povzdechne. „Kalovaxiané neodjeli bez dárku na rozloučenou. Do lesa u pobřeží vystřelili tisíc hořících šípů se šipkami z ohnivých kamenů. Byla v něm vesnice, docela malá.“

„Sloužila jako zásobárna potravin pro celou Vecturii,“ dodá Artemisia. „Oheň se podařilo uhasit, až když většina stavení lehla popelem. Blíží se zima...“ Větu nedokončila. Ani nemusela.

Většina tamějších obyvatel bude hladovět. Ani se nemusím ptát, abych věděla, že rozkaz vydal

Sóren. Byl to brilantní tah, i když krutý. Udělala bych totéž, kdyby na to přišlo? Říkám si, že bych kvůli své zemi nikdy neodsoudila tisíce lidí k záhubě. Ale když se nad tím zamyslím, zjistím, že to není pravda. Crescentia možná lidmi manipuluje, ale nemá na rukou krev, a než zítra vyjde slunce, tak ji zabiju. Ano, chystám se vraždit v menším měřítku, ale rozdíl v tom není. Tolik se od Sórena neliším.

Jsem dcera své matky, ale ta mě vychovávala pouhých šest let. Dalších deset připadlo na císaře, a ať se mi to líbí nebo ne, především to byl on, kdo mě formoval.

Odkážu si. Uvědomuji si, že mě ostatní sledují a vyčkávají na moji reakci. „Pořád se jim bude dařit lépe, než kdyby císař vyhrál,“ prohlásím s jistotou, kterou necítím. Není správné odpovědi, není správné cesty. Lidé zemřou bez ohledu na moje počínání. Ale bude jich *méně*, a to se přece počítá. Samozřejmě, o život přišly i dva tisíce Kalovaxianů, a přestože jejich smrt znamenala naše vítězství, i oni byli něčí děti a lásky, něčí přátelé. Někdo je bude oplakávat.

„Udělali jsme správný krok,“ prohlásí neochvějným hlasem Blaise. „Domníval jsem se, že bys to měla vědět.“

Svírá se mi hrdlo, ale podaří se mi říct: „Vždycky chci o všem vědět.“

Zaměstnám se tím, že pokleknu u postele a zašátrám ve skryši v matraci. Když se na mě nikdo nedívá, smím se zatvářít provinile, ale jakmile se zvednu s lahvičkou jedu v ruce, zase mám výraz jako vytesaný z kamene. Slabost si nemůžu dovolit, zejména teď ne.

Nastal čas, aby mladí ptáčky vzletli, znějí mi v uších Ampeliova slova pronášená jím a hlasem mojí matky. Nastal čas je konečně pomstít. Je načase vznést nárok na to, co mi patří, ať to stojí, co chce.

„Dnes císař uspořádá hostinu na Sórenovu počest,“ nechám se slyšet. „Vždycky to tak chodí, když se vojáci vrátí z bitvy. Určitě najde způsob, jak porážku vydávat za vítězství. Nepochybně tím poleze Sórenovi na nervy a ten se neovládne a na císaře se osopí. A já ho k tomu popostrčím, když bude třeba.“

„Ale když Cress uvidí, že s ním mluvíš, poví císaři, že jsi –“ spustí Blaise, ale já ho přeruším.

„Cress tam nebude.“ Jednotlivé dílky mého plánu zapadají na místo. „O tuhle hostinu přijde. Theyn zítra odjíždí, proto bude trvat na tom, aby dcera povečeřela s ním. Raději tráví čas se svým dítětem, než jej maří na oslavě bitev, kterých se neúčastnil. Jed bude v dezertním víně, které si dopřejí o půlnoci. A já si po hostině domluví dostaveníčko se Sórenem, abych s ním mohla skoncovat. Někdo by měl vyřídit Prokletému drakovi, že ráno odjíždíme.“

„Co s tou holkou?“ zeptá se Heron. „Bereme ji s sebou, že?“

„Ano. I její rodinu.“ Stisknu rty. „Matka a bratr by měli být ve čtvrti otroků. Odpoledne je odveďte na loď Prokletého draka. Ale Elpis může zmizet až večer.“

*

Theyn je ten poslední člověk, kterého chci dneska vidět, ale utěšuji se tím, že brzy bude po něm a už mi nebude moci ublížit. Ani nikomu dalšímu. Už mě nebude pronásledovat ve zlých snech a já se nebudu budit s křikem. Nebudu se strachy krčit, když vejde do místnosti. Nebudu se muset usmívat na vraha své matky.

Encatrio mě hřeje v kapse šatů a neustále mi připomíná svoji přítomnost a sílu. O Crescentii raději nepřemýšlím. Je to obtížná volba a já dělám správnou věc. Jedinou věc.

Zaklepu na dveře apartmá, kde bydlí Crescentia a Theyn. Otevrou se a objeví se v nich Elpisina kulatá tvář.

„Lady Thoro,“ zamumlá udiveně, ale nehne ani brvou. Jako zvěd se náramně osvědčila, ačkoliv

mě mrzí, že jsem ji uvrtila do téhle role. Vadí mi, že po ní musím žádat víc.

„Je tu Crescentia?“ zeptám se jí.

Podívá se přes rameno, aby se ujistila, že nikdo neposlouchá. „Lady Crescentia obědvá s princem,“ zašeptá.

„Cože?“ vyhrknu, ačkoliv bych se neměla ničemu divit. Tohle setkání uspořádal císař a Theyn. „Nuže, nemůžu jí vyčítat, že dala jeho společnosti přednost přede mnou, ale vyřídí jí, prosím, že jsem se tu zastavila.“

Nemám se k odchodu a ona se ostražitě podívá za sebe, aby se ujistila, že jsme tu samy. „Přejete si ještě *něco*?“ zeptá se významně. „Protože ani Theyn tady není.“

„Zmínila ses, že tvoje matka bývala bylinářkou. Také se vyznáš v rostlinách?“

Elpis nakrčí čelo, ale přikývne. „Víceméně ano.“

„Mohla bys vymyslet něco, co by Crescentii zabránilo zúčastnit se dnešní hostiny s princem, ale aby jí zase nebylo tak zle, aby vynechala večeři s otcem?“

Dívka se zadumá. „Podle mě by si lady Crescentia nenechala hostinu ujít, ani kdyby na ni musela přilézt po čtyřech.“

Na tom něco bude. Stráví po Sórenově boku celý večer a všichni si o tom budou špitat. Bude tam, pokud nebude mít smrt na jazyku. Ale...

„Co kdybys jí do pudru přimíchala něco, co ovlivní její vzhled?“ navrhnou. „Za takových okolností by na hostinu nešla.“

Na dívčiných rtech se objeví potutelný úsměv. „Rozdrcená semena tresky. Dráždí kůži. Když jich přidám víc, tak rovnou oteče.“

„Tak jimi nešetři,“ nabádám ji. „Nechci nic riskovat. A přestože na to nejsem pyšná, představa zarudlé a opuchlé Cress mi přináší jisté uspokojení. „Máš k nim přístup?“

„Ano. Máme je ve spízi a používáme je jako koření. Rozdrtit je bude snadné.“ Nadskakuje vzrušením. „Můžu to udělat dnes večer, až se bude chystat na hostinu.“

„Výborně,“ pochvaluji si. „Díky, Elpis.“

Mohla bych odejít, ale dál otálím. Na jazyku mě svrbí další požadavek. Marně pátrám po lepším způsobu, jak ho přednést. Žádný totiž neexistuje. Nikdy bych nedokázala Cress sama otrávit. Vím to. Ale když pohlédnu na Elpis a vidím ničím nekomplikovanou nenávisť, kterou ke Cress a Theynovi cítí, nepochybuji, že mi vyhoví. „Uděláš pro mě ještě něco?“ otáží se.

Elpis vykulí oči. „S radostí.“

Nepatrně zaváhám, než vytáhnu z kapsy lahvičku s encatriem. „Potom pro tebe mám další práci. Ale můžeš ji odmítnout, Elpis. Nebudu se zlobit. Najdeme jiné řešení. Jeden z mých Stínů teď vyzvedává tvoji matku a bratra. Doprovodí je na loď, která je odveze do bezpečí. Slibuji, že se s nimi dnes večer sejdeš, bez ohledu na to, co si vybereš.“

Dívka pozorně naslouchá a já jí předestřu svůj plán. Přikyvuje, kroutí pusou a krčí čelo. Už když se ptám, uvědomuji si, že po ní chci moc. Je to ještě dítě a já se z ní snažím udělat vražedkyni, jako jsem já. Tohle není práce pro třináctiletou. Skoro cítím Blaiseův nesouhlas.

I když ve skutečnosti po ní nechci nic než odplatu za příkoří, jehož se jí dostalo z rukou císaře, Theyna, a dokonce i Crescentie. Kalovaxiané ji k tomu svým způsobem vychovali.

Proto samozřejmě souhlasí.

ERIK

Když se vrátím, čeká před mými dveřmi Erik. Jednou rukou spočívá na jílci meče, který se mu houpe u boku. Vypadá, jako by se od opuštění lodi ani nestačil převléknout. Stále má na sobě kalhoty z hrubé látky a bílou košili, jež by potřebovala vyprat. Lícni kosti pokrývá prach. Páchne potem a rybinou.

Koutkem úst se usměje, odlepí se od stěny, o niž se opírá, a kráčí mi vstříc.

„Těší mě, že se ti nic nestalo, Eriku,“ prohlásím a kupodivu je to pravda. Možná proto, že ho nepovažuji za Kalovaxiana.

„Chtělo by to víc než jen pár pirátů, aby mě zabili,“ řekne a potřese hlavou.

Zaváhám. „Jak se má?“

Erik se zakaboní. Ani se nemusí ptát, koho mám na mysli. „Sóren se má... v souladu se situací. Ale tvoje dopisy mu udělaly radost. Alespoň tucetkrát si je přečetl, než je spálil. Císař mu pochopitelně vyčítá, že neuspěl. Tohle byla jeho první samostatná mise a neměla být obtížná, ale já jsem tam byl taky, Thoro. Nedalo se nic dělat. Zaskočili nás.“

Jenom se bránili. Sóren a jeho druhové si moji lítost nezaslouží.

„Já vím,“ přikývnu. „Muselo to být příšerné. Jsem ráda, že jste oba v pořádku.“

Přikývne. Opatrně se rozhlédne kolem sebe a ztiší hlas. „Doufal jsem, že si promluvíme v soukromí. Nuže...“ Odmlčí se a podívá se za má záda, kde nepochybně postávají Stíny. „Aspoň tak, jak nejsoukroměji to jde.“

Také přejdu do šepotu, ačkoliv se skoro neslyším přes své rozbušené srdce. „Děje se něco?“

Odmlčí se a těká modrýma očima po prázdné chodbě. „Když jsme se poprvé setkali, ptala ses mě na sekerníky.“ Významně povytáhne tmavé obočí.

Mimoděk ho chytím za paži, ale dávám si pozor, abych se dál tvářila nonšalantně. Lady Thoru totiž nezajímá nic tak nudného, jako jsou sekerníci, ať už je to, co chce. Vyptává se z pouhé zdvořilé zvědavosti. Nesmí na mně poznat, jak zoufale si to přeju vědět.

„Znám dokonalé místo,“ prohlásím.

*

Zahrada je jako obvykle prázdná. Napřed ji obejdeme, abychom se ujistili, že nikdo neposlouchá. Erik pustí moji paži a otočí se ke mně. Už se netváří jako přítel. Z jeho očí mrazí. Tolik mi připomíná císaře, že před ním mimoděk ucouvnu.

„Vykládala jsi někomu o Vecturii?“ uhodí na mě tiše, ale jako by odpověď předem znal.

Zastaví se mi srdce a zachvátí mě panika, ale nedám na sobě nic znát. Dál se tvářím nechápavě, jako bych netušila, o čem mluví.

Podívám se mu do očí. „Jistě že ne,“ směji se nad absurdností té otázky, přestože srdce se mi divoce rozběhne v hrudi.

„Byla to tajná výprava. Oficiálně jsme vytáhli proti pirátům. Kromě Sórena jsem by jediný, kdo před vyplutím znal pravdu. Nikomu jsem to neřekl – jenom tobě. Ale Prokletý drak o tom věděl a Vecturiané jakbysmet.“

Zvednu hlavu k oknům, za nimiž mě hlídá trojice Stínů. Kdyby mi od Erika hrozilo nebezpečí, postarají se, aby skončil na dně moře jako moji staří nohsledi. Nikdo tu není, takže by zmizel beze stopy. Ale byla bych radši, kdyby k tomu nedošlo.

„Nemám o ničem ponětí, Eriku,“ odpovím odměřeně. „Kdybys o Vecturii sám nezačal, ani bych si nevzpomněla, že ses o ní někdy zmínil. Nezapomínej, že mě pořád sledují – dokonce

i teď. Vážně se domníváš, že bych dostala příležitost vyklouznout z paláce, najít Prokletého draka a vyzvonit mu, co máte v plánu? Vždyť já ani netušila, jakou boudu jste ušili! Císař už mě přinutil za vaše selhání zaplatit. Chceš po mně, abych zaplatila podruhé?“

Na zlomek vteřiny se zatváří rozpačitě a nervózně téká očima kolem sebe, než jimi na mně opět spočine.

„Jinak si to vysvětlit neumím, Thoro,“ prohlásí, ale do hlasu se mu vkradou pochyby.

„A to že jsem špeh, který předává zprávy pirátům, ti smysl dává? Jak jsem k téhle počtě vůbec přišla?“

Rozpačitě pokrčí rameny. „O Prokletém drakovi je známo, že spolupracuje s astreanskými rebely. Vrací nám tím úder. Je to způsob, jak oslabit naše vojska a zbavit se Sórena.“

„Tohle bych nikdy neudělala!“ ohradím se dotčeně a vzápětí teatrálně ztiším rozhořčený hlas a přistoupím k Erikovi „Já...“ rozpačitě se zajímnu. Koušu se do rtu a tvářím se utrápeně. „Já ho miluju.“

Není to pravda, ale také to není vyložená lež. Smutně si povzdechnu, klesnu na kamennou lavičku uprostřed parku a nahrbím ramena.

„Vyrůstala jsem mezi Kalovaxiany.“ Dávám si záležet, aby se mi hlas chvěl, jako když se chystám každou chvíli rozplakat. „Po všem, co jsem vykonala..., po všem, co jsem vytrpěla..., nemůžu uvěřit, že stále pochybuješ o mé loajalitě.“

Slyším ho, jak si povzdechne, než vedle mě usedne. „Promiň,“ kaje se po chvíli a mně se nezměrně uleví.

Odkáše si. „Když jsi povídala, že tě císař učinil zodpovědnou za naše selhání...“ Neví, jak dál.

Teď je na mně, abych si povzdechla a otočila se k němu zády. Stáhnu si tuniku tak, aby viděl čerstvé šrámy. Jsou stále živé, přestože Ion urychlil proces hojení. Vypadají, že jsou staré několik dní a ne hodin – červené, oteklé a bolestivé. Tiše zakleje, a když se k němu opět obrátím, vidím, že zbledl, a náhle vypadá jako čistokrevný Kalovaxian.

Uvědomím si, že moje slova Sórenovi přetlumočí, a můžu je využít ve svůj prospěch. Mohla bych ještě víc podnitit Sórenovu zlost vůči otci.

„Není to poprvé a nejspíš ani naposledy,“ poznamenám a upravím si tuniku.

„Až to Sóren zjistí...“

„Tak udělá co, Eriku?“ Hořce se zasmějí a pokračují v zasévání semen sváru. „Otcí se nepostaví, ani mě odtud neodveze. Ožení se s Crescentií, jak si přeje jeho otec. A co budu já? Jeho milenka? Anebo nevlastní matka, jestli si císař prosadí svou? Oba víme, že vždycky musí být po jeho.“

Ta představa je tak absurdní, že se neubráním smíchu, byť se mi z ní zvedá žaludek. Podívám se na Erika, očekávám údiv, ale ničeho takového se nedočkám.

„Vidím, že se to k tobě doneslo,“ poznamenám. „Ostatně císař se svým zájmem netají. Ví o tom Sóren?“

Zavrtí hlavou. „Sóren si klepů nevšímá, dokonce ani těch, které se zakládají na pravdě.

Přátelíme se spoustu let a nikdy se mě nezeptal, jestli jsem doopravdy levoboček jeho otce.“

Tohle odhalení mnou otřese a zároveň dává smysl. Předpokládala jsem, že ho zplodil někdo významný, ale tipovala jsem některého z vysoce urozených šlechticů. Ale nikdy mě nepadlo, že je císařův. Taková pošetilost! Teď když se o tom zmínil, vidím, že si jsou podobní – ta brada, ten nos... Dokonce mají stejné oči.

Erik si všiml mého úžasu a vyprskl smíchy. „Ale no tak, Thoro... Myslel jsem, že jsi chytřejší, než předstíráš. Zejména když vídáš mou matku častěji než já.“

„Tvoje...“ Nejsem schopná větu dopovědět. Lidí, s nimiž se pravidelně stýkám, není mnoho, a protože Crescentia jeho matkou být nemůže, zbývá jenom Hoa.

Erik se na mě odměřeně podívá a já bych přísahala, že zná všechna moje tajemství. Ale to není možné. „Po porobení Goraki se moje matka stala Corbinianovou milenkou a kula pikle z jeho postele. Byl natolik velkorysý, že ji ušetřil, přestože ho zradila.“

Pronáší ta slova tak lehce jako já lži, které do mě císař vtloukl. Ráda bych se ho na to zeptala, ale nemůžu riskovat, že mimoděk prozradím svoje pravé záměry. Erik bedlivě sleduje každé hnutí v mém obličejí a já si dávám záležet, aby z něj nic nevyčetl. Po chvíli si povzdechne a zvedne se z lavičky.

„Je to člověk,“ řekne.

„Prosím?“ zeptám se nechápavě.

„Sekerník,“ upřesní. „Astrean, abych byl přesný. Předpokládám, že víš, co se stane, když lidé příliš dlouho pobývají v dolech.“

„Zešílí a zemřou.“

Vyhybá se mému pohledu a místo toho hledí na kamennou podlahu. „To první ano, druhé ne. Šílenství, jak jistě víš, způsobuje velké množství kouzel koncentrovaných na jednom místě. Právě proto jsou tamější kameny magické. Ta prazvláštní energie se časem dostane do krve lidí, kteří tam pracují. Někteří ji dokážou zvládnout, ale většina z nich ne. Příznaky znáš.“

Zamračím se. „Vím, že už dřív se v dolech sem tam někdo zbláznil, ale podrobnosti před dítětem nikdo nevyprávěl. A po porobě... To se mnou nikdo nic takového neprobíral.“

Erik vypočítává na prstech: „Rozpálená kůže, záchvaty kouzlení, náládovost, nespavost. Stručně řečeno – tihle lidé jsou nebezpeční.“

V hlavě se mi rodí myšlenka, ale já ji zapudím dříve, než stačí nabrat tvar. *Ne.*

Pokračuje: „Jsou to lidské zásobárny energie. Dej jim duchovní kámen a postav je do první linie. Stačí správná motivace a během několika minut se z nich uvolní taková síla, která smete všechno v dosahu šesti metrů. Ať už v podobě ohně, vody nebo země. Na způsobu nezáleží. Výsledek je stejný – zkáza.“

„Lžeš,“ obviním ho, i když si to nemyslím. Jenom si to neumím představit. Corbinian je zlý, o tom jsem nikdy nepochybovala, ale tohle? Tohle dalekosáhle přesahuje veškeré hranice. „Jak to víš?“

Na pohled, který mi věnuje, nejsem zvyklá. Je skoro něžný. Podráždí mě to. Takhle se podíváte na člověka, než jím otřesete.

„Protože jsem to viděl. Ve Vecturii. Se Sórenem jich připadlo několik stovek, ale ani to nestačilo. Sóren je nasadil až v poslední minutě. Bylo příliš pozdě. Ta bitva byla už ztracená.“

Nemůžu dýchat. *Ne.* Císař je něčeho takového schopen, ale Sóren ne. Tohle není styl chlapce, který se mnou jedl čokoládový moučník a ptal se mě, jak se nazývá v mém rodném jazyce. Tohle neudělá kluk, který mi slíbil, že mě odveze z tohoto bohy zapomenutého místa. Přece jsme se líbali, jako bychom mohli jeden druhého zachránit.

Ale samozřejmě to udělal. Protože takový zkrátka je: kalovaxianský válečník do posledního dechu. Není to kavalírský princ a já nejsem zamilovaná lady Thora bez ohledu na to, jak úporně předstírám opak.

„Napřed je odmítl,“ přizná po chvíli Erik, jako by se tím něco změnilo. „Ale císař na tom trval.“

Spolknu zlost, která mnou cloumá. Nesmím ji projevít. Zatím ne. „Chápu, že Sóren musel udělat, co se po něm žádalo,“ prohlásím tak klidně, jak můžu, ačkoliv to nezní příliš přesvědčivě. Do očí se mi hrnou slzy, ale nenechám je skanout.

„Thoro, jsi v pořádku?“

Jak můžu být? Chce se mi křičet a něco rozbít. Je mi zle z představy, že někdo takto sprostě zneužil stovky mých lidí, kteří zemřeli jako vraždící monstra.

Musím vynaložit značné úsilí, abych se dokázala zvednout a uhladit si sukni. Když se znovu podívám na Erika, tvářím se neutrálně.

„Je tvoje matka císaři loajální, Eriku?“

Ostražitě mě sleduje, jako bych se proměnila v tygra, který se na něho může každou chvíli vrhnout.

„Tak loajální jako ty,“ prohlásí nakonec. „Nestojí o potíže. Užila si jich ažaž.“

Není to odpověď. Jeho slova se dají vyložit mnoha způsoby a po přešlapu s Cress bych měla být mnohem opatrnější. Neměla bych nikomu věřit. Ale nemůžu si nevzpomenout, jak mě Hoa ukládala do postele, když jsem byla malá. Jak mě objímala, když císař nechal tuhle zahradu vypálit. Netuším, jak se císař zachová, až zjistí, že jsme utekli a zabili jsme jeho nejlepšího přítele a syna. Ale jedno vím jistě – nemůžu tady Hou nechat, aby čelila jeho hněvu.

„Odvez ji dnes večer z města,“ nařídím mu.

Očekávám protest, anebo přinejmenším otázku, ale Erik na mě jen několik vteřin napjatě hledí a potom přikývne.

„Děkuji,“ hlesne a nepatrně se mi ukloní. „Třeba se naše cesty znovu sejdou, Theodosie.“

Teprve až když odejde a já zůstanu v zahradě sama, uvědomím si, že mě oslovil mým pravým jménem.

SESTRA

Málem svým Stínům o sekernících ani nepovím. Ta představa je tak příšerná, že si částečně přeji, abych se o nich nikdy nedozvěděla. A jak se s ní mají vyrovnat ti, kteří je znali a milovali? Heron mi vyprávěl o chlapci, jehož miloval. Jmenoval se Leonidas a poté, co přišel v dole o rozum, ho odvedli na popravu. Není lepší, aby si Heron myslel, že sešel z tohoto světa rychlou smrtí, než aby věděl, že se proměnil v šílenou zbraň? Ale moji věrní si zaslouží vědět, co se stalo s jejich přáteli a rodinou. Musí vědět, proti čemu bojujeme.

„Něco takového se povídalo,“ připustí Artemisia po chvíli ohromeného ticha, jež následuje po mém vysvětlení. „Slyšela jsem, že na těch, kteří se zbláznili, kalovaxianští lékaři prováděli pokusy. Odebírali části jejich těl a krev a prodávali je za moře. Ale nikdy by mě nenapadlo...“ Odmlčí se.

Hlas se mi láme, přestože se snažím, aby zůstal silný. „Elpis má jed. Nasype Cress do pudru bylinu, která způsobí, že jí oteče a zrudne obličej, a připraví ji tím o účast na dnešní hostině. Když tam nepůjde, nezúčastní se jí ani Theyn, protože večírky nesnáší. Povečeří společně, protože Theyn se chystá brzy odplout. Sóren už je na svého otce naštvaný a já ho ještě víc popíchnu, aby se mu veřejně vzepřel. Potom ho přesvědčím, abychom znovu vypluli na moře. Až budeme sami na lodi, probodnu ho dýkou.“ Ještě před několika hodinami bych pochybovala a váhala, ale teď jsem úplně jiná osoba a on také. „Artemisie, je tvoje matka připravená, aby nás odvezla?“

„Čeká na další rozkazy,“ odpoví její dcera. Přestože nás dělí stěna, vím, že se usmívá. „Půjdu se přesvědčit, jestli je všechno nachystané. Napadá vás nějaké konkrétní místo, kam se vydáme?“

Olíznu si rty a zvažuji možnosti. Není jich mnoho. „Rozvaliny Anglamaru. Můžeme se tam sešikovat a vymyslet, jak osvobodit naše lidi z dolů.“

Ozvou se protesty. Všichni tři mluví najednou a říkají mi totéž: osvobodit Astreany z dolů není možné, protože je hlídá spousta vojáků. Počkám, až se utiší.

„Jeden způsob existuje,“ nenechám se zvíkat. „Není nás mnoho a na pomoc zvenčí spoléhat nemůžeme, ale v dolech jsou tisíce našich lidí. Když víme, co se s nimi děje... Nemůžu připustit, aby tam zůstali déle, než bude bezpodmínečně nutné. Nemáme na vybranou. Jestliže princ zemře a dvořané se začnou škorpit mezi sebou, nebude mít kdo velet. Pokud existuje vhodná doba k převzetí dolů, pak je to teď.“

Očekávám další protesty, ale nepřicházejí.

„Moje matka by řekla, že je to příliš riskantní,“ ozve se nakonec Artemisia. „Ale dokážu ji přesvědčit.“

Přikývnu a potlačím úsměv. Mít Artemisii na své straně je nové a vítané. „Herone, běž sehnat důkazy, o něž jsem tě požádala. Až se vrátím z hostiny, budu je potřebovat.“

„Ano, Vaše Veličenstvo,“ odpoví.

*

Zaklepání na dveře mě překvapí. Je teprve odpoledne, hostina začne až večer, takže to nemůže být Hoa nebo komorná, která mi přináší šaty a korunu. Napřed mě napadne, že za mnou přišel Sóren, ale tohle není jeho styl. Váhavě odložím knihu, kterou si čtu, abych se uklidnila. Ale dříve, než stačím vstát z lůžka, dveře se otevrou a dovnitř vpluje Cress v šatech z růžového hedvábí. Ještě se nezačala chystat na hostinu a její pleť je bez jediné poskvrnky.

Když mě uvidí, její kroky počínají váznout. Pohlédne na mě šedýma očima a hned je skloní.

Ačkoliv musí být plná nadšení z oběda se Sórenem, tváří se vážně.

„Já...“ spustí a zírá přitom do podlahy. „Slyšela jsem, co se stalo...“ Nemůže dál, ale já vím, že má na mysli trest. Za celých deset let se o mém bití nikdy nezmínila. Předstírala, že se nic takového nikdy nestalo.

Po našem posledním rozhovoru se nejspíš cítí provinile. Nemělo by mě to obměkčit, srdce by se mi nemělo svírat v hrudi. Přesto se tak děje. Snažím se myslet na to, co mi řekla včera. Na chlad a výhrůžky. Mám před sebou dívku, která staví svoje ambice nad můj život. Připomínám si, že Cress není moje přítelkyně, ale dívá se na mě tak zahanbeně a znepokojeně, že skoro zapomínám, s kým mám tu čest.

Měla bych se na něco vymluvit a poslat ji pryč. Třeba že mi není dobře a potřebuji se vyspat, abych alespoň na chvíli unikla bolesti. Mohla bych jí říct, že se uvidíme na hostině, anebo jí předložit nějaký plán, který se nikdy nesplní. Víím, že když ji tu nechám, začnu znovu pochybovat, a to si nemůžu dovolit.

„Pojď dál,“ vyzvu ji místo toho. Schoulím se na lůžku a udělám jí místo vedle sebe. Záda mě bolí, když se pohnu, ale příliš to nevnímám.

Cress se blaženě usmívá. Zvedne knížku pověstí z Elcourtu.

Po jejím úsměvu se mi bude stýskat. Tohle vědomí pálí stejně jako šlehnutí bičem.

„Baví mě,“ ukázu bradou na knížku.

„Už jsi četla o válce obchodníků s rybami?“ zeptá se dychtivě a listuje stránkami, dokud nenajde správnou kapitolu.

Sice ji už znám, ale nechám Cress, ať mi ji svým melodickým hlasem přečte znovu. Povídáme si o utlačovaných rybářích, kteří se před téměř půl stoletím vzbouřili proti šlechtě. Napřed se zdálo, že svádějí marný boj, protože jich bylo málo a neměli zkušenosti, ale brzy se k nim přidali rolníci z celé země, kteří už měli plné zuby zkorumpované vlády. Rybáři ovládli moře a rolníci zemi, což vedlo k popravě královské rodiny a vyhnání šlechty, jejichž bohatství si rozdělili mezi sebou.

Je to pohádka s poněkud hořkým koncem. Současný král Elcourtu, vzešlý z rodu odbojných rybářů, je stejně zavrženíhodný jako ten, proti němuž se jeho lidé před pěti sty lety vzbouřili.

Tohle v Crescentiině knize samozřejmě není, ale slyšely jsme o tom.

Po chvíli Cress odloží pověsti stranou a vezme mě za ruku.

„Přišla jsem se omluvit. Už tě chápu,“ praví smutně. Chce se mi namítnout, že to zdaleka není pravda. Myslí si, že rozumí, proč jsem se vzepřela císaři, ale domnívá se, že za to může můj trest. Má mě ráda, proto jí vadí, když trpím, ale tam její soucit končí.

Přerývaně se nadechne. „Tvrдила jsem ti, že si na svou matku nepamatuji, ale není to pravda. Na některé věci si vzpomínám. Kéž by tomu tak nebylo...“

Posadím se, ačkoliv šrámy na zádech proti tomu bolestivě protestují. Za deset let, co Cress znám, se o své matce zmínila jenom jednou. Svěřila se mi, že zemřela, když Cress byla maličká. Ani nevím, jak se jmenovala.

„Než jsme připluli sem, tak jsme pobývali v Goraki. Narodila jsem se tam. Jako Sóren,“ pokračuje hlasem, do něhož se vkrádá hořkost. „Slyšela jsem, že moje matka byla jednou z nejkrásnějších žen na světě. Každý ji měl rád. Mohla se provdat za vévodu nebo hraběte, kdyby chtěla, ale z nějakého důvodu dala přednost mému otci, zbohatlickému válečníkovi, synovi stavitele lodí. Nejspíš ho doopravdy milovala.“

Kysele se kření a já náhle postrádám její úsměv, jímž dokáže rozzářit celou místnost, a pozvednout mě na duchu, ať mám sebehorší náladu.

„Určitě si umíš představit, co musel udělat, aby se stal velkým Theynem. Moje matka ho za to

nenáviděla. Slyšela jsem, jak na něho křičí, aby se jí nedotýkal, když má na rukou krev tolika lidí. Neuvědomovala si, že to dělá kvůli ní, aby mohla vést život, jaký si podle jeho názoru zasloužila.“

Odmlčí se a polkne. V očích sice nemá slzy, ale zdá se, že trpí. Uvědomím si, že o svém hoři nikdy nemluvila ani s otcem, ani s žádným ze svých přátel. Odhalila mi propast, která je s Theynem rozděluje.

„Nezemřela, když jsem byla miminko. Pokud vím, tak stále žije, ale pro mě je snazší předstírat opak. Opustila nás, ještě než jsme přišli sem. Prohlásila, že s otcem už dál nevydrží. Chtěla mě vzít s sebou, ale on to nedovolil, tak mě s ním nechala.“

Hlas se jí zlomí a spěšně si otírá slzy, které se jí řinou z koutků očí. Za běžných okolností je používá jako zbraň namířenou proti otci a dvořanům, kteří mě nepozvali na večírek, anebo jimi vydírá švadlenu, která tvrdí, že nemá čas ušít jí tento týden nové šaty. Avšak tyto slzy nejsou zbraň, ale projev slabosti, proto je nemůže ukázat. Koneckonců je Theynova dcera.

„Chtěla jsi odejít s ní?“ zeptám se opatrně.

Pokrčí rameny. „Byla jsem dítě. Otec býval často pryč a trochu mi naháněl strach. Maminku jsem měla radši, ale neměla jsem na vybranou. Nechápej mě špatně, Thoro,“ řekne a zavrtí hlavou. „Jsem ráda, že si mě otec nechal u sebe. Považuješ ho za odporného člověka a já se ti nedivím, ale pořád je to můj táta. Máma mi stále někdy chybí.“

Hlas se jí znovu zlomí a já ji vezmu za ruku. „Jsi dobrá kamarádka, Cress,“ prohlásím, protože to potřebuje slyšet. V jednodušším světě by její přátelství stačilo. Ale v tomhle ne.

Usměje se, stiskne moji ruku a pak ji pustí.

„Měla by sis odpočinout,“ prohlásí a zvedne se. „Uvidíme se na hostině.“

Vtom se zarazí a ostražitě si mě prohlíží.

„Ne... Nejsi do něho zamilovaná, že ne? Myslím do Sórena.“ Řekne to tak, jako by nechtěla slyšet odpověď.

„Ne,“ odpovím a lež mi snadno splyne ze rtů. Náhle si uvědomím, že už to není lež.

Je vidět, že se jí ulevilo. Usměje se. „Na shledanou večer,“ hlesne a obrátí se k odchodu.

„Cress?“ oslovím ji, když už je u dveří.

Ohlédne se po mně s povytaženým obočím a opatrným úsměvem na rtech. Najednou nevím, jestli jsem schopná poslat ji na smrt.

V duchu vidím pomyslné miský vah. Na jedné stojí Cress a na druhé dvacet tisíc mých lidí. Nemělo by být těžké se rozhodnout. Vždyť je to prosté! Tak proč mám pocit, jako by mi rvali srdce z těla?

Polknu. „Večer se uvidíme,“ slíbím s vědomím, že poslední slova, která jí povím, jsou jenom další lež.

HOSTINA

Další hostina znamená další korunu z popela, ačkoliv si přísahám, že je to naposledy, kdy ji nosím. Strážného, který ji doručí spolu se šaty, překvapí, že v komnatě není Hoa, ale vysvětlím mu, že nesla do prádelny moje špinavé oblečení. Spokojí se s tím, mlčky mi vtiskne do rukou krabice a odejde.

Menší krabici postavím na toaletní stolek. Větší dám na postel a otevřu ji. Napřed přicházejí na řadu šaty, korunu mi Hoa dává na hlavu úplně nakonec.

Tentokrát jsem obdržela róbu barvy krve, jež na první pohled zakrývá jenom to nejnutnější. *Tohle je naposledy, kdy budu jeho trofejí*, slibuji si.

Heron a Artemisia se zatím nevrátili, takže je tu jenom Blaise. Než vyklouznu ze šatů, které mám na sobě, poprosím ho, aby se otočil. Obléknu si novou róbu. Zapíná se jen na pár drobných knoflíčků, které zvládnu sama. Na rozdíl od ostatních modelů, které mi císař poslal, tyhle odhalují mnohem víc než žádá. Tak hluboký výstřih nenosí ani kurtizány a rozparek dosahuje až k bokům. Z představy, že mě někdo v něčem takovém uvidí, se mi zvedá žaludek. Zdráhavě zavolám na Blaise, aby se otočil zpátky ke mně.

Dlouho mlčí.

„Je mi to líto, Theo,“ přizná po chvíli tiše.

„Já vím,“ přikývnu, napřímím se v ramenou a zamířím ke krabici na toaletním stolku.

Uvnitř na mě na polštáři z červeného hedvábí čeká koruna odlitá z popela. Za jiných okolností by se mi mohla líbit, ale teď cítím jenom nenávist.

„Blaisi?“ Ohlédnu se k jeho zdi. „Nikdy jsem si ji nenasazovala sama. Vždycky to dělá Hoa a já nechci císaři poskytnout důvod k podezření, že něco není v pořádku.“

Chvilí je ticho. „Dobře,“ ozve se po chvíli.

Slyším, jak otvírá dveře do chodby. Vzápětí po špičkách přijde ke mně. V očích se mu zračí obavy a já málem zalituji, že jsem ho o něco žádala. Beztak jsem strachy bez sebe. Když vidím, jak se mu zrcadlí v obličejí, moje pochybnosti jenom sílí. Tolik věcí se může zvrtnout...

Chci se na něho usmát, ale jde to hůř, než by mělo.

„Zvládneš to?“ ptá se a nakoukne do krabice. „S císařem?“

Raději na něho nemyslím. Pořád cítím, jak se mě o maškarním plese dotýkal na boku, a na uchu mě pálil jeho dech. S rukou položenou na mé tváři mi sliboval, že si brzy promluvíme. Snažím se potlačit zachvění, ale Blaise si ho přesto všimne.

„Přežila jsem deset let.“ Víím, že mu nemá cenu lhát. „Jednu noc ještě zvládnou.“

Už když to říkám, v duchu si položím otázku, jestli je to pravda. Císařovna je mrtvá a Corbinian si troufá stále víc. Kdyby pod ním Blaise v pavilonu nerozlomil židli, náš rozhovor by pokračoval, a bůh ví, kde by skončil. Nechci vědět, co by bylo dál.

„Po celý čas tam s tebou budu,“ připomíná mi Blaise. Má to být útěcha, usměji se a předstírám, že mi jeho slova pomohla, ale oba víme, že nemůže nic dělat.

„Ještě jednu noc dokážu přežít,“ ujišťuji ho znovu. „Ale něco mi slib.“

Opatrně zvedne korunu a soustředí se na ni místo na mě. „Cokoliv si budeš přát,“ řekne.

„Až císař zemře – bez ohledu na okolnosti – budu to já, kdo spálí jeho tělo. Osobně chci zapálit jeho pohřební hranici. Budu se dívat, dokud neshoří na popel. Slíbíš mi to?“

Dívá se na mě a já si uvědomím, že se třesu. Zhluboka se nadechnu, abych se uklidnila.

„Přísahám samotnému bohu Houzzahovi i tobě,“ zadrmolí tiše.

Ani nedýcháme, když mi korunu posazuje na hlavu. Na nose a tvářích mi přistane několik vloček popela. Blaise se mi dívá do očí. Zvedne ruku k mé tváři, zaváhá a nechá ji klesnout. Čelo má zbrázděné obavami.

„Přežiješ.“ Říká to, jako by se o tom snažil přesvědčit sám sebe. Zaváhá, jako by chtěl něco dodat, než krátce přikývne a opustí místnost tak tiše, jako do ní vstoupil.

Naposledy se podívám do zrcadla. Popel se sype na moje tváře a nos, jsem jím poskvřněná. Červeň na mých rtech vypadá jako čerstvá krev. Zhlédnu mlhavý obraz své matky, ale poznamenaný nenávistí a zlostí, jakou ona nikdy nepoznala. Je mi to líto.

Zuřím.

Mám hlad.

A slibuji si, že jednoho dne budu sledovat, jak všichni shoří.

*

Hostina už začala. Dvořané sedí u dlouhých stolů, vyšňoření v hedvábí a sametu v barvách drahokamů. Mnozí se honosí duchovními kameny všech tvarů, velikostí a typů, jež se třpytí ve světle lustrů. Jejich množství mě děsí. Když si představím, kolik lidí přišlo při jejich dobývání o zdraví a o rozum... A jenom proto, aby těmhle panákům přidaly na lesku a síle.

Rozhlédnu se po sále a zjistím, že Crescentia tu není. Znamená to, že Elpis se svým trikem uspěla. Aspoň jedna věc se zatím vydařila, mám o jeden problém méně. Avšak moje úleva nemá dlouhého trvání. Stačí se podívat na Sórena. Všechno se ve mně sevře a zase nemůžu dýchat.

Nevypadá jako chlapec, který odtud před třemi týdny odjel. Zhubl a pod očima má černé kruhy. Dlouhé světlé vlasy jsou pryč. Má je oholené tak nedbale, že si kladu otázku, jestli si to udělal sám. Je to tradiční kalovaxianský výraz smutku a navzdory všemu je mi ho líto. Lítost honem utopím ve vlně nenávisti. Možná truchlí pro svoji matku, ale pořád je to vrah. Kolik mých lidí osobně zabil? Pochybuji, že by mi na tuhle otázku dokázal odpovědět, natož aby si pamatoval jejich jména.

Jsem ztělesněný vztek, bolest a zášť, ale přinutím se emoce potlačit a věnovat mu nesmělý úsměv, jako že jsem ráda, že ho vidím. Hned nato skloním hlavu pro případ, že by nás někdo sledoval.

„Princezno popela,“ zahřímá císař ze svého místa v čele stolu. Pase se na mně očima a hodnotí, kolik obnažené kůže se nestačilo skrýt v lascivních šarlatových šatech.

Chce mě ponížit, vystavit mě jako ukradený šperk, ale poprvé mi to nevádí. Neujde mi, jak se Sóren zakaboní, když mě uvidí. Corbinian mi nevědomky hraje do karet. Nebude těžké proti němu prince poštvat. Opravdovou výzvou pro mě bude nedat najevo vztek, který k oběma cítím.

„Vaše Výsosti.“ Přistoupím k císaři a hluboce se mu ukloním. Obličej už má brunátný z nadměrného pití. Jako vždycky mi zvedne bradu a položí mi ruku na tvář, aby v popelu, jenž se na mě snesl, zanechal otisk. Pokorně klopím oči, ale periferním zrakem zhlédnu, jak se Sóren zarazil a mrazivě pohlíží na svého otce.

„Dnes večer budeš sedět po mém boku,“ prohlásí Corbinian a ukáže na židli po své levici, která donedávna patřila císařovně. Dlouze se napije z poháru posetého drahokamy. Na vousech se mu lesknou kapky červeného vína a vypadají jako krůpěje krve.

„Cítím se poctěna, Vaše Výsosti,“ odpovím.

Ačkoliv jsem s projevy přízně počítala, usedám na židli a strachy mě mrazí v žaludku. Od císaře mě dělí jenom několik centimetrů a před sebou mám Sórena. Je dobře, že na mě oba zírají. Znamená to, že všechno jde podle plánu. Přesto bych nejradši utekla.

„Docela ti to sluší, princezno popela,“ zašklebí se na mě Corbinian, než se obrátí ke svému synovi. „Že je to krasavice, Sórene?“

Uvědomím si, že schválně syna škádlí. Pozornost, kterou mi princ věnuje, mu neunikla, ale místo aby se zlobil, má z ní radost.

Musím Sórenovi připsat ke cti, že nonšalantně pohodil rameny, přestože se na mě ani nepodíval. Něco tiše zamumlal, aniž odtrhl oči od talíře.

Císař znovu zvedl pohár, dlouze se napil, a práskl jím o stůl, až jsme se Sórenem nadskočili úlekem. Dvořané okamžitě zmlkli. Předstírali, že neposlouchají, ale ve skutečnosti natahovali uši.

„Cos to říkal, Sórene? Špatně jsem slyšel,“ zaburácí císař. „Na něco jsem se tě zeptal a očekávám slušnou odpověď.“

Princ sebou trhne a konečně se na mě podívá. Jeho oči jsou plné bolesti a omluv.

„Povídal jsem, že je krásná, otče,“ prohlásí, ale každé jeho slovo je ostré jako břitva.

Císaři se nelíbí jeho tón a zamračí se, jako by mu předložili hlavolam, který nikdy předtím neviděl. Ušklíbne se a znovu si lokne. Jeho vínem otupělé oči se stočí zpátky ke mně.

„Zapomnělas mi poděkovat, princezno popela,“ vyčte mi dotčeně. „Copak se ti tyhle šaty nelíbí?“

Nejradši bych na císaře opovržlivě plivla, ale právě teď nejsem královna Theodosia, ale lady Thora. Proto se rozpačitě zavrtím, kousnu se do rtu a popotáhnu se za příliš hluboký výstřih.

„Samozřejmě že se mi líbí, Vaše Výsosti.“ Hlas se mi chvěje. „Jsem vám za ně vděčná. Jsou rozkošné.“

Zazubí se jako vlk rdousící jehně. Srdce mi tluče, dlaně se potí. Dvořané se opět dají do hovoru, zato Sóren svírá příborový nůž tak pevně, až mu zbělají klouby. Císařova ruka spočine na mém nahém kolenu, jež vykouklo z rozparku šatů.

„Hodná holka,“ řekne tak tiše, že ho slyším jenom já.

Musím vynaložit všechny síly, abych před ním neucukla, ale podaří se mi to. Úporně zírám na stůl před sebou.

Spálím tvé tělo na popel, slibuji mu v duchu. Představím si, jak stojím s pochodní v ruce u jeho pohřební hranice. S úsměvem ji zapálím a budu upřeně sledovat, jak hoří. Třeba se zase budu cítit v bezpečí.

„A dost!“

Sórenův hlas je tak tichý, že ho přes hudbu a okolní šum sotva zaslechnu. Zato císař ho slyší jasně. Zarazí se a zaryje mi prsty do kolene, až se ušklíbnu bolestí. Nekonečně dlouhou dobu zírám na Sórena a probodává ho tvrdýma a mrazivýma očima. Avšak princ statečně čelí jeho pohledu a dvořané postupně přestávají předstírat, že neposlouchají. Místnost se ponoří do ticha a já slyším, jak mi srdce divoce bije v hrudi.

„Co to má být, Sórene?“ zeptá se císař zdánlivě zdvořile, avšak jako bych v jeho hlase cítila skřípat rozdrčené sklo smísené s hadím jodem. Jsem si jistá, že je ho slyšet v každém rohu místnosti.

Napůl očekávám, že se mu syn omluví. Napřed se podívá na mně, pak přelétne pohledem po všech shromážděných dvořanech. Vidím, jak pilně uvažuje, a nazírá na situaci z jejich perspektivy. Sóren nechápe, jak to u dvora chodí, zato se vyzná v bitvě, a právě tu rozpoutal. Zná svoje možnosti – buď se podrobit, anebo vyhlásit válku. Uvědomuje si, že když na mě vznese nárok, podepíše mi rozsudek smrti. Ale když to neudělá, dopadnu víceméně stejně.

Je na něm znát, že v hlavě probírá situaci ze všech možných úhlů, než učiní rozhodnutí, zvedne

se a opře se rukama o stůl. Je vyčerpaný a připadá mi zahnaný do kouta.

„Řekl jsem, že to stačí, otče,“ prohlásí tak hlasitě, aby ho všichni slyšeli. „Není co slavit, když tolik mých lidí zahynulo ve Vecturii.“

Císař mlčí, ale kdyby pohledy zabíjely, Sóren by byl v mžiku mrtvý.

Princ od něho odtrhne zrak a pohlédne na shromážděné dvořany. „Dnes večer bychom měli oplakávat své bližní ztracené v bitvě, kterou jsme neměli nikdy rozpoutat. Byla to zbytečná výprava. Neměli jsme důvod na Vecturii zaútočit a stovky Kalovaxianů kvůli tomu přišly o život.“

Rozhostí se ticho a zdá se, že trvá věčně, než se zvedne holohlavý muž sedící na druhém konci stolu. Poznám v něm dvořana, který přišel o syna, a stal se svědkem mého potrestání.

„Slyšte, slyšte!“ zvolá a zvedne číši s vínem.

Muži a ženy jeden po druhém vstávají a připojují se k němu. Pozvedají k Sórenovi sklenice a blahorečí mu za jeho slova. Jsou mu vděční, že Vecturii připomněl. Zakrátko stojí většina přítomných a ti, kteří zůstali sedět, se zmateně rozhlíží kolem sebe.

Císař povolí sevření a ohromeně téká očima. Zlověstně se chmuří. Když zjistí, že je v menšině, také se s pohárem v ruce postaví.

„Výborně řečeno, milý synu,“ pochválí Sórena a blýskne po něm úsměvem, z něhož mrazí. „Navrhuji minutu ticha za padlé. Naši muži položili život za dobrou věc a za to se jim na Věčnosti dostane náležitého přivítání od našich předků.“

Avšak přehrada Sórenovy upřímnosti se už protrhla a proud se nedá zastavit.

„Ti muži nepoložili život za dobrou věc. Zemřeli kvůli hamižnosti,“ procedí přes zaťaté zuby a já vím, že nemyslí jenom na vojáky, ale i na svoji matku. Ale není tak pošetilý, aby císaře obvinil před celým dvorem z vraždy.

Panovník semkne rty do přísné čárky. „Třeba se tě příště zeptám na tvůj názor, než učiním rozhodnutí pro svůj lid.“

„Možná bys měl,“ odvětlí Sóren, „ale jak už jsem povídal, není co slavit. Měli bychom držet tebou navrženou minutu ticha a z úcty k zesnulým večer brzy ukončit.“

Corbinian je napnutý jako luk, jen jen se zlomit. „To bude asi nejlepší,“ připustí.

Najednou mě napadne, že nebudu muset Sórena zabít a vraždu hodit na císaře, protože otec s ním zatočí sám. Jenže císaři trvá, než se k něčemu rozhoupe, a já nemám čas čekat.

V nastalém tichu uctivě skloníme hlavy. Po několika vteřinách vzhlednu a zjistím, že mě Sóren pozoruje. Všichni kolem nás mají zavřené oči, a tak němě pronesu: „*Dnes o půlnoci.*“ Provrtává mě pohledem a než svěsí hlavu, nepatrně přikývne.

KLEC

Po hostině se sama vracím do své komnaty, ačkoliv všichni předpokládají, že mě doprovázejí Stíny. Konečně jsem ráda za hlídače, kteří prosluli svou nenápadností. Nikdo je nepostrádá, ani když nejsou nikde k vidění.

Srdce mi tluče a já si nejsem jistá, jestli je to vzrušením, panikou, strachy anebo kombinací všech tří věcí najednou. Navzdory chladu se potím a lepí se na mě vločky popela. Když si otřu obličej třesoucímá se rukama, moje dlaně se zbarví do černa.

Už je skoro po všem, připomínám si. Skoro. Ale bez ohledu na to, jak daleko se od tohoto místa a císaře dostanu, vím, že nikdy nezapomenu na tuto noc, vilný lesk jeho očí a ruku na mém koleně. Zajímalo by mě, jestli budu ještě někdy klidně spát.

Otevřu dveře své komnaty a málem leknutím zařvu. Blaise a Heron sedí na kraji mého lůžka a čekají na mě v napjatém tichu.

Heron se čile zvedne a zasype mě otázkami, které vnímám jenom napůl. Blaiseovi stačí se na mě podívat a nemusí se na nic ptát. Jako bych měla všechno napsané na čele.

Netuším, co jim říct, proto mlčím. Přejdu k toaletnímu stolku a podívám se do zrcadla. Spatřím uštvanou dívku ve vyzývavých šatech a s umolousaným obličejem.

„Můžu vám přidršet vlasy, jestli to pomůže,“ nabídne se Heron, jenž se jako duch objevil za mými zády.

„Buď tak hodný,“ požádám ho tiše.

Něžnými prsty mi prohrábne dlouhé prameny a odhrne mi je z obličeje. Vršek hlavy mám posypaný popelem, ale s tím se nedá nic dělat. Mám spoustu důležitější práce a všechno musí dokonale klapnout. Skloním se nad umyvadlem a smývám ze sebe pot, popel i líčidla.

Osuším si obličej ručníkem, Heron ode mě odstoupí a vlasy mi opět spadnou na ramena. Když se otočím ke svým druhům, jsem zase silná a připravená povstat. Jsem královna Theodosia.

„Zabralo to,“ oznámím jim. Těkám očima mezi Heronem a Blaisem. „Šlo to lépe, než jsem čekala. Princ ztropil scénu a vyčetl císaři, že zbytečně promarnil životy svých blízkých. Císař se na něho podíval, jako by ho chtěl na místě zabít. Odmítám riskovat, že mě předběhne. Sóren tu bude každou chvíli a náš plán jde jako na drátkách.“

Blaise přikývne, aniž mě spustí z očí. „Elpisina rodina je na palubě lodi Prokletého draka. Artemisia je tam také, aby se ujistila, že její matka dodrží slovo.“

Heron zaloví v kapse kalhot a vytáhne kožený řemínek, útržek červené látky se zlatě vyšitým drakem a zemský drahokam.

„Tohle jsem šlohl,“ hlásí a všechno mi podává. „Rozházejte je po zemi, ať to vypadá jako zápas.“

Přikývnu a vezmu si věci. Budu potřebovat jiné šaty. Nějaké s kapsami. Nemůžu se dočkat, až se zbavím hadru, který mám na sobě.

„Za chvíli přijde Sóren,“ prohlásím. „Oba byste měli zmizet, než dorazí. Povím mu, že bych chtěla vyrazit na moře. Určitě mi rád vyhoví. Na vodě se cítí mnohem lépe než v paláci. Budeme ve východním přístavu na malé jachtě s červenou plachtou.“

„A já budu vyčkávat ve člunu opodál,“ přikývne Blaise. „Měli bychom si domluvit nějaký signál pro případ potíží.“

„Začnu ječet, což bohatě postačí,“ odpovím mu a obrátím se k Heronovi. „Takže na tobě je, abys vyzvedl Elpis. Pamatuješ si, kde Theyn bydlí?“

Přikývne a hrne se ke dveřím. Na prahu se ke mně otočí. „Nevadilo by vám, kdybych vás na rozloučenou objal?“

„Za hodinu nebo tak nějak se zase uvidíme,“ chlácholím ho a pousměji se. „Ale ano, budu ráda.“

Heron mi úsměv oplatí, jedním skokem je zpátky a ovine kolem mě své hubené paže. Najednou se cítím v bezpečí a milovaná. Dovolím si na chvíli se v něm ztratit, než se odtáhnou.

„Brzy na shledanou,“ řeknu mu dojatě.

„Brzy,“ opakuje, znovu mě krátce obejmě a zase mě pustí. Jako letní vánek se tiše vykrade ze dveří a já a Blaise osamíme.

„Nelíbí se mi představa, že se na prince vrháš sama,“ přizná.

„Já vím,“ přisvědčím, „ale těžko se můžeš za námi vydat, aniž by si tě všiml. Já to určitě zvládnu. Sám jsi přece povídal, že mi Søren neublíží.“

„Ublíží – jestli prokoukne, že ho chceš zabít.“

„Neprokoukne.“ Jsem si tím jistá.

Blaise dlouho mlčí. „Věřím, že jsi schopná ho zabít, ale neměla bys to být ty, kdo ho sprovedí ze světa.“

„Jsme ve válce,“ zdůrazním. „Rozhodně z toho nebudu mít těžkou hlavu.“

Zavrtí hlavou a smutně na mě pohlédne. „Ale ano, budeš.“

Krk se mi svírá a musím polknout, abych mohla mluvit. „Opravdu bys už měl jít, Blaisi. Søren tu bude každou chvíli a já se musím převléknout.“

Přikývne, ale nehýbá se.

„Blaisi...“

„Půjdu, bez obav.“ Najednou neví, kam s rukama. „Já jenom... Možná se sem nikdy nevrátíme, Theo. Je to tvůj domov.“

Jeho slova bolí, ale já zavrtím hlavou. „Je to klec potřísněná krví mnoha lidí, které jsme milovali. Už dlouho tu doma nejsme.“

„Přesto...“ Jeho hlas zní ochraptěle. Zamíří ke mně. „Tady jsme udělali první krůčky a žvatlali svá první slova. Bývali jsme tu doopravdy šťastní.“

Zadržím slzy, které hrozí skanout z očí. „Je to jenom hromada cihel, trámů a kamení, Blaisi. Ano, váže se k nim spousta vzpomínek, ale nic jiného nám nezůstalo.“

Mlčky se mi opře dlaněmi o ramena. Skloní se a políbí mě na čelo.

„Dávej na sebe pozor,“ nabádá mě. „A neproved žádnou hloupost. Brzy se uvidíme, Vaše Veličenstvo.“

Teprve po jeho odchodu si uvědomím, že mě titulem nikdy nenazval. Vždycky jsem pro něho byla Theo. Možná že Theo – stejně jako Thora – nebude existovat dlouho. Jediné, co ze mě zbyde, bude královna Theodosia, a ačkoliv to přesně takhle chci, nemůžu si pomoci a v duchu oplakávám ztrátu těch dvou.

DÝKA

Čekám na Sórena a nedokážu klidně sedět. Elpis povídala, že Cress a její otec mají ve zvyku večerět pozdě – obvykle až po desáté – a já Elpis poručila, aby jim otrávila dezertní víno. Heron ji vyzvedne v Theynově bytě a doprovodí na loď Prokletého draka. Času není nazbyt, ale pokud se něco příšerně nezvrtne, budu už na lodi, až se najde Theynova mrtvola. Sórena objeví krátce poté.

Každá část mého těla vibruje, jako bych byla od hlavy až k patě pokrytá duchovními kameny. Neustále myslím na to, co mám udělat. Je snadné soustředit se na toho Sórena, jehož mi vylíčil Erik – prince, který si chtěl vysloužit uznání od otce tím, že použil moje lidi jako zbraň. Ale také si vzpomínám na toho milého chlapce na lodi, jenž pohrdal svým dvorem a nejradši by se k němu otočil zády, mladíka, který se postavil otci před zraky všech poddaných. Kluka, který mě potřeboval, abych ho ujistila, že není jako jeho otec. Jak je možné, že oba existují v jedné osobě?

Zaklepání na dveře šatníku se ozve těsně poté, co hodiny na věži odbily půlnoc. Vyklopýtá z něj Sóren. Už na hostině vypadal jako stín sebe sama a zblízka působí ještě hůř. Kvůli vyholené hlavě se jeho obličej zdá hubený a ztrhaný. Zapadlé oči jsou tmavší, než si pamatuji. Když se na mě podívá, mám pocit, že mě vůbec nevidí.

Stojí přede mnou zlomený a navzdory všemu bych ho nejradši utěšila, protože vím, jaké to je, když je člověk donucen nenávratně se změnit.

„Sórene?“ Váhavě k němu přikročím.

Nemůže vědět, co se děje, ale už se na něho nesvedu dívat jako dřív. Stačí, abych na něho pohlédla, a vidím krev a smrt. Naštěstí je příliš rozčilený, aby si toho všiml, a zdá se, že můj hlas prolomil kouzlo, jež ho obestíralo. Několika dlouhými kroky je u mě a sevře mě v náručí. Přitiskne se tváří k mému krku a poškrábe mě svým strništěm. Zmítám se mezi jeho vroucností a pomyšlením na krev, jíž je nasáklý.

„Těší mě, že ses vrátil v pořádku,“ zašeptám a zvednu ruku, abych ho pohládila po vyholené hlavě.

Zpočátku nereaguje a dál se ke mně tulí.

„Dovol mi se podívat,“ zamumlá.

„Na co?“

Zatahá za látku mé tuniky a polkne. Pochopím. Zajímají ho moje šrámy. Erik mu o nich musel povědět. Otočím se k němu zády a shodím tuniku z ramene. Zadrží dech a dotkne se mých zad tam, kam nedosáhl bič.

„Je mi to líto, Thoro,“ vydechne. „Kdybych nezklamal...“ Odmlčí se a zavrtí hlavou.

Obrátím se čelem k němu a uchopím ho za ruku. Nemám trpělivost ani čas ho konejšit. Myslím na Theyna a Crescentii, jak usedají k vínu a dezertu ke stolu, od něž se nikdy nezvednou.

„Odveď mě odtud, prosím,“ škemrám. „Vyrazme aspoň na pár hodin na moře.“

Sóren přikývne, ale dál se tváří uštvane. „Za svítání bude zpátky,“ řekne Stínům.

Odpovědi se nedočká. Jsou dávno pryč.

„Pojďme.“ Táhnou ho ke skříni. Čas kvapí a pohání mě naléhavost toho, co musím udělat. Nervy mám na pochodu, ale musím ještě chvíli vydržet. Potom budu volná.

Sóren se nebrání a poslušně mě následuje. Kráčíme podzemní chodbou a já se nezastavím, žene mě napjaté ticho.

Když se tunel rozšíří natolik, abych se mohla napřímit, otřu si špinavé ruce do sukně šatů.

Slyším ho za sebou, ale sotva se k němu otočím, snesou se na mě jeho ústa a já zůstanu uvězněná mezi ním a stěnou chodby. Líbá mě se zoufalstvím, jaké jsem nikdy nezakusila. Připomíná mi muže umírajícího žízni. Já zatím svádím tuhý vnitřní boj. Nejradši bych ho k sobě přivinula a zároveň si přeji ho odstrčit.

Musel vycítit moje zaváhání, protože po několika vteřinách se odtáhne a opře si čelo o moje.

„Promiň,“ kaje se ochraptěle. „Jenom jsem to potřeboval ještě jednou udělat.“

Zmocní se mě panika. „Ještě jednou?“ podívám se. Rukou spočinu na jeho zátylku a přitáhnou si ho blíž. „Vždyt spolu budeme až do svítání.“

Chci ho znovu políbit, ale on mě zastaví.

„Nemůžu, Thoro,“ hlesne tiše. „Jsou tu věci, o kterých nevíš, a jakmile se o nich doslechneš, už mě nebudeš chtít vidět a já ti to ani nemůžu vyčítat.“

„Zbičovali mě, ale to přece není tvoje vina,“ prohlásím naléhavě. „Nemohl jsi s tím nic dělat.“

Sklopí oči. „O tom nemluvím,“ přizná.

Pustím ho. „Tak o čem?“ Nedám mu pokoj.

Zapomene, že má oholenou hlavu a učiní gesto, jako by si chtěl prohrábnout vlasy. Poodejde ode mě několik kroků, než se ke mně obrátí.

Povzdechne si a přizná: „Miluji tě. Chci, abys to věděla. Miluji tě a nikdy bych ti nedokázal ublížit.“

„Také tě miluji,“ odpovím opatrně. Matka mi kdysi řekla, že lhát umírajícímu je hřích. Nevím, jestli je to pravda. Ale Søren brzy skoná a moje lži zemřou spolu s ním.

Musí se do mluvení nutit. „Otroky pracující v dolech sledovali lékaři. Testovali je, experimentovali s nimi.“

Ne! Nejradši bych mu zakryla ústa, abych ho umlčela. Udusila bych ho jeho vlastními slovy. Nemusí se mi přiznávat ke zločinu, za nějž jsem ho už odsoudila k smrti. Jeho pokání mi k ničemu není a nejsem tu od toho, abych mu ulevila v jeho trápení. Ale chci mu povědět spoustu věcí a jsem ráda, že jsem dostala šanci povolit uzdu svému hněvu.

„Co to vykládáš?“ Předstírám šok. „Vy jste prováděli pokusy na mých lidech?“

„Nejsou to tvoji lidé,“ odpoví. „Nic takového bys neměla říkat nahlas.“

„Před někým jiným ano,“ souhlasím a moje zlost konečně vytryskne na povrch. „Ale nemyslela jsem, že před tebou musím lhát.“

V příšeří, které nás obklopuje, skoro nevidím, jak posmutněl. „Takhle jsem to nemyslel,“ vrtí hlavou. „Omlouvám se. Já jenom, že... je těžké o tom mluvit.“

„Rozhodně to není tak těžké, jako něco takového přetřpět,“ namítnu a mám co dělat, abych nezvýšila hlas.

Má dost rozumu, aby se zatvářil provinile, a já cítím, jak moje zkamenělé srdce měkne. Zatnu ruce v pěst, abych nebyla v pokušení ho obejmout. Ještě abych ho nakonec litovala!

„Po čem pátrali?“ naléhám.

Zaváhá. „Dlouhý pobyt v dole... člověka změní. Obdaří ho vlastnostmi kamenů, které těží. Někteří lidé to vydrží, ale většina z nich ne. Věděli jsme to. Stejně jako ty. Akorát jsme nechápali, proč tomu tak je. Ale otec se domníval, že kdybychom odhalili příčinu, mohli bychom toho využít. A nemýlili jsme se. Lékaři po mnoho let porovnávali výsledky testů. Před několika měsíci konečně odhalili příčinu. Kouzlo je v dolech natolik silné, že se vyskytuje v samotném vzduchu. Právě ono propůjčuje kamenům jejich moc a vpíjí se i do lidí. Zejména do krve. Přežije jenom několik šťastlivců. Ostatní takové štěstí nemají, a nakonec se zblázní.

Napřed jsme zabili každého, kdo vykazoval známky šílenství, protože jsme se obávali

smrtných následků. Ale otec to považoval za plýtvání. Prohlásil, že pro nás možná představují nebezpečí, ale neznamena to, že jsou nebezpeční i pro ostatní? Domníval se, že z nich může udělat zbraně a poslat je do bitvy, aby napáchali v předních liniích co největší škody a ušetřili naší straně příčetné vojáky.“

„Ale před ztrátami na životech vás neochránili!“ Musím se ovládat, abych nekřičela.

Ucouvne přede mnou. „Já vím! *Já vím!*“

„Zneužil jsi je ve Vecturii,“ pokračuji. Už si na nic nehraju. Můj hněv je opravdový a činí mě nebezpečnou. Uvědomuji si, že v sázce je mnoho a měla bych se ovládnout, ale zdá se mi to nemožné. Dochází mi, že neznám Sórena o moc lépe, než on zná mě. „Kolik?“

Napřed neodpovídá. „Nemám ponětí,“ přizná nakonec. „Stovky. Otec vydal rozkaz.“

„Tvůj otec byl tady, Sórene. Ten rozkaz jsi vydal ty.“

Zbledne. „Nechtěl jsem. Byl to jeho plán. Potřeboval se přesvědčit, jestli se s jejich pomocí dá vyhrát bitva, aby je mohl prodávat do dalších zemí. Můj otec vždycky dostane, co si zamane. Měla bys to vědět líp než kdokoli jiný.“ Do hlasu se mu vetře prosebný tón. Vezme mě za ruku a já se odtáhnou, jako bych se popálila.

Loudí ze mě odpuštění, chce, abych ho očistila od otcových hříchů, ale krev má na rukou tentokrát on.

„Vím to až moc dobře,“ prohlásím. Zírám do prostoru, který nás dělí. Zlost je jedna věc, ale zklamání mu ublíží víc. „Opakovaně si na mně vyléval vztek za věci, za které jsem nemohla. Právě proto vím, kdo jsem. Vím, na čem mi záleží a o co jsem ochotná bojovat. Můžeš říct totéž?“

Polkne. „Jsem ochotný bojovat o tebe,“ řekne tiše.

Nepochybuji, že to myslí vážně, zejména po hostině. Sóren zoufale touží být jiný než jeho otec a já bych si přála, aby naše konečné zúčtování proběhlo hladce, a připadám si rozervaná.

Cítím, jak mě tíží dýka schovaná v rukávu pláště, ale už mi nenahání strach. Skoro mi připadá jako kotva v rozbouřeném moři, jež mi brání ztratit se ve vlnách. Nemůžu se nechat unášet hněvem, ne když toho musím tolik vykonat a čas se krátí.

„Thoro.“ Sóren ke mně přistoupí blíž. Tentokrát necouvnu a neucuknu, když se dotkne mé tváře. „Neumím ani popsat, jak je mi to líto. Jak moc bych si přál, abych to mohl vrátit a napravit. Kdyby to šlo, hned bych to udělal.“

„Nemůžeš to vrátit,“ povzdechnu si a nejsem si jistá, jestli mluvím k němu nebo k sobě. Přinutím se pohlédnout mu do očí. Naposledy si dovolím stát se Thorou, než mu vrazím nůž do zad. „Všechno bude v pořádku, Sórene. Překonáme to. Nejsi jako tvůj otec,“ pravím naléhavě, protože to potřebuje slyšet.

Náhle si vzpomenu na císařovnu, když mi líčila, jak se zamilovala do císaře, a že by ji nikdy nenapadlo, jakých krutostí je schopen. Čeho je schopen Sóren? Jaké zlo se skrývá v jeho duši? Co se stane, když ho nezabiju? Za několik let může být horší než Corbinian.

Zabořím prsty do krátkých vlásků na jeho krku, přitáhnou si ho blíž a naše rty splynou v naléhavém políbení. Sóren mi polibek dychtivě oplácí, opatrně svírá můj obličej v misce dlaní, jako by se bál, že mu zmizím. Cítím, že mám mokré tváře, ale netuším, jestli jsou to jeho slzy nebo moje. Nejspíš na tom nesejde. Na zlomek vteřiny jsme jednou bytostí a já cítím Sórenův smutek tak palčivě, jako by byl můj.

Zatímco se ztrácíme jeden ve druhém, volnou rukou pevně sevru rukojeť dýky. Chce to trochu šikovnosti, abych ji vytáhla z pochvy, avšak princ je natolik ponořen v mé náručí a do svého trápení, že si ničeho nevšimne, dokud se mu čepel nezaryje do zad.

Jeho rty se odtrhnou od mých a prudce otevře modré oči. Pátrá po odpovědích, které vzápětí dostane. Na obličeji se mu objeví šok, jež záhy vystřídá rezignace. Polkne a přikývne.

„Ještě o kousek níž,“ zašeptá do mých rtů. Přesunu hrot nože níž a Sóren se prchavě pousměje, avšak jeho oči zůstávají vážné. „Ano, tam. Teď ze všech sil bodni, Thoro.“

Nechci se mu dívat do tváře, až ho budu zabíjet, ale nedokážu od něho odtrhnout zrak. „Jmenuji se...“ Odmlčím se a zhluboka se nadechnu. „Jmenuji se Theodosia,“ zašeptám.

Zatváří se zmateně, než pochopí. „Theodosia.“ Moje jméno poprvé splyne z jeho rtů s téměř posvátnou úctou. Opře se čelem o moje, takže jedině, co vidím, jsou jeho oči. „Víš, co máš dělat.“

Má pravdu. Vím to přesně. Totéž, co jsem udělala Ampeliovi, svému otci. Zabít prince by nemělo být o nic obtížnější. Jenže mám před sebou Sórena, ztraceného chlapce se smutnými očima, který kdysi dovolil kočkám, aby ho všude následovaly, a přátelil se s nemanželským synem svého otce. A líbal mě, jako by bylo v naší moci zachránit jeden druhého.

Nemůžu se dívat, jak umírá, stejně jako bych se nemohla stát svědkyní Crescentiina konce.

Dýka mi vyklouzne z ruky a zarachotí na kamenné podlaze. Zvuk se rozléhá ozvěnou. Odstrčím Sórena od sebe. Tváří se stejně ohromeně jako já. Opravdu se domníval, že ho zapíchnu, a já si nejsem jistá, jestli na to mám být pyšná nebo ne.

Skloní se, aby dýku zvedl, a já čekám, že ji do mě vrazí. Ale on na ni dlouze pohlédne a zastrčí ji za pásek svých kalhot. Po chvíli se ozve hlasem tichým, ale silným.

„Nemusíš mi odpouštět. Ani to od tebe neočekávám. Ale musím tě odtud dostat – z jeho dosahu. Dnes v noci bychom spolu mohli utéct, jak jsme o tom mluvili. Něco jsem ti slíbil, tak mi prosím umožni dodržet slovo.“

Hrdlo se mi sevře natolik, že se zmůžu jen na přikývnutí. Sóren si myslí, že je v bezpečí, a já mu to nemůžu vyčítat. Netuší, že venku na něho číhá Blaise. Já sice nejsem schopná sprovodit ho ze světa, ale Blaise ano.

*

Když vyjdeme z tajné chodby, venku řádí bouře. Neumím si představit, jak hodlá Sóren v tomhle počasí vyplout na moře, ale obestírá ho podivný klid. Jeho obličej vypadá jako vytesaný z mramoru. Kdyby mi pevně nesvíral ruku, nepoznala bych, že je nervózní. Snažím se na něho nedívat. Dokonce se pokouším nevnímat, že kráčí vedle mě.

Je příliš velká tma, abych ze břehu viděla Blaiseovu loďku, ale vím, že tam někde je a poskakuje na inkoustově černých vlnách.

„Otec vyšle své muže,“ ozve se Sóren a vytrhne mě tím z myšlenek, „avšak mezi válečníky nemá moc přátel. Na rozdíl ode mě. Doufám, že z toho budu těžit, kdyby nás chytili. Ale moje loď je rychlá jako blesk. Otcova plavidla zpomalí zátěž v podobě posádky a zbraní. Získáme mnohamílový náskok.“

Přikývnu. Předstírám, že jsem klidná, ale v mém nitru vládne zmatek. Doplujeme jenom tak daleko, aby byl Blaise jediný, kdo mě uslyší, až začnu křičet. Okamžitě se za mnou vydá. Sórenovi namluvím, že jsem na palubě zahlédla krysu. Nebude nic tušit, dokud se neobjeví Blaise a nepodřízne mu krk.

A pak...

Pak budu volná. Při tomhle pomyšlení se sladce zatetelím. Volná jsem nebyla deset let. A pak osvobodím svůj lid.

Několik metrů od břehu mi Sóren stiskne ruku tak, až to zabolí. Strčí mě za sebe a uvězní mě

mezi svým tělem a zubatými vršky vln. Mořský příboj mi olizuje kotníky. Slyším je dřív, než je uvidím. Pod podrážkami bot křupe písek, vítr přináší útržky vět a řinčení mečů. Přes duny se ze všech stran hrnou císařští vojáci a obkličují nás.

„Utíkej!“ poručí mi Sóren a přistrčí mě k vodě. Otočím se a chci se rozběhnout, když vtom zůstanu stát jako zařezaná. Před chvílí prázdná hladina se nyní hemží plavidly. Ani s Blaisem poblíž nemám naději na útek. A i kdyby se mi podařilo k němu dostat včas, skončíme v pasti.

Netuším, co si počít. Artemisia měla pravdu: mohou mě postrádat.

A tak stojím vedle Sórena a mačkám mu ruku, zatímco se kolem nás stahuje smyčka. Ať si myslí, že s ním zůstávám, protože ho nedokážu opustit. Třeba si tím vydobudu špetku milosrdenství, ačkoliv pochybuji, že se císař bude dojímat nad mými city.

Sóren se přinutí zachovat chladnou hlavu.

„Vaše Výsosti,“ osloví ho ostražitě velitel. Je to ten s jizvou, jehož podobu na sebe vzal Heron.

„Johane,“ odpoví princ. „Co vás sem přivádí?“

Ale Johan se nenechá zviklat. „Mohl bych se zeptat na totéž.“ Rád by se na mě podíval, ale Sóren mu brání ve výhledu.

„Doufal jsem v půlnoční dostaveníčko, ale vy jste mi zmařili můj plán,“ rozčiluje se jako rozmazlený princ, za kterého jsem ho kdysi považovala.

„A nemáte to dostaveníčko náhodou s princeznou popela?“ zeptá se Johan tak, jako když odpověď předem zná.

Sóren pevně svírá moji dlaň, ale jeho hlas zní nevzrušeně.

„Podle mě ti do toho nic není, Johane. Nemáš náhodou hlídat mého otce? Kdo ho střeží, když se poflakuješ po pláži a kazíš mi romantické chvílky?“

„Ochrana vašeho otce je dostatečná,“ prohlásí Johan a naježí se. „Avšak lady Thora na dnešní noc zosnovala Theynovu vraždu, což nás vedlo k přesvědčení, že pro vás chystá stejný osud.“

Srdce mi tlouče až v uších, ale Sóren se nenechá vyvést z míry, byť mu musí být jasné, že můj útok na něho byl součástí většího plánu. Jistě uvažuje nad tím, kam až jsem byla ochotná zajít.

Avšak když promluví, jeho hlas zní nevzrušeně. „Odmítám tomu uvěřit. Jak by mohla zamordovat Theyna, když je tu se mnou? Ten chlap má spoustu nepřátel a jistě si toho je dobře vědom. Lady Thora byla pod ochranou mého otce deset let a nikdy nedělala potíže.“

„Máme svědky,“ prohlásí Johan. „Císař nařídil, abychom ji přivedli k výslechu. Jestli je opravdu nevinná, o tom rozhodne on.“

Svědci. Jací svědci? Ta představa by mě měla děsit, ale dávno nic necítím. Každá část mého těla je otupělá.

„Všichni víme, že je můj otec rozumný muž,“ zavrčí Sóren.

Johan je natolik moudrý, aby mu neodporoval. Sórenovy válečné schopnosti jsou proslulé, a i kdyby proti dvaceti mužům neměl šanci, zajistě by jich několik zabil, než by ho dostali.

Ráda bych si myslela, že Blaise není takový blázen, aby se mě pokoušel z téhle situace dostat, ale jistá si tím být nemůžu. Doufám, že je dost daleko, aby si ho vojáci na lodích nevšimli, a že nevidí, jak jsem uvízla v pasti. Pak si uvědomím, že to tak být musí, protože kdyby mě viděl, země by se zachvívala.

„Ustupte stranou, Vaše Výsosti!“ vyzve velitel Sórena. „Jinak budeme nuceni vás rovněž zatknout.“

Sóren nehne ani brvou. Stojí přede mnou bez pohnutí jako skála. Neuhne, protože ví, že neexistuje šance, aby mě císař shledal nevinnou, i kdybych v chystané vraždě neměla prsty. Neuhne, protože kdyby to udělal, byla by po mně veta.

Neuvědomuje si, že je se mnou amen bez ohledu na to, co udělá. Nemůže mě zachránit.
Vytrhnu se mu a obejdu ho.

„To je v pořádku, Sórene.“ Vynakládám velké množství sil, aby se mi nechvěl hlas. „Nemám se z čeho zpovídat a císař to jistě pochopí.“

Sóren se po mně natáhne, ale jeden z vojáků je rychlejší. Napomáhají mu k tomu vzdušné kameny, jimiž má posetou košili.

„Lady Thoro, zatýkám vás za vraždu Theyna a pokus o vraždu lady Crescentie.“

Přestože mi poutá ruce za zády, zaplaví mě úleva. *Pokus o vraždu.*

Crescentia žije.

Soud

Než mě předvedou před císaře, tak mě prohledají. Jsem vděčná Sórenovi, že mi nedůvěřoval natolik, aby mi vrátil moji dýku. Nic nenajdou, ale to mi nepomůže. Jestli Cress přežila, určitě císaři všechno vyzvonila – jak jsem sváděla Sórena, ukradla jí duchovní kameny, spolčila se s otroky a svěřovala jsem se jí se svými zrádcovskými myšlenkami. Věším v potížích až po krk. Už nemám pro Corbiniana žádnou cenu. Spíše se mu vyplatí, když mě zabije. Vlastně nebude mít na vybranou.

Ale Theyn je mrtev. Theyn je mrtev, opakuji si v duchu ta slova a čekám, až se stanou skutečností. Už mě nebude dál děsit. Už se nemusím dál ukrývat ve svém nitru, protože se už nikdy neobjeví v mé blízkosti. Dlouho jsem po tom toužila, ale cítím jenom úlevu, že Cress zůstala ušetřena.

Jak je to možné? ptám se v duchu. Encatrio nikdo nepřežije.

Když mě dovlečou do trůnní síně, pátrám v davu po jejím obličejí, ale není tady. Možná se vína nenapila. Jiné vysvětlení neexistuje. Zabila by ji jediná kapka jedu. Bez ohledu na velitelovo tvrzení neuvěřím, že je naživu, dokud ji neuvidím na vlastní oči. Což se vzhledem ke stávajícím událostem nezdá pravděpodobné.

Možná se jednou setkáme na Věčnosti a pak si navzájem odpustíme.

Před podestou, na níž trůní císař, mě vojáci hrubě strhnou na kolena, a já se zahledím na zlacenou řezbu, která ji obepíná. Plameny boha Houzzah. Avšak z této blízkosti si všímám, že jednotlivé oblouky tvoří písmena. Astreanská slova. Jsou tak nenápadná, že je Kalovaxiané hravě přehlédli. Vždyť ani já jsem je nikdy nezaznamenala.

Ať dlouho žijí Houzzahovy dcery zrozené z ohně, ochránkyně Astrey.

Slova mých předků, přetrvávající staletí. Jsou to slova určená pro moji matku. Jsou to slova určená pro mě. Sice dnes zemřu, ale opustím tento svět s těmito slovy v srdci. Skonám jako bojovnice, a matka s Ampeliem na mě budou hrdí, až se k nim na Věčnosti připojím. Možná tam bude i císařovna. Konečně našla klid.

Mohla jsem udělat víc. Bojovat tvrději, méně pochybovat. Ale snažila jsem se. Artemisia má pravdu: se mnou vzpoura neskončí. Spolu s Heronem a Blaisem budou dál bojovat. Moji lidé nesloží zbraně a jednoho dne Astrea možná znovu pozná, jak chutná svoboda. Kdybych tomu dokázala uvěřit, na věčnost bych odcházela šťastná.

„Princezna popela.“ Nikdy to nebyl titul, jenom projev pohrdání, ale teď jsou Corbinianova slova plná zášti.

Už nejsem princezna popela, ani lady Thora. Jmenuji se Theodosia Eirene Houzzara a stejně jako moje matka a všechny moje pramáti před ní jsem královna ohně, které koluje v žilách boží krev. Budu jí, i kdyby to nemělo dlouho trvat. Napřímím ramena a čelím císařovu mrazivému pohledu. Neodvrátím se, i když se mi nervozitou svírá žaludek.

Corbinian se ušklíbne. „Čelíš obvinění z přípravy Theynovy vraždy. Co mi k tomu povíš?“

Neexistuje správná odpověď. I kdybych to popřela, stejně mě nechá zabít. Avšak nezemřu jako Thora, která na kolenou škemrá o milost.

„Před deseti lety Theyn podřízl mé matce hrdlo. Lituji jenom toho, že mi trvalo tak dlouho splatit mu dluh.“ Mluvím tak hlasitě, aby mě bylo slyšet ve všech koutech síně.

Císař protáhne obličej a sevře područky trůnu mé matky. Kdybychom byli sami, s radostí by mě

zardousil vlastníma rukama, ale takhle je nucen pokračovat v představení. Přeje si, aby si mě lidé zapamatovali jako zbabělou princeznu popela. Ale tentokrát mu tu radost neudělám.

„Co jsi dala do toho vína?“ zeptá se děsivě klidným hlasem, byť odpověď dávno zná vzhledem ke stavu, v jakém musí být Theynovo tělo. Ale chce, abych to řekla. Oči se mu nebezpečně lesknou jako přívěsek na jeho hrudi. Ampeliův přívěsek. Schválně mi nahání hrůzu, ale už nade mnou nemá tu moc. Dávno mě o všechno připravil – o matku, Ampelia i o domov. Nemám co ztratit, proto se nemám čeho bát.

Zvednu bradu a odměřeně se na něho podívám. Už se ho nebojím. „Tekutý oheň, jenž člověka spálí zevnitř na popel,“ oznámím mu. „Otrávený zajde krutou smrtí. Napřed mu sežehne hrdlo, takže nešťastník nemůže ani křičet, když umírá.“

Zděšení v jeho obličeji vystřídá dychtivost.

„Encatrio,“ zamumlá. „Kde jsi k němu přišla?“ naléhá a naklání se ke mně.

„Mnozí vědí, kdo je právoplatnou vládkyní Astrey, a jsou ochotní mi pomoci. Brzy uvidíte, kolik nás je. Přála bych si být u toho, až na ně budete zírat.“

Císař kývne na strážného za mými zády. Ten ke mně přikročí a mečem v pochvě mě tvrdě udeří do zad, až padnu na ruce a kolena. Vykřiknu bolestí. Cítím, jak se mi otvírají dosud nezhojené rány na zádech. Ticho prořízne hrdelní řev. Sóren. Nejsem si jistá, jestli je mi jeho přítomnost útěchou nebo ne, proto se ho snažím ignorovat. Nadechnu se a zvednu se.

Přece nezemřu na kolenou.

Voják se hrne kupředu, aby mě znovu udeřil, ale Corbinian ho zastaví gestem ruky.

„Vědí, že jste zabil císařovnu?“ zaječím tak, aby mě všichni slyšeli. „Vyhodil jste ji z okna. Viděla jsem to na vlastní oči!“

Hrozivě se ke mně nakloní a obličej mu zbrunátní.

„Nejspíš jsi to byla ty, kdo zamordoval moji milovanou choť,“ vyštěkne a znovu ukáže na strážného.

Tentokrát jsem připravená a padnu na podlahu o zlomek vteřiny dřív, než se mě dotkne. Přesto to působí věrohodně. Tentokrát se zvednu rychleji. Kromě tupého píchání v rameni necítím žádnou bolest.

„Císařovna ke mně byla laskavá,“ prohlásím. Hlas se mi chvěje, ale zní jasně. „Věděla, co jste za zrůdu. Nenávist k vám ji dohnala až k šílenství. „Je tady někdo, *Vaše Výsosti*, kdo by litoval vaší smrti? Kolik z těchto lidí,“ ukážu na dav za svými zády, „by vám s gustem vrazilo kudlu do zad, kdyby dostali příležitost? Oni vás nemilují, neváží si vás – jenom se *bojí*. Takhle se zemi vládnout nedá!“

„Je to jediný způsob panování!“ zavrčí. „Chceš snad, abych vládl prostřednictvím *lásky* a *soucitu* jako tvoje matka? Nedopadlo to pro ni moc dobře.“

Zatnu zuby. Nedopustím, aby zneužíval mou matku k mému trápení. „Matka byla lepší panovnicí, než kdy budete vy. I když... Co se týče schopnosti vládnout druhým, zastínila by vás i krysa! Dokonce i mravenec!“

Ukáže na vojáka a tentokrát na mě prší rány, i když ležím na zemi. Z otevřených jizev prýští krev a moje tunika vlhne. Ale bolest sotva vnímám. Jsem plná vzteku. Hoří ve mně, až mám kůži jako v jednom plameni. Když mě voják konečně nechá na pokoji, lapám po dechu. Tentokrát trvá déle, než se zvednu. Nohy se odmítají narovnat a udržet váhu mého těla, ale přinutím je k tomu. Ještě chvíli a nebude žádná bolest. Jenom moje matka. Jenom Ampelio.

„Přiveď je dovnitř!“ rozkáže císař a mávne rukou.

Strážný ke mně přiskočí a hrubě mě popadne za paži. Dveře za trůnem se otevřou a vojáci jimi

přivlečou dvě otrokyně s rukama spoutanýma k sobě. Chvilí mi trvá, než v jedné z nich poznám Elpis.

Ne! Srdce mi tluč jako splašené. Říkám si, že se určitě mýlím. To nemůže být Elpis. Elpis je daleko, na lodi se svou rodinou. Je v bezpečí.

Ale není. Vypadá ještě mladší než obvykle. Kulatý obličej má zmáčený slzami a velké oči jsou zarudlé a vyděšené. Podívá se na mě, vykulí oči a rozpláče se. Nejradši bych k ní přišla a řekla jí, že se nic neděje, že za ni budu bojovat, ale strážný mě nepustí.

Vojáci odemknou otrokyním pouta. Jednu z nich odvedou před císaře. Poznám v ní Crescentiinu komornou. Při chůzi kulhá a kolem oteklého levého oka má modřinu. Na rozdíl od Elpis není vyděšená. Drží se zpříma a číší z ní sebevědomí.

„Jak se jmenuješ?“ zeptá se jí císař.

„Gazzi, Vaše Výsosti,“ hlesne a nemotorně se ukloní.

„Gazzi,“ opakuje a usměje se na ni. „Mohla bys zopakovat, co jsi vypověděla před mými strážnými, když našli Theynovo tělo?“

Tvrdě se na mě podívá přes rameno. Ačkoliv je Astreanka, já nejsem její královna.

„Vypověděla jsem, že dopoledne někdo zaklepal a Elpis šla otevřít dveře. Byla jsem ve vedlejší místnosti, ale vím přesně, že s návštěvnicí několik minut mluvila. Přišla k nám lady Thora. Chodívala za lady Crescentií tak často, že bezpečně poznám její hlas. Když odešla, vykoukla jsem ven a uviděla jsem Elpis, jak si do kapsy u zástěry strká lahvičku. Usmívala se jako nikdy předtím.“

„Proč ses o tom nezmínila před lady Crescentií nebo Theynem?“ zeptá se císař.

„Netušila jsem, co to znamená. Domnívala jsem se, že je to dárek pro lady Crescentii. Ty dvě jsou dobré kamarádky. Teprve když jsme připravovaly večeři a ona vytáhla lahvičku ze zástěry a ukápla z ní do dezertního vína, zeptala jsem se jí, co to má být, a ona mě udeřila, Vaše Výsosti.“ Ukázala na opuchlé oko. „Zamkla mě ve skříni a zákusky připravila sama. Když mě později strážní vysvobodili, všechno jsem jim oznámila. Ale bylo už pozdě a Theyn zemřel. Ubohá lady Crescentia naštěstí pouze usrkla, protože u večeře vypila vína až moc.“

Pouze usrkla. Jediný doušek by ji měl zabít. Skolil by člověka dvakrát tak velkého. Ale proč by mi lhali? Přestože stále úplně nevěřím, že Cress žije, úlevou se mi podlamují kolena.

„Děkuji ti, má drahá,“ ocení císař její vstřícnost a ukáže, aby přivedli Elpis.

Strážný ji strká před sebou. Dívka se na mě podívá. Povzbudivě na ni kývnu, ale obě víme, jak to skončí. K mému údivu zmizí z jejích očí strach. Oplatí mi kývnutí a obrátí se k císaři.

„Zpochybňuješ obvinění, které je proti tobě vzneseno?“

„Ne,“ odpoví vysokým, ale silným hláskem. „Moje královna mi poskytla příležitost vrátit úder lidem, kteří ublížili všem, které jsem milovala. S radostí jsem se jí chopila.“ Navzdory všemu se usmívá a září pocitem vítězství.

Císař odpoví lusknutím prstů a úšklebkem, z nějž stydne krev v žilách. Voják držící Gazzi tasí meč.

Gazzi je příliš otřesená, aby se na cokoli zmohla, než jí voják vrazí meč do zad. Krvavá špička projde celou hrudí. Rychlá smrt. Přestanu si jí všímat. Čekám, že Elpisin strážný učiní totéž, ale vytáhne z pláště lahev a vytáhne z ní korkovou zátku. Pevně chytí Elpis kolem pasu a přitiskne jí skleněné hrdlo ke rtům.

Dívka se na mě podívá a já si uvědomím, co má císař v plánu. Ano, přiznala jsem se, ale neřekla jsem mu všechno, a on je dost bystrý, aby to věděl.

„Otrávené víno zbylo ještě pro jednoho,“ poznamená Corbinian. „Můžeš si vybrat, princezno

popela. Pověz mi pravdu a já ji pošlu do dolů. Jinak...“

Voják popadne Elpis za vlasy a táhne, až otrokyně nemá na vybranou a musí otevřít ústa, k nimž jí tiskne lahev s jedem. Peru se s mužem, který mě drží, ale má sílu jako lev.

Corbinian mě neušetří, jako neušetřil Ampelia. Je to lhář a milosrdenství zásadně neprojevuje. Vím to stejně dobře jako Elpis. Jako každý v téhle místnosti. Nejsem schopná ji zachránit. Nemůžu. Nemůžu...

„Přestaňte!“ Slovo se mi vyřine z krku jako vzlyknutí. Téměř proti mé vůli. Voják se zarazí.

„Myslel jsem, že bys mohla přijít k rozumu,“ zacvrliká císař s úsměvem, z něhož se mi dělá zle. „Znovu se ptám: kde jsi přišla k encatriu?“

Polknu. Pojednou se jako královna necítím. Skutečná královna by obětovala jeden život, aby uchránila ostatní, ale já to nedokážu. Vidím jenom Elpis. Slyším Blaisův hlas, jak mě nabádá, že za ni nesu odpovědnost. Tohle jsem po ní chtěla, to já jsem ji sem přivedla. Jako bych ji zabila. Tohle jí dlužím. I kdyby ji císař neušetřil, věnuje jí rychlou smrt jako Gazzí. Encatrio si schová pro někoho jiného.

„Moje Stíny,“ odpovím v naději, že tady dávno nejsou. „Minulý týden je nahradili rebelové. Kde k jedu přišli, nemám ponětí.“

Corbinian se zachmuří a mávne na vojáka, který znovu nakloní lahev.

„Já to nevím!“ zařvu. Marně se rvu se strážnými, kteří mě drží. „Přísahám, že už jsem vám řekla všechno!“

Ani to je nezastaví. Voják držící Elpis zacpe dívce nos a přinutí ji tím polykat otrávené víno. Zvuk, který se z ní vyřine, jsem nikdy neslyšela. Nárek umírajícího zvířete vibruje celým mým tělem a rozdírá mi kůži jako pařáty. Peru se jako o život, oženu se loktem a něco praskne. Strážný začne klít, ale nepustí mě.

Elpis se zhroutí vojákovi do náruče, oči má přivřené. Pleť na jejím krku uhelnatí a mění se v šedý popel. Nehlasně sténá.

„Pořád nám zbylo několik doušek,“ připomíná jízlivě Corbinian. „Co jsi dělala dnes večer?“

Polknu a odtrhnu zrak od Elpis. Tohle nás přinejmenším nebude nic stát. „Měla jsem napřed zabít prince a potom utéct.“

Elpis nemůže s popáleným hrdlem udělat víc než nepatrně zavrtět hlavou.

„Kam?“ naléhá Corbinian. „A s kým?“

Chci mu odpovědět a pokouším se vymyslet nějakou lež. Jakoukoliv lež. Stejně na tom nesejde. Než ji odhalí, budeme s Elpis obě mrtvé a Blaise s ostatními daleko za horami. Ale tak jednoduché to není. Ať řeknu jakoukoliv zemi, císař tam vtrhne se svými nájezdníky. Přinese k jejím dveřím válku. Nezmůžu se na slovo.

Corbinian s tím počítá. Snad si to i přeje. Zlomyslně dá pokyn vojákovi a fascinovaně Elpis sleduje. Můj žaludek se mění v balvan.

Elpis se zoufale svíjí a voják znovu tiskne hrdlo lahve k jejím rtům. Dívka zasténá a vyhledá mě očima. Bolest svírá můj žaludek, ale cítím ještě něco. Chvilí trvá, než to dokážu pojmenovat. Odhodlání.

Strážce se pokouší nalít Elpis do krku další kapku, ale ta ho převezde. Vypije obsah lahve do poslední kapky dřív, než jí v tom překvapený muž stačí zabránit.

Chrlím ze sebe astreanská slova, která mě matka nikdy neučila, a zápasím s vojákem. Vkládám do boje všechny síly, hlava se mi točí a vidím rozmazaně. Avšak muž mě odmítá pustit. Mohu jen bezmocně sledovat, jak se Elpis svíjí na podlaze. Zuhelnatění se šíří a místnost naplní pach škvařícího se masa. Dvořané za mými zády začnou dávit, jako by to byli oni, kdo trpí.

Když se konečně přestane hýbat, zčernalá ústa má ztuhlá v němém výkřiku.

Jako z velké dálky slyším, jak císař nařizuje těla odstranit. Strážný odtáhne Elpis, jako by byla jen hadrová panenka. Hlava se jí bezvládně kymácí, oči má naštěstí milosrdně zavřené. Zůstává po ní stopa z popela.

Byla jsem za ni zodpovědná a zabila jsem ji. Jestli bych měla něčeho litovat, tak toho. Zemřelo kvůli mně až moc lidí. Skoro jsem vděčná, že další už umírat nemusí.

Císař sestoupí z matčina trůnu a jeho kroky se hlasitě rozléhají po ztichlé místnosti. Blíží se ke mně. Nemůžu se na něho podívat, protože nedokážu odtrhnout zrak od popela, který tady zbyl po Elpisině těle. Ale on mě popadne za bradu a přinutí, abych mu pohlédla do tváře, brunátné, zlé a mrazivé.

„Škoda,“ zašeptá tak tiše, že ho slyším jenom já a vojáci, kteří mě drží. „Mohla z tebe být pěkná císařovna.“

Spolknu slzy. Jsou pro Elpis a císař si nezaslouží je vidět. Kdyby mě strážní nesvírali jako ve svěráku, vrhla bych se na něho a drásala bych ho, dokud by mě nezastavili. Vydloubla bych mu oči. Tloukla bych jeho hlavou o kameny. Popadla bych vojákův meč a vrazila bych mu ho do srdce. Existuje tolik způsobů, jak někomu ublížit v rádech vteřin, a přišla bych i na další. Ale strážé musejí vycítit moje zoufalství, protože mě pevně drží, jako bych představovala hrozbu.

Udělám to jediné, co můžu – plivnu. Slina mu přistane těsně pod okem, lesklá a mokrá.

Císař mě uhodí hřbetem ruky takovou silou, že kdyby mě vojáci nedrželi, skončila bych zase na zemi.

„Odveďte ji!“ poručí. „Popravíme ji, až vyjde slunce, aby to každý viděl. Chci dát světu na vědomí, že je princezna popela mrtvá.“

CELA

Císař nechybuje často, ale tím, že mě nepopravil, se jedné chyby dopustil. Domnívá se, že je chytré vyčkat na početnější publikum, složené zejména z Astreanů, které moje smrt zlomí na duchu. Chápu jeho logiku, ale tenhle plán má jednu vadu na kráse.

Předtím jsem byla ochotná položit za svoji věc život. Byla jsem odhodlaná setkat se s matkou a Ampeliem na Věčnosti a sledovat, jak moje země povstává beze mě. Ale teď nemůžu dostat z hlavy Elpisino zuhelnatělé tělo. Nemůžu zapomenout, jak se císař šklebil, když umírala. Ačkoliv toužím znovu vidět svoji matku, nejsem na to ještě připravená.

Ještě jsem se nevypořádala s tímto světem ani s Corbinianem.

Stráže mě odvádějí do žaláře pod palácem, kde je změt malých špinavých cel, které matka za celou dobu svého panování nikdy nevyužila. Považovala za příliš kruté do nich někoho zavírat, a tak zločince raději posílala do vzdálených oblastí, aby si svůj přečin odpracovali.

Jako děti jsme s Blaisem cely zkoumali. Moje nohy cestu poznaly. V duchu jsem si představila rozložení jednotlivých kobek, jako bych si prohlížela mapu. Blaise si je také musí pamatovat.

Zamkli mě do studené cely daleko od ostatních vězňů. Nedali mi žádnou deku, jídlo ani čisté oblečení. Je tu tak těsno, že nejsem schopná zvednout obě ruce, a je tu taková tma, jaká se vyskytuje jenom v nočních mřících. Zaskřípal bytelný zámek a boty ozbrojenců zaduněly chodbou.

Jakmile jsem osaměla, přemohl mě smích. Nemohla jsem ho ovládnout, a ani jsem nechtěla. Tady dole mě nikdo neslyší, ale i kdyby ano, klidně ať to císaři vyřídí.

Jen ať si myslí, že jsem zešléla. Nebude to ta největší chyba, které se dnes v noci dopustil. Někde tam venku se Blaise, Heron a Artemisia dozvědí o mém uvěznění a zosnují plán, jak mě odtud dostat. Vím to tak jistě, jako znám svoje jméno.

Císař mě měl zabít, když dostal příležitost.

*

Netuším, kolik času uběhlo, než mě smích přešel a než se na chodbě ozvaly další kroky, tentokrát mnohem tišší. Na Blaise až moc tiché. Že by Artemisia? Belhám se k mřížím a pokouším se něco zahlédnout, ale tma je moc velká a zavolat se neodvážím.

Zpoza rohu se vyloupne plamínek svíčky, blíží se a sílí. Osvětluje dívku, která svíčku nese. Zůstane stát před mojí celou a já potlačím výkřik.

Crescentia sice otravu encatriem přežila, ale jed na ní zanechal nesmazatelné stopy. Kdysi hebká růžová pleť zesinala, a dokonce i ve světle svíčky je vidět našedlý nádech, výjimkou je krk, který jí zčernal a je drsný jako kámen. Vlasy, obočí a řasy už nejsou zlaté, nýbrž oslnivě bílé. Bohaté kadeře dříve spadaly ve vlnách až k pasu. Nyní dosahují jen k ramenům a zdají se ulámané a jakoby sežehnuté.

Ale za změnou nestojí jenom jed. Dívka, která stojí na opačné straně mříží, není ta, již jsem znala posledních deset let. Ta, s níž jsem si hrála na sirénu, ta se kterou jsem se smála a probírala nejnovější klepy. Tamta Crescentia byla roztomilá a sladká a pořád se usmívala. Tahle holka má zarudlé oči a tvář jako vytesanou z ledu. Teď by ji roztomilou nikdo nenazval. Krutou, nápadnou, možná i krásnou, ale rozhodně ne sladkou. Když jsme se setkaly, napadlo mě, že vypadá jako bohyně. Což jí zůstalo. Ale už v ní nevidím Evavii, ale její sestru Nemii, bohyni pomsty. Dříve na mě Crescentia pohlížela s láskou, jako bychom byly sestry, teď z ní sálá nenávisť.

Nic jí nezalívám, ačkoliv Theyna mi líto není.

„Chceš vědět, proč jsem to udělala?“ zeptám se jí po chvíli mlčení.

Nepatrně sebou trhne. „Já to vím.“ Hrdlo má spalené a každé slovo ji bolí, byť se to snaží nedávat najevo.

Mýlí se, můj důvod je jiný, než si myslí, a já chci, aby mě pochopila. „Posledních deset let mě každou noc pronásledoval křik mojí umírající matky. Bezcitné oči tvého otce se mi zjevovaly v nočních mûrách. Domnívala jsem se, že mě dříve či později taky zabije. Usnout jsem dokázala jen při představě, že ho zahubím jako první. Přiznávám, že jed nebyl ideálním řešením. Dýka by byla elegantní, meč poetický, avšak musela jsem si vystačit s tím, co jsem měla.“

Bedlivě sleduji její obličej. Snažím se jí otrást, ale ani nemrkne. Čte si mě jako obtížnou báseň a já vím, že mě dokáže prokouknout. Nedivím se tomu. Vždycky jsme se jedna v druhé dobře vyznaly. Rozdíl je v tom, že se přede mnou poprvé uzavřela. Pohlížím na cizinku.

„Otec tě nezabil a bylo to poprvé, kdy odmítl vyplnit rozkaz,“ odpoví po chvíli mrazivě. „Císař si přál tvoji smrt. Můj otec prohlásil, že bude výhodnější nechat tě naživu, a v tom se nemýlil. Ale to nebyl pravý důvod, proč tě ušetřil. Kdysi mi řekl, že se na tebe podíval a viděl mě. Ukázalo se, že to byla ta největší chyba, jakou udělal.“

Pamatuji si, jak mě Theyn odtrhl od zesnulé matky, přestože jsem se úporně držela jejích šatů. Vzpomínám si, jak mě odvedl do jiné místnosti, kde štěkavým jazykem promlouval ke svým vojákům. Tehdy jsem mu nerozuměla. Příšernou astreanštinou se mě zeptal, jestli nechci něco k jídlu nebo k pití, a já mu pro zoufalý pláč nemohla odpovědět.

Zatlačím vzpomínky do pozadí a soustředím se na Cress stojící přede mnou. Co ode mě očekává? Soucit? Omluvu?

„To už je co říct, když celá léta zbytečně a chladnokrevně vraždil a rozséval jenom krutost,“ poznamenám. „Bezesné noci mě kvůli němu už trápit nebudou – i kdyby to měla být jenom jedna jediná.“

Zatne zuby a po chvíli se ozve: „A proč já?“

Na rty se mi dere smích. „Proč ty?“ opakuji.

„Byla jsem tvoje duchovní sestra.“

Pojmenování, které kdysi znělo jako projev lásky, najednou působí ohavně.

„Kdybych nebyla pokorná a mírná, předhodila bys mě císaři. Nebyla jsem tvou duchovní sestrou, Cress. Pohlížela jsi na mě jako na otrokyni. Stačilo přestoupit hranici a zapomenout, kde je moje místo, a šlehla jsi bičem a připomněla jsi mi, kdo tu velí.“

Kdybych ji neznala tak dlouho, uniklo by mi, že se zachvěla. Na zlomek vteřiny jsem v ní poznala dívku, která teď nosí masku cizinky. Nakrátko mi tím připomněla, jaké jsme byly, a jaká dálka nás nyní dělí. Avšak záblesk blízkosti je záhy pryč, zapečetěn za studenýma šedýma očima a kamennou pletí.

Popojdu dopředu v zoufalé snaze probourat se tou neústupnou fasádou, i kdyby to mělo přinést jenom vztek a nenávist. Všechno je lepší než její ledové prázdné oči.

„Možná že Thora byla tvoje duchovní sestra,“ prohlásím. „Poddajná, poslušná Thora, která nikdy nic nechtěla. Zlomená princeznička popela, která na tobě byla závislá, protože nikoho jiného neměla. Ale to nejsem já.“

V očích jí zajiskří a zatne zuby. „Ty jsi zrůda,“ oznámí mi. Vyplivne ta slova s větší zuřivostí, než bych předpokládala.

Mimoděk sebou škubnu. „Jsem královna,“ opravím ji tiše a hlavou mi bleskne, jestli nejsem obojí. Možná všichni panovníci musejí být částečně zrůdy, aby přežili.

Ale moje matka taková nebyla, našeptává mi v hlavě zrádný hlásek a já ho umlčím. Ano, moje

matka zrůda nebyla, ale císař měl pravdu – přišla o svou říši a skončila s podříznutým hrdlem. I Blaise měl pravdu – moje matka byla vlídná královna, protože žila ve vlídném světě. Mně ten přepych dopřán nebyl.

„Proč jsi sem přišla, Cress?“

Podrážděně přimhouří oči a já lituji, že jsem použila důvěrné oslovení. Kéž bych je mohla vzít zpátky! Nejsme přítelkyně a musím si to zapamatovat. Tohle mi hned tak nezapomene.

„Chtěla jsem tě naposledy vidět, než zemřeš, princezno popela.“ Přistoupí blíž, vtiskne obličej do mezery mezi mřížemi a chytí se železných prutů. „Přišla jsem ti říct, že tam zítra budu, a budu se dívat. Až z tebe vytryskne krev a dav zajásá, já budu jásat nejhlasitěji. A jednoho dne, až se stanu císařovnou, nechám celou tvou zemi i s lidmi shořet na uhel!“

Zášť v jejím hlase mě děsí víc, než jsem ochotná přiznat. Nepochybuji, že myslí vážně každé své slovo, proto se bráním jediným trumfem, který mám v ruce.

„I kdyby si tě Sóren nakrásně vzal, vždycky budeš druhá,“ vmetu jí do očí.

Zarazí se.

„Cože?“

„Tvůj muž si bude přát, abych to byla já, koho svírá v náruči.“ Krutě se zazubím. „Skončíš jako císařovna – opuštěná šílená stařena obklopená duchy.“

Zarazí se a pokouší se napodobit můj škleb. „Asi se zeptám císaře, jestli si smím ponechat tvoji hlavu,“ prohodí, než se otočí a mě obklopí tma.

Když odejde, položím ruku na tyč, které se držela, a vzápětí vyděšeně uskočím. Železný prut je rozpálený.

PLÁN

Najít mě mu trvá déle, než jsem čekala, ačkoliv moje vnímání času je pokřivené. Nejsem schopná odhadnout, jestli uplynulo několik hodin nebo minut. Vím jenom to, že Blaise nepřichází. Musím věřit, že se Heronovi podařilo uniknout, když nedokázal odvést Elpis z paláce. Kdyby ne, císař by ho nechal přede mnou zabít. Je to sice malá útěcha, ale je.

On i Artemisia už mohou být daleko. Doufám, že jsou. Ale Blaise znám natolik, abych věděla, že se vrátí. Určitě se zanedlouho dozví o císařově výroku.

Přesto čekám celou věčnost, než se znovu ozvou kroky, tentokrát těžší. Nemohl riskovat a vzít si s sebou svíčku, proto uvidím jeho obličej až ve chvíli, kdy se ocitne pár centimetrů od mého. Dělí nás jenom mříže.

Vypadá mnohem ztrhaněji než obvykle. Pod očima má tmavé kruhy a na bradě strniště. Je mokrá a špinavý.

„Dal sis načas,“ vyčtu mu a zvednu se.

„Musel jsem počkat na střídání stráží.“ Prohrábne si rozčuchané vlasy a rozčileně si mě měří očima. „U dveří stojí dva vojáci. Máme dvacet minut, než vyrazí na pochůzku.“

„Ty ses přihasil hlavním vchodem, když tu máme perfektní tajnou chodbu?“

Potřeše hlavou. „Je to úniková cesta a nemohl jsem riskovat, že ji někdo odhalí. Chtěl jsem se ukázat dřív, ale tvoje přítelkyně mi zhatila plán.“

Nemusím se ptát, o kom mluví. „Není to moje přítelkyně,“ ohradím se. Není to poprvé, co mu to říkám, ale poprvé je to pravda.

„Co se stalo?“ vyzvídá. Hledí na moje šaty, které jsou víc červené než fialové.

„Nic,“ odpovím, ale on mi nevěří. Když mu vyprávím o Elpis, nemůžu se mu podívat do očí.

Očekávám, že začne s výčitkami. Nechtěl, abych ji mezi nás tahala, a já jsem si nenechala říct. Mám na rukou její krev a on má plné právo mi to připomenout. Zasloužím si to slyšet, přestože mě to možná zlomí.

Chvíli mlčí. Ačkoliv nejsem schopná pohlédnout mu do očí, cítím, že se na mě dívá. Prostrčí ruku mezi mřížemi a sevře tu moji. Je to útěcha, kterou si nezasloužím.

„Nesmíš se zhroutit, Theo,“ nabádá mě. „Teď ne. Jinak zemřela zbytečně.“

Semknu rty, abych nezačala protestovat. Vím, že má pravdu, ale nechci, aby tomu tak bylo. Nejradši bych se zahalila do své viny jako do pláště, ale to nepomůže nikomu jinému než mně. Určitě to nepomůže Elpis.

„Co její rodina?“ vyhrknu po chvíli. K mé nesmírné úlevě zase hovořím jako královna, a ne vyděšená dívka, kterou ve skutečnosti jsem.

„Je v bezpečí u Prokletého draka.“

„A Artemisia a Heron?“

„Drží se poblíž a čekají.“

„Máš nějaký plán?“ zeptám se.

Pokrčí ramenem. „Dostanu tě odsud snadno.“ Chopí se mříží. Pomáhá mu Glaidiina síla. Jak těžké pro něho bude je roztáhnout? Svaly na pažích se napínají a železo se prohýbá, aniž Blaise ucedí jedinou krůpěj potu. „Tajná chodba vede z žaláře k zátokám na západním břehu.“

Zamyslím se nad tím. Zdá se to prosté. Dokonale snadný útěk naprosto bez rizika. Přesto...

„Něco se ti na tom nezdá,“ prohlásí, jako by mi četl myšlenky. Sundá ruce z mříží. „Co?“

Povzdechne si a opře se čelem o mříže. „Nestačí mi to. Chtěli jsme udeřit a potom utéct, ale

neudeřili jsme.“

„Zabili jsme Theyna,“ zdůrazní.

Zavrtím hlavou. „Na tom nezáleží. Císař není o nic slabší a Kalovaxiané nemají důvod se proti němu vzepřít. A po Elpis...“

„Nastane čas, kdy ji pomstíme. Ale napřed se musíš dostat do bezpečí. Na pomstu teď není vhodná doba.“

Nerada přiznávám, že má pravdu. Spěchem nic nezískáme. Ale dostaneme někdy příležitost přiblížit se k císaři natolik, abychom mu mohli ublížit? Zním jeho válečnou strategii do té míry, abych věděla, že se častěji schovává za ostatními, než bojuje. Tohle může být naše jediná příležitost, jak ho oslabit, a nesmíme ji promeškat.

„Třeba je,“ odpovím, protože v hlavě se mi začíná rodit nový plán.

„Theo.“ Blaise vysloví moje jméno jako varování. „Takhle se tváříš, když máš v úmyslu udělat něco lehkovážného.“

Neubráním se smíchu.

„To je možná pravda, ale ze zkušenosti víš, že když si něco vezmu do hlavy, nedokáže mě nic zastavit.“ Mlčí, což je pro mě dostatečná odpověď. „Dobře. A protože nás tlačí čas, přeskoč tu část, kdy mi vyčítáš moji lehkovážnost a vyjmenováváš, co se všechno může zvrtnout. Místo toho bys mohl souhlasit s tím, co ti teď navrhnou.“

Ušklíbne se, ale já nedokážu říct, jestli pobaveně nebo nešťastně. Předpokládám, že od obojího trochu.

„Jak si přejete, Vaše Veličenstvo. Co pro vás mám vykonat?“

„Pro začátek narovnej ty mříže. Zatím neodcházím.“

ZÁCHRANA

Po Blaisově odchodu jsem musela usnout, protože mě probudilo cinkání klíčů. Prudce se napřímím a zamžourám. Napůl očekávám žalárníka, který dostal za úkol odvést mě na popravu, ale místo něho přišel Sóren. Má na sobě stejné oblečení jako předtím, ale teď je rozedrané a zkrvavené. V ruce drží kruh se čtyřmi velkými klíči. Zvednu se a veškerá únava mě okamžitě opustí. Vzrušení udělá své.

Měla bych být překvapená, že ho tady vidím, ale nejsem. Věděla jsem, že pro mě přijde, a také jsem to Blaiseovi řekla. Už je tady.

„Nemáme moc času.“ Přerývaně oddechuje. „Brzy někdo najde zneškodněné vojáky a ty budeš první vězeň, kterého půjdou zkontrolovat.“

„Tys mě přišel zachránit,“ užasnu.

V plánu, který jsem předestřela Blaiseovi, to takhle neprobíhalo. Ano, počítala jsem s tím, že za mou Sóren přijde – našťvaný a ublížený, a bude požadovat odpovědi, které mu nemůžu dát.

„Snažím se o to,“ přizná a odemkne dveře cely.

„Vždyť jsem se tě pokusila zabít,“ připomenu mu.

„Ale nezabila jsi mě.“

„Řekla jsem císaři...“

„Ano, o tom bych si rád poslechl něco víc, ale nejsem si jistý, že teď je na to ta nejvhodnější doba.“ Ohlédne se přes rameno. „Slíbil jsem ti, že tě odtud odvedu, a také to hodlám udělat. Což se podaří, jenom když zůstaneme naživu.“

Nechápu, kde se v něm bere tahle otevřenost a slepá důvěra, ale vím, že má pravdu. Času není nazbyt. Napadlo mě, že když za mnou přišel, měla bych ho přesvědčit, aby se mnou utekl, ale nehodlám pokoušet štěstí.

„Co máš v plánu?“ zeptám se místo toho.

Zasune klíč do zámku a otočí jím. Ozve se zaskřípání. „Ať se vydáme kamkoliv, otec nás nepřestane hledat,“ prohlásí a otevře dveře. „Nemůžeme pořád utíkat. Dříve nebo později se někde zastavíme.“

Odhodlání v jeho hlase mě zaskočí. „Ty jsi ochotný se mnou utéct?“ zeptám se a vykročím z cely.

„Císařem jsem nikdy být nechtěl, Thoro,“ přizná.

Tohle jméno mě dráždí, ale nevšímám si toho.

Odvádí mě chodbou. „Ale obávám se, že nemám na vybranou,“ pokračuje. „Ne po Vecturii. To, co jsi napsala v tom dopise... Jak jsi ho obvinila...“ Nedokáže větu dokončit. Věděl, že je jeho otec schopen strašných věcí, ale tohle si nikdy nepředstavoval.

„Viděla jsem to na vlastní oči.“

Odkašle si a přinutí se soustředit na přítomnost. Odbočí a táhne mě za sebou. „Jak už jsem povídal, budeme se muset někde usadit. Ty máš spojence a ke mně se přidají někteří Kalovaxiané. Když spojíme síly, možná budeme mít šanci.“

„Když spojíme síly...“ opakuji.

Kradmo se na mě podívá. „Nikdy by mě nenapadlo, že bych mohl jít proti svému otci, dokud jsi mi nenapsala, co provedl. Jestli si přeješ vzpouru, pomůžu ti škrtnout zápalkou.“

Doufám, že můj úsměv působí opravdověji, než ho cítím, ale představa, že se spřáhnu s Kalovaxiany – být proti císaři – mě děsí.

Mlčky se proplétáme bludištěm chodeb, ale zrychlíme krok. V žaláři vládne chlad a ve vzduchu se vznáší vlhkost, ale proudí mnou taková energie, že je sotva vnímám. Nevidím si ani na špičku nosu a Sórenova mozolnatá dlaň mi přináší větší útěchu, než by měla. Připomínám si, že je to ruka, která nařídila zavraždit stovky mých lidí.

Z jedné z cel, které míváme, se ozve zasténání. Snažím se je nevnímat. Uvězněný muž je s největší pravděpodobností Astrean, a kdybych nebyla sobecká, pokusila bych se ho zachránit. Ale bylo to zasténání umírajícího muže a já vím, že pro něho nemůžu nic udělat. Beztak mám na rukou krev – Ampeliovu, Theynovu a Elpisinu.

Zakopnu o něco velkého a málem upadnu, ale Sóren mě včas zachytí.

„Co...“ spustím a vzápětí se zarazím, protože si přesně uvědomím, co to je.

Brzy někdo najde zneškodněné vojáky, prorokoval Sóren. Předpokládala jsem, že je zamkl do cely. Nebo je praštil a teď jsou v bezvědomí. Nemyslela jsem si, že by zabil vlastní lidi, ale začínám pochybovat, jestli ho vůbec znám.

Polknu a překročím jedno bezvládné tělo a potom druhé. Viděla jsem už tolik smrti, že by na mě neměla mít sebemenší vliv, ale má. Radši na to nemyslím a natáhnu nohy, abych udržela se Sórenem krok.

„Co máš teď v plánu?“ vyzvídám tiše. „Nemusíme projít palácem, že ne?“

„*Projít* jím skutečně nemusíme,“ zamumlá si pod vousy. „Předpokládám, že máš určitě lepší návrh.“

„Hned několik.“

Zprava se ozvou hlasy a blíží se k nám. Odbočím proto doleva a Sórena stáhnou s sebou.

„Tudy se dostaneme hlouběji do žaláře,“ upozorní mě.

„Což znamená, že nás tu nebudou hledat. Alespoň ne hned,“ odpovím.

Pustím jeho ruku, abych se mohla dotýkat stěn. Snažím se získat nějakou představu o tom, kde jsme. Už je to dlouho, co jsem se tu s Blaisem potulovala. Mohla bych se mýlit, ale myslím, že cestu znám.

Sórenův dotek mi chybí, ale vím, že je pořád se mnou. Slyším jeho dech, ale v naprosté tmě si připadám strašně sama. Jako by mi četl myšlenky, zvedne ruku a položí mi ji na bedra.

Nejradši bych ji setřásla, ale zoufale chci cítit jeho blízkost.

„Co hledáš?“ zašeptá.

„Cestu ven,“ hlesnu a pokračuji v pátrání. „Někde tady je díra o velikosti mého malíčku. Když do ní strčíš klacík, dveře se otevrou. Měl to být únikový východ pro případ, že by ve vězení došlo ke vzpouře a žaláři potřebovali doběhnout pro posily. Katakomby jsou staré stovky let, kdy sem vládkyně Astrey nechávaly zavírat zločince. Tajnou chodbu jsem objevila jako dítě na jedné ze svých výprav a pochybuji, že o ní císař ví.“

„Kde ústí?“

„Možnosti jsou dvě. Jedna větev vede do trůnní síně, druhá k zátocce na západním pobřeží. Řekla bych, že končí nedaleko tvé lodi. V případě obléhání slouží jako úniková cesta z paláce.“

Ampelio prosil mou matku, abychom tudy utekli, když na nás Kalovaxiané zaútočili, ale ona odmítla. Prohlásila, že královny z boje neutíkají. Nakonec na tom stejně nezáleželo. Zatímco se ti dva hádali, kdo mě má odvést tunelem do bezpečí, Kalovaxiané obsadili přístav.

„Kdo je tam?“ ozval se hlas z blízké cely. Hovořil astreansky.

„Nějaká holka,“ odpověděl mu druhý.

Na rozdíl od předešlého vězně se nezdálo, že umírají. Spíše trpěli hladem a žízní, ale zůstalo v nich ještě dost života.

„Není to ledajaká holka,“ opravil ho třetí hlas, tentokrát ženský. „Je to princezna.“

„Princezna je zamčená ve zlaté kleci,“ uchechtl se muž a zhnuseně si odpívl.

Zamrzelo mě to, ale nemohla jsem jim nic vyčítat. Vždyť to byla donedávna pravda. „*Královna* opouští tohle bohem zapomenuté město a vy byste měli udělat totéž,“ prohlásím astreansky a vezmu Sórenovi z ruky klíče.

„Jsou to kriminálníci,“ zasyčí mi do ucha, ale vězni ho určitě slyší.

„Však my taky,“ připomenu mu a zvednu kruh s klíči. „Který to je?“

Zaváhá, než na jeden ukáže. „Je stejný pro všechny cely. Ostatní jsou od dveří v chodbách.“

Přikývnu a zasunu klíč do prvního zámku.

„Vy jste na útěku?“ zeptá se udiveně obyvatel první cely, když mu otevřu dveře a přesunu se k dalším. Kobky páchnou močí, výkaly a zvratky, a mně se z hutného oděru točí hlava.

„Táhnu do boje,“ odseknu a navzdory nevolnosti se přesunu k další. „Ale ty si tu klidně zůstaň, jestli chceš.“

„Copak ses spřáhla s *prinkiti*?“ Podívá se na Sórena a úplně to slovo vyplivne. Tenhle výraz jsem zatím neslyšela, ale není těžké si domyslet, co znamená. Zhruba přeloženo: *žluté princátko*. Sóren sice astreansky moc nemluví, ale urážku pozná a zamračí se.

„Pro dnešek ano,“ odpovím a jsem ráda, že mi Sóren nerozumí. Otevřu poslední dveře a všichni tři opatrně vyjdou ze svých cel, jako by se báli, že je to past. Se Sórenem po boku jim jejich ostražitost nemůžu vyčítat.

První muž se rozesměje, ale vzápětí začne sípat. „Ty jsi doopravdy Ampeliova dcera,“ poznamená.

Zvěst, že jsem to byla já, kdo ho zabil, zřejmě sem dolů nepronikla. Kdyby to věděl, nesmál by se. Přesto jsem na tohle srovnání náležitě pyšná.

Muž se nepatrně ukloní. „Strážce Santino k vašim službám, Vaše Veličenstvo. Kromě mě je zde Strážkyně Hylla a Strážce Olaric.“

I druzí dva mi složí hold, avšak můj údiv nezná mezí. Strážci jsou naživu a já se domnívala, že Ampelio byl poslední. Tuhle trojici mi císař schovával přímo pod nohama. Ačkoliv mi jejich jména nic neříkají, uvědomuji si, že je nemůžu všechny znát.

„Je mi ctí,“ odpovím a pokynu jim hlavou. Neubráním se úsměvu. „Divím se, že vás císař nezabil. Nechávat Strážce naživu je pošetilost.“

Hylla si opovržlivě odfrkne. „Proč by nás zabíjel, když nás může využívat?“ Ukáže mi paži pokrytou hlubokými řeznými ranami, starými i čerstvými. Některé vypadají, jako by z nich byly vyříznuty kusy masa. „Šestkrát, sedmkrát denně mi berou krev. Stahují ze mě kůži. Aby získali kosti, neváhali mi uříznout prsty.“ Ukáže mi ruku, na níž jí zůstal jenom palec, ukazováček a prsteníček.

Můj úsměv rychle mizí a vystřídá ho nevolnost, ačkoliv tentokrát nesouvisí se zápachem. Připomínám si, že Sóren o tomhle věděl, a jeho mlčení to jenom potvrzuje. Nejradši bych od něho utekla, ale nemůžu. Svoje zlomené srdce pohřbím hluboko v hrudi. „Připojte se k nám?“

„Musíme si pospíšet,“ naléhá Sóren a já slyším v jeho hlase podráždění.

„Jenom bychom vás brzdili,“ ozve se druhý z mužů, Olaric. Opírá se o dveře, aby se udržel zpříma. „Ale můžeme je zpomalit.“

„Vždyť sotva stojíte na nohou,“ podotknu.

„Kdyby váš rebelantský *prinkiti* mohl postrádat pár kamenů, určitě bychom se na nich udrželi,“ ušklíbne se Hylla. „Zemské pro mě a ohnivé pro ostatní.“

Sóren se zarazí. Pochopil, že se mu vysmívají. Položím mu ruku na paži, abych ho uklidnila. „Přisahali, že budou chránit moji matku,“ řeknu mu kalovaxiánsky. „A tím pádem i mě. Jsou připraveni vzdát se svých životů, abychom získali čas. Ale k tomu potřebují duchovní kameny. Jeden zemský a dva ohnivé. Máš nějaké?“ zeptám se, i když vím, že je má. Cítím je ve vzduchu. Bývám jimi obklopena tak často, že si jich téměř nevšímám, ale vždycky je vnímám.

Povzdechne si a pustí se do práce. Zemský kámen pochází z jílce jeho meče. K jeho vyproštění použije sílu, kterou mu kámen propůjčuje. Ohnivé drahokamy utrhne z lemu svého pláště. Dokonce i v mdlém světle, které proniká do cel větracími průduchy, se třpytí jako hvězdy. Podá mi je, ale já vím, že z toho nemá žádnou radost.

„Ty jim věříš?“ špitne mi do ucha.

Já nevěřím nikomu a rozhodně ne tobě.

„Ano,“ přisvědčím.

„My vojáky zabavíme,“ slíbí Hylla.

Olaricovi vzplane na dlani ohnivá koule dost velká na to, aby její záře dopadla na nás pět. Obličej Strážců jsou pokryté špínou a zaslou krví, ale zdají se mi mladší, než napovídal jejich hlas. Určitě jsou o deset let mladší než Ampelio. Před obléháním mohli být o něco starší než já, čerstvě připravení na život, který je čekal. Rozhodně si nepředstavovali, že ho povedou tady. Když se na mě Olaric podíval, koutky úst mu změkly a skoro se usmál. Kdysi musel být pohledný muž a věděl o tom.

„Vypadáte jako vaše matka,“ poznamenal. „Dokonce i mluvíte jako ona. Až se s ní setkám na Věčnosti, vyřídím jí vaše pozdravení.“

Nejradši bych mu řekla, aby neztrácel naději, protože se zase brzy sejdem, ale vím své. Naše příští setkání proběhne v jiném světě a já doufám, že k němu dojde za dlouhou dobu. Jdou do téhle bitvy s vědomím, že z ní nevyvážnou živí.

Umírají kvůli mně další lidé. A proč? Čím jsem si to zasloužila?

„Děkuji vám.“ Přikročím k nim a nedbajíc na zápach každého z nich políbím na tvář. „Ať vás bohové provázejí.“

„Ať žije královna Astrey,“ odpoví. Olaric sfoukne oheň a odkráčí.

Zůstanu stát na místě, dokud jejich kroky neutichnou. Sóren mě vezme kolem pasu a odvádí mě. Dlouho mlčí, ale za nejbližším rohem si odkašle.

„Za mého otce by poddaní dobrovolně neumírali,“ přizná. „Tvoji lidé tě milují.“

„Ani mě neznají,“ povzdechnu si. Kdyby věděli, co jsem provedla, nehnuli by pro mě ani prstem. „Ale vážili si mojí matky a dělají to pro ni.“

Sóren netuší, co na to odpovědět, a já jsem ráda, protože si nejsem jistá, co chci slyšet. V duchu si opakuji slova Strážců. Probouzejí ve mně dostatek odhodlání, abych dokázala klást jednu nohu před druhou a kráčet vstříc nejisté budoucnosti. *Ty jsi doopravdy Ampeliova dcera. Vypadáte jako vaše matka. Dokonce i mluvíte jako ona. Ať žije královna Astrey!*

ÚTĚK

Proplétáme se bludištěm zatuchlých ponurých chodeb. Přejíždím rukama po stěnách a hledám tajné chodby. K mým uším doléhá pravidelný dusot. Vojáci. Zatím jsou daleko, ale rychle se přibližují. Zdáli ke mně přilétají zvuky boje: překvapené výkřiky, bolestné sténání a tupé žuchnutí těl ztěžka padajících na kamennou podlahu. Sóren napíná sluch a já divoce pátrám po spásném otvoru.

„Za pár minut nás mají,“ hlásí zdánlivě vyrovnaným hlasem, ze kterého zaznívá strach. „Není jich mnoho – tři nebo čtyři – ale mají s sebou psy. Ostatní zůstali vzadu a rvou se s tvými přáteli. Nebude snadné je přemocet.“

„A kolik jich přepereš ty, jestli nás dostihnou?“ zeptám se ho.

Zaváhá. „Záleží na tom. Kdybych jim velel já, poslal bych dopředu ty nejsilnější. My jsme prioritou, tvoji přátelé jsou jenom překážka. V takovém případě bych se štěstím mohl sejmut jednoho nebo dva.“

„Takže se není na co těšit,“ zadrmlím a zoufale prohmatávám zdi.

„Proto bych navrhoval, aby sis pospíšila.“ Zasaťrá v kapse kabátce a něčím mě dloubne do paže. Uvědomím si, že je to dýka, kterou jsem ho málem probodla. „Čistě pro případ,“ zašeptá.

„Děkuji ti.“ Nůž svírám v levé ruce a pravačkou osahávám kamennou stěnu.

Nevzpomínám si, že by tu byla taková tma. Když jsem se tu potulovala jako dítě, asi jsem lépe viděla. Co já vím? Mohla jsem otvor minout, anebo někde špatně odbočit. Paměť je tak nespolehlivá věc. Přesto dál přejíždím prsty po kamenech, i když mi bříska už dávno krvácejí. Myslím jenom na to, abychom se dostali ven.

Otvor je tak malý, že ho málem minu. Nejsem si jistá, jestli je to on. Ale *musí* jím být, protože vojáci jsou už tak blízko, že je skoro cítím. Musí to být on, jinak je s námi amen.

„Thoro,“ varuje mě Sóren, ale já ho ignoruji.

Vytáhnu dýku a přitisknu její špičku do otvoru v kameni. Tlačím na ni tak silně, až mám strach, že ji zlomím. Kroky jsou tak hlasité, že nic jiného neslyším, dokonce ani zvuk otvíraného tajného vchodu.

Doslova jím propadnu.

※

Šplouchnutí zaslechnu dřív, než moje kůže zaregistruje šok ze studené vody. Ale sotva na mě dopadne, moje pleť se promění v led. Vzepřu se pažemi. Podzemní pramen. Jeho koryto není hluboké a nepochybně se vlévá do oceánu.

„Thoro?“ zašeptá Sóren. Do tajné chodby vstoupí s mnohem větší grácií než já a zavře za sebou dveře. I tady panuje hutné šero, ale z dálky sem proudí kalné světlo. Je ho dost, abych viděla na pár centimetrů před sebou.

„Nic mi není.“ Vezmu ho za ruku a zvednu se na nohy.

Přebrodím se vodou nazpátek a poslouchám u zavřených tajných dveří. Sóren mi stojí po boku. Slyším vojáky, jak dupou chodbou. Psi na chvíli ztratí stopu, ale rychle se zorientují. Zůstanou stát na druhé straně dveří a štěkají.

Slyším, jak se voják opírá o stěnu a zkouší s ní pohnout. Sóren sevře moji ruku ve své. Cítím jeho tep. Oplatím mu stejně pevný stisk.

Dveře drží, nepohnou se ani o chlup. Voják zařve na psy a pokouší se je odvléct pryč, ale oni se odmítají hnout.

„Nech je být,“ radí mu druhý. „Jsme hodně hluboko. Asi ztratili stopu, ale ven odtud nevede žádná cesta. Ta holka se mohla někam schovat, ale do východu slunce ji najdeme.“

Kroky se vzdálí a já cítím, jak se Sóren uvolnil, ačkoliv dál svírá moji ruku.

„Jdeme!“ poručím mu šepem a vydám se chodbou.

Ledová voda je s každým krokem hlubší a hlubší, máčí mi sukni i nohy. Zanedlouho v ní vězím po kolena a nohy skoro necítím. Nevzpomínám si, že by tu byla voda takhle hluboká, když jsme byli malí. Nikdy nám nesahala ani po kotníky. Zřejmě byl nízký příliv.

„Ty se třeseš,“ konstatuje Sóren a já si uvědomím, že je to pravda. Je tu ještě větší zima než v žaláři a mám promáčené šaty. „Vezmi si můj plášť.“

Za všech okolností gentleman, bleskne mi hlavou, než ho zastavím gestem ruky. „Podle mě ho budeš brzy potřebovat.“

„Já něco vydržím,“ nedá si říct. Setřese plášť z ramen a podá mi ho.

Opatrně ho sevru v náruči. Lem je posázený ohnivými kameny, což je dokonalý způsob, jak se udržet v teple i v zimě. Když jsem žila v jejich blízkosti, zvykla jsem si jejich vábení ignorovat, ale takhle zblízka cítím, jak mě jejich síla volá. Bzučí mi v krvi i v mysli. Kdybych si plášť oblékla, byla bych k nezastavení. Z tolika ohnivých kamenů, z tolika síly.

Došli jsme na rozcestí. Voda pospíchá doleva, k oceánu, zato druhé rameno chodby stoupá do kopce. Tudy se jde do trůnního sálu. Určitě je tam císař, kterému už zvěstovali, že jsem utekla. Umím si představit, jak zuří a obličej mu brunátní. Naparuje se na trůně mojí matky a vyhrožuje své gardě.

Jak složité by bylo založit požár? Nikdy jsem to nezkoušela, ale viděla jsem Kalovaxiany, jak zapalují oheň pomocí několika kamenů. Nemůže to být tak těžké, obzvlášť když vám proudí v žilách Houzzahova krev. Představuji si, jak oheň roste a mohutní a polyká palác i každého, kdo kdy ublížil lidem, které miluji. Krátce mě napadne, že to všechno skončím. Dokázala bych to udělat. Bylo by to snadné, ale zaplatila bych za to.

Dopustila bych se svatokrádeže a přišla bych o šanci znovu se shledat s matkou a Ampeliem. Bohové by mě prokleli a ztratili by i moji zemi. Sama nevím, jestli tomu věřím. Nemůžu se ubránit myšlenkám na Artemisii, která víru v bohy ztratila. Ani já si nejsem jistá tou svou po tom všem, čím si moje země prošla. Ale pořád je cítím ve svém srdci a znám je z příběhů, jež mi vyprávěla matka. *Chci* jim věřit.

„Nemůžu si to vzít,“ řeknu Sórenovi. Vrátit mu plášť je jedna z nejtěžších věcí, které jsem udělala. Zamračí se. „Proč ne?“

„Kvůli kamenům. Já...“ Odmlčím se. Na vysvětlování není čas, ale nemám na vybranou. „Jsou určené jenom pro toho, kdo si je zasloužil, a nikdy ne v tak velkém množství. Strážci tráví roky v dolech studiím a uctíváním, aby směli nosit jeden jediný. Využívat je bez potřebných znalostí je svatokrádež.“

„Nejsi náhodou považována za potomka boha ohně? Jestli má někdo právo je používat...“

Zavrtím hlavou. „Matka vždycky říkala, že panovníci jsou ti poslední, kteří by měli mít tenhle druh moci. Nikdy jsem to nechápala, ale teď tomu začínám rozumět.“

Sóren zaváhá. Stále mi podává svůj plášť. „Bez něj zmrzneš,“ prorokuje. „Voda bude stále hlubší a hlubší, a jestli mě neklamou moje navigátorské schopnosti – a já si myslím, že ne –, měli bychom vyjít ven blízko lodi. A plavání bude nejlepší způsob, jak se vyhnout nežádoucí pozornosti. Přece jsi nedošla tak daleko, abys zmrzla.“

„Však já to přežiju,“ ujistím ho.

Podává mi plášť ještě několik vteřin, než pochopí, že odmítnutí myslím vážně. Chce si jej

obléknout, ale pak se zarazí, zase si ho sundá a chce jej zahodit. Zadržím ho s rukou na látce. Přestože je plášť ušitý ze silné vlny, slyším, jak jím proudí energie. Je to opojný pocit, ale pokusím se ho ignorovat a zamyslím se.

„Možná ho budeme potřebovat. Kdyby se nám podařilo osvobodit doly, budou tam Strážci, kterým se duchovní kameny hodí. Využijeme všechny, které se nám podaří získat.“

Přikývne a přehodí si plášť přes rameno.

„Ti tvoji spojenci...“ spustí.

„Některé jsi už viděl. Třeba moje nové Stíny.“

Zamračí se. „Tvoje Stíny? Co se stalo s jejich předchůdci?“

„Zemřeli,“ přiznám.

Voda mi dosahuje až do pasu a začíná olizovat moje čerstvě otevřené rány. Příšerně to štípe. Musím se kousnout do rtu, abych nevykřikla. Vím, že je voda čistí, ale neznamená to, že by rány méně bolely. Světlo vepředu nabývá na síle.

„Jsem k smrti unavený,“ přizná Sóren. „Když jsem zabil ty žalárníky, ani to se mnou nehnulo. Nepřemýšlel jsem o tom. Necítil jsem vinu. Co jsem to za člověka, když zabírám bez lítosti?“

„Takový, který zabíjel příliš často,“ odpovím. „Ale nemusíš mi říkat, že to bylo nezbytné.“

„Já vím,“ přisvědčí. „Jenom... Pokaždé když to udělám – i třeba v bitvě – jako bych mu byl o něco podobnější.“

Nemusím se ptát, koho má na mysli.

„Nejsi jako tvůj otec, Sórene,“ ubezpečím ho.

Stejná slova jsem mu řekla několikrát předtím, ale pokaždé se mi zdá, že jim věří méně, zatímco já víc.

Neodpoví. Ponoříme se do ticha a brodíme se stále hlubší vodou, ztraceni ve svých myšlenkách. Touhle dobou Blaise vysvětluje ostatním můj plán. Jak na něj asi zareagují? Umím si představit, že moc dobře ne. Artemisia se zamračí, zakoulí očima a pronese nějakou jízlivou poznámku. Heron bude o něco mírnější a dá najevo nesouhlas nakrčeným čelem. Možná se ušklíbne koutkem úst. Ale já je dokážu přimět, aby pochopili, že si počínáme správně.

„A jsme tady.“ Sórenův hlas přeruší tok mých myšlenek.

V dálce se objeví konec chodby s malým kouskem indigové oblohy. Pospícháme k němu. Chodba se rozšiřuje. Vede do zátoky, která se otvírá do oceánu. Měsíční světlo nás ubezpečuje o tom, že směřujeme na západ. V dálce není vidět nic jiného než loďka poskakující na vlnách. *Wás.*

„Máš pravdu,“ přikývnu. „Musíme to přeplavat.“

Podívá se na mě. „Proud není silný, ale musíme proti němu plavat.“

On to zvládne, ale o mě se bojí. A má k tomu dobrý důvod. Koupala jsem se jen ve vyhříváných bazénech u paláce.

„Bude to legrace,“ prohodím vesele. Doufám, že můj hlas zní sebevědoměji, než se cítím.

Bohužel ne. Sóren do mě vidí a zároveň ví, že nemám na vybranou. Buď poplavu, nebo zemřu.

„Drž se u mě,“ nabádá mě. „Řekni, když si budeš potřebovat odpočinout. Nepotřebujeme se dostat až k lodi. Stačí doplavat k těm útesům.“ Ukáže ke skupině balvanů, k nimž je člun přivázaný.

Jsou o něco blíž, ale já nevidím žádný velký rozdíl. Pořád hrozí, že nás zahlédnou vojáci, až na ně polezeme. Ale dokud je tu šance, mám naději.

„Jdeme!“ vyzvu Sórena. Není na co čekat.

*

Mám dojem, že s každým tempem, které uplavu, mě vlny vrátí o dvě tempa zpátky. Jestli je tohle podle Sóra slabý proud, tak bych nechtěla vidět ten silný. Je mi taková zima, že nic necítím. Prsty na nohách i rukách mi zmrtvěly a já mám strach, aby mi neupadly dřív, než se dostanu ke skalám.

Sóren plave přede mnou, ale já vidím, že se mi schválně drží nablízku.

„Odpočinek?“ zeptá se mezi hřebeny vln. Ačkoliv má kolem těla omotaný plášť s ohnivými kameny, i jeho začíná udolávat chlad.

Zuby mi drkotají tak, že téměř nic jiného neslyším. „Už tam skoro jsme,“ odpovím a přidám.

„Máme za sebou polovinu,“ opraví mě.

Chce se mi plakat, ale vím, že je to ztráta energie. Brečet můžu později, v teple a bezpečí. Pak si můžu bulet po libosti, ale teď ne.

Přežiju jenom tehdy, když dovolím své mysli opustit tělo, jako to dělám při císařových trestech. Jako jsem *dělávala*, připomenu si. Už se mě nikdy nedotkne. Když mi nebudou překážet myšlenky, soustředím se jenom na dech a ruce a nohy. Duchem už budu dlít na lodi v teple a bezpečí. Na svobodě.

Teplo, bezpečí a svoboda.

Teplo, bezpečí a svoboda.

Opakuji si ta slova jako mantru a snažím se je načasovat do rytmu svého srdce, dechu a záběrů. Na ničem jiném nezáleží. Sotva si uvědomuji, že Sóren plave přede mnou, přestože se po mně otáčí, aby se ujistil, že se pořád držím na hladině.

Uplyne celá věčnost, než dorazíme k balvanům a Sóren mi pomůže z vody.

„Sliboval... jsi... je-je-jenom... půl hodiny,“ vykoktám ze sebe, když se doplácám až k němu a zoufale se chytím zubatého kamene.

„Podle mě jsme to zvládli ve skvělém čase,“ odpoví uznale. „Jistě ses dostala pod pětadvacet minut.“

Zuby mu drkotají tak příšerně, že mu nemůžu odpovědět. Pokusí se mě znovu zahalit do pláště, ale odstrčím ho.

„Jenom na minutu,“ prosí.

Zavrtím hlavou. „Jsem v pořádku,“ řeknu, i když neočekávám, že tomu uvěří.

„Na lodi jsou příkrývky.“ Uváže si plášť kolem ramen a pomůže mi vyškrábat se na balvan. „A šaty na převlečení.“

„A k-k-k... káva?“ Snažím se udržet na kluzké skále. Boty jsem dávno ztratila a musím jít bosá. Slaná voda mě štípe do prstů rozedraných do krve. Divím se, že ještě fungují. Zapřu se nohama a zvednu se. Loď je od nás, co by kamenem dohodil.

Sóren se postaví vedle mě.

„Kafe ne, ale víno. Dobré,“ slibuje.

Zhluboka se nadechnu a drobnými krůčky se sunu k lodi. Z ledového větru mi mrznou klouby na rukou a ztrácím cit v prstech, ale vím, že musím zrychlit. Jenže to nejde. Nemile si uvědomuji, že jsme ze břehu vidět. Mám dojem, že se beztak každou chvíli zhroutím vyčerpáním.

„Vedeme si skvěle,“ chválí mě Sóren přes zařáté zuby. Docela mě těší, že se sebou bojuje stejně jako já. Narodil se jako válečník, připravený přestát horší věci, než je tahle, přesto dostává zabrat. „Hlavně se nedívej dolů,“ varuje mě.

Ale sotva to vypustí z pusy, tak to samozřejmě udělám a okamžitě toho lituju.

Vyškrábali jsme se po útesech docela vysoko a z hladiny pod námi trčí zubaté skály, které by mě roztrhaly na kusy, pokud bych uklouzla. Přerývaně se nadechnu a přinutím se odtrhnout zrak.

„Varoval jsem tě,“ vyčte mi Sóren. „Dívej se před sebe.“

Zaskřípu zuby, ale nehádám se. Loď už je blízko, ukotvená tak, aby se nerozbila o skály.

„Musíme vyšplhat ještě o kousek výš,“ prohlásí Sóren, jako by mi četl myšlenky. „Potom musíme skočit.“

„Bá-bála jsem se, že něco takového řekneš.“

Vymáčkne ze sebe smích.

Obtížně hledám cestu a spoléhám víc na ruce než na nohy. Paže mi umdlévají, zítra s nimi nepohnu, ale budu naživu, a to se počítá.

Císařovna měla pravdu. Někdy stačí jenom přežít.

Vtom se ze břehu ozve křik a Sóren tlumeně zakleje. Nadávkám rozumím jen z poloviny.

„Nic se neděje.“ Ohlédne se přes rameno. „Už tam skoro jsme a všechny jejich lodě jsou na opačné straně poloostrova. Než ten voják sežene posily, budeme dávno pryč. Je to *dobré*.“ Mám pocit, že víc ujišťuje sebe než mě.

Chci se otočit a přesvědčit se sama, ale nepotřebuji Sórena, aby mi řekl, že je to špatný nápad. Můžu jen klást jednu nohu před druhou, stejně tak střídat ruce a šplhat. Všechno ostatní je mimo moji kontrolu. Tohle vědomí mě svým způsobem osvobozuje.

„Fajn,“ ozve se po chvíli. „Teď musíš skočit.“

Podívám se na loď pod sebou a polknu.

„Nebudu ti lhát, Thoro. Bude to bolet.“ Ale jeho hlas zní tak konejšivě, že se ani nenaježím při zaznění nenáviděného jména. „Musíš pokrčit kolena a při dopadu se převalit, aby sis nic nezlomila. Zvládneš to?“

Přikývnu, ačkoliv si tím jistá nejsem. Je to jediná odpověď, jakou mu můžu dát.

„Tak na tři. Skočím hned za tebou. Jedna... Dvě...“

Připravím se a poklesnu v kolenou.

„Tři.“

Z posledních sil se odrazím od skály.

Na kratičký okamžik se mi zdá, že letím, ale pak následuje hodně tvrdé přistání. Přestože se držím Sórenových rad, zaslechnu prasknutí a pravou stranou hrudníku mi vystřelí bolest.

Zlomené žebro. Snažím se je nevnímat a odvalit se stranou, abych udělala místo Sórenovi.

Při dopadu si vyrazí dech a chvíli jenom sípe.

„Jsi v pořádku?“ zeptá se, když může zase mluvit.

„Asi jsem si zlomila žebro, ale jinak to jde.“

Přikývne, ale oči má utrápené. Zvedne se a začne odvazovat loď od kamenů.

„Odplujeme. Ty se zatím běž zahřát dolů do kabiny. V truhlici u postele jsou náhradní šaty,“ říká mi. Přestože kulhá a chvěje se, pořád mluví jako velitel. Za všech okolností.

Kéž by to bylo tak prosté!

„Zase to bude dobré,“ ujistí mě, protože si špatně vysvětlí můj výraz.

Zavrtím hlavou a přiložím si ruce k ústům.

„Attiz!“ zvolám tak hlasitě, abych překřičela vítr. *Ted!*

Dřív než se Sóren stačí zeptat, co se děje, vyhrnou se z kajuty tři postavy v černých kápích. Blaise, Artemisia a Heron.

Sóren tasí meč, ale je stále zesláblý z plavání a výstupu, a šok ho zpomalí. Artemisia mu bez

sebemenší námahy vyrazí zbraň z ruky. Heron ho srazí na kolena a spoutá mu ruce za zády kusem provazu.

Já stojím na místě, neschopná udělat nic, jen se dívat. Tohle jsem zosnovala já, připomenu si. Počínala jsem si správně. Přesto mi pohled na bezmocného Sórena láme srdce.

„Jestli jí ublížíte, zabiju vás!“ vyštěkne a pokouší se osvobodit.

Naleznu ztracený hlas. „Sórene,“ oslovím ho a on se na mě podívá.

Tehdy mu dojde, že mi ti tři neublíží. Blaise ke mně přistoupí a přehodí mi přes ramena deku. Sóren se zatváří zmateně, ale brzy nasadí tvrdý neproniknutelný výraz, který velmi dobře znám. Před několika hodinami jsem jej viděla na Crescentiině tváři. Přestane se rvát, ale z jeho očí stále mrazí.

„Odvedte ho dolů,“ přikážu, překvapená, jak můj hlas zní odměřeně. Dokonce jsem se přestala chvět. „Dovolte mu převléknout se do něčeho suchého. Mrtvé rukojmí nám k ničemu nebude.“

VOLNÁ

Sóren měl pravdu. Když jeho šalupa vystřelí po hladině plnou rychlostí, nikdo ji nedohoní. Chvilí na nás dotíraly císařovy lodě, ale brzy jsme je ztratili a zůstala za námi jenom voda. Dokonce i na Artemisii, která se ujala řízení, udělala *Wás* dojem. Nejradši bych jí řekla, že ji Sóren postavil vlastníma rukama, ale nejspíš by to neocenila tak jako já. Věnovala by mi pochybovačný pohled, který jako by se ptal: dá se ti vůbec věřit? Chci doufat, že jsem to bohatě dokázala, ale nemyslím, že se jí někdy zavděčím.

Ale chápu to. Naučily jsme se, že důvěra může být naše zkáza.

Heron tuhle lekci zatím nedostal. Oddaně se mi drží po boku a využívá svého daru, aby mi zhojil zlomené žebro a další zranění. Uzdraví i Sórena, přestože ho o to nikdo nežádal a Artemisia mu za to dokonce vynadá.

Sóren o sobě neví. Heron mu něco nalil do krku a přidržel mu nos, dokud to nespokl. Prohlásil, že o sobě nebude vědět, dokud nedorazíme k Prokletému drakovi. Pirátka má prý na lodi klec vybavenou okovy, odkud nám zajatec zaručeně neuteče.

Přestože kajuta lodi je malá a Sóren dřímá kousek ode mě, přinutím se na něho nedívat. Ve spánku vypadá jako dítě a mě zachvátí takový pocit viny, že málem nemůžu dýchat.

Bylo to nutné. Byl to jediný způsob, jak to skončit. Věřím, že se svému otci vzepřel, ale byl jediný. A copak bych to byla za královnu, kdybych držela se svým nepřítelem a stavěla se proti vlastnímu lidu? Sóren je můj nepřítel, i kdybychom si oba přáli, aby jím nebyl. Má na rukou krev stovky nevinných.

Ačkoliv ani ty moje dávno nejsou čisté.

Nedokážu se uvolnit, když je tak blízko, ani když se na něho nedívám. Ležím schoulená na lůžku. Na *jeho* lůžku. Dokonce voní jako on – slanou vodou a čerstvým dřevem. Tělo mě bolí vyčerpáním, ale hlava se mi točí a nemůžu usnout. Ani si nejsem jistá, jestli spát chci. Netuším, co mě ve snech čeká.

Zaskřípají dveře a Blaise vklouzne dovnitř se dvěma šálky, ze kterých se kouří.

Vypadá dokonce hůř, než se cítím já. Pod očima má fialové pŕlměsíce, jež ostře kontrastují s popelavou pletí. Zajímalo by mě, kdy se naposledy vyspal. Nezvaný host, slyším v duchu Erikův hlas, ale umlčím ho. Jsme v teple, bezpečí a jsme volní, takže máme důvod k oslavě.

„Napadlo mě, že budeš vzhůru.“ Šikovně se vyhne spícímu Heronovi a podezřívavě se podívá na bezvládného Sórena. Usedne na kraj lůžka a postaví hrnek na malý rozkládací stůlek. Druhý mi podá. Než usrknu, stačí mě zastavit.

„Něco jsem ti tam přidal,“ přizná, „ale ne tolik, jako dostal on.“ Ukáže hlavou na Sórena. „Ale měla by sis trochu odpočinout a tohle je jediný způsob, jak toho dosáhnout.“

Vděčně přikývnu a napiju se. Blaise se přikrčí u Sórena a zkontroluje mu pouta. Než si to stačím rozmyslet, prohodím naše hrnky. Když se ke mně znovu otočí, oči mu tančí. Vidí, že se tvářím provinile, ale proč se tak tvářím, tuší jenom částečně.

„Udělala jsi, co jsi udělat musela, Theo.“ Chvilí trvá, než si uvědomím, že myslí Sórena. „Už je to pryč.“

Odfrknu si. „Ne, není,“ odseknu a dlouze si loknu čistého čaje.

„Ale už nejsi sama. Nemusíš předstírat, že jsi něco, co nejsi.“ Usedne na kraj lůžka. A to něco znamená.

Přikývnu, ačkoliv si nejsem jistá, jestli má pravdu. Královna Theodosia mi přijde stejně falešná

jako lady Thora, zato role je to o hodně ošemetnější. Od Thory nikdo nic nečekal, zato od královny očekávají zázraky. Přinutím se dopít čaj a ostražitě Blaise sleduji, když činí totéž.

Začnou se mu klížit oči, ale přemáhá se. „Jsi v pořádku?“

Neubráním se smíchu. „Na to se mě ptají všichni – ty, Heron, a dokonce i Art – a já neustále opakuji, že ano. *Jsem v pořádku. Jsem v pořádku. Jsem v pořádku.* Ale nejsem.“

„Já vím,“ přikývne a zamračí se. Víčka se mu zavírají, marně pomrkává a vzpírá se spánku. „Nemyslím, že někdo z nás je.“

„A já nevěřím, že někdy budeme,“ přiznám.

Blaise chvíli mlčí. Klesne do polštářů. „Když mě Ampelio zachránil z dolů, řekl jsem mu, že bychom měli utéct. Že jsi v paláci spokojená.“ Pohlédne na mě, aby mu neunikla moje reakce. „Všichni to říkali. Císař si přál, abys budila tenhle dojem. Akorát si neodpustil tě trestat. Snažil se nás přesvědčit, že jsi šťastná, a ochotně se podřizuješ jeho vládě, abychom ani my ostatní nedělali potíže. Avšak Ampelio o tobě nikdy nepochyboval.“

Polknu a snažím se nemyslet na to, kdy jsem naposledy viděla Ampelia živého – chvíli předtím, než jsem mu do zad vrazila meč.

„Řekl ti někdy něco o... Považoval mě za svoji královnu, nebo...“

Blaise dobře ví, na co se ptám.

„Dával si záležet, aby o tobě mluvil výhradně jako o své královně,“ prohlásí, ale než mi srdce stačí poklesnout příliš nízkou, pokračuje: „Potom co mě Ampelio před několika lety osvobodil z dolů, jsme se vrátili do hlavního města. Málem se nám podařilo vetřít do paláce a zachránit tě, ale náš plán nevyšel a Ampelio nechtěl zbytečně riskovat tvoje bezpečí. Ale bylo to...“ Polkne. „Prokletý drak právě potopil obchodní loď s tisíci drahokamy, která plula na sever.“

Zarazím se. Víím, o jakém incidentu mluví. Pirátka potopila loď a mě za to potrestali. Tehdy mi bylo dvanáct nebo třináct let, ale pořád mám jizvy.

„Viděli jsme, jak tě bičují,“ svěřuje se. „Ampelio na tom trval. Povídal, že musíme vědět, za co bojujeme. Ale toho dne jsem ho musel držet a skoro se mi vysmekl. Ta zuřivost... to zoufalství. To nebyl poddaný, který chce ochránit svoji královnu. Bojoval jsem s otcem, který se pokouší zachránit svou dceru.“

Polknu a cítím, jak mě za očima pálí slzy. Pevně stisknu víčka, aby nevytryskly, a zmáčknu Blaiseovi ruku.

„Děkuji ti.“

Oplatí mi pevný stisk, ale dál se držíme za ruku. V hlavě mě tíží otázka, která mě zajímá od chvíle, kdy jsem spatřila Cress.

„Z čeho jste vyrobili encatrio?“ Myslím na rozpálené mříže cely, jichž se Cress dotkla. Domnívám se, že část odpovědi už znám, ale chci, aby mi ji potvrdil.

Zamračí se. „Převážně z vody,“ přizná. „Samotná voda není tak nebezpečná jako místo, odkud pochází.“

„Z ohnivého dolu,“ tipuji.

Přikývne. „Hluboko pod zemí je pramen, špatně se hledá. Pokud je mi známo, Kalovaxiané ho nikdy nenašli. Pravdou je, že vcházejí dovnitř jen na pár minut, aby se vyhnuli šílenství. Proč se ptáš?“

„Cress tenhle jed přežila. Ale změnilo ji to.“

„Viděl jsem.“

Zavrtím hlavou. „Nemluví jenom o tom, jak teď vypadá.“

Povím mu, jak svým dotykem rozpálila mříže.

„Je to možné,“ připustí. „Kouzlo v dole působí na vodu stejně jako na kameny. Tentýž vliv má na lidskou krev. Většinu lidí zabije, ale...“

„Ale ne každého,“ dokončím větu. „Ale nikdy jsem neslyšela o nikom, kdo by přežil encatrio.“ Znovu zívne a snaží se ze sebe setřást vyčerpání, ale pak se schoulí na lůžku.

„Ne, ale byli jsme děti a takové věci by před námi nikdo neprobíral. A jistě se to nestávalo často. Obětem by museli požehnat nejenom bohové, ale i samotný Houzzah.“

Sevře se mi žaludek. „Jak by mohl Houzzah požehnat Kalovaxiance?“ zeptám se tiše.

Neodpoví. Podívám se na něho a zjistím, že spí jako dudek. Ve spánku vypadá jako úplně jiný člověk. Podat mu čaj s uspávadlem nebylo správné, ale nelituji toho. Dál potmě svírám jeho ruku. Pevně ji držím, dokud není horká. Dokud není na dotek stejná jako ta moje.

*

Crescentia mě pronásleduje ve snech. Zase jsme malé holčičky a hrajeme si v podzemním bazénu na sirény. Náš smích se odráží od stěn jeskyně. Cákáme po sobě a potápíme se pod bedlivým dohledem její chůvy. Ponořím se pod hladinu a nohy držím u sebe, jako bych měla rybí ocas. Když zase vypluji a otevřu oči, scéna se změní.

Stojím na pódiu uprostřed hlavního náměstí a kolem mě všichni křičí – Kalovaxiané i Astreané. Všichni požadují moji smrt. Dokonce i Sóren. Dokonce i Blaise. Slyším, jak za mnou někdo vytahuje z pochvy meč. Otočím se. Očekávám, že je to císař nebo Theyn, ale spatřím Cress, jak svírá v ruku zbraň svého otce.

Crescentia je stejná, jako když jsem ji viděla naposledy: má černý olupující se krk, světle šedou pleť a sežehnuté bílé vlasy, na nichž se černě leskne koruna mé matky. Zírá na mě s čistou nenávistí v očích, přestože se usmívá.

Hrubé ruce mě donutí padnout před ní na kolena. Blíží se ke mně, noblesní jako vždycky.

Skloní se a něžně se dotkne mého ramene, abych jí věnovala pozornost.

„Jsi moje duchovní sestra, jehňátko,“ zašeptá a věnuje mi široký úsměv. Její zuby se promění v ostré tesáky.

Políbí mě na tvář jako mnohokrát předtím, ale tentokrát po sobě zanechá otisk teplý a lepkavý jako krev. Napřímí se a rozmáchne se mečem nad mojí hlavou. Čepel prořízne vzduch a snáší se na mě.

Čas se zpomalí natolik, abych si uvědomila, že ani teď nejsem schopná ji nenávidět. Je mi jí líto, bojím se o ni a také ji mám ráda.

Zavřu oči a čekám, až ostří zasáhne svůj cíl.

*

Probudím se zbrocená ledovým potem. Z událostí včerejšího dne jsem vyčerpaná, avšak tahle únava je vítaná. Je připomínkou, že stále dýchám a že jsem se dožila dalšího dne – byť je zároveň připomínkou těch, kteří takové štěstí neměli: Elpis, Olaric, Hylla, Santino. Tiše se pomodlím k bohům, aby je na Věčnosti přijali jako hrdiny.

Blaise se vedle mě ve spánku zavrtí a nakrčí čelo. Škubne hlavou a zanaříká, až se mi sevře srdce. Klid nenalezne ani ve spánku.

Převalím se na bok tváří k němu a položím mu na hrud' dlaň s roztaženými prsty. Během posledních měsíců strávených v paláci přibral, ale stále je hubený. Dál sebou zmítá a já ho chlácholím, dokud se neuklidní. Tvář se mu vyhladí a zase vypadá jako kluk, kterého jsem znala v jiném životě, než se náš svět proměnil v trosky.

Ztratila jsem tolik lidí, které jsem milovala. Viděla jsem, jak život vyprchává z jejich očí. Oplakávala jsem je a záviděla jim, a především jsem je každou minutu postrádala.

Nehodlám přijít i o Blaise.

Zezadu se ozve zašustění. Odtáhnu se od svého přítele a přistihnu Sórena, jak mě sleduje přivřenýma, napůl omámenýma očima.

Když ho vidím spoutaného a zmateného, zmocní se mě pocit viny tak silný, že málem nedokážu dýchat. V hlavě mi zazní Artemisiin hlas: *Nejsme špatní kvůli tomu, co nás donutili udělat, abychom přežili. Nemáme se za co omlouvat.* Nemůžu se přece kát za něco, k čemu mě dotlačili.

„Byla to někdy pravda?“ zeptá se a prolomí tím napjaté ticho.

Kéž by se vztekal a křičel! Radši bych čelila jeho hněvu než vyčítavému pohledu. Zničila jsem ho. Možná byl zázračným válečníkem, ale teď není nic víc než zlomený chlapec.

Bylo by lepší mu lhát. Pro oba z nás by to bylo snazší. Jen ať mě nenávidí. Třeba budu jednoho dne schopná oplatit mu stejnou mincí. Ale lhala jsem mu až moc často.

„Pokaždé když se na tebe podívám, vidím tvého otce,“ prohlásím. Je to ta nejhorší rána, kterou mu můžu zasadit. Bolí mě stejně jako jeho.

Zarazí se a sevře ruce v pěst. Na okamžik mě napadne, že rozerve pouta, jako by byla ze slámy, ale nestane se tak. Pouze mě sleduje a jeho chladné modré oči se v šeru lesknou.

„Neodpověděla jsi mi na otázku.“

Kousnu se do rtu, jako bych tím mohla slova udržet v sobě. „Ano,“ přiznám nakonec. „Byla.“

Zjihne a bojovnost ho opustí. Potřeše hlavou. „Zase bychom to mohli spravit, Thoro.“

„Neříkej mi tak!“ obořím se na něho, než si uvědomím, že Heron a Blaise spí. Nechci, aby slyšeli tenhle rozhovor. Ztiším hlas, ale zdůrazním každé slovo. „Jmenuji se Theodosia.“

Zavrtí hlavou. On ten rozdíl necítí. Jméno jako jméno... Pro mě je to celý svět. „Dobře, Theodosie. Jsem na tvojí straně a ty to dobře víš.“

„Vím,“ hlesnu poté, co se nadechnu, a myslím to vážně. Kvůli mně se postavil svému otci a byl ochotný opustit zemi i svůj lid.

„Proč potom...“ Odmlčí se, protože odpověď zná. „Protože bys ztratila jejich úctu. Řekli by, že jsi dovolila citům, aby ti zastřely zdravý rozum. Vyčítali by ti, že mě stavíš nad svůj národ.“

„A nemýlili by se,“ kápnu božskou. „Nemůžu to udělat, Sórene.“

Zradila bych ho, kdybych nevěděla o sekernících?

Tohle je ta potíž se všemi *kdyby*. Jakmile s nimi člověk začne, neví, kdy přestat.

Dokázala bych ho zabít, kdyby mi nevyprávěl tu směšnou historku s kočkami?

Probodla bych ho, kdyby se na mě nepodíval s takovou odevzdaností a nenávistí k sobě samému?

Obklopuje mě tolik možností... Připomínají mi praskliny na zrcadle. Šíří se a klikatí a já se v nich ztrácím.

Sóren zavrtí hlavou. „My dva chceme totéž,“ prohlásí. „Chceme *mír*.“

Smích mi v hrdle zaklokotá dřív, než se stačím ovládnout. Sóren mi právě navrhl to nejjednodušší řešení, avšak nelze ho uskutečnit.

„Co mi to vykládáš? Po deseti letech útisku, Sórene, potom co byly zavražděny desetitisíce lidí a mnoho dalších přišlo v dolech o rozum. Poté co jste na mých lidech prováděli pokusy a ty jsi je používal jako zbraně. Jak tě vůbec mohlo napadnout, že jsou moji lidé ochotní uzavřít s tebou *mír*?“ Musím se ovládnout ze všech sil, abych nekřičela, a musím se zhluboka nadechnout, abych se uklidnila. „Jak spolu můžeme my dva vycházet?“

„Copak spolu nevycházíme?“ podívá se. „Vždyť tě miluju!“

Zarazím se a v první chvíli netuším, jak mu odpovědět. Lásku mi vyznal už v tajné chodbě, ale tam nebyl čas nad tím uvažovat. Sóren není typem muže, jenž bere slovo *láska* na lehkou váhu, a já nepochybuji, že to myslí vážně. Ale určitě se mýlí. Tohle přece nejde.

„Ty miluješ Thoru a Thora neexistuje. Ani mě neznáš.“

Neodpoví. Obrátím se k němu zády a přitáhnu si kolena k hrudi. V očích mě zaštipávají slzy, ale zadržím je. Nic z toho, co jsem řekla, není pravda, ale přeju si, aby byla. Kéž by existoval způsob, jak zachránit jeho i svoji zemi. Jenže neexistuje a já se už rozhodla. Sice mi na něm záleží, ale nemůžu mu odpustit sekerníky, a pochybuji, že on bude schopen odpustit mi tuhle zradu bez ohledu na to, co teď tvrdí.

Země mezi námi je spálená, zmrzlá a zasolená. Nic na ní neporoste.

Nejsem si jistá, jak dlouho mlčíme, ale nepříjemně si uvědomuji jeho přítomnost. Dívá se na mě a trpí. Skoro si přeju, abych se napila čaje s uspávadlem. Alespoň bych o sobě nevěděla.

Blaise se ve spánku zachvěje a zašermuje rukama, jako by bojoval s noční můrou, která ho trápí. Přidržím mu zápěstí dřív, než zraní sebe anebo mě. Jakmile se uklidní, pustím jeho ruce a uhladím mu vlasy z obličeje.

„Tohle není řešení,“ domlouvá mi vlídně Sóren. „A ty to víš stejně dobře jako já.“

Schoulím se ještě o něco víc a přitulím se k Blaiseovi. „Nemám ponětí, o čem mluvíš.“

„Podstrčila jsi mu uspávací nápoj, což je stejné, jako když piješ lektvar na tišení bolesti. Na chvíli ti pomůže, ale když přestane účinkovat, bolest se vrátí a je stejně zlá jako předtím. V dolech jsme zkoušeli něco podobného, ale nic se tím nezměnilo. Na tohle šílenství není léku.“

Mimoděk sebou trhnu. Převalím se, abych se na něho mohla podívat, a z lítosti, kterou vidím v jeho očích, mi zabouří v žaludku.

„Mýlíš se,“ ucedím sotva slyšitelným šepotem.

Zavrtí hlavou. „Viděl jsem stovky mužů, kteří po pobytu v dole procházeli stejným peklem. Napřed nemůžou spát, potom ztrácejí kontrolu nad svou silou. Je pouze otázkou času, než se síla změní v násilí.“

„Jenom ho pronásledují noční můry,“ prohlásím a dám si záležet, aby to znělo odměřeně. „A není divu po tom všem, čím si v dolech prošel.“

„Všiml jsem si, jak jeho kůže pálila, když mě svazovali,“ odpověděl Sóren.

„Někteří lidé jsou horkokrevní.“

„Sama víš, že to není jeho jediná zvláštnost,“ naléhá.

Vzpomenu si na židli, která se pod císařem rozlomila. A na rozpraskané dlaždice v trůnním sále, když mě Theyn bičoval. Myslím na strach v Blaiseových očích, s nímž se mi svěřoval, že se s ním něco děje. Dokonce i Ampelio se ho bál. Kdysi mi vyprávěl, že když se neovládl, spustil v dole zemětřesení.

„Pleteš se.“ Ale ani mně to nezní přesvědčivě. „Z dolů odešel před pěti lety. Kdyby ho zachvátilo důlní šílenství, dávno by nežil.“

Sóren se nehádá, ale ani se mnou nesouhlasí. Olízne si suché rty a znovu na mě upře zrak.

„Jestli je posedlý, bude nebezpečný, i kdyby nechtěl. Myslel jsem to vážně, když jsem říkal, že ti věřím. *Yana Crebesti*, pamatuješ? Uvěříš mi aspoň tohle?“

Mé city k Sórenovi ovládá zmátek. Jsou komplikované a zašmodrchané. Ale uvědomím si, že mu věřím.

„*Yana Crebesti*,“ řeknu mu, přestože mi to láme srdce.

PROKLETÝ DRAK

Začíná svítat. Blaise stále spí po mém boku a já vím, že bude ještě chvíli spát. Což je dobře, říkám si. Když předstíral, že je jedním z mých Stínů, neměl na odpočinek čas, a má teď co dohánět. To je všechno.

Avšak nedokážu zapomenout na Sórenova slova ze včerejší noci ani se zbavit pocitu, že měl pravdu.

Zaskřípají dveře a na prahu se objeví Artemisia. Vlasy má opět modré a stříbrné. Už je nemusí dál skrývat.

„Blížíme se ke *Kouři*, což je loď mojí matky,“ hlásí bez otálení. „Měla bys vstát a pokusit se ze sebe udělat královnu.“

Narážka se mě nikterak nedotkne nejspíš proto, že má Artemisia pravdu. Mořská voda mi slepila vlasy a ostrý vítr a chlad zanechaly na mé pleti neblahé stopy. Jako královna určitě nevypadám.

„Tyhle dva taky zvedni,“ dodá a ukáže bradou na Blaise a Herona. Sóren jako by tu vůbec nebyl.

„Blaise se potřebuje vyspat,“ namítnu. „Však to zvládneme i bez něho.“

Art si odfrkne, ale nehádá se. „Ale až se probudí, řekneš mu, že to byl tvůj nápad, protože nebude rád, že tuhle švandu zmeškal.“

Ztratí se stejně tiše jako přišla a já se skloním nad Heronem spícím na podlaze u postele. Něžně mu zatřesu ramenem, ale stejně se probudí s trhnutím. Vytřeští oči a těká jimi kolem sebe. Zalapá po dechu. Zní to, jako by se dusil.

„Herone,“ zašeptám, byť mi drtí paži svými prsty. Dobře vím, jak noční můry fungují, i to, jak kouzlo zlomit. „To jsem já, Theo,“ domlouvám mu a poplácám ho po ruce. „Nic se neděje. Všechno je v pořádku.“

Pomalu přichází k sobě a setřásá ze sebe zlé sny. Sleduji, jak mu blednou za očima, až se na mě konečně podívá.

„Omlouvám se, Vaše Veličenstvo.“ Posadí se a zbaví se mých rukou. „Zdálo se mi, že jsem zase v dole.“

„Nemusíš se mi omlouvat, Herone, ale jestli necháme Art ještě chvíli čekat, bude omluvu vyžadovat ona. A můžeš mi říkat Theo.“

Zvedne se na nohy, ale je tak vysoký, že se musí sklonit, aby se neudeřil hlavou o nízký strop. Podá mi ruku, aby mi pomohl vstát. Chopím se jí spíš kvůli lidskému doteku, než že bych potřebovala pomoc.

„Při vší úctě, Vaše Veličenstvo, nejsem si jistý, jestli můžu,“ přizná s unaveným úsměvem na rtech. „Považuji za důležité Prokletému drakovi připomenout nejenom kdo jste, ale i *kým* jste.“

Žaludek se mi sevře a náhle lituji, že jsem Blaise uspala. Je to sobecké, ale neumím si představit, že budu neblaze proslulé pirátce čelit bez něho. Ale nesmím projevit strach.

Art na nás čeká na palubě. Naši šalupu připoutala k mnohem větší lodi, jejíž černé plachty se nadouvají ve větru. Zírají na nás desítky zvědavých tváří.

„Copak sis nemohla s těmi vlasy něco udělat?“ oboří se na mě Art.

„A jak asi? Asi se budeš divit, ale Sóren sem zapomněl dát kompletně vybavený toaletní stolek,“ opáčím stejně kousavým tónem.

Zakoulí očima. „Tak aspoň mávej a usmívej se! Uvědom si, že tihle lidé jednou budou vyprávět vnoučatům o prvním setkání s královnou Theodosií.“

Tolik optimismu bych od ní nečekala. Potěšila mě. Přijdou nové generace Astreanů. Přežijeme. Musíme. Ale spolu s radostí se dostaví mnohem smutnější pomyslení.

„Chtěla bych se sejít s matkou a bratrem Elpis, abych jim mohla vyjádřit svou nejupřímnější soustrast.“

Artemisia se odvrátí, zato se ozve Heron.

„Rád bych šel s vámi, pokud to nevádí,“ praví tiše a já si uvědomím, že cítí stejnou vinu jako já. Dostal za úkol odvést mladou otrokyni z Theynovy domácnosti, ale nebylo v jeho silách jej splnit.

Artemisia si odkašle. „Zemřela jako hrdinka a jednou o ní budeme zpívat oslavné písně.“

„Bylo jí třináct,“ připomenu. „Byla moc mladá, aby se stala hrdinkou. Měla jsem jí dopřát, aby mohla být déle dítětem.“

„Nikdy nebyla dítě,“ namítne Artemisia a šedýma očima mrazivě zírá na palubu *Kouře*, odkud nám spouštějí provazový žebřík. „Kalovaxiané ji připravili o dětství a ty na to nezapomínej. Jsou to naši nepřátelé. Tys jí dala šanci být něčím jiným než obětí a ona se jí nadšeně chopila. Tohle je její odkaz, tak ho nekaz tím, že ji znovu pasuješ do role bezmocné oběti. Setkání s její rodinou ti zprostředkuji, ale povíš jim, co jsem ti právě řekla. Ty jsi Elpis nezabila. Udělal to císař.“

Jsem příliš otřesená, abych jí dokázala odpovědět, a Heron taky. Artemisiino vyjádření bylo laskavější, než jsem čekala, a přestože ze mě zcela nesejme břímě viny, trochu mi pomohlo.

„Pojďme,“ vyzve nás Artemisia, když žebřík dosahuje až k nám. „Polezu první, potom Theo. Herone, ty půjdeš poslední pro případ, že by spadla.“

„Já nespadnu,“ mračím se, ačkoliv mě náhle napadne, že bych mohla. Po včerejším plavání a šplhání mám namožené údy. Naštěstí žebřík není dlouhý.

„Bude tam houf lidí,“ pokračuje Art. „Protlačím se mezi nimi, tak se mě drž. Matka na nás bude čekat ve své kajutě.“

Chytí se provazového žebříku a stoupá po něm vzhůru. Počkám, až zdolá několik provazových příček, a vydám se za ní. Bolest v pažích skoro vítám jako příjemné rozptýlení od obav, které na mě dotírají. Cítím na sobě desítky očí. Pozorně mě sledují jako někoho, koho se vyplatí sledovat – a následovat – ale já si nejsem jistá, jak mám takovou osobou být.

Artemisia na mě čeká nahoře. Naklání se přes bok lodi a podává mi ruku. Kupodivu se tváří vyděšeně.

„Je mi líto, Theo,“ drmolí. Táhne mě přes bok lodi a šeptá s takovou naléhavostí, že jí skoro nerozumím: „Matka za tebou nakonec přišla. A je tu ještě něco, co nevíš –“

„Theodosie.“

Poznám ten hlas. Po zádech mi přeběhne mráz a srdce se rozbuší. Náhle jsem plná naděje, kterou jsem deset let nepocítila. Vím, že to není možné, ale ten hlas bych poznala všude.

Art ustoupí stranou. První, co si uvědomím, je kruh lidí kolem mě. Na tvářích se jim zračí radost. Některé ženy chovají děti a většině z nich by prospělo nějaké to kilo navíc, ale nikdo nepůsobí vyhladověle jako otroci ve městě.

Dav se rozestoupí. Blíží se ke mně nějaká žena.

Má tvář mojí matky stejně jako hlas. Dokonce i tytéž tmavé oči, kulaté tváře a plné rty. Je stejně vysoká a štíhlá. Má stejně nezkrotné černé vlasy s ryšavým nádechem, které jsem jí často zaplétala. A pihy, o nichž se jeden z astreanských básníků vyjádřil jako o *nejbožštějších ze všech souhvězdí*.

Nejradši bych vykřikla a rozběhla se k ní, avšak Artemisia mi položí ruku na rameno a já vím, že je to varování.

Moje matka nežije. Víím to. Viděla jsem ji zemřít.

„To má být nějaký trik?“ zasyčím, když žena přijde blíž. Uvědomuji si, že nás sledují všechny oči. Moji lidé. Ovládnou se, abych se zbaběle nepříkrčila, anebo abych jí neskočila do náruče.

Vyklene obočí, jako to dělávala moje matka, ale její oči jsou plné smutku.

„Ale ne záměrný,“ prohlásí matčíným hlasem. „Copak tě nenapadlo ji varovat?“ zeptá se Artemisie.

Artemisia se zarazí. „Přece jsme nemohly nic riskovat. Kdyby ji mučili...“ Odmlčí se a odkašle si. Otočí se ke mně. „Theo, tohle je Prokletý drak.“

Žena se usmívá matčínými ústy, ale nečísí z ní matčina vřelost. Naopak si všímám ostrosti a hořkosti, s nimiž jsem se u své mámy nikdy nesetkala. „Ale klidně mi můžeš říkat teto Kallistrade, jestli chceš.“

„Naše matky byly dvojčata,“ vysvětluje Artemisia, ale sotva ji vnímám. Stěží slyším Herona, který přešel zábradlí lodi a postavil se vedle mě.

Slova nedávají valný smysl. Víím jenom to, že zírám do tváře své matky, ačkoliv jsem v to už nikdy nedoufala. Některé věci jsem dočista zapoměla. Třeba jak měla husté obočí, anebo na její hrbolek na nose. Anebo jak jí trčely vlasy, pokud si je pečlivě neuhladila pomocí kapky oleje.

„Eirene se narodila o pět minut dřív než já,“ pokračuje žena s obličejem mojí matky. „Malý časový rozdíl způsobil, že z ní se stala následnice trůnu a ze mě pouhá náhradnice.“

„Kdyby měla moje matka dvojče, věděla bych o tom,“ bráním se. Nejsem ochotná uvěřit tomu, co vidím.

Pokrčí rameny. „Po většinu tvého života jsem se toulala po světě. Nikdy jsem nepatřila ke dvoru. Ale určitě bychom se jednou setkaly, kdyby nedošlo k obléhání.“ Odmlčí se a sevře rty. Podívá se na mě a oči jí zjihnou. „Ani netušíš, jak jsem ráda, že tě tu mám. Jako by se mi vrátil kousek mé sestry.“

Hovoří vlídně, ale já si nejsem jistá, jestli svá slova myslí vážně. Jsou určena posluchačům, ne mně. Je mi jasné, že bych měla odpovědět v podobném duchu. Odkašlu si.

„Dívám se na tebe, teto Kallistrade, a mám stejný pocit,“ odpovím a připomenu si, že to není moje matka. Neznám ji a samozřejmě si nemůžu být jistá, jestli můžu věřit tomu, co řekne.

Napřímím se do své plné výšky. „Určitě máme hodně o čem mluvit, teto,“ odpovím a nasadím falešný úsměv, který jsem nosila u dvora. Ten, o němž jsem doufala, že už se k němu nikdy nesnížím.

„Jistě,“ přikývne a zaculí se. „Prý jsi mi přivezla dárek.“

Vzpomenu si na spícího Sórena.

„Princ není pro tebe. Je to válečný zajatec,“ opravím ji, „a bude s ním zacházeno s největší možnou slušností.“

Pirátko se dotčeně nadechne. „Očekáváš snad, že budeme krmit Kalovaxiana, když se my ostatní musíme spokojit s polovičními porcemi?“ podiví se. „Jaká je v tom spravedlnost?“

„Čas na spravedlnost zatím nenastal,“ odpovím odměřeně a zvednu hlas, aby mě všichni slyšeli. „Pořád hrajeme hru, ve které máme malou šanci na vítězství, a princ je jediná karta, kterou držíme v ruce. Musíme ho zachovat živého a zdravého – jinak nám ničemu neposlouží.“

Teta se ohlédne přes rameno, a když na mě znovu zaostří, její úsměv je širší a falešnější než předtím.

„Samozřejmě, Vaše Veličenstvo. Dohlédnu na to.“

Křikne na dva členy posádky: „Přiveďte vězně!“

Nato se ke mně otočí a lišácky se zazubí. „Nemyslím, že je to nutné,“ ucedí. „Anebo moudré, pokud na tom záleží. Beztak ti mnozí zazlívají, že jsi k němu příliš vstřícná.“

Dobře zacílené bodnutí nemine cíl a já mám co dělat, abych zachovala neutrální výraz. Dokonce i Heron se zarazí.

„Dávejte si pozor, jak hovoříte s naší královnou,“ prohlásí tiše, ale jeho hlas zní varovně.

Prokletý drak pobaveně povytáhne obočí. „Pouze se radím se svou neteří. Lidé moc mluví a my si na ně musíme dávat pozor, aby nám neublížili.“

„Pak ať mi svoje připomínky řeknou do očí,“ ohradím se mrazivě. „Mezitím můžeš Sórenovi dávat polovinu mého přídělu.“

„A mého,“ přidá se ke mně Heron.

Na zlomek vteřiny mě napadne, že ani Artemisia se nenechá zahanbit, ale v přítomnosti své matky se uzavře do sebe. Poprvé, co ji znám, je zamlklá a nejistá a já jí nemůžu nic vyčítat. Koneckonců si nepamatuji, že by se moje matka mockrát zlobila, ale nepochybně se na mě dívala stejně jako teď Prokletý drak – zatínala zuby, oči jí ztvrdly a špulila rty. Nemůžu si pomoci, ale zase se cítím jako dítě, které má za trest odejít do svého pokoje. Ale už nejsem malá. Jsem královna a čelila jsem daleko horším lidem, než je ona. Držím se zpříma a čelím jejímu pohledu, dokud nesklopí zrak a zadrmlí:

„Jak si přejete, Vaše Veličenstvo.“

EPILOG

Poslední člověk, který mě nazval princeznou popela, byla moje duchovní sestra, ze které se mojí zásluhou stal sirotek.

Jako děti jsme si spolu hrály. Učily jsme se tančit a předstíraly jsme, že jsme bájně sirény. Ale až se sejdeme znovu, budou z nás sokyně. Viděla jsem nenávist v jejích očích a cítila její hněv. Nezastaví se, dokud mě nezničí. A byla jsem to já, kdo ji k tomu dohnal. Toho lituji.

Ale Crescentia měla svým způsobem pravdu. Jsem princezna uhnětená z popela. Nezůstalo ze mě nic, co by se dalo spálit.

Nadešel čas, aby královna povstala.

Nenechte si ujít další díl:

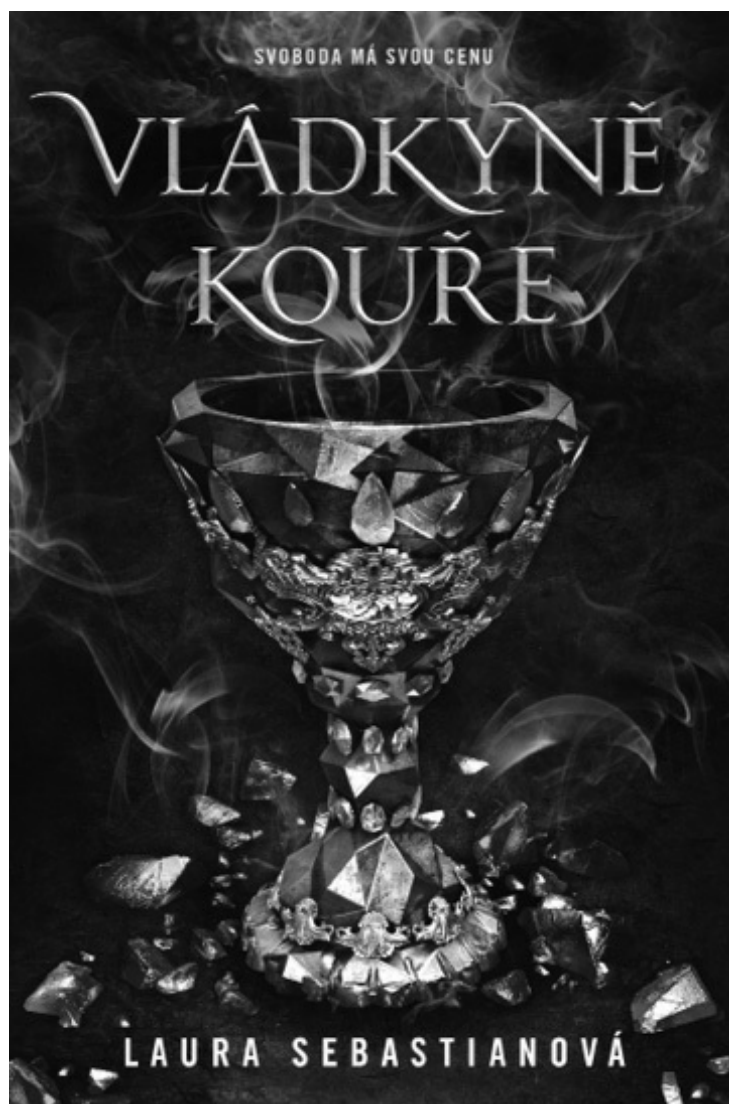
VLÁDKYNĚ KOUŘE

Když bylo Theodosii pouhých šest let, císař zavraždil její matku, Královnu ohně. Přisvojil si Theinu zemi, držel ji jako rukojmí a korunoval ji Princeznou popela. Deset dlouhých let si s ní pohrával a ponižoval ji. Žil v přesvědčení, že kurážnou dívku zlomil, že je jeho vězeňkyně slabá a bezbranná. Neuvědomoval si, že nejničivější zbraní je bystrá mysl.

Theo už nenosí korunu z popela. Vzala si nazpátek svůj právoplatný titul a prince Sórena jako rukojmí. Její lidé ale zůstali v císařově moci. Nyní ji od nich a jejího trůnu dělí tisíce mil.

Aby je získala zpátky, bude potřebovat armádu. Nezbyvá jí nic jiného než vložit důvěru do své tety, nebezpečné pirátky, která proslula pod přezdívkou Prokletý drak. Ta tvrdí, že Theo může vojsko získat pouze pod podmínkou, že se provdá. Tímto činem by ale provedla něco, co astreanská královna nikdy dřív neudělala.

Theo ví, že za svobodu se platí vysoká cena, ale je odhodlána zachránit svou zemi, aniž by ztratila samu sebe.

Vychází 28.10.2019

Princezna popela

Laura Sebastianová

Překlad: Jana Vlčková

Jazyková korektura: Michaela Tučková

Obálka: Jakub Vojna

Odpovědná redaktorka: Zuzana Neubauerová

E-book konverzi provedlo Grafické a DTP studio Fragment

Authorized translation from the English language edition Ash Princess.

© 2018 by Laura Sebastian

Translation © Jana Vlčková, 2019

E-book konverze © Grafické a DTP studio Fragment, 2019

Objednávky knih:

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

ISBN tištěné verze 978-80-264-2455-0

ISBN e-knihy 978-80-264-2517-5 (1. zveřejnění, 2019)

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

Vydalo nakladatelství CPress v Brně roku 2019 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem
Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 35 228.

© Albatros Media a. s., 2019. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být
kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez
písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

Kompletní nabídku titulů naleznete na
www.albatrosmedia.cz